

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*"You will
LOVE the
Pennyroyal
Green
series."*

JULIA QUINN

AVON
BOOKS

GREAT
NEW READ,
GREAT LOW
PRICE!

Julie Anne Long

A Notorious Countess Confesses

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bölüm 1

Kimsenin onu bir kilisede bulmayı beklemeyeceğinden emindi. Ne de olsa ruhunu kurtarmak için artık çok geçti. Simsiyahtı, Wareham Kontu için eteklerini kaldırdığı aynı uygunsuz aceleyle döktüğü dul otları olarak söylediler. Sonra da uygunsuz bir aceleyle onu öldürmüştü. Ama onun gibi birinden ne beklenirdi ki... kökenleri?

Elbette bunların hepsi saçmalıktı. Evie tam da görgü kuralları kitabı (adı kapağın içine altınla kazınmıştı - kont, görgü kurallarını ne kadar da çok severdi) kadar uzun süre siyah giymişti. savurganlıklar!) yasaklanmıştı. Aslında o kitaptaki her kelimeyi, sanki taşı yerinden oynatacak büyülemiş gibi incelemişti. toplumsal kabul kapısını kapatıyor.

Ve.. Kontu öldürdüğü söylenebilecek bir şey varsa, o da ... coşku.

Naifti (bu kelimeyi ilk kez sürgündeki bir Fransız prensten öğrenmişti, o da kendisinin hiç naif olmadığını düşünmüştü). naif). Bu hala canını sıkıyordu. Kontla evlenmeden önce mezar taşında şöyle yazacağından eminim: Burada Evie Duggan yatıyor. Hiç kimse ondan daha iyi olamazdı. Onunla evlendikten sonra biraz defne dinlenmesine ve hatta bir iki hayale dalmıştı: "İşte burada yatıyor Evie Duggan ... fedakar bir eş ve anne, daha sevilen bir kadın hiç yaşamadı ..."

Ah, ve bu... bu onun hatasıydı. Eğer bu olmasaydı, daha sonra ne olacağını tahmin edebilirdi. Hayaller insanı yumuşatırdı. Dünyanın hayal kuranların değil, plan yapanların yanında olduğunu asla unutmamalıydı.

Şu anda ruhunun rengi hakkında endişe duyamayacak kadar yorgundu. Yorgunluğa alışık değildi; ağır, kaşındırıcı bir battaniye gibi üzerine oturmuştu.

Ellerini dindar bir şekilde kucağında tutuyor, zarif eldivenli parmaklarını eski, bodur, küçük kilisenin bilinçsiz bir taklidi olarak dikiyordu. Her zaman taklit ederek öğrenmişti. Hizmetçisi Henny onun yanında rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Sıralar yüzyıllar önce, tüm kadın ve erkeklerin daha küçük olduğu zamanlarda inşa edilmişti. yağmacılar sincaplar gibi ağaçlara ve çalılıklara kaçışmayı kolaylaştırıyordu. İngiltere'nin çok vahşi bir geçmişi vardı ya da kariyerinin başladığı Yeşil Elma Tiyatrosu'nun sahne arkasında beliren ciddi kanlardan birinden öyle öğrenmişti. Yanında kır çiçeği buketleri ve tarihe olan tutkusunu getirmişti. Elbette bu, Evie'nin ilgisinin kırıntısından fazlasını bile kazanamayacağı anlamına geliyordu - Evie her şeyden önce pratik bir kızdı - ama Evie Her türden tutku ve dinleyici ve her iki nitelik de ona iyi hizmet etti.

Ton, bir zamanlar dünya onun istirdyesiyken, kötü şöhretli Evie Duggan'ı bir sincaba dönüştürmüştü. Buraya kendi isteğiyle gelmemişti ama Pennyroyal Green, Sussex'in onu bir dereceye kadar gizleyeceğinden emindi. Ne de olsa burası Everseas'lere ev sahipliği yapıyordu. Bir keresinde bir patlama ve duman içinde darağacından kayboldu. binlerce kişilik bir kalabalığın önünde. kıyaslandığında sıkıcı olduğu kesin miydi?

Ton'un ona taktığı lakabın bu kadar dayanılmaz derecede canlı olması çok yazıktı.

Hayatı altından çekilip alınmış, ilk kez bir topaç gibi yalpalayarak ve yönsüz bırakılmıştı, Belki de güneş doğduktan hemen sonra arabası Pennyroyal Green'den geçerken çalan kilise çanları onu bu kadar duyarlı kılmıştı. Çanlar onu çağırıyor gibiydi ve o da takip etti. Belki de bu yeni hayatında

Bir hayranıyla birlikte The Row'da at sürerken diğer atlıların ona bakmak için atlarından düşmesine neden olan türden birinden ziyade kiliseye gitti. Belki de buradaki kadınlar onun arkadaşları olabilirdi, çünkü bir zamanlar düzinelerce arkadaşı olduğunu düşünürken son zamanlarda hiç arkadaşı olmadığını keşfetmişti.

"Böyle kıvranmak zorunda mısın Henny?" diye tısladı.

"Affedersiniz leydim, ama bu sıralar cellat kalbi kadar sert ve fare deliği kadar dar. İç etekliğim kıcıma kadar girdi-"

Önlerindeki iki kadın dönüp onlara baktı, çeneleri öfkeyle genişledi.

Gözlerini Evie'ye diktiler. Birbiri ardına izlenimler yüzlerinde belirdi, yerleşti, ilerledi: Kürklü pelerinini, yüzünü bir sevgili gibi saran, elmacık kemiklerini ve yeşil, yeşil gözlerini zarifçe vurgulayan şapkasını incelediler. Şaşkınlık, şüphe, kıskançlık, kafa karışıklığı geçit törenine katıldı; sonunda kel merak yerleşti.

Ama şükürler olsun ki, tanınma değil.

Evie onlara küçük, sakın bir gülümseme verdi.

Henny eğildi ve Evie'ye sessizce, "Neden? Buralardaki kasaba halkı o kadar nazik ki leydim, sinekleri yakalamak için ağızlarını açık bırakıyorlar. betters."

Başları kilisenin ön tarafına dönecek şekilde geriye savruldu. Başlıklardan birinin üzerindeki ipek çiçeklerden biri sanki korkmuş gibi titremeye devam etti. Henny'nin neredeyse her şey üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Hemen ardından, rüzgârın çayır otlarını eğmesi gibi bir ses duyuldu. Bir an sonra, Evie bunun şu ses olduğunu fark etti

Sunağa doğru dönen düzinelerce kafa, cilalı ahşap üzerinde kayan yün kaplı

Kendi başını çevirdi.

İlk düşüncesi: Bir papaz için uzun olduğu kesin. Ama sonra Eve daha önce esaret altında bir papaz gördüğünü hatırlayamadı -belki de Korkutucu boy, işin bir gereği idi. Adamın omuzlarının genişliği dikkatini çekmişti, büyük bir raf zarif bir şekilde sivrilerek zayıf bir çerçeve. Ellerindeki kağıtlar hışırdıyordu ve şüphesiz kağıtların üzerine onların ruhlarını iyileştirecek sözler yazmıştı. Şu olduğu gibi notlarının üzerine eğilmiş, sanki görünmez kanatların ağırlığını taşıyor gibi

Papaz başını kaldırdığında her bir çift kadınsı omuzun bir iç çekişle kalkıp indiğine yemin edebilirdi; yüzünde zayıf ama sıcak, kapsayıcı ama kişisel olmayan bir gülümseme hazırды. bakışlarını tekrar notlarına çevirdi. Mükemmel bir papaz gülümsemesi. Sahne sanatlarına hayranlık duyacak kadar tiyatrodan zaman geçirmişti. Erkeklerle, hepsi hakkında alaycı olacak kadar zaman geçirmişti.

Artık hiçbirine ihtiyacı yoktu. Bu, kesinlikle, yeni hayatının bir parçasıydı.

Henny, hiçbir şekilde bu inancı paylaşmıyordu.

"Cor!" diye fısıldadı Evie'nin kolunu tutarak. Ve sonra yavaşça, "Şu herife bakar mısın! İsteddiği zaman yatağına ısıtabilir-"

Evie ona sertçe dirsek attı.

"Günaydın. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Oh. Sesi onu şaşırttı: bir çan derinliğinde ve kenarları lezzetli bir şekilde yıpranmış bir bariton, bir yama içine tökezlemek gibiydi. Acımasızca gri bir günde güneş ışığı. Gözleri kapalıydı; güneşin tadını çıkarmanın cazibesine kapılmıştı.

Kendini koruma duygusu gözlerini tekrar açmasını sağladı. Bir keresinde bir Eversea'nın kilisede uyuyakaldığını, öne doğru eğildiğini ve çenesini önündeki sıraya çarparak kıldığını duymuştu. yere düşüyor.

Daha fazla şey söylemesini duymak için

sabırsızlanıyordu. "Keçiler," dedi papaz sonra.

Cemaat kıpırdandı -ya da bir kısmı kıpırdandı- huzursuzca. Kolaylıkla kahkaha olabilecek bir öksürük duydu.

Evie de kıpırdandı, şimdi endişeliydi ama hâlâ umutluydu. Şüphesiz... şüphesiz keçiler hakkında bir vaaza maruz kalmak üzere değildi? Belki de onun yerine ... hayaletler? ... ki bu çok daha ilginç olurdu?

"Birçoğumuz boynuzlu canavar besliyoruz, bu yüzden genellikle iki nedenden dolayı kafa tuttuklarını biliyoruz: oynamak için ... veya hakimiyet kurmak için."

Keçilerdi! Tanrım! Artık Londra'da olmadığını bir kanıtı varsa, o da kesinlikle buydu. Her nasılsa can sıkıntısından ölene kadar işkence görebileceğini tahmin edememişti. O bir korku vardı can sıkıntısı. Bundan kaçınma konusunda oldukça yetenekliydi. Muhtemelen bazı Kendini koruma içgüdüğü onu şimdiye kadar kiliselerden uzak tutmuştu.

Girişe umutsuzca bir bakış fırlattı. Koridorda güçlükle ilerleyebiliyordu ve kilisenin büyük, eski kapısını, vücudunu kapıya doğru fırlatmadan açabileceğinden şüpheliydi. Henny de yine de koçbaşı.

Ama Henny mest olmuş görünüyordu.

Eve sunağa doğru döndü ve güneşin artık papazın üzerine ışık tutacak kadar yükseldiğini fark etti. Kadın Tutuklandı: Göksel tiyatronun güzel bir parçası. Yüzünde, kıvrımlar ve açılar kalpleri kırmak için birleşmiş gibiydi: bir çene

Bıçak gibi temiz kenarlı, siper gibi yükselen elmacık kemikleri, Aralarında şairlerin oynadığı türden çukurlar vardı, hepsi derinleşmişti ve stratejik gölge ve ışıkla tanımlandı. Bir şekilde hem hassas hem de acımasız olmayı başarmıştır.

Kalbi kırılmazdı elbette, çünkü hiçbir erkeğin ulaşamayacağı kadar basitti. Ama bu pek mümkün görünmüyordu. Bir taşra papazının böyle görünmesi ya da böyle bir duruşa, sakın bir hakimiyet havasına, tenindeki rahatlığa sahip olması gerekir. Ve Erkekleri tanıdığı için, odadaki tüm gözlerin onun üzerinde olmasını sağlayan şeyin görünüşünden çok bu olduğunu biliyordu.

Kendini gergin hissediyordu. Birden kendini kapana kısılmış hissetti. Ama o bir kilisedeydi, hücrede değil. Kaçmak için hiçbir umut olmadığından, onu bir insanın izleyebileceği gibi izleyerek katlanacaktı. Bir vagonun penceresinden manzarayı seyrediyor ve onun Kuş seslerini ya da denizi dinler gibi. Ve bir süre işe yaradı. Ama Henny'nin kocaman kalçası Sıcak bir bombazin yastığa bastırılmış gibiydi ve papazı aydınlatan aynı güneş ışığı, sade, vitraylı pencerelerden birinden süzülerek mükemmel bir dikdörtgen bir sıcaklık. Ve yorgundu, çok yorgundu. Düşünceleri sürüklendi, dağıldı.

Evie'nin uykuya dalmadan önceki son düşüncesi şuydu: Eğer o bir melek olsaydı, kesinlikle düşmüş bir tür olurdu.

Onun sırları olan bir adam olduğundan şüpheleniyordu ve bunu gerekiyordu.

BAY ELDRED'İN KEÇİSİ ELDRED'İN geçisinin Bay Brownwell'e saldırması ve onu bahçesinin bir metre ötesine uçurması, kabul edilmiş bir duadan başka bir şey değildi. Adam o sabah kötü bir ruh hali içindeydi, kalemni vahşice kemiriyor, gevşek, yavan cümle üstüne gevşek, yavan cümle kuruyor ve duvara kartopu gibi yığılncaya kadar odanın her tarafına yayıldı. Ellerini saçlarının arasından geçirirdi (bu

tam da bu nedenle biraz fazla uzun tuttu) ve kiliseyi askeriyeyle tercih etmesine bir kez daha hayıflandı, çünkü vurulmak, düzinelerce göz tarafından bakılmaya tercih edilebilir görünüyordu.

Pazar günü onlara söyleyecek hiçbir şeyim, kesinlikle hiçbir şeyim yok.

Başka bir deyişle, tipik bir cumartesi.

Ama sonra Bay Brownwell papaz evine uğradı, öfkeyle titriyor ve koltuğundaki açık deliği işaret ediyordu Pantolonlar. Bu olay (bir sınır anlaşmazlığı, öyle olduğu gibi) ilham kaynağı oldu ve on birinci saatte (her zaman olduğu gibi on birinci saatte) Keçi Meselesi bir vaaza dönüştü. komşusunu sevmek. Kabul etmek gerekir ki, cemaatinden birkaç kişi bunu zaten oldukça gerçekçi ve oldukça gizli bir şekilde yapıyordu. Bunu biliyordu. Çünkü Pennyroyal Green'de bir yıl geçirdikten sonra, birçoğu ona güvenmeye başlamıştı.

"Onun bir tarzı var," dediler birbirlerine. "Ne kadar iyi bir adam. Çok sakinleştirici, çok emin. İnsan ona bir şeyler söylemek istiyor ve o her zaman ne söyleyeceğini biliyor. "

Her zaman ne söyleyeceğini bilemezdi. Bazen bir cemaat üyesi ayaklarının dibine bir sorun bırakıp gözlerinde umutla -ya da meydan okuyarak- ona bakana kadar ne söyleyeceğini bilemiyordu. Geçen bir yıl içinde Zengin amcası Jacob Eversea'nın emriyle Pennyroyal Green'de mütevazı bir yaşam sürmeye başladığında, işinin uzun bir tünelde meşale taşımaya benzediğini, her seferinde sadece birkaç metre önünü görebildiğini ve ara sıra yarasaların üzerine uçtuğunu, hazine dolu oyuklara rastladığını ya da Kötü bir şeye basarak. hissetti.

Neyse ki sürprizleri severdi. Tatsız olanlar bile Çünkü doğası gereği gizliden gizliye bir fatih ve altı rekabetçi çocuğun en küçüğüydü ve aslında, zaman zaman, kesinlikle kanlı fikirli olabiliyordu. Tüm bunlar, onu yenen herhangi bir şey olursa, isterse bu sınavları olsun, lanetleneyeceği anlamına geliyordu.

Oxford'u ya da imkansız babası için en önemli olan şeyleri, örneğin atıcılık yapmayı, kendi kendine yazmayı reddeden bir vaazı ya da şehrin kıyısında yaşayan yoksul O'Flaherty ailesinin

Kasaba açlıktan ölmedi. Çocukluğundan beri, sessiz ve neşeli bir merhametsizlikle kendini olmaya zorlamıştı. Eversea'lı kuzenleri Kısa bir süre önce bu özelliğini, her yıl düzenlenen Sussex Nişancılık Yarışması'nda sakın bir şekilde, tantana yapmadan, her hedefi kalbinden vurarak herkesi şaşırttığına keşfetmişti. Eve büyük bir gümüş kupa ve Pennyroyal Green'in erkeklerinin saygısını götürdü; silahlar, atlar ve köpekler konusunda bilgili olduğu sürece bir papazın nasıl görüldüğünü umursamadıklarına anında karar verdiler. O kesinlikle biliyordu.

Pennyroyal Green'e gelip papaz evinde yaşamaya başlaması belli bir şüpheyle karşılanmıştı. Ne de olsa Everseas'lerle akrabaydı (anne tarafından) ve kesinlikle öyle görünüyordu, boyu ve nefesini kesen bakışlarıyla. Her ikisi de Pazar günleri kiliseyi cemaatle ve kadınların kalplerini özlemle dolduruyordu, ancak cemaatinden bazılarının yarı korktuğunu (ya da yarı umut ettiğini) biliyordu.

Vaazın ortasında düşüncesizce cemaatin arasına dalıp kadınlara sarkıntılık etmeye başladılar. Everseas'lerin hepsi haydut değildi. Yine de, insanların hatırlama eğiliminde olduğu kişiler onlardı.

Onların incelemeleri altında hatasız olması gerektiğini biliyordu. Öyleydi de. Onları etkilemişti; insanları seviyordu, bu yüzden bunu tüm Eversea erkekleri gibi zahmetsizce yaptı. Eversea'ya en ufak bir Kasabanın genç kızlarından herhangi birine göz kırptı ya da uzun süre baktı. (ve düzinelerce güzel vardı); her biri eşit ölçüde saygı gördü. Yaratılıştaki en iyi papaz olmaya karar vermişti. Şimdi geriye dönüp baktığında bunun komik olduğunu görüyordu. Çünkü hedef atıcılığının aksine, bu iş onun kontrolü dışında gelişmişti, Kontrolü zor olsa da. Görevlerinin -cemaatinin sevinçleri, kederleri, ölümleri, doğumları, düğünleri, sırları, yoksullukları ve önemsiz kaygılarına dalmak- bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti. bir mücevher gibi yuvarlayın, köşelerini kırın, alçaltın,

Onu özüne kadar damıttı. Böylece beklentilerden arınmış olarak, bir şekilde artık onların endişelerinin kalbini daha da net görebiliyordu. Durmaksızın çalışıyordu. Birinin ırzına geçmeyi hayal edecek zamanı bile yoktu. Yol boyunca bir yerlerde

En iyi papaz olmayı istemeyi bıraktı ve sadece mümkün olduğunca çok iyilik yapmak için dua etti. Kendini bu iş için yeterli hissetmeye başlamıştı ama

Özel olarak, kendini buna gerçekten layık hissedip hissetmeyeceğini bilmiyordu. Sadece olmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyordu.

Ve en azından artık sunakta, cemaatinin önünde çıırılçıplak durmayı daha az hayal .

Ancak kadın cemaat üyeleri bu rüyayı düzenli olarak görmeye devam etti.

Ve şimdi kilisenin dışında güneşin altında durmuş, cemaatindekiler ona teşekkür etmek ve elini sıkmak için sıraya girmişlerdi. Bayan Sneath, o değerli kadın, şimdi onun önünde ıslıl ıslıl duruyordu. O büyütmişti beş oğlu hem iş hayatında hem de eğitim hayatında olağanüstü başarılı oldular.

Evlilik ve ticaret, çünkü onun gözetimi altında başka bir şey olmaya cesaret edemezlerdi. Artık "Kadın Taburu" olarak bilinen bir kadın taburunun başındaydı.

Sussex Yoksullarını Koruma Derneği, kendini iyi işlere ve kayıp ruhların ıslahına adanmış, eline bir tane geçirebildiği zaman. Adam'a söylediğine göre en büyük arzusu

Bir gün bir mucizeye, gerçek bir mucizeye tanık olacaktı. Özel olarak karakterini "örnek" olarak nitelendirdi.

kalan şüphelerin zihninde onun eğilimleri hakkında kalan tüm şüpheleri ortadan kaldırmak için gerekliydi.

"Harika bir vaaz, Papaz Yardımcısı. Komşunu sevmek her zaman harika bir tavsiyedir ve çoğu zaman da çok zorlayıcıdır. Umarım bu hafta akşam yemeğine gelmeyi planlıyorsunuzdur, böylece müzayede ve Kış Festivali'nin geri kalanı için planlarımızı konuşabiliriz."

Yerel yoksullar için bağış toplamak üzere bir dizi etkinlik planlandı - bir açık artırma, küçük bir toplantı, daha büyük bir balo - ve o ve

Komite onları koordine ediyordu ama onun onayı ve görüşü alınıyordu. Kilise görevlerinin bitmek bilmeyen doğası göz önüne alındığında, hanımlar gerçekten de vazgeçilmezdi.

Vazgeçilmez ve çıldırtıcı. Keskin bir kombinasyon.

"Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım, Bayan Sneath," diye ona güvence verdi.

"Yeğenim Cornwall'dan ziyarete gelecek ve akşam yemeğinde bize katılacak." Bunu sinsice ekledi.

Ah, ama tabii ki isterdi. "Ailenizin başka bir üyesiyle tanışmak ne kadar güzel olacak."

"İğne işi eşsizdir." "Çok... gurur

duyuyor olmalısınız."

Çünkü onu o zaman gördü: minyon bir kadın, yanında kabaca bir ayı büyüklüğünde başka bir kadınla. Mağaradan çıkan bir yaratık gibi güneşin altında göz kırpiyordu. Ve öyle de olabilirdi. Göksel ışığın suçlayıcı bir şaftı, güneş doğarken onu aydınlatmıştı.

Vaaz veriyordu ve kadının ayı gibi bir kadına yaslanmış, derin bir uykuya dalmış olduğunu da bu fark etmişti. Sadece bu da değil, şapkasındaki ağın dalgalanması bir gösterge ise, biraz da horluyordu.

Daha önce hiç kimse onun vaazlarından birinde uyumamıştı. İnançsızlık ve öfkeli bir gururla vaazının neredeyse tamamını ona yöneltmişti.

Bayan Sneath konuşurken, alçak sesle ve hararetli tartışmanın parçaları ona doğru süzülüyordu.

"Birdenbire görgü kuralları uzmanı kesilmen ne kadar komik Henny, papaz ..."

"... 'dannis'in ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok, ama süslü kelimeler bir yana, geldiğimizden beri manzaraya hasret kaldım, eğer beni anlıyorsanız, leydim, bu yüzden eğer nazik olursanız ..."

"... dikkat çekmek istemiyorum, Henny, ve biliyorsun ..."

"Bal hoşunuza gitti mi, Papaz?" Bayan Cranborn, Bayan Sneath'in yanından geçip gitmişti ve şimdi ona ışıltılı bir gülümseme yöneltiyordu.

"Evet, nazik hediyeniz için tekrar çok teşekkür ederim."

Ona sürekli olarak kavanozlar dolusu bal, reçel, elma ve merhem . bir kadına vermeye karar verdi. "Tehlikeli bir şekilde Evlenmemiş," ya da en azından teyzesi Isolde Eversea böyle söylemişti. Ama kuzenleri Colin ve Ian'ın ona verdiği sinir harbini düşünürsek, öyle de olacaktı. Adam'ın gözünde evlenmemiş olmak genellikle böyle bir şeydi. Sunakta çırılçıplak durma hayallerinin yerini, papaz evinin içinde boğazına kadar suya batarak yüzme hayalleri almıştı. böğürtlen reçelleri, sadece kapıyı düzgünce işlenmiş "Evimizi Kutsa" kelimesiyle kapalı bulmak için.

Şaşkınlıkla küçük kadın ve ayının yaklaştığını gördü.

Bayan Cranborn başını kaldırıp koyu renk bombe giysili iri kadına baktı, büyük bir şaşkınlıkla geri çekildi ve refleks olarak birkaç adım geriledi.

Ve böylece Adam açıkça sıkılmış olduğu kadına ilk kez baktı. Tamamen canlı zıtlıklardan oluşuyor gibiydi: şakaklarındaki siyah bukleler, kaymaktaşı yanakları ve meşhur mücevherlere benzeyen gözleri, şapkasından sarkan ağ parçasının arasından bile o kadar yeşil görünüyordu ki. Pardösüsü kusursuz bir şekilde sarkıyor, sallanıyor ve yapışıyor; sadece en seçkin terzilerin başarabileceği bir uyumdu bu kadın kıyafetleri hakkında çok şey biliyordu. Gerçek dışı görünüyordu, sanki

Bir masal kitabından fırlamış gibiydi. Onun güzel olduğunu düşünüyordu. Ama Leydi Fennimore'un kızı Jenny gibi dokunulabilir, sarılamaz görünen kadınlardan etkileniyordu.

İğnelerinden çıkıyordu. Bu tamamen kapalı görünüyordu, bir konserve kavanozu gibi mühürlenmiş ve pırıl pırıl parlıyordu.

"Doğru dürüst tanıştırılmadığımız için umarım bunu uygunsuz bulmazsınız Peder. Ama vaazınız için size teşekkür etmek istedim." Ayı cüsseli arkadaşına attığı bakışta "Memnun musunuz?" sorusu sanki yüksek sesle söylenmiş gibi netti. "Ben Wareham Kontesiyim. Bu da hizmetçim Henrietta La Fontaine."

Wareham Kontesi... bu isim zihninin derinliklerinde . Onun hakkında bir şeyler söylendiğinden emindi. Görünüşüne bakılırsa, hem unvanı hem de aksanı onu şaşırtmamıştı

-Gizliden gizliye bu kazınmış sessiz harfleri ve kayıtsızca uzatılmış sesli harfleri Londra'nın İronik Lehçesi olarak düşünüyordu. Sanki Hiçbir şey, dünyadaki hiçbir şey onu bir daha asla başka yöne çeviremezdi, bu yüzden dünyayı tarafsız bir hoşgörüyü izleyerek şımarttı.

Ancak bir kontesin hizmetçisini tanıştırmasına şaşırmıştı. Aslında söze başlamadan önce en ufak bir tereddüt olmuştu. "Hizmetçi," sanki kontes ona ne diyeceğinden tam olarak emin değilmiş gibi.

Nezaketle eğildi. "Sizinle tanışmak bir zevk, Leydi Wareham. Ben Peder Adam Sylvaine. Ayine katılmanız ne büyük incelik."

Henrietta zarif bir reverans yaptı. "Vaazınız ruhuma merhem oldu, Peder."

Henrietta'nın çok sert bakışları vardı. Gözleri hamura bastırılmış küçük parlak kuş üzümü gibiydi.

"Bazıları ninni kadar rahatlatıcı olduğunu söyleyebilir," dedi Adam hoş bir şekilde.

Leydi Wareham kaskatı kesildi. Gözleri o kadar hızlı kısıldı ki, neredeyse fark edilmeyecekti.

O .

Ama sonra yüzüne, bir kraliçenin kendisine papatya uzatan bir köylü çocuğuna sunabileceği türden mesafeli bir gülümseme yayıldı.

"Tekrar teşekkür ederim Peder, iyi günler. Gel bakalım Henny." "Size de iyi günler," dedi kibarca ve zarifçe eğildi.

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Kilisenin yenilik değerini tükettiğinden ve onu bir daha orada göremeyeceğinden şüpheleniyordu.

Henrietta uzaklaşırken ona göz kırptı.

Bölüm 2

Evie, ruhunun ahlaki onarım ya da yenilenmeye gerçekten kapalı olduğu ihtimalini hüznle düşündü. Belli ki vaazlara karşı dirençliydi. Sussex'teki sürgününe, yani yeni hayatına uğursuz bir başlangıç yapmıştı.

Arsız papaz. Sinir. Ninni, gerçekten.

"Horluyordun," dedi Henny.

"Elbette hayır," dedi Evie boş boş.

"Sessiz gibi," diye kabul etti Henny. "Ama sen ."

Sonra Evie, Henny'nin yüksek sesle akşam yemeğini planlamasını yarım kulakla dinledi: "-soğuk rosto var sanırım, hem Mrs. Wilberforce'a biraz peynir getirebilir misin?" Bayan Wilberforce adında bir hizmetçi tutmuştu, ama Henny personelinden sorumluydu, çünkü yetenekleri çok genişti, rolleri ve unvanları Evie'ninki kadar çeşitli ve değişkendi: hizmetçi, kahya, Abigail, danışman, korkutucu, Yeşil Elma Tiyatrosu'nda giydirici (Evie'nin onunla tanıştığı yerd), hoş olmayan talipleri korkutucu, Gecenin köründe eczacıları ziyaret ederdi. Pennyroyal Green'i bir tür kefaret olarak görüyordu. Çünkü Eve yıllar önce Henny beş parasızken onu terzi olarak işe alarak Henny'nin hayatını kurtarmıştı. Eve'i dünyanın öbür ucuna kadar takip edebilirdi ama şikâyet etme hakkını saklı tutuyordu.

Araba aniden durdu ve ikisi de öne doğru fırlayarak neredeyse kafalarını birbirine çarpıyordu.

Sürücü aşağı inerken araba biraz sallandı. Havva Kapının kilidini açtı ve tam içeri bakacakken dışarı baktı.

İkisi de geri çekildi.

"Affedersiniz leydim, ama atlardan birinde bir sorun var gibi görünüyor. Takım . Sorunu bulabilir miyiz diye bakmak için bir dakikanızı rica ediyoruz."

Ve böylece hayatımın tamamen parçalanması devam ediyor, diye düşündü Eve alaycı bir şekilde.

"Elbette. Bir dakikalığına dışarı çıkabilir miyim...?"

Çünkü bir anda hava almak istedi. Hastaneden transfer edildikten sonra Kapalı küçük kiliseden kapalı arabaya, hayatının bir hücre kadar küçüldüğü hissini daha da artırdı.

Arabadan inmesine yardım etti ve kız, henüz dondan ölmemiş alçak otlar ve diğer yeşilliklerle çevrili yola hafifçe indi.

Nefes aldı ve artık yeni manzarası olan ve öngörülebilir gelecekte de öyle olacak manzarayı inceledi: dağınık bir battaniye gibi yığılmış yumuşak tepeler; güdük, iğneli ağaçlar, bazıları hala yapraklı olan meşeler Kışın eşliğinde olmasına rağmen. Orta mesafeye dağılmış birkaç kulübenin bacalarından dumanlar yükseliyordu. Yoldan uzaklaştı ve gerinip baktı: Uzak ufuktaki gri çizgi denizdi.

Henny onu arabadan çıkarken izledi ve gerinerek derin bir nefes aldı.

Sonra şoförü ona döndü ve küçük bir selam verdi.

"Leydi Wareham, korkarım bir ikilemle karşı karşıyayız. Atlardan biri nalını kaybetti ve eğer yola devam edersek onu kırbaçlama riskimiz var. yolculuk."

Elbette bir ikilemleri vardı. Hayat son zamanlarda ikilemlerden başka bir şey değildi. "Damask Malikânesi'nden ne kadar uzaktayız?"

"Arabayla yirmi dakika kadar sürer."

Bu da en az iki kat daha fazla yürümek demekti. O değildi Bunu yapamazdı. Tanrı biliyordu ki, bir ömür boyu taşralı bir kız olmuştu. Ama Henny'nin yaşında ve cüssesinde bir kadının bu yolculuğu yürüyerek yapması düşünülemezdi.

Henny komutayı ele aldı. "Şu bacadan duman çıkıyor." Eliyle işaret etti. "Bakalım yardım getirebilecek miyim? Belki bir çiftçi arabasını ödünç verir. Zaten o işkence sıralarından sonra ayaklarımı uzatmak istiyorum."

Evie tereddüt etti. "Madem ısrar ediyorsun. Sanırım zararı olmaz."

Henny ısrar etti ve ağır adımlarla ilerledi, bir tepeyi aştı, sonra o küçük tepelerden birinin üzerinden küçük vadide kayboldu, dar bir patikayı izleyerek bacasından davetkâr dumanlar tüten pitoresk küçük evlerden birine vardı.

Her şey sessizdi. Şoförünün ve uşağının toynak sesleri ve mırıltıları dışında tamamen yalnızdılar. Evie ağaçları tekrar taradı ve irkildi.

Bir ağacın arkasından eğilen küçük sarışın bir çocuk dışında yalnızdı. Çocukların yaptığı gibi vakur bir yüzle ve utanmadan bakıyordu.

Yüz ifadesini çirkinleştirmeye özen göstererek gözlerini şaşı . Küçük çocuklar bu tür şeylere bayılırdı ve o da kolay bir kahkaha atmaktan çekinmezdi.

Oldukça memnun edici bir şekilde kıkırdadı. Ön dişleri eksikti ve bu nedense onu çok . zaman yedi ya da sekiz yaşında olmalı, diye düşündü. Seamus o yaşlarda tam bir şeytandı.

Kısa pantolon. Öte yandan, uzun pantolonlar da onu düzeltmek için pek bir şey yapmamıştı.

"Örümcekler güzel değildir," dedi çocuk.

Küçük çocuklara ve anlamsız sözlerle alışkındı. "Şey, bundan emin değilim. Sanırım kız örümcekler erkek örümceklerle örümcekler."

Çocuk bunu çok neşeli buldu. Güldüğü zaman gözleri neşeyle parlıyordu.

Onunla birlikte o da gülümsedi.

"Kız inekler erkek ineklere göre daha mı güzel?" diye sordu. "Kuşkusuz."

"Peki kız köpekler erkek göre daha mı güzel?"

Bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Büyük olasılıkla, evet. Bazı kız köpeklerle bazı erkek köpekler arasında, her neyse."

"Bütün köpekler benim için de güzeldir," diye itiraf

etti. "Ve bana göre de," diye ciddiyetle onayladı.

Çocuk sessizleşti, utangaç ve onların anlaşmasından memnun.

"Köpeğin var mı?" diye sordu.

"Oh, evet. Bir tazi. Adı Wednesday."

"Bir köpek için güzel bir isim. Haftanın da güzel bir günü. Neden ona Çarşamba deniyor?"

"O gün komşumuz onu sonsuza dek saklamam için bana getirdi."

"Özel bir gün olmalı."

"Pauuuuuuuulie! Paul! Hangi ?" Çılgın bir kadın sesi aniden etraflarında yankılandı.

"Ah. Sen de Paul olmalısın," diye tahmin etti Evie.

"Özel bir gündü," diye kabul etti çocuk, gözünü bile kırpmadan, belli ki annesinin sesine tamamen sağırdı.

Kadın hışımla tepeye çıktı ve onu görünce rahat bir nefes aldı. "Paulie! Sana kaçma konusunda ne demiştin? O mübarek köpeğin tavukları kovalıyor ve büyükannem bizi bekliyor-"

Evie'yi gördüğünde ağzını kapattı. Yürüyüşünün ortasında dondu kaldı, avını işaret eden bir av köpeği gibi kaskatı kesildi.

Sonra gözleri dondu ve ağzı sıkı, yatay bir çizgi haline geldi.

"Gördün mü anne?" Paulie neşeyle söyledi. "Örümceğe benzemiyor. Çok güzel. Ve örümcekler öyle değildir."

Aman Tanrım.

Evie'nin nefesi acı veren bir hızla onu terk etti.

İçten içe üşüyerek, yanakları yanarak, kendini aptal ve tamamen boş hissederek durdu.

O nefret edilen, nefret dolu lakap. Ama annesinin konuşmasına kulak misafiri olmayan bir çocuk bunu nasıl bilebilirdi ki?

Bu da annesinin bunu başka birinden öğrendiği anlamına geliyordu. O da başkasından öğrenmişti.

Demek ki onu tanıyor olmalılar.

Pennyroyal Green'de kamuflaj için çok fazla. Burada yeni bir hayat için çok fazla.

"Sana yabancıları rahatsız etme konusunda ne demiştin Paul?" Bunu oğluna söylemişti ama kadın hâlâ gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

"Ama anne, o çok iyi biri ve köpeklerden hoşlanıyor erkek köpeklerin kız köpekleri pret-"

Kadın parmaklarını adamın koluna geçirdi ve onu çekiştirerek arkasından sürükledi. Adam bir şeylere itiraz etti anlaşılmaz bir sızlanma.

"Çünkü ben senin annenim ve sen de benim dediklerimi sorgulamadan yapacaksın, işte bu yüzden. O bizim tipimiz değil, Paul."

Ah. Şaşırtıcı bir kendini beğenmişlik.

Evie hareket edemiyordu. Kemikleri taşa dönmüştü.

Bu, bir zamanlar bir oyun masasının üzerine fırlatılan gineler kadar neşeli bir şekilde ondan sıçrayacak türden bir şeydi. Yıllardır, hiçbir şey Dünyayı kendisine göre şekillendirmişti, sanki kendisi bir mühür yüzüğü, dünya da mühür mumu gibiydi.

Ama o zaman elinin, pahalı pelisesini kapatan kadife kurbağaların üzerinde koruyucu bir şekilde düzleştiğini fark etti. Kont'un ona verdiği son hediyelerden biriydi. Sanki tam oradan bir ok girmiş gibi.

Anında düşürdü.

"Ve o kadar da güzel değil Paulie," diyerek Evie'ye döndü.

Bu, en azından tahmin edilebilir bir şeydi ve hafifçe homurdanmasına neden oldu.

Başını sallayabilmesi için bir süre daha geçmesi gerekti. umursamazca. Ve sonra iyi bir önlem için dilini dışarı çıkardı

topuklarının üzerinde dönmeden önce geri çekilen figürlerine baktı.

Ve neredeyse arkasındaki tepeye tırmanan bir adamın göğsünden sekiyordu.

Bölüm 3

Bastırılmış bir çığlıkla geriye sıçradı ve elini kalbine götürdü.

"Merhametli Meryem Ana, böyle sinsice yaklaşmamalısın! Bir kedi gibi sürünüyorsun, seni lanet olası koca ..."

Durdu.

Uzun zamandır uykuda olan ama görünüşe göre sağlıklı, bütün ve neşeli olan ve şokla serbest kalan çok olgun bir İrlanda aksanı yankılandı. Taşralı. Kanlı büyük kanlı büyük kanlı büyük ... Ohhhh.

Utanç verici.

Gözlerini kapatıp derinlere, toprağın derinliklerine gömülmek istedi.

Bunun yerine, kendini yukarıya -çok yukarıya- Papaz Adam Sylvaine olduğu anlaşılan kişiye bakmaya zorladı.

Hiç telaşlanmamış görünüyordu. Gözleri hariç tabii. Hain, kötü, düpedüz Hristiyanlığa aykırı bir neşeyle alevler gibi dans ediyorlardı.

Atlarından biri hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sessizlik içinde kişnedi.

Bir centilmen ol, diye sessizce vasiyet etti ona. Bırak yalan söylesin. Hiçbir şey duymamış gibi davran.

Kaşları yukarı . "Biiiig ..." diye

sordu.

Ona sertçe baktı. Piç, diye tamamlamak istedi. Neden olmasın? Bir peni için, bir pound için.

Bekledi. Eyüp gibi sabırlı. Lucifer kadar kötü. Cehennem kadar

eğlenceli. "Papaz yardımcısı," diye mırıldanarak tamamladı sonunda.

Sanki bu gerçek olamayacak kadar iyiymiş gibi başı geriye gitti, sonra başıyla onayladı.

"Sanırım öyleyim," diye düşünceli bir şekilde kabul etti, ancak sesinde şüpheli bir titreme vardı. Bastırılmış kahkaha. "Sanırım iri yarı... papazım... Gerçi daha önce hiç kimse beni kedi gibi sürünmekle suçlamamıştı. Sanırım büyük olmamla ilgili bir şey."

Kardeşi Seamus'un da dediği gibi, papaz onunla dalga geçiyordu, hem de oldukça etkili bir şekilde.

Sonra onun yüzüne baktı. Gözleri öylesine büyüleyici bir maviydi ki - Killarney'deki Lough Leane'in derin, durgun su rengi- onu garip bir şekilde huzursuz ediyordu. Sanki içindeki hava her zaman açık ve ılımanmış gibiydi. Vicdanı ve lekesizliği gibi

Hiç şüphesiz ruh, diye düşündü alaycı bir tavırla. İtici siyah yün bir palto - Weston bunu dikmemişti, bunu çok iyi biliyordu

Arkasında sertleşen rüzgârda belli belirsiz sallanıyordu; bu rüzgâr aynı zamanda soyu sopu belli olmayan gri, çizgili bir yeleğin sınırlarından dikkatsizce düğümlenmiş bir kravatı koparmak için elinden geleni yapıyordu.

Ve sanki çağıran bir yolmuş gibi, gözleri bir papazın yapamayacağı kadar uzun, ince ve sert kalçaların çizgisini takip etti. çizmelerinin tozlu, buruşuk burunlarına kadar sahipti. Bu çizmeler kesinlikle Hoby tarafından yapılmamıştı.

Gözleri güvenli bir şekilde yerde kaldı. Adamın kalçalarıyla ilgili ifşaatin ardından beklenmedik bir şekilde gerekli olan soğukkanlılığın bir araya geldiği bir andan yararlandı.

"Papazların elbise giymesi gerektiğini sanıyordum." Bunu neredeyse test edencesine söylemişti. En azından aksanını kontrol altına alabilmişti.

"Oh, elbise isteğe bağlı."

Ping! Görünüşe göre hakaretler ondan sekiyordu.

"Ve 'elbise' derken sanırım cüppe'yi kastediyorsunuz?" diye ekledi yardımsever bir şekilde. "Cüppenin içinde kedi gibi sürünmek zordur, bilirsiniz, Leydi Wareham. İnsanın ayak bileklerinin etrafında dönüyor, esintide gürültüyle kanat çırpıyor. İnsanın ihtiyacı var adaletsizliği durdurmak için gizlice."

Adaletsizlik mi?

Kelime bir tokattı.

Ama.. belki de şaka yapıyordu? Eminim öyledir? Onu muydu? Bu korkunç köyün tamamı sırayla onu sırayla rahatsız eden? Kaynar yağ ile ortaya çıkarlar mıydı?

"Bu yüzden mi aniden ortaya çıktınız? O zaman rüzgârda kötülük kokusu mu aldınız, Peder Sylvaine? Sussex'te mi dolaşıyorsunuz? Kırsalda yer mantarı avlayan bir domuz gibi koklayarak mı?"

O kadar uzun süre cevap vermedi ki sonunda dönüp ona baktı.

Sanki yere çakılmış gibi kaskatı kesilmişti.

Bu durgunlukla ilgili bir şey, onu kızdırmanın gerçekten de çok akılsızca olacağını düşünmesine neden oldu. Bu da bir papaz hakkında düşünmek için tuhaf bir düşünceydi. Ama gözlerini kırpmamasına rağmen kızgın görünmüyordu. Onu, açılmak üzere olan bir kilidi inceler gibi inceliyordu. Tek hareket saçlarıydı. O da Esinti onu kaldırdı, düşmesine izin verdi, kaldırdı, düşmesine izin verdi. Koyu sarının içinde gizlenmiş koyu altın ya da bakır iplikler ya da güneşte ağarak gümüşü bir güzelliğe bürünmüş teller vardı. Sessizlik ve durgunluk içinde saçma bir şekilde büyüleyiciydi.

"Düzinelerce kuzenim ve çok sayıda kardeşim var Leydi Wareham. Eğer kardeşleriniz varsa, derimin oldukça nasırlı olduğunu öğrenmek sizi şaşırtmayacaktır. Beni gücendirmek neredeyse imkansızdır."

Pekala.

Eşit bir şekilde söyledi. Sanki az önce onun içini görmemiş ve huysuz bir çocukmuşçasına savunmasını düzgünce yakıp kül etmemiş gibi.

"Bazıları bunu bir meydan okuma olarak yorumlayabilir, Muhterem Peder."

O da tam olarak böyle ve duracak gibi de görünmüyordu.

Tekrar sessizleşti. Ve sonra gülümsedi. Çok, çok hafifçe. Sadece Ağzının zarif şeklini fark etmesi için yeterli görünüyordu. bir gamzeyi ortaya çıkarmak için. Ve sonunda konuştu, yine onun sesini daha çok hissetti, parmakları gibi ensesindeki kısa saçları taradı. Yumuşamıştı, çok yumuşaktı. Ama bir şekilde nazik değildi.

"Pennyroyal Green'meydan okumak için mi geldiniz, Leydi Wareham?"

Kız ona baktı. O da

ona baktı.

Ve şaşkınlık içinde, sıcaklık yavaşça sırtını yıkadı. Boynu, kollarının arkası ve nefes almak birdenbire daha da zorlaştı. Daha önce hiç bu kadar sert bir adam görmediğini fark etti. ... içeriyordu. Evet: Bu tam olarak doğru kelimeydi. Sanki içindeki bir şey, bir potansiyel, kontrol gerektiriyordu. Ve bu her neyse, o her neyse, onu kendine çekiyordu. Toprağın suyu içine çekişi gibi. Ondan daha güçlü hissediyordu ve tüm hayatı boyunca herkesten daha güçlü olmasına bağlıydı.

Aniden döndü. Kafasını toparlamak umuduyla nefes aldı ama hain hava şaraba ya da onun gibi bir şeye dönüşmüştü; düşünceleri oyun cehennemindeki tilki mirasçılar gibi sendeledi.

O sadece bir papazdı, diye hatırlattı kendine. Adam onu, hayatının özellikle kırılğan bir döneminde, ender rastlanan bir zayıflık anında yakalamıştı. Hepsi bu kadardı. Ve elbette çok yorgundu. Ne de olsa kilisedeki şekerleme pek de onarıcı olmamıştı.

Pardösüsünü daha sıkı sardı ve kaşlarını çatarak durmuş olan arabasına doğru baktı. Henny hangi cehennemdeydi?

"Görünüşe göre atlarımızdan biri nal fırlatmış," dedi sonunda. Sesi tercih ettiğinden daha kısıktı.

Onu hayal kırıklığına uğratıp merak etti.

Onu izliyordu. Artık onun kirpiklerinin sayısını bildiğinden şüpheleniyordu.

"Anlıyorum," dedi bir süre sonra kolayca. "Durmuş arabanızı gördüğümde bir cemaat üyesini ziyarete gidiyordum. Birkaç on yıl önce Tek Gözlü William buralara dadanalı beri bu yolda haydutlardan endişe edilmediğine göre ve burası da tam olarak Sussex'in en güzel yerlerinden birinde, bir şeylerin yanlış gitmesinden korktum."

Tek gözlü William mı? Şaka mı yapıyordu?

Hiçbir şey söylemedi.

"O zaman şoförünüzle bir , olur mu?"

Kadın cevap vermeyince -sesini bulamıyor gibiydi- adam döndü. Onun bir adım, sonra iki adım uzaklaşmasını dinledi ve her nasılsa ayak sesleri başarısızlık.

"Peder Sylvaine..."

Durdu, ona doğru döndü, kaşlarını sorgularcasına kaldırdı.

Gücünü yeniden kazanmanın en kesin yolu, onu güçlü kılan şeyi kullanmaktı.

"Sizden af dilemeliyim. Korkarım beni korkutup Görgü kuralları ve... Daha önce hiç bir papazla tanışmamıştım ve bana çok ilginç, önemli bir rol gibi geldi. Lütfen, nasıl papaz olunur?"

Muhtemelen İngiltere'deki tüm kadınlardan daha iyi biliyordu ki, ister İçişleri Bakanı, ister İngiltere Kralı, ister kömür tüccarı olsun, her erkeğin surlarının altından geçen yolu biliyordu: Flört ve ima ile servis edilen dalkavukluk.

Peder Sylvaine'in gözle görülür bir şekilde, neredeyse komik bir şekilde temkinli irkildi.

"Öğrendiğime göre, bir kişi olmanın en iyi yollarından biri Yaşamın sahibi olan aileyle akraba," dedi kısaca. Biraz da ironiyle.

Ve başka bir şey söylemedi.

"İnsan kusursuz bir karaktere sahip olmak zorunda mıdır? Tamamen.. kötü alışkanlıklardan arınmış mı?" Ellerini önünde kavuşturdu ve bakışlarını kirpiklerinin arasından bir tüfekçi hassasiyetiyle ona yöneltti.

Papaz, sanki bir tabancanın kilidini açmış gibi ağırbaşlı bir şekilde katlanmış ellerine baktı. Sonra yavaşça tekrar kadının yüzüne baktı.

Tereddüt etti.

"Sanırım bu, kişinin kelimeyi nasıl yorumladığına bağlı."

Bu cümle bir ihtiyatlılık şaheseri.

Adamın gözleri artık boş bir gökyüzü gibi okunamaz haldeydi, kapalıydı. Onun gözleri ise, kalın gözleri arasındaki gizli anlaşma sayesinde Siyah kirpikleri, gözlerinin rengi, güneş ışığının açısı ve cazibesi pırıl pırıldı.

"Kötü alışkanlıklarınız var mı Bay Sylvaine?" Ses tonu, onun olmasını içtenlikle umduğunu, anlayışlı ve bağışlayıcı olacağını, onları gerçekten de büyüleyici bulacağını ve kendisinininkilerin onunkileri güzelce tamamlayacağını ima ediyordu.

Papaz şimdi yumruk gibi gergindi.

Ve sonra gözlerinin arasında hafif bir çukur belirdi.

Ne yazık ki, hiçbir şekilde bu ifadeyi "büyülenmiş" olarak yorumlayamazdı.

"Eminim ilginizi çekecek bir şey yoktur." Bunu nazikçe söyledi ve başını hafifçe geriye, görevlerinin beklediği anlaşılan yola doğru çevirdi. Sanki her şey bir yana...

... sıkılmıştı.

Nutku tutulmuştu.

"Yeşilin bu kısmında tek başınıza yürümenin yeterince güvenli olduğunu düşünüyorum Leydi Wareham, ama belki de ülkeyi daha iyi tanıyana kadar uzağa gitmemelisiniz. Belki de evinizde beklemeyi tercih edersiniz. Soğuktan araba mı taşıyacaksın?"

Ne zaman kovulduğunu biliyordu. Gurur ve şaşkınlık onun çırpınmasını engelledi.

"Sürünün güvenliğiyle ilgileniyorsun, değil mi?" diye neredeyse hafifçe sordu. Gururu sarsıldığı için sesi zayıf çıkıyordu.

Kibarca gülümsedi. "Ve bir beyefendi olarak görevime." Yine o tuhaf, mesafeli kibarlık. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Niyetim bu değildi."

Dehşet içinde yanaklarında yeniden bir sıcaklık belirdi.

"Hizmetçim çok yakında," dedi kısaca, utancını gizlemeye çalışarak. "Ve soğuğa aldırmıyorum."

"O zaman şoförünüze yardımcı olabilir miyim bir bakayım, olur mu?"

Kadın bir şey söylemeyince, adam çok zarif bir selam verdi ve ondan uzaklaştı. Kadın taş gibi hareketsiz durmuş, adamın kendisini neşeyle selamlayan şoförü ve uşağını selamlamasını izliyordu. Bütün o erkek kafaları bir toplanmıştı; pudralı kadın, onun tıknaz, şapkasız şoförü ve Bay Sylvaine'in sarışın olanı, alçak sesle konuşuyorlardı. Sürücü atın başını nazikçe tutarken, papaz eğildi ve hayvanın parlak toynağını kaldırıp inceledi. Evie onun kravatını yeleğinden çekip çıkarmasını ve dikkatlice, neredeyse şefkatle atın toynağını sardı ve çalışanlarının da onayını aldı.

Sonra dönüp el sallayarak veda etti ve şüphesiz asıl hedefine doğru yola koyuldu. Kravatsız.

Onun gidişini izledi.

Sonunda Henny'yi görmeden önce Henny'nin nefes alışını duydu, sonra Henny tepeyi aştı, etekleri ellerinde havaya kalktı, Birkaç santim sağlam ayak bileği, kalın, sarkık yün çoraplarla süslü bir şekilde örtülmüştü. sarkık. "Korkarım kapıyı çaldığımda kimse cevap vermedi leydim."

Eteklerini indirdi ve hanımının yüzünü gördüğünde olduğu yerde dondu kaldı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sonra gözlerini kurnazca kıсарak kocaman başını çevirdi ve Adem'i gördüğünde gözlerini gölgelemek için elini kaldırdı
Sylvaine uzaklaşıyor, duruşu bir askerinki gibi, adımları uzun ve rahat.

İkisi de sessizce onu izlediler.

Aslında gülünç hale gelecek kadar uzun süre izlediler. Bir kez bile arkasına bakmadı.

Henny sonunda, "İşte bu bir erkek," dedi. Sanki bu konuyu tartışıyorlarmış gibi.

Evie homurdandı. "Kır havası beynini kurutmuş." Başını savurdu ve arabaya doğru yürüdü. Henny de onu takip etti.
Topuklular, hala ofluyor.

"Şimdi beni dinleyin. Şimdi dünyevi ve büyük olduğunu düşünüyorsun ve her türlü erkeği sanırsınız. Ama bahçenizde çok fazla çiçek varsa, hepsi aynı kokmaya başlar, değil mi? Birini diğerinden ayırt edemezsin. Ve sana söylüyorum, biri daha iyi."

"Papaz olduğu için mi? Tanrı aşkına Henny," dedi yorgun bir sesle, "o... sadece bir adam." Adam Sylvaine, Henny'nin görebileceği kadar yakınında durmadığı zaman onu tanımlamak için "sadece" kelimesini kullanmak daha kolaydı.

Saçındaki renkleri say. "Kıyafetlerinin altında, derilerinin altında, hepsi aynı. Eninde sonunda her şey ortaya çıkar. Bu melek ya da gargoye gibi görünmeleri önemli değildir."

"Onun aziz ya da hatta iyi olduğunu söylemedim. Daha iyi olduğunu söyledim."

Henny inatla devam etti. Bir argümanı destekleyemediği zaman takınmayı sevdiği o çıldırtıcı üstünlük havasıyla.

Zayıflamış haliyle, "daha iyi" kelimesi nedense Evie'nin kemiğine çok yakındı. Görünüşe göre daha iyi olma umudu yoktu. Hayat bunu görmüştü ve uzun zaman önce kendi ivmesini kazanmıştı. Yine de hiç pişmanlık duymuyordu. Pişmanlıklar, daha iyi başka seçimler yaptı ve emin değildi. Kesinlikle, son olaylar bilardo toplarına tutulan bir ıstaka gibi onu patlatana kadar hayatını planlamanın bir zaferi olarak görmüştü.

"Henny, yaşın ille de bilgeliği miras bırakmadığını hatırlamak sana iyi gelebilir."

"Sen sadece benim haklı olduğumu bildiğin zaman 'iyi olur' gibi kelimeler kullanıyorsun. Ve dikkat edin, daha iyi demek, sizin gibi paçavra gibi davrananlara göre olmadığı anlamına gelir."

"Yanağınıza çok uzun süre tahammül etmiş bir paçavra huylu."

Arabaya kadar yol boyunca rahat bir aşinalıkla didiştiler.

İkisi yaklaştığında sürücü ve uşak atları yeniden koşumlamayı henüz bitirmiş ve ayağa kalkmışlardı.

"Papaz neden atın toynağını sardı?" diye sordu uşağa.

"Kıyafetlerimizi mahvetmemizi istemediğini söyledi leydim. Bu konuda ısrar etti."

"Ama... Anladığımdan emin değilim. Neden biri bir şeyi mahvetmek istesin ki?"

"Önlem olarak leydim, tekrar nallanana kadar onu korumak için toynağını sarmamız gerekti. Ayakkabı temiz bir şekilde çıktı. Henüz zarar görmedi ve yaralanmadığı için . Papaz atlarını tanıyor!" dedi takdire şayan bir şekilde. "Sürüşü yavaştan alırsak

ona zarar vermeden eve ulaşmak. Papaz nalbantı hemen bize göndereceğini söyledi."

Bu, hizmetkârların bir kontesi genellikle rahatsız etmediği türden bir rapordu. Ama evin erkeği yoktu ve Monty'nin mirası tarafından belirlenen bütçesi, atları, arabayı ve uşakları olduğu gibi pek haklı gösteremezdi ve Bir at kadar değerli bir şey her şeyden . Merdivenlerin altındaki herkesin bunu bildiğinden hiç şüphesi yoktu.

Ve cübbe de pahalıydı. Muhtemelen papaz da bunu biliyordu. Bir kravatın bir papaz için ne kadar pahalı olduğunu düşündü ve onun bu nezaketi kendi kabalığını bir kez daha gözler önüne serdi.

"Teşekkür ," dedi uşağa nazikçe. "Biz de O halde eve yavaşça gidin ve yeni evimizin güzel manzarasını biraz daha yakından tanıyın."

"Çok iyi leydim."

Onu gülümsetmişti ve bu onun ruh halini biraz olsun hafifletmişti. Bu onun için çok kolay bir şeydi, normalde, etkilemek, rahatlatmak işleri daha iyi hale getirmek, bir şeylerle ilgilenmek için ve başarısızlığını hissetti

Peder Sylvaine ile kasvetli bir şekilde. Bir erkeği en çok gururlandıran ve en çok yetersiz hissettiren şeyleri tespit etme konusunda uzmandı ve birini överken diğerini desteklerdi. Elbette, bir kez büyülendikten sonra, ihtiyaç duyulduğunda, yetenekli bir sürücünün atları yönlendirmek için kurdeleleri kullanması gibi, onun zayıf ve güçlü yönlerini değiştirebilirdi.

Evie arabanın içinde Henny'yle tartışmaya devam ederek, "Lord Asquith'i bir çiçeğe benzetmek hayal bile edilemez," dedi.

"Lud, ama gerçeği de bu değil mi?" Henny iç geçirerek kabul etti ve iyi yaylanmış koltuklara yaslandı. "Adam bir dükkan gibi kokuyordu

Seven Dials'da. Gecenin köründe McBride'ın eczanesinden aldığı bir merhemdi ve erkeksi bir şikâyet için kullanılırdı."

Evie kendine rağmen büyülenmişti. McBride'ın evini iyi biliyordu, çünkü McBride'a bir şeyleri rehin bırakma konusunda güvenilebilirdi, bu da aktrislerin sık sık ihtiyaç bir şeydi. "Böyle bir şeyi nereden biliyorsun?"

"Bir iki şey bilirim. Zamanında ben de bir fahişe olabilirdim," dedi Henny kendini beğenmiş bir tavırla. "Bir şans verilirse."

Evie "tart" kelimesine itiraz edemeyecek kadar yorgundu, özellikle de gerçek bir şefkatle söylendiğinde. Henny onu her haliyle tanıyordu. enkarnasyon. Ve Henny'nin erkekler üzerinde şaşırtıcı bir başarısı vardı. "Belki sen de denemelisin Henny. Belki sen de bir kont bulabilirsin ve ikimiz de şık bir şekilde emekli olabiliriz."

Hizmetçisi onun kalçasına keyifle bir tokat attı. "Tam da bunu yapabilirim."

Evie pencereden dışarı, sonsuza dek uzanan yumuşak tepelere, kulübeden gökyüzüne doğru yükselen dumana baktı büyük olasılıkla birkaç gün içinde onun hakkında dedikodu yapacak ve onu asla hoş karşılamayacak insanlarla dolu evlerin bacalarını uzaktaki denizin düz gümüş çizgisini gördü ve bir anlık şaşkınlık yaşadı: Bu manzara onun geçmişi, bugünü ya da geleceği olabilirdi.

Bir sebepten dolayı kendini başını eğmiş buldu. yön Adam Sylvaine kaybolmuştu. Sanki her şey bir yana, yönünü bulabileceği yıldız oymuş gibi.

Bölüm 4

ADAM kendini Leydi Fennimore'un kapısında bulunca şaşırdı. Durakladı ve cep saatini çıkardı; her zamankinden sadece on dakika daha geç kalmıştı. Şaşırmış bir halde kaşlarını çatı ve saati ceketinin içine geri soktu. Neredeyse bir yıldır haftada bir kez çıktığı bu yürüyüşü zar zor hatırlıyordu. İki görüntü diğer tüm düşüncelerin önüne geçerken zaman durmuştu.

Leydi Fennimore'un kızı her zamanki gibi onu kapıda karşıladı. "Bu sabah nasıl Jenny?"

Jenny . Geriye doğru sonsuz küçük bir adım attı, gözleri büyüdü.

O zaman kendisini de kadının onu duyduğu gibi duydu: kısık sesle, meşgul, sinirli. Ona hiç benzemiyordu. Herkesin geri adım atmasına neden olabilecek türden bir ses.

Özür dilemek için bir gülümseme ekledi. Jenny onu bir gülümsemeyle affetti. kendi gülümsemesini eritti ve bir parmağını iğnelerinden kurtulmuş bir bukleye doladı.

"O da hemen hemen aynı, Peder, ama sizi gördükten sonra her zaman çok daha iyi oluyor. İstersen düz devam edebilirsin. Ben sadece Çaydanlık açık ve kaynamak üzere olduğunu duyabiliyorum. Uzun yürüyüşünüzden sonra çay içmek istersiniz düşündüm."

"Her zaman çok düşüncelisin Jenny. Çay harika olur. Yürüyüş de en sevdiklerimden biridir."

Jenny'nin yanaklarına, boğazına ve köprücük kemiğine hoş bir pembelik yayıldı ve bir elini açık renk saçlarının bir tutamına dokundurdu ve onun gülümsemesi, nazik sözleri ve kendi

Papaz hakkında hayaller kuruyor, çay servisi yapıyor ve Geniş omuzlarını ovuyor ve uyuduğunda başının altına kendi iğne işi yastıklarından birini koyuyordu.

"Komşunu sev" vaazının kendisine yönelik olduğundan emindi.

Adam onun gidişini izledi, kadının yumuşaklığı, sadeliğı ve memnun etme hevesi son küçük karşılaşmasından sonra ona merhem olmuştu. Kız mutfağı doğru gözden kaybolurken, Adam antreden geçerek, küçük bir masanın üzerine çivilenmiş yaldızlı aynanın yanından geçerek bir Çin doldurulmuş güller. Leydi Fennimore Bazen sanki sera onu tutuyormuş gibi görünse de, çiçekler o kadar boldu ve kokusu evinde o kadar yaygındı ki.

Tam kendini artık aşına olduğu mermer merdivenlerden yukarı atmak üzereyken dondu kaldı.

Sonra döndü ve bir hırsız suçu ortasında yakalamak üzereymiş gibi temkinli bir şekilde aynaya döndü.

Yüz ifadesinin karanlık ve soyutlanmış fark etti; çenesi gergindi. Gözleri parlıyordu, şiddetli bir duyguyla, öfkeye tehlikeli bir şekilde yakın bir şeyle ama tam olarak değil.

Jenny'nin geri adım atmasına şaşmamalı.

Zeki Leydi Fennimore yüzüne bakıp bir şekilde buna bir kadının neden olduğunu anlamadan önce bu ifadeden kurtulsa iyi olacaktı.

Tamamen şaşırtıcı, nahoş bir kadın.

Kim kilisede uyurken çığlık atmaya başlamıştı? kulağı çok fazla İrlandalı gibi geliyordu (ki bu onu sapıkça eğlendiriyordu), huysuz ve zordu, ona flört ediyordu - oldukça

Bir askerin trebuchet ile kayaları fırlatması gibi, korkutucu şekilde ona parladı.

Tüm bunlara rağmen, diğerlerinin arasından iki izlenim ortaya çıktı. Leydi Fennimore'un evine kadar peşini bırakmayanlar da bunlardı.

Onu ilk kez nasıl görmüştü: tamamen hareketsiz duruyordu, yanaklarında iki sıcak pembe nokta vardı, eli göğüs kafesine dayanmıştı. Sonra bir boksörün darbeyi savuşturması gibi omuzlarını dikleştirmesi.

Maggie Lanford'un söylediği bir şey onu incitmişti. Ve

sonra çiller vardı.

Birbirlerine bakarken görmüştü onları - silik bir Her iki yanağında da kurumuş gözyaşlarından biraz daha koyu renkte saçılmalar vardı. Onlarla ve yeşil gözleriyle ilgili bir şey ona kuş yumurtalarını ve yaz günlerini düşündürdü ve oradan kendini buldu O pürüzsüz yanağın avucunun içinde nasıl hissedileceğini merak ediyordu. Başparmağını usulca o yanakların üzerinde gezdirmek nasıl bir şey olabilirdi? Eğer kadınları tanıyorsa, soluk benekler onun baş belasıydı. Varoluş, yanaklarını pembeleştiren acı her neyse onu yatıştırmak için.

Hayatı boyunca hiç böyle bir şey düşünmemişti. Sevmediği bir kadın hakkında bile.

Derin bir nefes aldı, nefesini verdi ve aynaya sırtını döndü.

LADY FENNIMORE yatağına uzanmış, gece korkuluğu tarafından sarılmış ve tepesinde örümcek ağı inceliğindeki gri saçlarının kaçtığı kocaman fırfırlı bir başlık vardı. Üstüne bir yığın battaniye örtülmüştü. Elleri tezgâhın üzerinde dantel eldivenler gibi narin duruyordu. Güneş odanın tamamını kaplamıştı ve devasa pencerelerden güçlü bir şekilde içeri süzülüyordu; Adam onun artık doku kadar ince olan tenini oluşturan binlerce kırışıklığın her birini görebiliyordu.

"Ah, sonunda buradasınız, Papaz. Ne yapmalıyım bilmiyorum seni tutacağım. Gel, yanıma otur ve dünyadaki son anlarımın tadını çıkar. Belki de gelecek kuşaklar için düşüncelerimi kaydetmelisin. Bu sabah birkaç tane daha vardı ama şimdi hatırlayabilir miyim bilmiyorum. Tanrı biliyor ya, başka kimse hatırlamaya değer bir şey söylemiyor. bu günlerde. Gerçi selefinizin de bir iki derin anı vardı. Sizinkini bekliyorum."

Hırçın bir parıltı gözlerini aydınlattı.

"Şüphesiz, eğer ölümsüz bir nesir aklıma gelirse, bunu tamamen sizin ilhamınıza borçlu olacağım, Leydi Fennimore."

O ve Leydi Fennimore birbirlerinden oldukça hoşlanıyorlardı.

En azından şimdi öyle. İlk başta o da onu köşeye sıkıştırmaya yardım etti. Tünelden ona doğru uçan meşhur yarasalardan biri.

Gülümsedi. Sonra gözlerini kısarak ona baktı. "Genç adam, dikkatin dağılmış gibi görünüyorsun," diye suçladı.

"Arkadaşlığınızdansan büyölendim, hepsi bu."

Kadın homurdandı. "Ve bir kırıksıklığın olduğuna inanıyorum. Sol gözünle ilgili."

Bu küçük gözlem, Bayan Sneath'in kadın taburunu neden korkuttuğunun ve neden en sık ziyaret edenin o olduğunun bir örneğiydi.

"Ölmek üzere olan bir kadın için görme yeteneğiniz oldukça iyi," dedi kuru bir sesle.

"Yazık değil mi? Yaratıcımla karşılaşmadan önce tüm yeteneklerimi kullanmayı tercih ederim, ama yine de bazıları hala harika çalışıyor. Bunu yapmamalısın.

Çok fazla düşünme. Düşünmekten çok dua edin. Daha az kırılganlığa sahip olursunuz. Ben düşünen biriydim ve halime bakın."

"Belki de Yaratıcının bana daha fazla kırılganlık vermemesi için dua edeceğim, yoksa onları işaret edersiniz."

Tekrar güldü. Öksürüğe dönüştü ve bir iç çekişle arkasına yaslanıp gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Adam da onunla birlikte bekledi.

İç çekti ve gözlerini açtı.

"Gördüğünüz gibi, bir sonraki işime hazırlanmak için şeyler veriyorum. ... oh, buna benim küçük yolculuğum diyelim, neden olmasın. Peder Sylvaine, masanın üzerindeki kutuyu açma nezaketini gösterir misiniz?"

Çenesini yatağının yanındaki masanın üzerinde küçük, menteşeli ahşap kutuya doğru çevirdi.

Onu almak için öne eğildi ve kaldırarak açtı.

İçinde küçük altın bir haç, bir kolye vardı. Kolyeyi bir parmağının üzerine kaldırdı; ince zincir diğer avucunda birikti, serin ve pürüzsüzdü.

"Küçük bir kızken benimdi. Bana amcam vermişti, Bana iyi şans ve koruma için takmamı söyledi ve boynum ona sığmayacak kadar şişmanlayana kadar yıllarca taktım. Jenny istedi ama Ben öldüğümde iyi bir miras kalacak ve bunu sana vermek istediğimi söyledim. Böyle bir şeyi esirgemeyeceği tek kişi siz olabilirsiniz. Değerli bir şey değil, ama sizin almanızı istiyorum, Papaz. Küçük bir korumadan faydalanabilecek birçok ruhla karşılaşacağınızı umuyorum. ihtiyacı olan birine verin."

Hareketsiz kaldı. Henüz başını kaldırıp bakacak kadar kendine güvenmiyordu. Buraya yaptığı ziyaretlerin yakında sona ereceğinin bilincindeydi.

Günlük yaşamı artık bu gibi anlarla şekilleniyordu. Hiçbir uyarı olmadan, bir cemaat üyesinin söylediği ya da yaptığı bir şey onu beklenmedik bir şekilde harekete geçirirdi. Bu anların her ikisinin de Denizin bir kıtayı şekillendirdiği gibi onu genişletiyor ve yeniden şekillendiriyordu. Onu daha iyi hale getirdiler -daha iyi yardım edebilmesini, anlayabilmesini, görebilmesini sağladılar- ama her zaman biraz acı çekmeden değil.

Boğazını temizledi ve başını kaldırdı.

"Teşekkür ederim, Leydi Fennimore. El üstünde tutacağım. Keşke sizi o zaman tanısaydım."

"Ah, Peder. Eğer şimdi benim bir zevk düşünüyorsanız... Şimdi, kapıyı kapatırsanız, itiraf etmem gereken bir şey var. Ve ne Jenny'min ne de bir başkasının duymasını istemem."

Ah! Demek daha fazla sürpriz . Ayağa kalkıp kapıyı kapattı ve sandalyeye döndü.

"İlk Su Elması olduğumu bilmek seni şaşırtabilir genç adam."

"Bundan hiç şüphem yok. Gözleriniz muhteşem."

"Seninki gibi bir yüz, benim gibi yaşlı bir kadınla flört ediyor." Kadın homurdandı. "Utanmaz ve sen bir Tanrı adamısın."

"Bir anlık zayıflığımın kefareтини ödeyeceğim, bu kesin."

Kadın tekrar güldü ve adam gülüşün bir kahkahaya dönüşmesini bekledi. Öksürük onu sarstı ve tekrar mendiline uzandı. Boğazını temizledi.

"Ne yazık ki köyün sütçülerinden biriyle evlenip bir düzine sıkıcı ve güzel çocuğa sahip olacaksın."

"Şimdi, Leydi Fennimore, Pennyroyal Green'in genç hanımlarına bir kötülük yapmış olabileceğinizi düşünün."

"Tabii bir şeyler ters gitmezse. Redmond meselesinde olduğu gibi," diye devam etti Leydi Fennimore.

"O bir kontla evli, Bayan Violet Redmond." Hangi Redmond'dan söz ettiğini tartışmanın anlamı yoktu; herkes Violet'in bir keresinde bir kont için kendini bir kuyuya atmakla tehdit ettiğini biliyordu. bir taliple tartışmış ve dirseklerinden tutularak geri çekilmesi gerekmişti. "O bir kontes."

Bütün kontesler zor muydu? Merak etti.

"Gerçi gerçek bir kont değil, değil mi? Yarı vahşi ya da öyle bir şey. Amerikalı," diye burnunu çekti.

"Ardmay Kontu Kral'a göre gerçekten bir kont, Leydi Fennimore."

"Kral," diye homurdandı, sanki Kral da şüpheli bir doğum yapmış gibi. "Ama dediğim gibi Peder, her süt çocuğunun gözlerini açacak ve onu bir kadına dönüştürecek olan şey evliliğdir ve evlilik yatağıdır."

O güne kadar yaşadığı olaylar ve genel olarak hayatı göz önüne alındığında, Leydi Fennimore'la evlilik yatağını tartışıyor olması nedense onu şaşırtmamıştı.

"Oh, hepsi süt çocuğu. Korkutmak çok kolay. Ara sıra meydan okumak isterim! Sonra tekrar, her iyi yetiştirilmiş genç Annesi işini doğru yaparsa bir kadın süt çocuğu olmalı," dedi otoriter bir şekilde. "Benim Jenny'm tam bir süt çocuğu."

Jenny'yi, onun yumuşaklığını ve görünüşteki uysallığını düşündü. Ama başka bir kadın onun farkındalığına adeta bir kıymık. "R"lerin sıkıca yuvarlandığı ve "kanlı" olduğu o aksanı düşündü ve onun asla bir "kanlı" olmadığını kesin olarak anladı.

milksop. Gerçi onu kimin yetiştirmiş olabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Ya da tam olarak ne olduğu, eğer bir süt çocuğu değilse.

"Ve şimdi sana bir şey söyleyeceğim genç adam, ve bu beni avlıyor. Bildiğin gibi bu dünya için fazla uzun değilim."

"Sen söyle," dedi hafifçe.

Parmakları tezgâhın üzerinde dolaştı ve onun elini buldu. Adam onun elini kavradı. Eli, sert fildişi üzerine gerilmiş bir ipek parçası gibiydi; hiç et kalmamıştı. Ama yine de güçlüydü.

"çekerim, gücüm yettiğince kiliseye gittim. İncil'imi okudum ve Tanrı'nın sözüne herkesin uyabileceği kadar uydum. İyi bir eştim ve kocamı severdim. Ama.. Jenny'nin babası Lord Fennimore değildi. Ben de başka bir adamı sevdim. evli."

Elindeki ani gerginliği hissetmeyeceğini umuyordu. Çünkü günahlar kadar etkileyici bir gúnahtı bu.

Leydi Fennimore hakkında bildiği ve doğru olduğunu varsaydığı her şey buna uyum sağlama çabası içinde itişip kakıştı. Şaha kalkan refleksif yargılama duygusunu geri çekti ("Yüce Tanrım, Leydi Fennimore!") ikisi de yaptığının yanlış olduğunu biliyordu. Ona iyilik yaparak bunu hafife almadığını varsaydı. Gerçekten de Bilmesi gereken şey, şu anda ondan ne istediğiydi.

Ve bir kez daha, yolunu gerekecekti. Yine de dengesini toparlaması biraz zaman aldı.

"Ve bundan pişman mısın?" diye dikkatle başladı.

"Ah canım benim, hayır. Kesinlikle ," dedi zevkle. "Ve işte sorun da burada yatıyor."

"Ama siz günahlarınızdan arınmak istiyorsunuz."

İç çekti. "Keşke hayır diyebilecek cesarete sahip olsaydım, günah işleyip işlemediğim umurumda değil ve son yargı için cennete gittiğimde bu riski göze alabilseydim. Ama Yaratıcımla buluşmak üzereyim ve eğer Tanrı sizi cennetteki refakatçim olarak atamayı uygun gördüyse, o zaman nasıl bir yer temin edeceğimi bilmek isterim. Oraya vardığımda Aziz Petrus'la tartışmak ya da kötü sürprizlerle karşılaşmak istemem. Cehennem için gardırobum yok."

"Jenny'nin babasıyla tanıştığınızda Lord Fennimore ile evli miydiniz?"

"Evet."

Yani eğer kadın günahın adını arıyorsa, bu "zina"ydı, ama ikisi de bunu biliyordu.

"Görüyorsunuz Peder, bunu asla bilemeyeceksiniz ama aşk, gerçek aşk, içine düştüğünüz türden aşk, Korintliler gibi değildir. "Uzun süre acı çeker" ve "naziktir" saçmalığı. Süleyman'ın Şarkısı gibi. Kıskançlık, ateş ve seldir. Tüketen her şeydir. Bu yaşamda sizi ziyaret ederse, ne olursa olsun ona direnmenize meydan okuyorum. ve bunu sizin için isteyip istemeyeceğimi bilmiyorum. Bu çok güzel bir acı. Bize nasıl yaşamamız gerektiğini söyleyen Tanrımız ve yasalarımız var ama Tanrı bizi etten yarattı, değil mi? Ve senin yakışıklı bedeninin, sevgili oğlum, bir papaz için oldukça eğlenceli bir test gibi görünüyor. Bu dürtüleri kontrol etmede iyi şanslar, derim. ayartma kendini gösterir."

Ensesinden ve ellerinin üstünden sıcaklık yükselmeye başladı ve lanet bir okul çocuğu gibi kızarmaması için dua etti çünkü Leydi Fennimore'un bunu fark edeceği ve hoşuna gideceği kesindi. Ona, "Tanrı aşkına, ben pek masum sayılmam Leydi Fennimore," diyecek değildi. Çünkü masum değildi. Ne de az önce kendisini terk itiraf eden bir kadına, "Evlendiğimde dürtülerimi kontrol edebileceğime inancım tam," diyecekti.

Sadece bir kadının vücudunun zevklerine kendini kaptırmamıştı. ... çok uzun zamandır. Neredeyse sadece zihnine ve ruhuna indirgenmişti; cemaati bedenine sahipti. O kadar durmaksızın çalıştı ki geceleri yatağa düştükten birkaç saniye sonra geliyordu. Arzu bugünlerde ani, geçici, tatlı sarsıntılar halinde geliyordu; kendisinden uzaklaşan bir kadının kalçasının kıvrımı ya da ona Oxford'da ağzıyla olağanüstü şeyler yapabilen şehvetli bir dolu hatırlatan bir kadının kahkahası gibi. Bu tür şeyler.

Düşünceleri yine o kıymık üzerinde endişelendi. Çiller. Yeşil gözler. Yumuşak, dolgun bir ağız bulanıklığı.

Bu tür izlenimlerle oylanmak, göze alamayacağı bir .

Güzel bir acı. Gerçekten de öyle.

"Günah hepimize bir noktada saldırır," karar verdi, tamamen zararsız bir şekilde.

Leydi Fennimore onu inceledi. Sonra da onun ustaca atlattığını fark edince gülümsedi.

"Size biraz eziyet edersem beni affedersiniz, Peder. Gördüğünüz gibi, bu benim suçluluk duygumu biraz yatıştırıyor. Sence Tanrı beni affeder mi? Gördüğünüz gibi pişman olamam. Sadece Tanrı'nın sorumlu olduğunu düşünebilirim.

Tutku, çünkü Tanrı bize onu ifade edebileceğimiz bedenler ve onu tutabileceğimiz kalpler verir. Ve bana onu hatırlamam için Jenny'yi verdi ve elbette bebekler birer nimettir. Kocam bunu hiç bilmedi ve Jenny'yi çok sevdi."

Umutla ona baktı.

Papazlar, diye düşünürdü sık sık, aslında Tanrı'nın avukatlarıdır. Dünya. Yasanın yorumcuları, nüans bulucuları, gerçeğe ya da o anki ihtiyaca ulaşmak için rasyonalizasyonları eleyenler.

Başka bir deyişle tahminçiler.

Ve bir kez daha, kendi yolunda savaşması gerekecekti. Karanlık. Çünkü Tanrı'nın ve kardeş sevgisinden bahsedebilirdi, ama onun tarif ettiği türden bir sevgi... birden aklına şu geldi onun için ne anlama geldiğini düşünecek zamanı olmamıştı. Köydeki kadınlar bunun nakış ve reçel anlamına geldiğini düşünüyordu. Kuzeni Colin'in, belki de tüm İngiltere'deki en kötü şöhretli yaban yulağı ekicisinin, bir keresinde bir kafesten nasıl düştüğünü düşündü. Evli kontesin balkonu, karısı Madeline'in yanına yerleşmişti ve onun hakkında hissettiği her şey, Madeline'in isim. Ya da kuzeni Olivia hakkında.

Olivia Eversea ile kalbini kırdığı iddiasıyla ortadan kaybolan Lyon Redmond arasında her ne olduysa, bunun ateş, alev ve sel gibi bir aşk olduğundan şüpheleniyordu.

Olivia pek reklamını .

Yine de, Leydi Fennimore'un tarif ettiği türden bir aşk size sahip olması, size teslim olmaktan başka seçenek bırakmaması, kesinlikle vazgeçilecek kadar yaygın değildi. Ne olursa olsun.

Çünkü bunu hiç bilmiyordu.

Ölümcül Günahlardan biri ona kısa bir ziyarette bulundu: Kıskançlık. O Çünkü güzel bir kadın az önce bilincine bir kıymık gibi saplanmıştı. Aniden, hissetmek istedi Tekrar.

"Bence günah diye bir şey söz konusu değil, Leydi Fennimore," dedi ona nazikçe. "Ama günahattan tövbe edebilirsiniz, aşktan değil."

Bunun sapkın bir düşünce olduğuna karar vermeyeceğini umuyordu.

Leydi Fennimore gözlerini kırıştırdı. Başı kuş gibi eğildi; gözleri şiddetle ona kilitlendi. Yalan söylemiyordu; gözleri

çok güzeldi, soluk, kristal gibi bir maviydi, kocaman ve canlıydı. çökmüş yüzünü. Onu birdenbire bir sevgilinin kollarında, kendisinden daha güçlü bir tutkunun merhametine yemyeşil bir genç kadın olarak hayal etti. Doğru olduğuna inanarak büyüdüğü her şeyi.

"Eğer bu akıllıca bir çözüm değilse, Bay Sylvaine," diye neredeyse isteksizce kabul etti, gözleri şimdi kısılmıştı. "Öyle yapacağım." Sesi memnun gibiydi, sanki ona alternatif bir yol göstermişti. Londra, yolların daha az bozuk olduğu ve fayton hanlarında daha taze sığır eti servis edilen bir yerdi. Yastıklarına geri yerleşti memnuniyet.

Alnını silerken pandomim yapmak istedi. Onun yerine, dedi ki:

"Seninle dua etmemi ister misin?"

"Eğer istersen. Sesinin tınısı hoşuma gidiyor," diye uyuşukça kabul etti. Sanki onunla ilgili diğer her şey gibi. "Ortak Dua'dan bir şey. Sen seç."

Gülümsemesini bastırdı ve parmaklarını eski, tanıdık sayfalara kaydırды. Tanıdığı insanların hiçbirinde ortak hiçbir şey olmadığını düşünerek.

Torfla ısıtılan toprak zeminli bir kulübede, pencerelerden kafalarını uzatan sığırlarla ve gürültücü kardeşlerle doğmuş olabilir. Bir sürü kedi yavrusu gibi yatağa yığılmıştı ama küçüklüğünden beri taşrada yaşamamıştı.

Ve Tanrı aşkına, çok sessizdi.

Evin adı Damask Malikanesi'ydi. İki ya da üç odası (on vardı) ve müştemilatı sayesinde bir kulübe olmaktan ancak kurtulabilmişti ama yine de bir cazibesi vardı: Ağaçlı bir yürüyüş yolu eve kadar uzanıyordu; üç üçgen pencere Pennyroyal Green'e bakıyordu; kumtaşından yapılmıştı ve güneş ışığında parlıyordu.

Öğleden sonra güneşi ve bir ailenin yaşayacağı tüm odalar güneşe bakıyordu ve ışıkla doluydu. Fuayeden geniş bir merdivenle yukarı çıkılıyordu.

siyah ve beyaz kareler halinde ebrulenmişti. Bahçeler basit ve küçüktü ve titizlikle bakılıyordu (bir bahçıvan tarafından, yine para ödenmesi gereken başka bir kişi tarafından) ve Haziran'da güllerle dolup taşacağı konusunda ona güvence verilmişti. Küçük bir tarım arazisi de ona bağlıydı ve çalışılabilirdi. Grosvenor ve St James's Square'den ve kontun sahip olduğu tüm mülklerden sonsuza kadar uzaktaydı; bunların hepsi mirasçısının, Percival adında huysuz, çenesiz bir gencin elindeydi.

Ama Damask onundu. Çünkü Kont onu bir kart oyununda kazanmıştı.

Tıpkı onun gibi.

Kader diyebiliriz.

Şu anda burası ona, asık suratlı hizmetçisine ve zar zor geçindirebildiği küçük personeline çok büyük geliyordu. O Bağırabileceğinden ve sesinin bugün papaza bir balık avcısı gibi bağırduğu zamanki gibi yankılanacağından şüpheleniyordu.

Bu anıyı hatırlayınca ellerini tekrar yüzünden aşağı kaydırdı. Bunun utancı. Çok az insan onun kökenini biliyordu. Bu gece gerçekten erkenden yatağa girmeli ve soğukkanlılığının kırıntılarının O uyurken sihirli bir şekilde kendilerini tekrar bir araya getirdiler.

Henny kilisedeyken, her işte çalışan bir hizmetçi Postlethwaite's adlı dükkândan mektupları almaya gitmiş ve Henny öğle yemeğini hazırlarken o da mektupları incelemişti. Hayır Ne davetiye, ne çiçek, ne de hediye gelmişti. O olmalı Artık buna alışmıştım ama on yıldan fazla bir süre boyunca tüm bu şeylerin yağmuruna tutulmak hafızamdan silinmedi Bir gecede.

Önce kardeşi Seamus'tan gelen mektup. El yazısı, büyük kalın halkalar ve sivri yüksekliklerle kabadayınca yazılmıştı. Gerçek şu ki Bir mektup göndermeyi başarmış olması, en azından pul alacak kadar parası olduğu anlamına geliyordu ve bu onu hem umutlandırıyor hem de korkutuyordu, çünkü Seamus'un işleri belirsiz ve çoğu zaman tamamen yasal olmama eğilimindeydi, ilişkiler. Yeterince çekici ve yakışıklıydı, düzenli olarak yeni bir tanesine girme yolunu kandırabilirdi. Diğer eğilimlerinden bazıları -çeşitliliğe duyulan özlem, kadınlara duyulan düşkünlük- işlerin sürdürülmesini engelleme eğilimindeydi.

Bir işim olduğunu duyunca şaşıracaksın sevgili kardeşim! Yeni bir giysiye ve kalacak yere ihtiyacım olduğunu duyunca da şaşırmayacaksın, yoksa bu işi sürdüremeyeceğim ve bunun için hiç kör değilim. Sizinle kalıcı olarak yaşamamam için masrafları karşılayacağınızdan eminim. Ama çok eğlenirdik! Ha ha!

Bir gün sana borcumu ödeyeceğime yemin ederim. YEMİN.

Sevgilerimle (ve seni sevdiğimi biliyorsun), Seamus

Onun sevdiğini biliyordu, o değersiz gözlerine lanet olsun. Ona para gönderecekti çünkü o da onu seviyordu ve derslerden yeni çıkmıştı. Ve Tanrı biliyor ya, onu özlemesine rağmen kendisiyle yaşamasını istemiyordu.

Killarney'deki kız kardeşi Cora'dan bir tane vardı.

Mührü kırdığında, avucunun içine bir şey döküldü. Bir örümcek ağı gibi ipeksi ve kırılğan olan bu şey En yeni, altıncı bebek.

Özleminden bir an nefesi kesildi. Olabileceklerin düşüncesiyle sarsıldı. Umut etmeye cesaret ettiği şeylerle. Bunların hepsini çok erken kaybetmişti.

Evie okumadan önce sakın bir nefes aldı.

Adı Aoife. Çok güzel ama sancısı var. Timothy normalden daha sinirli. Etrafında nazikçe dolaşıyoruz. Diğer tüm çocuklar hayatta ve sevgilerini gönderiyorlar.

Kuru, kısa, şefkatli: Cora'nın sesini gün gibi açık duyuyordu. Altı çocukla birlikte yazması bile bir mucizeydi.

Ve zeki Cora yeni bebeğe onun adını vermişti! Hiçbir İngiliz opera dansçısı işvereni, bir sürü telaffuz edilemeyen sesli harfin bir arada bulunduğu bir ismi taşımasına izin vermezdi. Eefa yerine Eve oldu. Cora hiç para istemedi; Evie de doğal olarak gönderdi. Bebek Aoife için bir hediye bulacaktı. altı çocuk arasında paylaşılacak ve muhtemelen birkaç dakika içinde yok edilecek ya da en azından çocuklar tarafından başka amaçlarla kullanılmak üzere parçalara ayrılacaktı. Ah, ama hayatta kalmayı ve esnekliği öğrettiğini düşünüyordu. Kesinlikle Evie'nin Güçlü büyümüştü ama en büyükleri oydu ve bu konuda başka seçeneği yoktu.

En azından Cora'nın kocası Timothy, babalarının içtiğinden daha az içiyordu ve henüz babaları gibi kaçıp gitmemişti. Muhtemelen bunu yapmaktan sadece bir ya da iki bebek uzaktaydı. Eve, kız kardeşinin kısa mektuplarının satır aralarını nasıl okuyacağını biliyordu.

"Testier". Küçük bir korkuyu bastırdı ve parmaklarını çaprazladı. Kolik bir bebek herkesi daha asabi yapabilirdi. Umarım henüz kaçacak kadar sinirli değildir.

Üçüncü mektubu en sona saklamıştı çünkü tam olarak açmak istediğinden emindi. Kibirli yazıyı, ağır mürekkepli kalemi tanımıştı. Mühür.

Bir gece bir kartın çevrilmesi dışında kendisine ait olabilecek bir mühür.

Sonunda parmaklarını balmumunun altından geçirerek onu kıldı ve böylece Pandora'nın kutusunu, Londra versiyonunu serbest bıraktı: Sadece senaryo bile şampanya kadehlerinin çınlamasını, avize ışıklarını mücevherlerden, ipekten ve kristalden yansıyan, zeki, kırılğan konuşmalar, sonsuz kahkahalar. Onu sonsuz istemek.

Destekleyici bir nefes aldı.

Sevgili Evie Green-Eyes,

Londra kasvetli bir yer. Dedikodunun nektarı bile beni ayakta tutamıyor, ama bunun nedeni sen merkezde olmadığında dedikodunun o kadar da ilginç olmaması olabilir, eğer beni bağışlarsan, doğal olarak sizin için pek eğlenceli olmadı. Dikkatim dağılacak kadar sıkıldım ve kahkahalarınızın sesine açım ve Londra'ya dönmeye tenezzül ederseniz sizi kesmeyecek kadar demodeyim. Yasaklamadığınız sürece, sizi Londra'da ziyaret edeceğim.

Sussex-sen! Taşrada! Ne tuhaf! İki hafta sonra. Hoş geldin demek için bana bir mektup gönder. Hâlâ kuzu etinden ve tanışıklığımız sırasında uzun uzun konuştuğumuz diğer şeylerden hoşlanıyorum. Beni yaşayan en mutlu adam yapacağınıza ve bir gün beni bunlarla şımartacağınıza dair en büyük umudu besliyorum.

Yıllar,

Frederick,

Lord Lisle

Lisle

Mektup o kadar canlıydı ki, tüm zarif, alaycı, kendini beğenmiş ihtişamıyla Frederick'in ta kendisiydi. İçinde bir şeyler kıpırdadı, muhtemelen umut ya da

aşinalık. Ya da belki de sadece açlıktı - Henny birazdan akşam yemeği için zili çalmayacak mıydı? İstendiğini bilmek inkar edilemeyecek kadar hoştu. ve hatırlandı. Hem de Kral'la yemek yemeye davet edilen, şaşırtıcı derecede zengin bir Vikont tarafından.

Al , Peder Sylvaine.

Her ne kadar mavi gözleri ve yüksek elmacık kemikleri olan, aşılmaz Peder Sylvaine etkilenmemiş olsa da diğer her şeye karşı dayanıklı görünüyordu: hakaretlere, flörtlere, kendi en iyi göz kırpmayan bakışlarıydı. Sonra kravatın sıradan hediyesini tekrar hatırladı ve nezaketsizliğinden bir kez daha utanç duydu. En iyi zamanı değildi. Keşke bunu geri alabilseydi.

Keşke onu geri alabilseydi.

Çünkü adamda bir şey vardı; durgunluğu, sakinliği. Güven, transparan -bakışlarının mavi ışını- onun kontrolünü çözmek için kaşınmasına neden oldu. Gerçi ne amaçla olduğunu bilmiyordu. Yapabileceğini kanıtlamak için mi? Henny'nin dediği gibi, daha iyi olan ve bugün neredeyse hiçbir şey yapmadan onu nefessiz bırakan birine karşı üstünlük sağlayabileceğini kanıtlamak için mi? Büyük olasılıkla neden bu kadar sıkı sarıldığını görmek içindi. Çünkü bu sırrı bir kez ortaya çıkardığında, Kuşkusuz onu tedirgin etme gücünü yitirecekti, tıpkı açığa çıkmış bir sihirbazın numarasının hayranlık uyandırma gücünü yitirmesi gibi. Bir erkeği hatırlayamıyordu sadece birkaç kelimeyle aklını karıştırıyor.

Bir erkeğin merhametine kalmayacağına uzun zaman önce yemin etmişti. Kimi seçeceğinin ve kimi terk edeceğinin kontrolünün kendisinde olduğundan, tüm seçimlerin kendisine ait olduğundan emin olmuştu.

Çünkü bir erkeğe teslim olmak annem için nasıl sonuçlanmıştı.

Frederick'in mektubunun kağıdını iki parmağının arasında dalgınca ovuşturdu. Belki de Frederick'e yazmalı ve ona erkeklerden uzak durmaya yemin etmişti, yeryüzündeki hiçbir erkek onda bir daha arzu uyandıramazdı. O asla karar vermişti yine erkekler için bir meta olacak.

Fredericki tanıyorsam, bunu bir afrodizyak olarak görür ve hemen koşarak gelirdi.

En azından o zaman yalnız olmazdı.

Mektubu dikkatle bir kenara koydu. Belki ona daha sonra yazacaktı. Ama düşünceleri Londra'dan uzaklaştı; Londra'yla ilgili anıları artık jiletle kesilmişti. Hepsi ona öylesine derinlemesine, öylesine acımasızca ve öylesine vahşi bir neşeyle saldırmıştı ki o kayıplarla mücadele ederken.

Mekânın sessizliği onu yeniden kuşattı. Tüy kaleminin tüylü ucunu çenesine dayadı ve pencereden dışarı baktı. Manzara dikkatini dağıtacak hiçbir şey sunmuyordu, sadece o inişli çıkışlı Sussex tepelerinden ve küçük, gür, yeşil ağaçlardan daha fazlası vardı, örneğin Paulie gibi büyüyecek bir çocuk için muhtemelen her şeyi ifade ediyordu Hepsini ezbere biliyordum.

Ve aniden fark etti ki, istediği şey buydu. Kendi tarihini yaratmak için bir fırsat. Yeniden başlamak için. Ne yapacağına karar vermek için. Hayatta kalma ihtiyaçlarının hayatını belirlemesine izin vermektense istediği şeyi yapmak istiyordu. Ama bu süreçte sıkılırsa lanet olsun.

Sürgündeki İskoç Kraliçesi gibi burada çürümeyi reddetti (ne olursa olsun işler onun için kesinlikle iyi bitmemişti). Yeterli Dönen bir topaç gibi yönsüzce sallanıyordu. Yapılanın geri dönüşü yoktu: Pennyroyal Green'in insanları onun hakkında. Ya da en azından bazıları onun hakkında bir şeyler biliyordu, Bu da büyük olasılıkla hepsinin yakında öğreneceği anlamına geliyordu. Yani gizli kalmak söz konusu bile olamazdı.

Yine de belki de tüm bunlar iyiliği içindi. Çünkü şimdi en iyi yaptığı şeyi yapma fırsatı vardı, en azından Yeşil Elma tiyatrosunda ya da Covent Garden'da sahnede ya da sadece doğru adamı büyülemek için: insanları kazanmak.

Ama bir müttefike ihtiyacı olacaktı. Kendisiyle köyün kadınları arasında irtibat kurabilecek birine.

Hatta belki de her Pazar sabahı pür dikkat dinledikleri biri.

Belki de hayattaki rolü gereği cemaatine karşı şefkatli ve diplomatik davranmakla yükümlü olan biri, kendisine uzun süredir uykuda olan İrlanda aksanıyla tamamlanmamış hakaretler yağdırsalar da.

Başka bir deyişle, kravatı eksik olan biri.

Bir uzanmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Ama onun da kazanmaya ihtiyacı olacaktı.

Kalemmini batırdı ve tam da bunu yapmak için yola koyuldu.

Bölüm 5

"AH, RAHİP. Leydi Fennimore'un evinden döndünüz." Hizmetçisi Bayan Dalrymple, uzun yüzü, titreyen ağzı ve kocaman kederli gözleriyle kapının eşiğinde duruyordu. O duydu hizmetçisinin sesindeki uyarıyı daha bir sonraki sözlerini söylemeden fark etti. "Salonda bekleyen... bir ziyaretçiniz var."

"Ziyaretçi" deyişinden dalga dalga anlam ve alamet yayıldı.

"Benim... ziyaretçimin... bir adı var mı acaba?" diye yalvardı.

"O vermedi." "O" kelimesine hafif anlamlı bir vurgu yapılmıştır.

Bayan Dalrymple, papazın başına bela olacak kadınlara izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Sağduyulu ve anlayışlı bir ruha sahipti, kadınların onun sığınağına sızma girişimlerine karşı aldatıcı derecede güçlü bir engeldi. Pasifliğiyle bir orduyu durdurabilirdi.

İç çekti. "Teşekkür . Hemen geliyorum. Çay yapmışsınız. Evet, efendim. Gümüş servis, efendim."

Yani Bayan Dalrymple'in gümüş serviste çay içmeye layık gördüğü türden bir ziyaretçiydi.

Yorgunluğuna rağmen meraklanmaya başlamıştı.

"Siz bir harikasınız Bayan Dalrymple."

"Elimden geleni yapıyorum efendim," dedi sakın bir sesle.

Aynanın önünde durdu, saçlarını düzeltti, koltuk altlarına Bütün gün sert yürüdüğü için burnunu çekti, çok da rahatsız edici olmadığına karar verdi ve kravatının yokluğuyla bir an için tekrar irkildi ve bunun nasıl olduğunu hatırladığında, düşünceleri iplerini çekti - kontesin etrafını tekrar sarmak istiyorlardı. Bu düşünceyi kaşlarını çatarak uzaklaştırdı.

Her kim olursa olsun, bir ziyaretçi için yeterince iyi olurdu.

Neredeyse bulmayı beklediği en son kişi olduğunu kanıtladı. Kapının girişinde durdu, ağır mavi ipek giysiler giymiş güzel bir genç kadın gördü, muhtemelen kılık değiştirmek için taktığı peçe başının üstünde duracak şekilde yukarı itilmişti

"Leydi Arday. Ziyaretinizden duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?"

Leydi Redmond yakın zamana kadar Bayan Violet olarak biliniyordu. Redmond. Aksi takdirde, Leydi Fennimore'un ona taktığı isimle Redmond pisliği. Şeytandan bahset.

"İyi günler, Peder Sylvaine. Ben burada değilim, anlıyorsunuzdur. Beni papaz evinde hiç görmediniz."

Anlamıştı. "Endişeniz buysa, ne dedikodu yaparım ne de bir sırrımı açıklarım."

Ona hafifçe uzlaştırmacı bir gülümseme verdi. "Beni affedin. Bunu yapacağınızı ima etmek istememiştim. Sadece... burada olduğumu kimse bilmiyor. Papaz evine girerken görülmemek için çok özen gösterdim. Hiçbir zaman bir din adamına danışmadığımı öğrenmek sizi şaşırtmayabilir. Bir konu için geldim. duyarlılık."

Peçenin dramatikliği ve hizmetçiye adını vermeyi reddetti. Sanki kahya Violet Redmond'ı sesinden, boyundan ya da sırf hak etme duygusu.

"Belki de ikimiz için doldurma şerefine nail olursun?" Çayı işaret etti.

Konuşmadan önce bir süre yudumladılar ve şeker küçük şingirtı sesleriyle fincanlara karıştırıldı.

"Hamileyim, Peder."

Yüzünü nötr bir düzleme oturttu ve sıradan bir adamın ömründen yıllar eksiltecek bir itiraf için kendini hazırladı.

Bu Violet (kızlık soyadı) Redmond olduğuna göre, çocuğun babasının Canterbury Başpiskoposu olduğunu öğrendiğinde şaşırmayacaktı, ancak Ardmay Kontu'nun bu durumu öğrenmesi halinde Başpiskopos'a acıyacaktı. Haberler.

"Tebrikler. Bebekler harikadır," dedi dikkatle.

Başıyla teşekkür etti. "Bebek yüzünden buradayım. Dolaylı olarak. Bir şey ... elime geçti. Bu konuda pek de tarafsız olmadığım için bir yıl kadar önce onu Ouse Nehri'ne atmaya meyilli olabilirdim. Ama zamandan beri bir iki şey öğrendim. ... aşk hakkında." Neredeyse meydan okurcasına ona baktı, sanki aşk küfürmüş ya da bir papaz için çok kaba bir konuymuş gibi. Keşke bilseydi bugün yaptığı konuşma. "Ve ben bunun aşkla ilgili olduğuna inanıyorum. I ... Doğru yapmak istiyorum. Bunu üzerimden atmak istiyorum. Bebek doğmadan önce vicdanımla hareket etmek istiyorum ve bunu, diyelim ki, görevi gereği vicdanının sesini dinlemesi gereken birine miras bırakmak istiyorum. ne yapacağına vicdani ve yargısal bir karar vermelidir."

Eski Bayan Redmond'a bir papazın görevlerinin bu ilginç tanımına ulaşması için güvenin.

Elini uzattı ve parmaklarını açtı; adam öne doğru eğildi ve avucunun içine baktı.

Tanıdık gelene kadar bir an geçti. Minyatürdeki kadın daha genç, daha ışıltılı, daha yumuşak, daha masumdu. Ve

Umutluyum.

"Bu benim kuzenim, Bayan Olivia Eversea, değil mi?"

"Evet."

Şaşkınlıkla ona baktı: Violet neden Olivia'nın bir minyatürüne sahip olsun ki?

Sonra bir anda anladığını sandı ve ensesindeki küçük tüyler diken diken oldu.

"Ben ..." Avucundan aldı, minyatürü ters çevirdi ve oradaki kız gibi yazıyı gördü.

"Sonsuza dek seninim. O."

Şu anda tanıdığı Olivia'yı düşündü; hâlâ güzeldi ama kırılıyordu, çok zayıftı, çok gevezeydi, taliplerini öyle ustalıkla geri çeviriyordu ki reddedildiklerinin farkına bile varmıyorlardı. Dünyada Olivia'nın Sonsuza Dek Senin imzalı bir minyatür vereceği tek bir kişi vardı.

Muhtemelen adil olmayan bir soruyla karşılaşma riskini göze almıştı ama Violet kendi isteğiyle gelmişti ve aslında adil olup olmaması umurunda değildi. O sadece Olivia'yı düşündü.

"Bunu sana kardeşin Lyon mu verdi?"

Onu yakından izledi. Bunu düşünmek onu uzaktan eğlendirdi. Violet hem onun Everseas'lerle akraba olduğu gerçeğiyle hem de bir papaza yalan söylemenin asla mümkün olamayacağı gerçeğiyle mücadele ediyordu.

"Evet." Bir sessizlik, bu kelime.

Odadaki sessizlik bir kalp gibi atıyordu.

Bir sonraki sorusunun gerekli ya da adil olmadığını biliyordu. Ama umurunda değildi. Yine de Olivia'nın iyiliği için sordu. Sesi sabitti,

Kalbi göğsünde bir askerin botlarının iniş i gibi sabit ve sert bir şekilde çarparken bile neredeyse ilgisizdi.

"Son zamanlarda mı?"

Violet'i neredeyse bir avcı gibi izledi. Nefes alıp . Aldı ve verdi. Aldı ve verdi. Her an Pennyroyal Green'e musallat olan soruya cevap verebilirdi. Tüm İngiliz toplumu. Ve Özellikle Everseas ve Redmonds.

Çay fincanına uzandı. Çayın yüzeyi karıştı; elleri titriyordu.

"Sanırım onun almasını istiyordu. Ona geri verip vermemeye sizin karar vereceğinizi umuyordum."

O zaman kesin olarak kadının onu gördüğünü biliyordu. Onu görmediyse bile, nerede olduğunu biliyordu.

Bilgi ona çarptı. Bir nefes aldı ve tuttu. Lyon Redmond'u yıllardır kimse görmemişti. Ortadan kaybolmuştu. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Sadece altın çocuğun, en büyük çocuğun Redmond, iddiaya göre Olivia Eversea kalbini kırdığında, ailesinin kalbini kırdığında, eski yaraları deştiğinde ve Everseas ve Redmond'lar arasındaki husumet, yüzeysel nezaketin altında her zaman kaynadı.

Ancak kaybolmadan önce neler olduğuna dair tüm gerçeği bilen tek bir kişi bile yoktu.

Tabii Olivia değilse ve bu konuda tek kelime etmediyse.

"Yaş ıyor mu? Sussex'te mi? Nerede o?"

Sesi hâlâ sabitti. Ama sorular hızlıydı, taleplerdi ve Adam bir şey talep ettiğinde her zaman karşılığını alıyordu.

Ne sempatik ne de yargılayıcı, gözlerini kırpmadan ona baktı. Bu bakış, onu gergin bir şekilde ayağa kaldırırken bile cevap vermesini istiyordu.

Davranışları refleks olarak, o da ayağa kalktı.

"Size dürüstçe söyleyebilirim: Bilmiyorum," dedi. Gitmek için acele ettiğini görebiliyordu.

Birbirlerini ihtiyatla izlediler.

"Lütfen sizde kalsın, Peder. Karar vermeyi size bırakıyorum. sahip olmalı. Mutlu görünmüyor, değil mi? Ve gittikçe yaşlanacak. Öte yandan, şu anda ödediği cezayı hak edip etmediğini kim söyleyebilir?"

Belli belirsiz bir acı. Her ne olduysa ona bir kardeşe mal olmuştu.

Tek söylediği "Bana emanet ettiğiniz için teşekkür ederim," oldu.

Geçirdiği günden sonra Adam, Pig & Thistle'ın kapısının cennetin girişi gibi görüldüğünü düşündüğü için affedilebileceğini düşündü. Kuzeni Colin onu selamladı.

kardeşi Ian-Adam ile birlikte sağlam, hırpalanmış ahşap masaların karşısındaki bir sandalyeye . Jonathan Redmond'ı izliyorlardı. mükemmel bir hassasiyetle tahtaya dart atıyor.

"Sence ona vurduğunda hangi Eversea'yı hayal ediyor?" Colin boş boş sordu.

Ian homurdandı.

Adam selamlama anlamında hiçbir şey söylemedi. Bacaklarını uzattı, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı ve keyifli bir dakika boyunca sadece ateşin ve barın sıcaklığını hissetti, sadece sohbet etti, altındaki sandalyenin hissetti, hepsi

Ashdown ormanı ağaçlarından oyulduğu iddia ediliyor. Kendisine sadece duyularını deneyimleme lüksünü tanıdı. Bugün yaptığı her konuşma, deneyimlediğı şey, onlara çok uzun zamandır inkâr edildiklerini hatırlatmıştı.

Kapıları açtığında Ned'in kızı Polly Hawthorne yanında duruyordu.

Ona gülümsedi.

Kafa derisine kadar kızardı. "Komşunu sevmekle ilgili vaazınız çok hoşuma gitti, Peder Sylvaine."

"Bunu duyduğuma çok sevindim, Polly."

", biliyorsun. Komşumu seviyorum." İri kara gözleri onu taparcasına içine çekti.

"Ah. Şey. Çok iyi," dedi temkinli bir şekilde.

Kuzenleri gülümsemeye çalışıyordu. On altı ya da on yedi yaşlarında olan Polly, Colin'e karşı uzun zamandır bir eğilim besliyordu (şımartılmış ama karşılık görmemişti) ve Madeline ile evlendiğı için onu hâlâ affetmemişti. bu konuda bir de Medici kadar karanlık bir şekilde bükülmezdi. Alışkanlıktan olsa gerek, onun varlığını kabul etmeyi reddetti. Ian'ın her zaman bira siparişlerini vermesi gerekirdi. Ama Adam onun yerini almış gibi görünüyordu. tutkular.

"Adam'a bir bardak koyu bira getirirsin, değil mi Polly?" Polly bir daha hiç konuşmayacakmış gibi görünürken Ian, Polly'nin hayal dünyasına müdahale etti.

Birden irkildi ve parlak bir gülümsemeye bar kalabalığının arasından bir denizkızının zarafetiyle süzüldü.

Colin ciddiyetle, "Bugünkü vaazınızdan ben de çok keyif aldım Peder," dedi. "Dinlerken ruhumdaki lekelerin kalktığını hissettim."

Adam esnedi. "Muhteşem. Bu hızla gidersen, bundan birkaç bin vaaz sonra cennete girmen kesinleşecek."

Ian güldü. "Eee, Papaz... neden bu kadar yorgunsunuz? Kötü şöhretli yeni cemaat üyenizi ve onun yaratacağı heyecanı düşününce neden?"

Daha fazla sürpriz. "Kötü şöhretli yeni bir cemaat üyem mi var?"

"Bugün tanıştığınızı sanıyordum. Bugün kilisedeymiş, ben de öyle duydum. Onu görmedim. Damask Malikanesi'ni aldı. Miras olarak, . rahmetli kocasından. Bir hizmetçi bir hizmetçiyi tanıyor. .. biri. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Görünüşe göre bugün öğlene kadar tüm Pennyroyal Green'in haberi oldu."

"Oh. Elbette. Wareham Kontesi. Onunla tanışmıştım." Zayıflamış haliyle, onun düşüncesi Domuz ve Devediken'i'nin karanlığı gibi aklına geldi: karmaşık, acı ve ipeksi.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Colin birasından bir yudum aldı.

"Mmm." Başını geriye doğru eğdi. "Komik, ama bana biraz ... oh, yatıştırılmaya ihtiyacı olan vahşi bir kuşu hatırlattı."

Colin birasını yudumlarken boğuldu ve .

Ian'ın eli birasını ağzına götürmek üzereyken donmuştu.

"İkinizin arasındaki sorun nedir? Sadece bir gözlemli."

"Lanet olası lirik gözlem." Ian çalgınca eğleniyordu. "Kim olduğunu bilmiyor musun... ona ne diyordun? Turtledove? ... kim olduğunu?"

"Wild bir ... kim o?"

Polly masanın üzerinde duran koyu renkli birayı onun önüne koydu. Ve dalgın bir şekilde paralarını kaydırıp kaldırdığında kalbi kırılmış bir şekilde uzaklaştı.

ona bakmadan ağzına götürdü.

"O Kara Dul," dedi Ian basitçe. "duymadın mı? O zaman Londra gazetelerini okumuyorsunuz."

"Hayır. Günlerimi ruhlardaki lekeleri silerek geçiriyorum, ama biliyor musun? Kara dul da neyin nesi?"

"Colin, en iyi sen bildiğin için hikayeyi neden sen anlatmıyorsun?"

Colin gerindi, parmaklarını çıtlattı ve boğazını temizledi.

"Başlangıçta, Muhterem Sylvaine," diye söze girdi, "Yeşil Elma Tiyatrosu vardı. Wareham Kontesi o zamanlar Evie Duggan olarak biliniyordu. Bir opera dansçısıydı. Biraz şarkı söyler, biraz dans eder, biraz rol yapar, ayak bileklerini gösterir, ipek gibi giysiler giyerdi. Korsanlarla ilgili çok hoşuma giden bir şarkı ve dans bölümü vardı. O oldukça ilgi çekici oldu. Hepimiz onun ilgisini çekmek için yarıştık. Harçlığımı onun için birden fazla kez çiçeklere harcadım. O da Benimle hiçbir ilgisi yoktu elbette, çünkü ne yaptığını biliyordu. ve ben değildim. Yeterli para yoktu. Unvanım yok. Bu konuda açık sözlüydü ve asla kaba davranmazdı. Bayan Evie Duggan'ın cazibesi sayesinde hızla yükselmeye başladı. Covent Garden'da oyunlarda göründü. Ve sonra o-"

"Onun göğsüne bakmaya çalışırken tiyatro balkonundan düşen kimdi, Colin?" Ian, birasının kenarlarını düşünceli bir şekilde tokmaklayarak araya girdi. "Le Mistral gecesi, Kont'la birlikte olduğu zaman mı? Asla doğrulanmayan bir söylentiye göre meme uçları görülebiliyordu. o gece yeterince yakın olsaydınız."

"Carriger," diye Colin. "O zamandan beri akıllı bir türlü başına gelmedi."

"Umarım aşağı inerken en azından göğsüne bakabilmiştir. Harikulade. Yani benim söyleyebildiğim ."

"-ve sonra yeterince zengin bir adam ," diye devam etti Colin, "ya da buna benzer bir şey, çünkü tiyatroyu bıraktı ve profesyonel bir fahişe oldu. Sonra daha fazla parası ve gücü olan başka bir adam geldi ve o da ilk adamdan vazgeçti. Sonra da kontla evlendi. Başka bir deyişle, Wareham Kontesi, sizin 'vahşi kuşunuz', bir ... fahişeydi, Adam."

Kelime, önlerindeki masanın üzerinde şezlonga uzanmış bir çıplak gibi durgun bir şekilde uzanıyor gibiydi.

Şehvetli bir şoktu.

Adam'ın ciğerleri bir an için durdu. Sözcükten yayılan bir ahlaki kaos dünyası, Tanrı'dan korkan insanları bir koyun sürüsünün dışındaki kurtlar gibi çevreleyen bir demimonde idi. En azından cemaatinin çoğu böyle görüyordu. Ve Pennyroyal Green'deki annelerin çoğunun kızlarına öğrettiği de buydu.

İlginç bir şekilde, bu tür bir ahlaki kaostan kaçınmak onun yükümlülüğüydü - mesleği idi. Ve büyük ölçüde yaptı. Duyduklarına aldırmış etmedi. konuda. Akrabaları göz önüne alındığında bu iyi bir şeydi.

"Fahişenin ne olduğunu biliyorum, Tanrı aşkına," dedi sonunda. sinirli bir şekilde. "Kelimeyi bir pandomim canisi gibi söylemenize gerek yok."

Sözcüklerin zorlanarak çıkması bir an sürdü. Hisleri onu refleks olarak uzaklaştırması gerektiğini biliyordu. Duyuları kelimeyi bırakmaya tam olarak hazır değildi.

"Bu doğru. O bir papaz, aziz değil, Colin," diye ekledi Ian yardımsever bir şekilde. "Sen de yıllar önce bekâretinden kurtuldun, Adam, değil ? Şanslı bir hizmetçi mi?"

Adam ona pis bir bakış fırlattı. Gerçi

Ian oldukça haklıydı.

Colin hikâyesine devam etti. "Evie'nin zamanında neden olduğu kargaşa... Bir keresinde yanlış adama göz kırparak bir düelloya neden olmuştu. Bir varis, onunla yatıp yatamayacağına dair girdiği bir bahiste tüm mal varlığını kaybetti. Daha da devam edebilirim. Politikacılar, hatta Prinny bile onun peşinden koştu. Mücevher yağmuruna tutuldu; hepsi onun dikkatini çekmek için yarıştı. Ve büyük finali için, Wareham Kontu ile evlendi, o da bunu bir kart oyununda yapma hakkını kazandı."

Adam tüm bu bilgileri küçük darbeler gibi aldı. "Tabii ki.

Elbette yaptı."

Sonra birasını kaldırdı ve yarısını birkaç yudumda içti.

"Kont, onunla evlenme onuru için başka bir adamla ."
Colin umursamazca devam etti. "Ve keşke onun mutlu yaşadığını söyleyebilseydim.
Ama Wareham Kontu evlendikten kısa bir süre sonra öldü. Söylentilere göre onu öldürmüş, ki bu çok saçmaydı,
Çünkü sahip olduğu neredeyse her şey ipotekliydi. Ve sonra Mr. Miles Redmond - egzotik diyarları keşfetmekle ünlü ve böcekleri incelemek için sürünen Redmond'u biliyorsunuz. Londra'da zehirli örümcekler üzerine bir konferans verdi. Amerika'da kara dul denen bir örümcek varmış; görünüşe göre dişiler çiftleştikten sonra erkeği öldürüp yiyormuş. Tonlar bayıldı. Hemen benimsediler.
Ona böyle derlerdi. Durmadan."

Adam bunu düşünürken bir süre sessizlik oldu.

Sonra saçlarını elleriyle geriye doğru taradı. "Oh, Tanrım."

Bunu yüksek sesle söylediğini çok geç fark etti. Öyle demek istememişti.

"Sanırım bu iki kelimeyi zamanında çok duymuştur." Ian boş boş konuştu.

"Hayır. Sadece ... bugün ona söylediğim bir şey ..."

"Haksızlık" demişti ona. Daha açık olmak gerekirse, adaletsizliği durdurmak için sinsi olmak gerekir. Bunu şakayla söylemişti. Sanki ona vurmuş gibi başını ona doğru çevirmişti.

Ciğerleri utanç içinde sıkıştı. Yapabileceği gibi değildi Bunun için özür dileyecek. Ne diyebilirdi ki? "Senin ünlü bir fahişe olduğunu bilseydim, sözlerimi daha dikkatli seçerdim?"

"Mary Magdalene'i konuşmaya dahil ettin mi?" Ian merak etti.

Adam başını yavaşça salladı.

"Her , yaşlı adam... kendini azarlama. Ben içtenlikle 'vahşi kuşunuzun' vücudunda masum ya da kırılğan bir kemik olduğundan şüpheliyim."
Colin bunu belirgin bir hayranlıkla söyledi. "O her zaman Ne istediğini, nasıl elde edeceğini çok iyi biliyordu ve Wareham'la evlendiğinde bunu da elde etti. Ve tonun asla yapamayacağı şey buydu. onu affediyorum. Yeşil gözlerinden hırsına kadar onlarca nedenden ötürü hayranlık duyuyorum. Ama kadın ipek kaplı dökme demirden ve oldukça zorlu. Onun gibiler sebepsiz hiçbir şey yapmaz."

Onun . Ve şimdi Maggie Lanford'un ne dediğini hatırladı. O bizim tipimiz değil.

Kontesin göğüs kafesine yaslanan elini, yanaklarındaki sersemletici pembe lekeleri tekrar gördü.

Ve tam o sırada kendi elini kaburgalarının üzerinde düzleştirdiğini fark etti. Sanki onun acısı kendi acısıymış gibi.

gizlice hareket ettirdi ve elini birasının etrafına güvenli bir şekilde kapattı. Sıkıca.

Onun hakkında bildiklerinin parçaları zihninin etrafında dönüyordu. Masum çilleri olan minyon bir kadın ve yumuşak, şehvetli bir ağız bulanıklığı ve

Alev alev yanan yeşil gözleri ve buz gibi aristokrat aksanı, iyi olduğunda paslı bir zırh gibi çöküyor ve gerçek benliği olduğundan şüphelendiği şeyi ortaya çıkarmak için ürküyordu. Ya da bir kısmını, her neyse. Bu alınganlığı, İrlanda aksanı ve çabuk cevap vermesi.

Geri kalan her şeyi öğrendiğini hissetti: buyurgan tavrı, aksanı, cüretkârlığı, imalı flörtleri. Şüphesiz bir koruyucudan. Ya da koruyucuları olduğundan.

Aktrisler için yetenekli mimikler olmalı elbette.

Bir kadın neden fahişe olur? Onu sonsuza dek kibar toplumun eteklerinde yaşama kararına iten neydi? Ta ki kaderindeki bir kart oyununa kadar.

Şaşkın, hafif histerik bir kahkahayı bastırdı. Aklına o kelimelerin hiçbirini söylememiş olduğu geldi - "fahişe", "aktris"
"koruyucu "yu -belki de yıllar yüksek sesle , günlük yaşamına o kadar yabancıydılar ki. Ve bu şehirde yaşayan neredeyse herkesin hayatından Pennyroyal Green. Tabii ki kuzenleri hariç.

"İkinizden biri onun kökenini biliyor mu?"

İrlanda aksanı bulmacanın eksik parçasıydı.

Ian ona, "Bunun etrafında biraz gizem var gibi görünüyor," dedi, Polly'nin gözünü yakaladı ve çenesiyle hepsine daha fazla bira getirmesini işaret etti. Kadın da hemen getirmiş ve Adam'a, dalgınlığından fark edemediği muhteşem bir gülümseme armağan ederek onun kalbini bininci kez kırmıştı. "Hiç bu kadar düşünmemiştim."

Adam'ın tek söylediği "Mmm," oldu.

Kontesin skandalın vücut bulmuş hali olduğuna inanmakta güçlük çekmedi.

Hem ona hem de kendisine karşı duyduğu küçük bir korumacılık duygusu, bu düşünceyi saklamasına neden oldu. ve İrlanda aksarıyla, kendi kendine. "Sence bu sabah kilisede ne işi vardı?"

Colin omuz silkti. "Ölümsüz ruhu için gecikmiş bir endişe mi? Yeni bir deneyim mi arzuluyor? İyiliklerine layık başka bir adam ortaya çıktığında gitmiş olacak. O zamana kadar, aramaya tenezzül ederse kimsenin onu kabul edeceğinden şüpheliyim. Kimse de onu aramaz. Tabii kasabanın papazı değilse. Cemaat görevinin dışında diyelim."

Bunu gergin bir sessizlik izledi. Bu sessizlik hem meydan okuma hem de uyarı içeriyordu.

Çünkü kuzenlerinin aksine, Adam hiçbir zaman kendini neşeli bir sefahatin içine atma seçeneğine sahip olmamıştı. Neşesiz bir sürdüğü söylenemezdi, ama sefahatin hakkını vermek için -oyun cehennemleri, at yarışları, müstehcen Tiyatro, fahişelik fikrinin ta kendisi. İnsanın bolca parası ve zamanı olmalı.

Oysa Tanrı'nın izniyle, kuzenlerinden hiçbirisi son nefesini verirken bir bebeğe son ayını yönetmeyecek, sonra da onu teselli etmeyecekti. Hıçkırın anne.

Başka bir deyişle, çoğu zaman pek fark etmese de, aralarında deneyim, ayrıcalık ve yükümlülük açısından bir uçurum vardı. Adam ikisinden hem daha fazla hem de daha az masumdu.

Kontes'ten bahsetmiyorum bile.

Ve şimdi, ironik bir şekilde, tüm yaşam tarzı kusursuz davranmaya ve cemaatinin önünde durup onlara özünde Denizaşırıları gibi davranmanın tehlikelerini hatırlatmaya bağlıydı.

Ya da dul Wareham Kontesi gibi.

Adı kontesle anılırsa Adam mahvolur.
herhangi bir şekilde. Oysa örneğin Ian onu takip etmek isteseydi, onu durduracak çok az şey vardı. Biri neredeyse ondan bunu bekleyebilirdi.

Üçü de bunu biliyordu.

Fahişe. Hayal gücü, sanki yoğun kürklerden oluşuyormuş gibi kelimenin derinliklerine gömüldü. Kendini kurtaramıyor gibiydi. Çünkü bu kelime egzotik zevk âlemlerini çağırıyordu.

Zevk almak için çok gecikmişti. Sorun da buydu. Ve bir kez daha parmakları birasının etrafında sıkıştı.

"Sanırım onu ziyaret edebilirim. Belki de kafeslerden balkonuna tırmanırım. Normalde kontesler böyle ziyaret edilmez mi? Ya da pencereden mi girmeliyim?"

Colin bir keresinde evli bir kontesin balkonuna çıkan bir kafesten aşağı düşmüştü. Ian bir keresinde utanç verici bir şekilde çıplak bir dükün eski nişanlısının penceresinden aşağı atılmış ve eve tek botla yürümek zorunda kalmıştı.

Her ikisi de o iki küçük olayın hatırlatılmasından nefret ediyordu.

"Evlen Adam," diye önerdi Ian, hiç de sempatik olmayan bir şekilde. "Colin sorununu çözdü." Sanki Colin'in yulaf ekmesi Evlilikle bulaşan bir hastalık. "Ve eğer arayış çok uzatırsanız bekaret tekrar büyür."

Adam gözlerini devirdi.

O sırada çakırkeyif bir tezahürat yükseldi; anlaşılan Jonathan Redmond bir dart oyunu daha kazanmıştı. Tam karşılarında oturan adam başını kaldırdığında sese doğru döndüler. Gözleri koyu renkti; burnu kalın, çenesi kare şeklindeydi. Zarif bir yüz değildi ama

karakterli bir yüz. Kadehini kaldırdı ve kibarca başını salladı. Adam, Ian ve Colin de benzer şekilde başlarını sallayarak selamlamaya karşılık verdiler.

Colin sesini alçalttı. "Lord Landsdowne. Son iki haftadır her gün Olivia'ya çiçek gönderiyor. Her seferinde farklı bir buket, sadece onun ilgisini çekecek kadar farklı. Bu aslında onu biraz delirtiyor. Sanırım bir sonrakini hevesle bekliyor bile olabilir. Bana sorarsanız şeytani bir zeka. Ve her gün aynı mesajı gönderiyor: O çok isterdi onu aramayı çok isterim."

Adam bu ismi neden tanıdığını hatırladı. "White'ın bahis defterine bahsi giren oydu, değil mi? Olivia hakkında?"

Bu dikkate değirdi. Lyon Redmond ortadan kaybolduğundan beri Olivia'nın sayısız talibinden hiçbirisi Olivia'yla ilgili bir bahse girmeye cesaret edememişti. Olivia bunun kimsenin kazanamayacağı bir bahis olduğunu hem üstü kapalı hem de açık bir şekilde ifade etmişti.

Ateş, sel ve kıskançlık. Olivia'nın nesi vardı da Landsdowne sahip olması gerektiğini mi düşündü? Ona sahip olunamayacağı gerçeği mi? Sadece meydan okuma ? Yoksa Olivia Landsdowne gömülü bir cam kıymığına mı benziyordu? Onu bir buket bombardımanına tutarak büyülemeyi başaran uygunsuz bir kadın mı?

Süleyman'ın Şarkısı aptallık hakkında hiçbir şey söylememiştir. Belki de aptallığı mısralarda ölümsüzleştiren kişi o olacaktı.

"Ama bu bahsi kazanamayacak," dedi Colin acımasız bir kesinlikle. "Çünkü Olivia'yı tanımıyor. Ben de bunu söylüyorum: Olivia'yı tanımıyor. beyhudeliğin kahramanca bir tarafı yok. Ve Ian haklı. Evlenmek şimdiye kadar yaptığım en iyi şeydi. Bekâretin geri gelip gelmediğini gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

Adam geçirdi, kendini masadan uzaklaştırdı ve durdu. "İyi geceler kuzenler. Her zamanki gibi öğretici oldu. Ve sadece

ikinci biramın parasını ödeyebilirsin."

Colin arkasından, "Arayı uzatırsan seni de huysuzlaştırır," diye seslendi.
"Ben de öyle duydum."

"Cik cik cik," diye ekledi lan.

Ayrılırken lan'ın uzattığı ayağına basması tamamen bir kazaydı.

Bölüm 6

ADAM saat ondan sonra eve vardığında, Mrs. Dalrymple bütün kağıtları toplamış ve ateşin üzerine atmıştı. Ona göre ait oldukları yere. Cumartesi tomarlamak içindi; Pazar ise yakmak için.

"Çok iyi çıra oluyorlar, Peder ve tüm sözlerinin dumanlar içinde Tanrı'ya yükseldiğini düşünmek hoşuma gidiyor," demişti ona.

"Eminim ki Tanrı onları cemaatimin başına bela etmektense yaktığım için rahatlayacaktır," demişti ona kuru bir sesle.

Keçilerle ilgili tartışmalar, Lady Fennimore ve benzerleriyle dolu günlerin ardından gelen bu kutsanmış sessizliği çoğu zaman memnuniyetle karşılardı. Ama bu gece, Pig & Thistle'in sıcaklığı ve uğultusundan sonra, papaz evinin sessizliği kafasına inen bir darbe gibi çınladı. Öyle günler oluyordu ki İşinin izolasyonunu keskin bir şekilde yaşıyordu; herkese aitti ama kimseye ait değildi.

Bu gece tertemiz mutfaktaki masaya oturdu ve gözlerini dikip kuru kuru düşündü: Eğer evli , en azından botlarımı çıkarmama yardım edecek biri olurdu.

Hayal etmeye çalıştı. Örneğin, Jenny'nin botunu çekiştirmek için orada diz çöktüğünü, yumuşak, güzel başının güneşin altında parladığını...

Bunu yapamazdı. Düşünceleri kalıcı olarak yerinden çıkmış gibi hissediyordu. minyon bir esmerin şekli. Tanrı'nın izniyle, iyi bir gece uykusunun iyileştiremeyeceği bir şey değildi.

Gözlerini açtı ve bayanın sesini duyunca başını kaldırdı. Dalrymple'in salondaki sert adımları.

"Oh, Peder Sylvaine, duydum. Siz dışarıdayken size bir şey geldi."

Her zamanki gibi, ne olabileceğine dair ipucu bulmak için önce kadının yüzüne baktı ve onu dikkatle soğukkanlı, hafifçe onaylamaz buldu.

Sonra onun ellerine baktı. Bayan Dalrymple mektubu o kadar dikkatli tutmuştu ki, mektubun kenarları alev almış ya da kötü bir şeye batırılmış olabilirdi. Balmumuyla mühürlenmiş olduğunu görebiliyordu. Diğer kolunda ise kahverengi kağıt ve iple bağlanmış yumuşak görünümlü bir paket.

"Bunu hemen görmek isteyebileceğinizi düşündüm. Bir uşak tarafından eve getirildi. Saçları pudralıydı, kuş gibi kırmızı ve sarı giyinmişti ve bu paketi de senin için getirmişti."

Ona baktı. Kırmızı-sarı bir uşak mı?

Bir süre sonra biraz tedirgin bir şekilde, "Peder?" dedi.

Nefes almayı bıraktığını fark etti. Dikkatlice nefes verdi.

"Elbette. Teşekkür ederim, Bayan Dalrymple. Ne olabileceğine bir bakayım, olur mu?"

Kadın kollarını uzattı ve adam paketi ve Ondan gelen mesaj. Bekledi. Muhtemelen onu büyük bir aceleyle ateşe .

"Teşekkür Bayan Dalrymple," dedi nazikçe ama kararlı bir şekilde.

Geri , görünüşe göre onu yalnız bırakmak istemiyordu. Onunla yalnız kalmak istiyordu.

Sanki ona ipucu verecekmiş gibi el yazısını inceledi. Aslında onu açma anını ertelemek istiyordu. onun kim olduğu hakkında daha fazla şey öğrendiği an. Uzatmak için

beklenmedik bir şekilde hoş bir şok yaşadı. Çünkü okuduğu şey her şeyi geri alabilirdi.

Sonunda mührü kırdı. Sevgili

Peder Sylvaine,

Kravatınızın kurtarılamayacak durumda olduğundan emin da, atımızın bu hediye için size teşekkür eminim. Umarım Nezaketiniz için teşekkür ederek ekteki mektubu kabul edin. Kocamındı, ama artık hayatta olmadığından ve kırk yedi tanesine sahipti, eğer bir tanesine sahip olsaydı (ben asla Bu kelimede olması gereken s'lerin sayısından eminim, umarım beni ve genel olarak yazımımı affedersiniz), bunun uygunsuz bir hediye olduğunu düşünemiyorum, yine de neyin uygun olduğu konusunda uzman olmadığımı unutmayın. Umarım tanışmamıza çay içerek tekrar başlayabiliriz.

Gelecek Salı Damask Malikanesi'nde, muhtemelen şu anda sahip olduğunuzun aksine, görgü sahibi olduğumu göstermeye çalışacağım. İnan. Anladığım kadarıyla Pennyroyal Green yerlilerinin adeti papazı mümkün olduğunca sık beslemek ve Roma'dayken! Sizi sıkmamaya çalışacağım.

Komşunuz, Wareham

Kontesi

Kötü yazım ve özür onu hareketsiz bırakmıştı.

Tekrar okudu. Düşünceleri şüphe ve sempati arasında gidip geldi. Ne de olsa o profesyonel bir büyücüydü.

Üç kez okuduktan sonra neredeyse okuduğu süre boyunca gülümsediğini fark etti.

Kravatı yavaşça açtı ve parmaklarının arasından geçirdi. İpekti ve bir azizin ruhu kadar lekesizdi.

Bir zamanlar bir kart oyununda onunla evlenme hakkını kazanan bir adama aitti.

Hayır, bir papaz için hiç de uygun bir hediye değil. Ve bu da onun cazibesinin ve tehlikesinin bir parçasıydı.

Tüm cemaat üyelerine karşı bir görevi vardı; neredeyse tüm cemaat üyeleriyle yemek yemişti. Onlar. Ve eğer onlardan biri olmaya niyetliyse, bu daveti geri çeviremezdi.

Colin, onun hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmadığını söylemişti.

Kuzenleri onu bir stratejist olarak tanımlamıştı. İstediklerini nasıl elde edeceğini bilen ve her zaman elde eden biriydi. Belli ki, o da ondan bir şey.

Tanrı yardımcısı , ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

"MÜCEVHER YOK," demişti HENNY kararlılıkla. "O bir papaz. Muhtemelen senin çoktan beri bekâr bir kadın olduğunu biliyordur ve kendini fazla süsleyerek bunu ona hatırlatmana gerek yok."

Aradan geçen günlerde Henny, Rahip Sylvaine'in Everseas'lerle akraba olduğunu keşfetmişti; annelerinin kuzeniydi. yan. Ve hizmetçileri Bayan Wilberforce'un kız kardeşinin Pennyroyal Green'in doktorunun evine baktığını. Bu da muhtemelen tüm kasabanın Damask Malikanesi'ni kimin aldığını tam olarak nasıl öğrendiğinin gizemini çözdü.

Bu yüzden Evie, St. Christopher'ın madalyasını her zaman takardı. Göğüslerinin arasında sıcak bir şekilde asılı duruyordu ve salonda durup başını eğerek Peder Sylvaine'in şapkasını ve paltosunu uşağına verişini izlerken eli güven veren şekline dokunmak için yukarı kalktı. Görünüşe göre Sanki daha önce bir uşak tarafından fırçalanmamış ve tımar bir kürk görmemiş gibi şaşkıındı.

Sonra papaz döndü ve odaya doğru birkaç adım attı. Onu ocağın karşısında, muhtemelen kontun atalarından biri olan asık suratlı, sakallı, kır saçlı bir adamın devasa portresinin hemen altında dururken görünce durdu.

Onun ne kadar uzun olduğunu nasıl
unutmuştu? Ya da ne kadar uzun hissettiğini,
daha doğrusu.

Odadaki hava ona uyum sağlamak için yeniden düzenlenmiş gibiydi. Onu sanki havanın bir dalgasını bozmuş gibi .
sıçratmak için ileri atılmıştı. Ellerini kalçalarına dayadı; parmakları rahatlamak için birbirlerine yapışan yaratıklar gibi birbirine kenetlenmişti. Onu selamlamak için hareket etmedi; konuşacak gibi de görünmüyordu. Tüm yetileri sadece onu görmekle meşgul görünüyordu.

Aslında sanki halı iki düşman bölgeyi ayıran bir denizmiş gibi birbirlerine bakıyorlardı.

O zaman adamın bir yumruğunda parlak, uyumsuz çiçeklerden oluşan küçük bir buket tuttuğunu fark etti. Bu onu çok güzel göstermiş olmalıydı. yalvarıyordu. Öyle değildi. Onun üzerinde bir asa da olabilirdi.

Birkaç günlük mesafeden, onu kazanmayı beklerken bir dizi yanlış hesap fark . Birkaç şey hafızasında tehlikeli bir şekilde solmuştu: odanın öbür ucundan bile gözlerinin etkisi. Alt dudağının o uzun, zarif kıvrımı. Sanki kanıtlayacak hiçbir şeyi olmayan bir adammış, çünkü bunu zaten kanıtlamış gibi hissedilen o güven.

Bunun kaynağını merak etti. O sadece bir papazdı. Keçiler hakkında vaazlar yazmış ve bunları pazar günleri köy halkına okumuştur. Muhtemelen korunaklı bir adamdı, tüm dünyası
Sussex. Kendisi turba bataklığından Carleton House'a, oradan da kontesliğe akıl almaz bir yükseliş gerçekleştirmişti. Tanrı aşkına, Prinny'nin nefesinin nasıl koktuğunu biliyordu, çünkü onun üzerine daha fazla eğilmişti.

Bir kereden fazla, bedeninin aşığısına bakma girişiminde bulundu. Adam Sylvaine'in çekingenliğini aşmanın bir yolu bulunabilseydi, bunu yapabilecek kişi oydu

Adamın botlarına baktı ve kırışmış parmakları ona bu konuda güven veriyor gibiydi.

Tam o sırada peder onun ellerine baktı. Ve ağzının köşesinde alaycı, meydan okuyan bir eğimle tekrar yukarı baktı. Çünkü adamın onun fiziksel etkisini anlamamasına imkân yoktu. Adam onun ellerinin bağcıklarını izlemişti ve kadın onun kıpırdamamaya çalıştığını bildiğini hissetmişti.

"Beni evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederim, Leydi Wareham."

Ve sonra onun sesi duyuldu.

Kalbi saçma bir şekilde hızlı atıyordu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim, Peder Sylvaine." Çok zarif bir şekilde, nezaketle kendini tebrik etti.

Ve böylece, konuşmaları bitmiş gibi görünüyordu.

Boğazını temizledi. "Papazların içki içmesine izin var mı? Size bir şeri ikram edebilir miyim? Bu bir görgü gösterisi için yeterli olur mu?" dedi hafifçe.

Gülümsedi. Gamzesi kısa bir süre göründü. Sanki odada ay doğmuş gibi büyülenmiş bir halde ona baktı. "Bunun bir Başla. Ama varsa alacağım."

Görünüşe göre, kimin daha kayıtsız konuşacağını görmek için bir yarışmaydı.

Olduğu yerde kalmanın saçmalığını anlamış gibiydi ve birkaç uzun, zarif adımla odaya girdi. Kadın

Gözlerinin eşyalara değmesini izledi: konyak rengi kadife püsküllü kanepede, cılız, saten kaplı sandalyeler, ocağın üzerindeki Tanrı bilir kimin portresi.

Onun hakkında ne biliyordu? Onun kanepede aşıkların ırzına geçtiğini mi hayal ediyordu? "HARLOT" kelimesini söylerken kibarca gülümsüyor muydu?
demirci ocağından yeni çıkmış bir şey gibi zihninde parıltıyor muydu?

"Elbette limanım var. Ve, oh, bak! Hediyelerle geldin. Nasıl ... çok ."

Kadın kollarını uzattı ve adam da usulüne uygun olarak kollarını çiçeklerle doldurdu;
ve sonra, onu şaşırtacak şekilde, ceketinin cebinden küçük bir kavanoz çıkardı.

"Sussex'te yeni olduğunuz için yerli kır çiçekleri. Ve bal da ... çiçeklerden su içen arılar tarafından yapılır."

Ona dikkatle baktı. Çiçekler ve arıların onlara yaptıkları -yemek yemek, uçmak- ateşli genç kanların ona yazdığı şiirlerde popüler metaforlardı. Bunun bir tür ima olup olmadığını merak etti.

Ya da belki de papazın geçmişi hakkında tam olarak ne bildiğini öğrenene kadar her şey bir ima gibi gelecekti.

Uşak bir kez daha ortaya çıktı. Rahatlamış bir şekilde hediyeleri uşağın kollarına ve ona şarap ve çay getirmesini söyledi.

Tekrar misafirine döndü.

"Çiçekler ve arılar," diye düşündü neşeyle. "Kulağa bir vaazın başlangıcı gibi geliyor. Belki de tarladaki zambaklar ve onların nasıl zahmet çekmedikleri hakkında bir şeyler?"

"Belki. Bu fikri kullanırsam sana mutlaka söylerim, böylece kiliseye gelip uykunu alabilirsin."

Güldü.

Ve bunu yaptığında, yüzü sanki göksel bir müzik duymuş gibi hızla ışıkla doldu.

Ve sonra sanki hiç olmamış gibi oradaydı ve gitti. Ve o zaman kibarca anlaşılmazdı.

"Lütfen , Papaz. Üzerimde yükseliyorsunuz."

Muhtemelen hangi sandalyeyi daha az ezebileceğine karar vermek için cılız bacaklı sandalyelerin seçimini inceledi; bir tane seçti Uzun, geniş sırtlı ve yaldızlı dört bacağı vardı.

Onun yanındaki kanepeye yerleşti ve döndü. Ellerini birbirinden ayırdı ve kasıtlı olarak gevşek bir şekilde kucağına koydu.

Birbirleriyle, bir antlaşmayı müzakere etmek üzere olan iki ulusun diplomatları gibi karşı karşıya geldiler. Hem papaz hem de kontes dilini konuşabilen bir tercüman tutmaları gerektiğini düşünerek kendini eğlendirdi.

Sandalyede rahat görünmüyordu. Sırtı, sanki yelpaze şeklindeki koltuğun kucaklamasından kaçınmaya çalışıyormuş gibi agresif bir şekilde dikti. O anda aklına adamın duruşunun sert değil de gergin olabileceği geldi.

"Vaazlarımdan biri sırasında uyuyakalan ilk kişi olma ayrıcalığına sahipsiniz, Leydi Wareham."

İlginç bir açılış salvosu. Onunla ne yapacaktı?

"Bundan hiç şüphem yok, Peder. Sanırım hiçbir kadın size bakarken bir anını bile kaçırmak istemez."

Sessizliği o kadar ani ve hissedilirdi ki neredeyse gözlerini kırptıracaktı. Bir tamircinin suratına kapanan bir kapı gibiydi.

Tanrı aşkına. Şaşırtıcıydı. Her rağmen güzel bir kadındı. Gururu okşanmalıydı, ya da en azından ilgisini çekti. Şüphesiz, bir miktar kibre sahipti? Ölümcül bir günah olmasına rağmen mi? Bir odayı onun gibi dolduran ya da O elmacık kemiklerine sahip biri bundan kaçabilirdi.

Bekledi.

Hayatında tanıştığı herkesten daha rahat bir şekilde hiçbir şey söylemiyor gibiydi.

"Uyuduğum için özür dilerim," derken buldu kendini, duraksayarak. olmasına rağmen. Adamın sessizliği kelimeleri ondan çekip aldı. "En hafif tabiriyle kabalık ettim. Sadece oturduğum yer çok sıcaktı ve korkarım ki çok yorgundum ve sesiniz çok-" Aniden durdu. İtiraf etmek üzere olduğu şey yüzünden endişeliydi.

"Sesim ne olacak?"

Oh. Soruyu soruş şekli... çok nazikçe, çok Sohbet edercesine, sır verircesine, o ses tonuyla... onu memnun etmek için bir adak gibi ona bir cevap vermek istedi.

Bir papaz için mükemmel bir

yetenek. Ya da bir baştan

çıkarıcı için.

"Sesini seviyorum." Bunu belli belirsiz söyledi. Flört eder gibi değildi. Tek kelimeyle doğruydu.

Bunu söylerken kendini biraz çiğ hissetti. Ve biraz da kızgın. Sanki kendisinden baskı altında bir itiraf alınmış gibiydi.

Bunu tek kelime etmeden kabul etti.

Ve sonra o gülümsemelerinden biri belirdi, o kadar yavaş ki boğucuydu, bu da ona onu tamamen deneyimlemesi için zaman verdi.

Ve kendini toparlayamadan nefesi kesildi.

Yüzünde asılı duruyordu, güneş fırtınadan dışarı bakıyordu. bulutlar. Ve o gülümsemeyi omurgasının dibinde bir sıcaklık şoku gibi hissetti.

Ve bir kalp atışı kadar bir süre için tamamen onun merhametine kaldığından şüphelendi ve eğer bundan daha uzun süre gülümserse, başı büyük belaya girecekti.

Bir Tanrı adamına göre, zaferlerinin tadını kesinlikle şeytan gibi çıkarıyordu.

Neyse ki gülümsemesi tıpkı güneşin doğuşu gibi doğal bir şekilde kayboldu. Soğukkanlılığını geri kazanmak için yola koyuldu. Onunkini yakalayarak.

"Özür dilerken, belki de doğrudan yüzünüze karşı 'kanlı' dediğim için özür dilemeliyim. Korkarım irkildim."

"Ben 'kanlı'yı sevdim. " En ufak bir şaşkınlık göstermedi. "Ve geri kalanı. Ve görüyorsunuz, ben de 'kanlı' dedim. Dediğin gibi, Roma'dayken."

"Ama... papazların 'kanlı' demesine izin var mı?" Bir an için hedefinden saptı.

"Yüce Tanrı'nın arada sırada birkaç sürçmeyi eminim. Eğer bunu her zaman çılgınca söylemeye devam edersem, bu başka bir mesele olabilir."

"Vahşi terk ediş" bir papaz için oldukça çağrışımlı bir ifadeydi, diye düşündü.

"Belki de gizli bir kota vardır ve bu kotayı aşarsanız cezalandırılırsınız."

Sırıtişı muhteşemdi. Kadın çaresizce ona doğru eğildi. Bir çocuk gibi, "Yine!" diye bağırmak istedi.

Sandalyeye biraz daha yaslandı.

"Sizi test etmeye davet ediyorum," dedi. "Sanırım bu, kişinin ne kadar cesur olmaya hazır olduğuyla ilgili bir mesele."

Ve sonra sessizlik oldu. Çünkü ne yazık ki, arka arkaya iki çift ima - "vahşi terk ediş "in hemen ardından gelen "cüretkâr" kelimesi- duraklayan konuşmalarını tıkamıştı. İkisinin de aynı anda aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordu: Düellolara ilham veren Evie Duggan, balkon Devrilmeler ve ödölün kendisi olduğu bahisler, cüretkârlığın ve çılgınca vazgeçişin kişileşmiş haliydi.

Ve bir anda geçmiş, sanki eski sevgilileri mobilyaların etrafında dolanıyormuş gibi odayı doldurdu.

Onları içine düştükleri küçük sohbet çukurundan nasıl çıkarabilirdim?

Ya da iyisi, bundan nasıl yararlanılır?

"Ben evlenmeden önce iki tane vardı, Peder Sylvaine."

"Anlayamadım?"

"İki erkek," dedi yavaşça. "Sadece iki tane. Eğer daha önce bilmiyorsan, Eminim şimdiye kadar geçmişim hakkında bilgi almışsınızdır. Bunu hemen kabul etmenin en iyisi olacağını düşündüm; aksi takdirde, konuşmamızın her zaman çevresinde dolaşacak."

Adam onu o mavi, mavi gözlerin ışığında sabitlerken nefesini tuttu. Şüphesiz kirpiklerini sayıyordu. Ya da günahlarını listelemek için ruhuna bakıyordu.

"Neden ikide durdun? Neden altıda değil? Ya da on yedi? Yoksa açgözlülük uzak durduğunuz tek ölümcül günah mı?"

Bunu o kadar konuşkan bir şekilde söyledi ki şokun geçmesi bir an aldı.

Kaskatı kesildi. Ağzı yarıldı. Çenesinin sallanmaması için mücadele etti.

"I ..." Çatlak bir gıcırta çıktı.

Yaptığı şey onun içini görmektir.

"Beni şaşırtmak düşündüğünüzden çok daha zor leydim. Başka bir deyişle," dedi yumuşak bir şekilde.

Ve sonra ona hınzır bir gülümseme daha hediye etti.

Kendine rağmen etkilenmişti. "Sadece iki tane," diye kısık sesle ve biraz da anlamsızca konuştu.

"Ben yargılama işinde değilim Leydi Wareham, siz ne düşünürseniz düşünün. Sanırım ben rehberlik işindeyim. ayrımı anlıyorum. Ve tesadüfe bakın ki, geçmişiniz hakkında bilgilendirildim diyebiliriz-"

"Ah, öyle mi? Colin'e selamlarımı ilet," dedi tatlı bir alaycılıkla.

Başını salladı. "-ve inkar edilemeyecek kadar canlı olsa da, Pennyroyal Green'deki pek çok renkli insandan birisiniz."

"Ah, ne yazık. Başka bir şey olmasa bile, tekilliğimle her zaman rahatlayabilirdim."

"Bunun içinizi rahatlatacağından oldukça eminim leydim," dedi kuru bir sesle.

"Benimle flört etmeye başlamanızı bekliyordum, Peder. Bunu sayabilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz. Nasıl flört edileceğine dair en ufak bir fikrim yok."

"Ama eminim ki sizin için fırsatlar . Belki de-"

"Beni yanlış anladınız. Ders istemiyorum." Bir çekiç darbesi kadar künt. kabalık sınırında.

Yanaklarında kızgın bir kızarıklık oluştu. Konuşabilmesi için bir an geçmesi gerekti.

Bir süre sonra alaycı bir tavırla, "Papazların en azından diplomaside biraz ustalaşması gerektiğini sanıyordum," dedi. Sesi biraz yıpranmıştı.

"Biliyorum. Sizi temin ederim. Sadece diplomasie ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum Leydi Wareham, çünkü hassas olduğunuzu düşünmüyorum ve bu çok daha fazla zaman alıyor. Hayat yeterince kısa."

Evet. Gücenmiş mi yoksa gururu mu okşanmış diye merak etti.

Kesinlikle nutku tutulmuştu.

Sandalyesinin koluna parmaklarıyla kısa bir vuruş yaptı. "'Kanlı' dediğinde neden hoşuma gittiğini biliyor musun?" Sesi en azından belli belirsiz uzlaşmacı.

Cevap vermek yerine, sanki onun vurulmasını bekliyormuş gibi gökyüzüne doğru gizlice bir bakış attı.

"Çünkü samimi görünüyordu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. En kötü halim buydu."

Sabırsız bir ses çıkardı. "Dürüst olan sendin. Kimsen o olmanı tercih ederim. Ve şunu bilmelisin ki yönlendirilmekten hoşlanmıyorum, Leydi Wareham."

Sesini hiç yükseltmedi. Ama son cümlelerin her hecesinde sessiz bir emir şiddeti vardı.

Ve böylece kanlı adam kılıcı onun elinden düzgünce aldı.

"Neden, yönlendirmekle neyi kastediyorsunuz, Muhterem Sylvaine?" diye sormayı denemeyecekti. Çünkü kibir, gurur, kendini beğenmişlik ya da bir erkeğin görüşünü rahatlıkla engelleyen diğer şeylerden herhangi biriyle dolu değildi; onun flörtünün tam olarak ne olduğunu anlamıştı: istediğini yapması için onu manipüle etme girişimi.

Daha önce hep çok güzel çalışmıştı.

Ama flört de her zaman onun için peri tozunun bir versiyonu olmuştu. O bir adamın gözlerine fırlatıp gözlerini kamaştırabilir ve yine de asla tam olarak bilinemez. Ve sonra asla tam olarak incinmez.

Bakışları kilitletti.

İçten içe çırpındı ve bunun olmamasını umdu.

En azından onun kadar iyi baktığı gerçeğiyle biraz rahatlayabilirdi.

Kimsen o . Uzun süre boyunca, ister sahnede ister bir erkeğin yatağında olsun, hayatta kalmak için olması gereken kişi olmuştu. Dalgın bir şekilde güvence aradı; eli göğüslerinin arasına gizlenmiş Aziz Christopher madalyasına dokunmaya gitti.

Gözleri boş boş onun elini takip . Adamın gözlerini kaçırmaya çalıştığı anı, çenesinin sonsuz küçüklükteki sarsıntısını gördü. Ama yapamadı.

Gözleri oyalandı, karardı. Balın içine girmiş gibi tuzağa düşmüştü.

Ve nefesi kesildi.

O anda kendi tenini onun gibi hissetti: serin, ipeksi, parmak uçlarının tadını çıkarmak için yaratılmış. Ateşli sıcaklık kollarının arkasına doğru koştu. Gözleri neredeyse kapanıyordu.

Sadece saniyeler sürdü, hepsi bu. Eli zarifçe tekrar kucağına düştü. Bakışları serbest kaldı ve kadının yüzüne döndü. Ama gözleri soyutlanmıştı; bir duygunun yankısı yüz hatlarını kararttı, gerdi, ellerini sandalyenin kollarında esnetti. Onun vücudunu gevşetmek istediğini gördü.

Bu onu sarstı. Taşınmaz bir yapı olmak yerine, bir kadın olarak ona karşı geçirimsiz olmaktan çok uzaktı. Bu bilgi onu heyecanlandırmalıydı. Öyle olduğunu sanıyordu. Ama asıl heyecan sinir bozucuydu. Bir çeşit. Çünkü artık onun yanındayken hissettiği şeyin bir kısmının onun iradesinin katıksız gücü olduğunu biliyordu. Bu da ona bir şeyler O yakındayken kontrol altında güçlü.

Ve yıkılan barajların yol açtığı şeylere ne olduğunu görmüştü.

Bu adam hiçbir şeyi hafife alacak biri değildi. Ya da yarım yamalak.

Yine de bir anlamda kılıcını geri almıştı. Ve bunun riskli bir oyun olduğunu bilse de, bir hileye karşı koyamadı.

"Sizin numaranız nedir, Peder Sylvaine?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Altı mı?"

On yedi mi? İki mi? Yoksa evli olmayan bir papazın numarası olmasına izin var mı?"

Onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu.

Ve bir an için bunu söylediği için neredeyse pişman olduğunu hissetti. Onun durgunluğu farklıydı. Sanki incinmiş gibiydi. Çenesindeki gerginlik öfke olabilirdi. Alay edildiğini mi hissetmişti? Elbette kadınlar konusunda masum değildi. Bundan şüpheliydi; o da Kendine hakim. Dehşete mi düşmüştü, söylediklerine rağmen onu yargılıyor muydu?

Tek bildiği, adamın gözlerinin onu yakıp kavurduğuydu. Ve daha güçsüz bir kadının bu alevin içinde ne kadar kolay tükenebileceğini düşünödü.

O kadar sessizdi ki saatin tik takları üçüncü bir kalp atışı gibi yankılanıyordu.

Sonra Peder yavaşça, belli belirsiz gülümsedi.
vücudunun her yerinde. Ve başını hafifçe sağa sola salladı.

İyi denemeydi, Leydi Balmain.

Kendine rağmen o da gülümsedi.

Saate bir göz attı. "Korkarım görmem gereken başka görevlerim var, Leydi Balmain. Neden beni bugün buraya neden davet ettiğinizi söylemiyorsunuz? Çünkü bir sebebi olduğundan şüpheleniyorum."

"Çok az şey sizi yanıltıyor, değil mi Peder Sylvaine?" "Ne

kadar çabuk öğreniyorsunuz, Leydi Balmain."

Küçük bir gülümseme verdi. Birden kendini gergin ve aptal hissetti.
Adam hiçbir ihtiyata izin vermiyordu; onu istediği şeye yönlendiremezdi.

Bunu ona açıkça söylemek zorunda kalacaktı ve bu da ona bir pencere daha açacaktı. Odada penceresi olan tek kişi olmak haksızlık gibi görünüyordu.

Omurgasını dikleştirdi. Boğazını temizledi. O bir ninny değildi.

"Pekâlâ. Bir şey itiraf etmek istiyorum."

Başını salladı. "Bana söyleyeceğiniz her şeyin son derece gizli tutulacağına sizi temin ederim."

"Endişe verici bir şey için kendinizi hazırlamanıza gerek yok. Ya da şok edici bir şey ummanıza gerek yok," diye eklemeyen edemedi. kirpiklerinin arasından.

Küçük ironik bir gülümseme. "Ne olursa olsun buna ihtiyacım yok ama hazırlık için teşekkür ederim."

Nefes aldı. Parmakları yine gergin bir şekilde kıvrıldı. Ve sonra, Adam'ı hayrete düşüren bir şekilde, yanaklarında hafif bir pembelik belirdi.

"Arkadaşlarımın olmasını isterim."

Bölüm 7

Umutla ona baktı, açıkça, gerçek anlamda utanmıştı.

"Ve sen..." Cümleyi tamamlamakta tereddüt etti. " ... Hiç yok" bir zalimlik gibi görünüyordu.

"İyi niyetli olanlardan eminim ki çok var. Ya da ben bir kez." Elleri hâlâ düğümlüydü. Onun fark ettiğini anladı ve hemen ellerini çözdü. Birden patladı: "Ve yazık ki Bay Miles Redmond'un gemisi, o geri dönmeden önce batmadı.

Seviştikten sonra eşini yiyen zehirli siyah örümceği tüm tona anlatın! Ne tür bir adam zamanını böceklerin peşinde sürünerek geçirir, sorarım size? Kara dul, kesinlikle!"

Gülümsememeye çalıştı. Tersine, onun öfkesini seviyordu.

Ve çenesinin eğimi, burnunun kısa ve düz bıçağı ve yanağının porselen gibi ışığı alarak nasıl da kıvrıldığı.

"Bay Redmond muhtemelen tonun toplu olarak söz konusu örümcekten daha zehirli olabileceğini tahmin etmemişti."

Onun yüzüne baktı, onu inceledi. Kız ona Kendisi, aslında, yüz hatlarını okuma şekli. Onun samimi olduğuna karar verdiğinde omuzlarının gevşediğini gördü.

"Monty öldüğü için üzgünüm, biliyorsun. Herkesin bildiğinden daha fazla. Korkunç bir andı. Kahvaltı, hizmetçiler girip çıkıyordu, ama sadece ikimiz masadaydık. Bir an bana gülümsüyordu ve "Evie, aşkım, marma'yı uzatır mısın-" dedi ve bir anda korkunç bir gümbürtü koptu ve yüzüstü yumurtalarının içine düştü. Çiroz. Hizmetçi çığlık bağırdı. Saçında ve ön tarafında yumurta vardı. sprey sıkılmışlardı. O sesi asla unutmayacağım." Ürperdi.

Adam marmelat değil de bal getirdiği için kendini sessizce tebrik etti.

"Ne kadar korkunç," dedi usulca. "Korktun mu?"

Soru karşısında belli belirsiz şaşırmış görünüyordu. "Sanırım. Ama bir haydut üzerinize atlamadıka ve yardıma ihtiyacınız olmadıkça çığlık atmanın ne faydası var ki, o zaman bile ona sertçe dirsek atar ya da ziynet eşyalarına diz kerdim. Boğazında kalp atışını için gittim. yoktu. Ve sonra ben ..."

Kadın aniden gözlerini yere indirdi. Ve adam onun ani bir duygu ve anı seline kapıldığını hemen fark etti. Bu o kadar hızlı ve ince bir andı ki, herhangi biri bunu kaırabilirdi.

Nefes verdi ve tekrar yukarı baktı. " ... ve sonra yüzünü yumurtalarından ve peçetesiyle yüzünü temizledim. Dağınık olmaktan nefret ederdi."

Ona şiddetle hayran kaldı. Bir an için sesi kayboldu. Çünkü

gücü gördüğünde tanıyordu.

Colin ona oldukça zorlu demişti. Adam bundan şüphe etmemişti. Ama

o yok edilemez değildi.

Ve yine, hayatını nasıl sürdürmüş olursa olsun, tonun ona yaptıklarından dolayı küçük bir öfke alevi onu yaladı. Ve hatta Colin'e bile, onu umursamazca sert diye reddettiği için.

Adaletsizlikten nefret ederdi.

"Kaybınız için çok zgnm, Leydi Balmain."

Sanki gerçekten ciddi olup olmadığına karar veriyormuş gibi tekrar inceledi.

Ve sonra, sonunda, ağzının köşesini kıvırdı. Ve iç çekti.

"Kibar ve komik biriydi ve kimin ne dediği umurumda değil, ona değer veriyordum ve iyi bir eş olmak istiyordum, çünkü Tanrı biliyor ya, düşünüyerek beni bile şok etti, sağ olsun. Ama genç değildi. Doktor çok fazla ... evlilik faaliyetinin ... kalbini zorladığını söyledi. Keşke bilseydim! Ama bir içim rahat: Mutlu öldüğüne inanıyorum."

"Yaptığından hiç şüphem yok."

Dondu kaldı. Gözleri şaşkınlıkla parladı.

Bunu söylediği için neredeyse onun kadar şaşırmıştı.

Sonra ağzının bir köşesinden başlayıp yavaşça diğer köşesine yayılan bir gülümseme gözlerini ısıttı.

"İşte bu," dedi yumuşak bir sesle, "flört etmektir, Papaz Yardımcısı."

Bir an için sadece o gülümsemede yaşadı ve dünya tuhaf bir şekilde ağırlıksızdı. "Öyle miydi? Otorite sizsiniz."

Onun gözlerini kendi gözleriyle sımsıkı tuttu. Çünkü o korkak değildi.

Bu tehlikeli, kötü düşünülmüş küçük bir andı ve buna bir son vermeliydi.

Onu şaşırttı. Başını tekrar eğdi. , tuhaf bir memnuniyet ve hayal kırıklığıyla, onu şaşırttığını biliyordu.

Bu belki de iyi bir şeydi.

Çayını yudumladı. Başını kaldırıp ona baktı ve bir an için onun iri yeşil gözlerinin porselen fincanın kenarından kendisine ihtiyatla baktığını gördü. Bunu biliyordu.

Ziyareti boyunca, bu kişiler tarafından ölçüldü ve yeniden ölçüldü.

ve bu onu eğlendirdi. Söylediklerine rağmen, kız Muhtemelen bir köpeğin koyunla oynadığı gibi flört ederek onu manipule etmeye çalışmaya devam etti, ta ki bunun yapılamayacağını anlayana kadar.

Ta ki pes edip tamamen kendisi olana kadar.

Ama bu... eğer gülüşü bir gösterge ise bu daha da tehlikeli olabilirdi. Işığın bir sesi varsa, o da bu kahkahaydı. Yüzü kahkahayla ışıldar, gözleri neşeyle kaybolurdu ve adam hemen bunu ona tekrar yaptırmanın hayattaki görevi olduğunu hissetti.

Kadının bu kadar çok erkeğin hayal gücünü nasıl ele geçirdiğini anlamaya başlamıştı. Aslında sadece yüzeyini çizdiğine dair bir şüphesi vardı.

Sessizlik anından memnundu. Bunu tarafsızlığı empoze etmek için kullandı.

Çay onu yeniden canlandırmış gibiydi.

"Monty öldüğünde yine yalnızdım. Yalnız kalmayı hiç sevmedim. Küçük bir evde bir sürü kardeşle birlikte büyüdüm. Killarney'deki yazlık-"

"İrlanda aksanı da buradan geliyor."

Hızlı bir gülümseme. "Evet. Ben İrlandalıyım. Londra'da ne kadar zaman geçirdiniz bilmiyorum ama burası tam anlamıyla kaynıyor. Orada bile, Seven Dials'da bile yalnız yaşadım; her zaman en azından Henny bana eşlik ederdi; gerçi ona neden tahammül ettiğimi size sorarım. Monty ölene kadar etrafım dostlarla ve neşeyle çevriliydi. Ve dinle!" Kadın öne doğru eğildi. "Bunu duyuyor musun?"

Seven Dials? Bu kışkırtıcı sözcükleri konuşmanın arasına gelişigüzel serpiştirmişti. Bunu bir an için hareketsizlik içinde düşündü.

Karakterinin nasıl sertleştığıne dair bir başka ipucu. Bir bıçak gibi.

Şöminenin üzerindeki saat bir saat daha çalmaya hazırlanırken hırıltılı bir ses çıkardı. Tek duyduğu buydu.

"Özür dilerim. Ne duyuyorsun?"

"Kesinlikle hiçbir şey! İşte sorun bu! Bir mezar kadar sessiz, bu Kırsal bölge öyle! Ama çok ama çok dikkatli dinlerseniz -çok dikkatli, dikkat edin- kırışlerde horlayan fareleri duyabileceğinize inanıyorum."

Güldü; değildi.

Sanki az önce kendisine bir ödül vermiş gibi gülümsedi: "Yardıminızı rica ediyorum, Muhterem Sylvaine. Çünkü buradaki kadınların benim geçmişimi bildiklerine ve beni kollarını açarak karşılayacaktır. Pazar günü kilisenin dışında bir kadınla kış festivali hakkında konuştuğunuzu duyduğumu itiraf etmeliyim. Ve Pennyroyal Green Hanımlar Derneği hakkında? Ben de bir rol oynamak isterim," diyerek parlak bir şekilde sözlerini tamamladı.

Dondu kaldı. Zihni bir an için tamamen boşaldı.

"Yüce Tanrım, bunun dışında her şey olabilir. Yapabilirsin. İsterseniz Pazar günü kilisenin önünde müstehcen bir şarkı söyleyin, ama bunu yapmayın."

Bu haberi Bayan Sneath'e vermeyi hayal etmeye çalıştı. Bunu tam olarak başaramadı.

"Leydi Cemiyeti'ne üye olmak ister misiniz?" Başıyla onayladı.

Parmaklarını düşünceli bir şekilde tekrar vurdu.

"Söyleyin bana, Leydi Balmain..." diye hoş bir şekilde başladı. "Ve eğer yanılıyorsam lütfen beni düzeltin..."

"," dedi temkinli bir şekilde.

"Bir keresinde adama göz kırpıp düelloya neden oldunuz mu?"

"Şey, evet. Görüyorsunuz, gözümde bir şey vardı. Hepsi büyük bir yanlış anlamaydı-"

"ya da genç bir adamı balkondan düşüp bedeninize bakmaya teşvik etmek mi?"

"Yanlış bilgilendirilmiş," dedi aceleyle. "Görülecek sıra dışı bir şey yoktu, sadece bir-"

"Tiyatro sahnesinde ayak bileklerinizi mi göstereceksiniz?"

"Ve... bazen baldırlarım," diye zayıfça izin verdi. "... ve bir

bahsin sonucu olarak evliliğe mi giriyorsunuz?" "Adamı

suçlayabilir misin? Ben karşı konulmaz bir ödülüm." Hoş

bir gülümseme takınmaya çalıştı.

İç çekti. Ve başını cılız sandalyenin kadife yasladı. Ve ona utangaç bir ifadeyle baktı
Balefulness.

Tam da karşılaşabileceği sürprizlerin bir sınırı olabileceğini düşündüğü anda.

O , kızın yanakları daha da pembeleşti.
Öfke mi yoksa utanç mı? Bahse girecek biri olsaydı, ikincisinden çok birincisine bahse girerdi.

"Yani buradaki kadınlara layık olup olmadığımı yargılıyorsun." Sesi alçak ve sessizce öfkeliydi. "Hakkında söylediklerine rağmen yargılamak."

"Seçimlerinizi sorguluyorum."

"Nasıl bir hayat yaşadığımı ya da yaptığım seçimleri neden yaptığımı nereden biliyorsunuz?"

"Kesinlikle öyle, Leydi Balmain. Bilmiyorum." "Ne cüretle-"

Bir elini kaldırdı. "Açıklamaya çalışmama izin verin." Bir nefes aldı. "Cemaatimden pek çok kişi Pennyoyal'da yaşayacak ve ölecek. Yeşil; birçoğu Londra'ya hiç ayak basmamış olabilir. Ve henüz onları hayal kırıklığına uğratmadığını düşündükleri bir dizi kuralla yaşıyor ve ölüyorlar. Bu kurallar şunları içeriyor düzenli olarak kiliseye gitmek, kilisede görünmemek için çaba sarf etmek Meme uçlarını açıkta bırakan ya da bırakmayan elbiseler giymeleri ve bir ödül kabul etmemeleri nedeniyle skandal sayfalarında yer almaları ya da operada ayaklanmalara neden olmaları Bir parlamento üyesiyle seks yapma karşılığında ödenek ve iyi lojmanlar. Aslında bu tür şeyleri, değer verdikleri her şey için endişe verici ve tehdit edici buluyorlar."

Bu sözler odada çok sert bir şekilde çınladı.

Şimdi daha hızlı nefes alıyordu. "Tek neden bunlar değildi. İyi bir konaklama ve harçlık."

Ona eziyet ettiğini hissediyordu. Güçlü bir kadının kekelemesine neden olmaktan nefret ediyordu. Kendi midesinin sempati içinde düğümlendiğini hissedebiliyordu.

"Sadece... lütfen anlamaya çalışın. Bunlar benim halkım, Leydi Balmain. Onları çok önemsiyorum. Onlar için her şeyi yaparım. Onlara. Onların güveni benim için çok değerli. Onlara kendini sevdirmene yardım etmemi istedin. Ve ben sadece onlar için elimden geleni yapabilirim.

karakterim sağlam olduğu sũrece. Karakterime, sağduyuma ve iyi muhakeme yeteneğime gũveniyorlar. Henũz bir neden duymadım seninkine gũvenmeliyim. Gũvenmem gerektiği konusunda beni ikna etmek ister misin?"

Omuzları derin bir nefesle yũkseldi. Uzun uzun nefes verdi ve Sanki geğmişini silebilecekmiş gibi ellerini kalçalarında gezdirdi.

Sonra çenesini yukarı kaldırdı. Savaşa bayrak taşıyan bir asker gibi.

Ve yine hayranlıkla doluydu.

"Pekala o zaman. Kulağa çok kũtũ geldiğini biliyorum, Peder. Ama duyduğunuz şeylerden sonuç çıkarmak kolaydır. Hiçbir zaman pervasız olma fırsatım olmadığını duymak sizi şaşırtabilir. Yaptığım seğıimler bir kaprisin ya da zayıf bir ahlaki yapının ũrũnũ değildi. Bahsettiğiniz olaylar - balkondan dũřmeler, dũellolar ve tarafından yapılan seğıimlerdi, benim yaptığım bir şey değil. Sanki bir bũyũcũ gibi elimi salladım ve hepsi benim emirlerimi yerine getirdi."

Bana daha fazlasını anlat, diye onu teşvik etmek istedi. Ama bir hava vardı son sũzũnũ sũylemiřti. Sanki ona yeterince şey sũylediđini dũřũnũyordu.

"Sana tepki olarak yaptıkları seğıimler. Kaos'un İlham Perisi gibi konuşuyorsun."

Burada çarpık, hınzır bir gũlũmsemeyle mũcadele etti ama savaşı kaybetti ve o da buna kendi gũlũsmesiyle karşılık vermekten kendini alamadı.

"Neden arkadaş istiyorsun? Bunun, kendini eğlendirmek için yeni yollar arayacak kadar bıkkın ve sofistike bir kadının başka bir hevesi olmadığına neden inanayım? Bu insanlar oyuncak değil."

Kendi sözlerinin sertliğini duydu; irkilmediği için ona yine büyük bir hayranlık duydu.

Hareketsiz kaldı. Ama en az kendisi kadar güçlü bir iradeyle karşı karşıya olduğu fikri hoşuna gitmişti. Her geçen an onun nasıl hayatta bu kadar yükselmeyi başardı.

"Eminim herkesin bir şansı hak ettiğine inanıyorsunuzdur, Peder Sylvaine? Pennyroyal Green artık benim evim. Burayı ben seçmedim ama gitmeye de niyetim yok. Ve çürümeye niyetim yok. Eğlen Wareham Kontu ile evlendiğimde tamamen başka bir hayata başladığımı ummuştum. Tüm bu anlattıklarınız , Peder Sylvaine. Tiyatro. Düellolar. Kumar. Skandal sayfaları." Stratejik olarak durakladı. "Erkekler."

Bu kelime odada çınladı. Neredeyse bir meydan okuma gibi.

Ah, stratejik duraklama. Hayran kalmıştı. Elinde değildi, eğleniyordu. Zamanlamadan biraz anlayan birinin işiydi bu. ve sahne. Tüm bunları asla geride bırakamayacaktı, buna bahse girebilirdi.

"Yani hala bir dinleyici kitlesi için can atmıyor musunuz, Leydi Balmain?"

"Her Pazar sabahı birini esir tutan adam söylüyor bunu." "Ve siz de heyecan yaratma ihtiyacı hissetmeyeceksiniz, öyle mi?"

"Ben sadece... Ben sadece arkadaş olmak için bir fırsat istiyorum. Yeniden başlamak için. Olduğum kişi... olmak için," diye ikna etmeye çalıştı. Onu pohpohlamak için bir girişim daha.

Bu biraz daha etkiliydi. Tamamen, alçakgönüllülükle samimi görünüyordu. Hâlâ kızarmış ve beceriksizdi ve adam onun açık açık bir şey istemeye alışık olmadığından şüpheleniyordu. Elleri hâlâ kalçalarında düğümlenmişti.

Ve Tanrım, bu haliyle de çok güzeldi. Hala tüm zıtlıklar, tüm yumuşaklık ve açılar, gurur ve dikenli kırılganlık.

Bir nefes üfledi. Yaşadığı ikilem onu uzaktan eğlendiriyordu.

Bir tilkinin tavuklara görüldüğü kadar egzotik ve tehlikeli bir yaratığı değerli kadınlardan oluşan bir grubun ortasına itmiş olacaktı ve mecazi bir katliam olmayacağından emin değildi. Unvanı olsun ya da olmasın, kontesin güzel tavırları doğuştan gelmiyordu; yıldız gibi üzerindeydi ve kaymaya müsaitti. Kontesin sağı solu belli olmayan biri olduğu kesindi. kuzenleri hariç, öngörülebilirlik ve tekrara dayanıyordu: mevsimler, mahsuller, buzağların doğumu, bebeklerin vaftiz edilmesi, Denizaşırı'ndan gelen yaramazlık.

Ama o her zaman cesaretin tarafındaydı. Ve umudun.

Yine de kendini korumaktan yanaydı. Adam'ın kontes için elçilik yaptığını duyduğunda Colin'in yüzündeki ifadeyi hayal etti.

Ama yardım etmek için değilse ne için dünyaya geldi? Şüphesiz, onun birincil amacı buydu.

Kelimeleri bir kez söylediğinde, onları geri alamazdı. O yüzden söyledi.

"Pekâlâ," dedi usulca. "Yardım edeceğim."

Tuhaf bir hisle kaderini mühürlüyordu.

Yüzü ıslı ıslıldı. "Teşekkür , Peder Sylvaine. Pişman olmayacaksınız."

Ve o anda, sanki dünyaya gelmesinin tek nedeni onun yüzüne o gülümsemeyi yerleştirmekmiş gibi hissetti.

Müzayede, Sör John Fesker'ın malikanesinin balo salonunda yapılacaktı. Bunu nezaketle kabul etmişti, cömertçe şöyle demişti "Hayır için her şeyi yaparım, Rahip." Ayrıca kendisine müzayedeyi yönetme ve devasa bir tokmağı kullanma sözü de verilmişti ki kabul etmesinin asıl nedeni de buydu.

Adam saat yarımda geldiğinde tüm kadınların balo salonunun en uzak köşesinde kümelenildiğini gördü, sanki evin kenarı devrilmiş ve hepsi bilardo topları gibi oraya yuvarlanmıştı.

Bunun nedeni, elinde bir sepet tutan minyon, siyah saçlı bir kadındı. -Odanın karşı tarafında, kapıya en yakın yerde duruyordu. Elindeki sepetin içinde bir kobra olduğu düşünülebilirdi. Omurgası dik, çenesi yukarıdaydı ve ifadesi dingindi ama kibirli değildi. Sanki odanın sahibiymiş gibiydi ve tüm kadınlardan köşede durmalarını istemişti, böylece onları uzaktan izleyebilecekti.

Evie bu çok önemli seçim için, kostüm konusunda yetenekli olan ve Evie'nin arkadaş edinme planına yatırım yapan Henny'ye danışmıştı.

"Onlardan biri gibi görünmek isteyeceksiniz leydim, ama oradaki en süslü hanımefendiden daha süslü değil, bu yüzden... Sanırım mavi pardösünüz Uzun kollu çizgili bir tülbent ve üst kısmına sıkıştırılmış bir fichu, dikkat edin, çünkü sizin hakkınızda çok fazla düşünmelerini istemezsiniz. bubbies."

Bu çok iyi bir hatırlatmaydı, çünkü geçmişte şirketinin kabarcıklarını düşünmesi Evie'nin yararına olmuştu ve genel olarak fichus'u oldukça ikeyüzlü buluyordu.

Onu görmeden önce geldiğini hissetti. Geniş omuzları neredeyse ayaklarına gölge düşürüyordu. Hızlı ve tuhaf bir hareket vardı. Sanki içine çekiliyormuş ya da gibi.

Hızla döndü, yukarı baktı ve evet, onu hafifçe gülümserken buldu.

"İyi günler, Peder Sylvaine."

"Hoş geldiniz, Leydi Balmain. Yabalar ve kaynar yağ için binayı gözden geçirdim. Bence yeterince güvendesin. Her ne kadar hançer gibi bakışlardan biraz tehlike."

İkisi de balo salonunun ön tarafındaki kadın kümesini fark etti. Yanlarındaki masalarda teklif vermeye hazır sepetler sıralanmıştı. Başka bir masada ratafia vardı ve oraya göz attığında Kasabanın kocalarına ve erkeklerine ne olduğunu gizemi. "Zırh giydim.

Mütevazı fichu'ma dikkat edin." Eve ona doğru işaret etti.

Adamın bunu fark etmeyi çok istediğinden şüpheleniyordu ama bunu fark etmek için doğrudan göğüslerine bakması gerekecekti ve bunu da cemaatinin önünde yapmayacaktı.

Gözleri kararlı bir şekilde onun gözlerinde kaldı. Adam bir kaleydi.

"Hizmetçinizin yeterince zırhlı olduğunu düşünmeliydim," dedi kolayca.

"Oh, Henny onları benden çok daha fazla korkutur, bu yüzden onu getirmemenin daha akıllıca olacağını düşündüm. Kimsenin bana bir kraliçe gibi davranmasına tahammül edemiyor. Kendisi olmadığı sürece tabii. Ondan gördüğüm kötü muameleyi sana soruyorum! Ve eğer kelime dağarcığının Ben şok geçirdiğimde irkiliyorum, bir de onunkini duyun."

Gülümsedi ve odanın dört bir yanında onu izleyen kadınlar, gülümsemenin kendilerine yönelik olmamasından duydukları kıskançlıkla huzursuzca kıpırdandılar ve gülümsemenin başıboş ışınlarının tadını çıkarmak için eğildiler.

"Bu bir arkadaşta olması gereken iyi bir özellik."

"Sanırım öyle."

O zaman Adam onun sepetin kenarlarını ne kadar sıkı tuttuğunu fark etti.

Koluna dokunup ona huzur ve şans dilemek istedi. Elbette kaçındı.

Bunun bir aptallık olup olmadığını yakında anlayacaklardı.

Bir şeyi merak ediyordu. "Gerçekten pasta yaptın mı?"

"Bu kadar şüpheli konuşmanıza gerek yok, Peder. Nasıl yapılacağını biliyorum.

Fırında. Gerçi ... bunu denemeyeli uzun zaman oldu ..." Alın belli belirsiz sıkıntılıydı. Neredeyse umutla ekledi, "Bu bir zencefilli kek." Sanki öyle olduğundan tam olarak emin değilmiş ama tadının öyle olacağına inanıyormuş gibi.

Eli dalgınca boğazına dokundu. Çay içerken ilk kez konuştuklarında onu bunu yaparken defalarca izlemişti. İnce bir zincir boynuna dolandı ve korsajının içinde kayboldu. Adam
Ondan bir tür tılsım sarktığından şüpheleniyordu ve yine onun için kimin güçlü olduğunu, teselliye bir tılsımda arayıp aramadığını merak etti.

"O zaman şimdi masaya getirecek misin?" sordu.

"Sanırım yapacağım." Hareket etmedi. Omuzlarını dikleştirdi. "Yolunuz

açık olsun, Leydi Balmain."

Buna alaycı bir şekilde de olsa gülümsedi ve pastasını aslanın inine götürdü.

Onun yürüyüşünü izledi.

Bayan Sneath'e kadar kraliçeye sunuldu. Aralarında birkaç kelime konuştular; Bayan Sneath sanki kraliçenin elindeki sepeti hızla aldı.

Gerçekten de içinde bir yılan vardı ve onu sandalyelerin sıralandığı yöne doğru işaret etti, neredeyse kışkırttı, arkalarında köşedeki kadın kümesi, rahatsız arılardan oluşan bir bulut gibi alçak sesle konuşarak vızıldadı.

Kontes konusunu açtığında Bayan Sneath uzun, uzun bir süre sessiz kalmıştı.

"Çok çarpıcı bir kadın," diye dikkatle söze başladı. "Kuzeniniz Bay Colin Eversea'nın birkaç yıl önce tanıdığı olabileceği türden. Şüpheli. En yiğit erkekleri bile gerçek bir Kirke gibi büyüleyebildiğini duydum."

Zekiydi, Bayan Sneath. Ama doğrudan değil. Belki de Adam'ın gizli çapkınlık eğilimleri göstermesinden endişeleniyordu.

"Pennyroyal Green, bizim adil payımızdan daha fazlasıyla kutsanmıştır. Çarpıcı kadınlar, öyle değil mi Bayan Sneath? Sanırım bu yüzden konteste olağandışı bir şey fark etmedim."

Elbette bu affedilebilecek türden bir yalandı.

"Ah, Peder." Güldü, kızardı ve bu sözleri kasabadaki tüm kadınlara ileterek birçoğunun umutlarını alevlendirdi.

"Siz iyi bir adamsınız, Peder Sylvaine," dedi dikkatle, Yine de bir hatırlatmanın en zayıf, en zayıf çınlaması vardı. "Anladığım kadarıyla merhametli yapınız sizi onun isteğini bana iletmeye zorluyor. Ancak önerdiğiniz şey gerçekten de zor olabilir. Eğer Napolyon kendi ahlaklarını ve ailelerinin ahlakını korumaya kararlı bir kadın kitlesiyle karşılaşmış olsaydı, arkasını dönüp doğruca Fransa'ya geri döndü."

"Sizce de öyle değil mi Bayan Sneath, eğer bir insanın ahlakı sağlamsa, elinde bir sepet dolusu kek olan bir kadının onu bozması pek mümkün değildir.

Siz hanımların sahip ahlaki kesinlik onu daha çok etkilemez miydi?"

Mevcut koşullarda bunun pek olası olmadığını düşünüyordu. Eğer bir etkilenme gerçekleşmek üzereyse, bunun tam tersinden şüpheleniyordu.

"Mükemmel bir nokta! " Bayan Sneath bundan memnun olmuş görünüyordu. "İşte bu yüzden papazsınız."

"Onu toplumda nezaketle karşılamak ve kişinin ahlakının onun zorlamalarına dayanıp dayanamayacağını görmek ilginç bir meydan okuma olmaz mıydı?"

Cümlelerin ne kadar ağır bir ironi içerdiğini fark edip etmemesinin önemli olmadığını, yeter ki cümleyi benimsemesi gerektiğini söyledi. Niyet.

Bu fikirden büyülenmiş gibiydi. "Belki de onu mirasyedi bir kız olarak görmeliyiz? Ya da..." ve bu onu canlandırmış gibiydi. " ... a kirli güvercin?"

"Sanırım o ... bekle. Bir ne?" Şimdi biraz tedirgindi.

Ama Bayan Sneath'in reformist coşkusunu harekete geçmişti. "Kayıp bir koyun ağıla dönüyor!"

Kadın bu çok sevinmişti ve o da buna izin verdi.

Bayan Sneath şimdi aceleyle ona doğru geliyordu. "Kontesin sepetini aldım, Peder," dedi bir kadın canlılığıyla. bir komutana rapor veren bir astsubay. "Ama bir mucize beklemiyorum. Dedğim gibi, kabullenmek sandığınızdan daha zor olabilir. Bu arada yeğenim senden çok etkilendi. Sizin için bana bir hediye bıraktı. Papaz evine gönderirim. Bence çok sevineceksiniz. Memnun oldum. Gerçekten çok memnun oldum."

Zihninde kilerinde bir kavanoz konserve için daha yer açtı ve memnuniyet verici bir şekilde dolu olan odanın arka tarafına doğru ilerledi. Sussex'te yoksullar her zaman onlarla birlikteydi ve o içtenlikle seyircinin elini cebine atacağını umuyordu. Öyle de oldu. Açları doyurmak, giydirmek ve çatılarını onarmak için fonlar varken işini bir ölçüde basitleştirdi.

Yine de hayatı genel olarak sadeliğe direniyor gibiydi.

Bayan Sneath aceleyle uzaklaştı ve Adam odanın arkasına doğru ilerleyip elleri arkasında durdu.

Hoş bir piyano tuşu simetrisi vardı. En iyi koyu renk paltolarını giymiş erkekler, Sir John tarafından sağlanan birkaç düzine koltuk sırasına daha parlak giysiler içindeki kadınlarla birlikte dizilmişlerdi.

Ve son sırada kontes oturuyordu, maviler içinde, sırtı dimdik, tamamen yalnız.

Pardösüsünün yakası ile bonesinin arasında, koyu renkli buklelerin kaçıştığı dar bir şerit halinde soluk bir ense. O solgun ten, bir anda saçma bir şekilde savunmasız göründü. Bir kez daha insan olduğunun ve incinebileceğinin kanıtıydı.

Piyanoforte tuş düzenine uymuyordu.

Yardım edemedi ama onun bir Hallelujah korusu gibi bir kadın olduğunu düşündü.

Kuzenleriyle paylaşmayacağı bir başka düşünce daha. Ya da herhangi biriyle.

Bölüm 8

PAZARLIK sonra yan bakışlar, esnemeler ve erkeklerin omuzlarının üzerinden ona bakmaları için bahane olan gerinmeler nihayet sona erdi ve kadın tek başına oturdu.

Sıranın unutulduğunu umuyordu. Ama sepet üstüne sepet iyi huylu tekliflerle alınırken, Evie yarı eğlenmiş, yarı avuçlarının eldivenlerinin içinde nemli olduğunu fark edince dehşete kapıldı çünkü her teklif onu sepetinin teslim edileceği ana yaklaşıyordu. teklif edildi.

Seyirciler arasında papazı görmedi. Muhtemelen o da iyi niyetlerini ve sırdaşlıklarını paylaştıklarını düşündü. Hayranlık ışıklarının tadını çıkarıyor. Flörtleri savuşturmak.

Yıllar önce tanıdık gelen bir profilin, bir erkeğin profiline bir anlığına gözüne çarptığını düşündü. Nefretin ta kendisi. Ama sonra müzayedeciyle yüzleşmek için başını çevirmişti. Şüphesiz, o sadece Onu bir endişe süzgecinden geçirerek mi görüyorsunuz? İnsanın bir geçmişi varsa, çok zorlandığı zamanlarda onu göz ucuyla görme eğilimi vardır. Bunu deneyimleriyle biliyordu. Yine de rüyasında St. Giles'daki odaları görmüş ve çırpınarak uyanmış.

büyük tokmağını hoyratça vuruyordu.

" ... Sırada Bayan Bainbridge'in efsanevi limonlu kekleri var. Aramızda kim üç şilinden daha az teklif vererek Bayan Bainbridge'in mükemmel aşçısını gücendirmeyi göze alabilir ki? Gelecekteki yemek davetleriniz buna bağlı!"

Neşeli kahkahaları, odanın içinde sekerek yükselen teklifler izledi.

"Yemeğe davet edilsem tohum kekleri için bir pound!"

"Tohum kekleri için iki pound. Ama aşçısı için on pound veririm!"

Bunu kahkaha sesleri karşıladı. Neşe ateşi sayesinde ve hayırseverliğin sıcak parıltısı, erkeklerin ceplerinden çıkardıkları ve bolca yudumladıkları ratafia ve şişelerle harmanlandı. seedcakes iki pound elli gibi fahiş bir rakama satıldı. Bayan Bainbridge bağırışlar arasında ayağa kalkıp reverans yapmak zorunda kaldı ve büyük alkış aldı.

Müzayedeci masadaki sondan ikinci sepete yöneldi. Onunkine.

Eve'in kalbi Covent Garden'daki açılış gecesi gibi çarpıyordu.

"Şimdi bu sepetin içinde başka hiç kimse tarafından bağışlanmamış zencefilli kek var.

..." Durdu, uzun uzun kağıda baktı, sanki kelimelere yeterince uzun süre bakarsa, onların farklı olanlara dönüştü. Sonunda, gergin bir yüreklilikle tamamladı: "Wareham Kontesi!"

Bu da iyi niyet musluğunu etkili bir şekilde kapattı. Her şey Aniden gıcırdayan sandalyeler, temizlenen boğazlar ve huzursuz hışırtılar. Hepsinin kendisinin farkında olduğunu hissetti. Yine de hiç kimse, tek bir ruh bile dönüp ona bakmadı. Tek bir kelime bile mırıldanılmadı.

Müzayedeci toparlandı. "Zencefilli kek için bir şilin duyuyor muyum!"

Duyduğu şey hiçbir şey değildi.

Sadece daha fazla hışırtı.

Buz gibi sessizlikten bir an için ürkmüş gibiydi. Evie sadece onun bakışını hayal edebiliyordu: suçlayan, haklı gözler, sıra sıra Onlar. Daha önce de sıkılmış sessiz seyircilerin önünde sahneye çıkmıştı. Bu, en sağlam ruhların bile ter içinde kalması için yeterliydi.

"Zencefilli kek için kim bir şilin verir? Her Pazar yemeğinden sonra favorimdir!"

"Zencefilli kek. Kara Dul'un yeni lakabı bu mu?" diye fısıldadı bir adam. Ne yazık ki sessizlikte parlak bir şekilde taşındı.

"Duyduğuma göre beş şilinden azına yapmazmış."

Birkaç pis kıkırdama, dehşete düşmüş kadınsı bir şşşş ile kesildi.

"Sindirim için mükemmeldir, zencefil!" diye umutsuzca ikna etti müzayedeci. "Oooooone shilling! Sussex'in fakirleri için, bayanlar ve hayırseverliğinizi hak eden ve buna ihtiyaç duyan beyefendiler, çünkü Tanrı'nın lütfuyla ..."

Ağızlar kararlılıkla, cezalandırıcı bir şekilde kapalı kaldı. Ne de olsa, gerçek bir fahişeden, Kara Dul'un kendisinden uzak durma fırsatları çok azdı ve hepsi de çok lezzetliydi avantaj.

An işkence gibi, rüya gibi uzadı. Karnı Nefes alamayana kadar sıkıştı, sonra fırtınalı denizdeki bir kayık gibi savruldu. Evie, belki de şimdi çıkıp gidersem, buradan sürüklenip gidersem, bir gün bunun bir rüya olduğuna inanırım, düşündü.

Yapamayacağını biliyordu. Sadece kendi iyiliği için değil.

Ama onun için itibarını tehlikeye atan Peder Sylvaine'in hatırı için.

John Fisker, "Belki de bugün hiç zencefilli kek sevenimiz yoktur," diye denedi. "Belki de-"

"Zencefilli kek için beş pound." Ses

neredeyse sıkılmış gibiydi.

Hep bir ağızdan, tüm başlar döndü, ağızlar "O" şeklinde açıldı. Nefesler kesildi, kurdeleler kaputların üzerinde dalgalandı.

Papaz kendisine bakılmasına alıştı, bu yüzden gözünü bile kırpmadı. Odanın arka tarafında durdu, elleri arkasında kenetlenmişti, bir eli dizini hafifçe, gelişigüzel büktü. Gülümsemedi. Ona bakmadı. Yüzü esrarengizdi.

Adamın çenesinde demir gibi belirgin bir gerginlik olduğunu fark etti.

O zaman Adam Sylvaine gibi bir adamın gerçekten öfkelendiğinde neye benzediğini merak etti.

Ondan şüphelenen tek kişinin kendisi olup olmadığını merak etti.

Gözler ona doğru ışıldamaya devam etti. Şaşkın bir sessizlik hüküm sürüyordu.

"Zencefilli kek severim," dedi sonunda. Sanki kolektif bir sessiz soruya cevap verir gibi.

Elbette hafta sonuna kadar zencefilli keklerle dolup taşacaktı.

"Zencefilli kek için altı pound mu duyuyorum?" Müzayedecinin sesi biraz gibiydi. Tokmağı havaya kaldırmış, muazzam bir darbe indirmeye hazırlanıyordu.

Seyirciler şaşkına dönmüştü. Kafa karışıklığı açıkça . Bakışlar o ve papaz arasında gidip geldi ve tekrar ona döndü. Hissedildi konuşmalar gerçekleşirdi. Ama papaz gibi Evie de hem tapınan hem de kınayan türden bakışlara alıştı ve papaz gibi onun da izleyiciler için kullandığı özel bir gülümsemesi vardı. Küçük, sakın, kayıtsız, nüfuz edilemez, sadece bir çorba kaşığı sıcaklıkla. Şimdi onu taktı ve tüm bakışlar hiçbir karşılık bulamadı ya da tatmin olmadı, bu yüzden tekrar müzayedeciyle yüzleşmek için döndü.

"Bir kere... iki kere... üç kere! Peder Sylvaine artık bir zencefilli pastanın gururlu sahibi! Lady Balmain'e ve Sussex'in fakirlerine cömert ve tesadüfi yardımları için teşekkür ederiz. Bugün bağış yapın."

Evie başını salladı. Sanki bu iyiliği en başından beri planlamıştı.

Rahip Sylvaine'e dönüp bakmadı.

Rahatlamış mı yoksa aşağılanmış mı olduğundan emin değildi. Ama Az önce, neredeyse tüm kasabanın önünde, kendi payını bir dereceye kadar onunkiyile paylaştığını fark etti.

Onu gururlandırması gerekecekti.

Bir papaz için beş sterlin ne anlama gelmeli?

O sırada omzunun üzerinden baktı ve Adam'ın müzayedeciye başıyla işaret ettiğini gördü. Sör John Fisker boğazını temizleyerek sessizliği .

"Evet. Evet. Sırada ... şey, bu günün son sepeti değil mi! İçinde ... kuş üzümlü çay keklerine benziyor. Bayan Margaret Lanford katkıda bulundu!"

Seyirciler Bayan Lanford'u alkışlamak için can atıyorlardı ve kafalar ona doğru döndüğünde, Evie onu Paulie'nin annesi olarak tanıdı, soğuk bakışlı, dürüst sessiz ve kolay kınama. Tozlu bir üzüm salkımının ağırlığı altında neredeyse dümdüz olmuş başlığına bakılırsa, bugün en iyi kıyafetini giymişti.

"Çay kekleri için bir şilin mi duyuyorum?" Sir John Fisker ısrar etti. "kuş üzümü var! Her yerde çocukların favorisi!"

Bayan Lanford'un yanındaki adam, "Bir kutu ta için bir ilin çok ucuz!" diye seslendi. Kalın boynu dar bir yakadan yukarı kalkıyordu ve sert siyah saçları çok kısaydı, daha çok bir yaban domuzunun kılları gibiydi. "ok kullanışlı, kayalar öyle!"

Adamlardan bir kıkırdama sesi geldi.

"Onları göletin öbür tarafına atlayabilir miyim, Lanford?"

O zaman adam Margaret Lanford'un kocasıydı. Evie, bunun evliliğe karşı bir argüman olduğunu düşündü.

"Ondan daha iyi. Kümese yaklaştıklarında onları tilkilere atarsın!"

Daha fazla .

"Evet, ama tilkileri dışarıda tutmak için onlarla bir duvar inşa edebilirsiniz. O ay kekleri kışa dayanır," diye başka bir ses geldi. "Sıcak günlerde kapıyı

açık tutmak için kullanın onları!"

Erkekler, nefret dolu canavarlar, harika vakit geçiriyorlardı. Bazılarının içkiyle dolu olduklarında nasıl davrandıklarından nefret ediyordu.

Kadınların dönüşümlü olarak birbirlerine karanlık bakışlar fırlatmalarını, rahatsız bir şekilde yer değiştirmelerini ya da taş kesilmiş bir şekilde önlerine bakmalarını izledi. Yüzlerinde öfkeden korkuya kadar değişen duygular seğiriyordu.

Evie oturduğu yerden Margaret Lanford'un ensesini kaplayan canlı kırmızı rengi mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Yüzü muhtemelen acı verici bir kırmızıydı. Boğazının bir anda hareket ettiğini gördü. Yut.

Sonra omuzları, aşığılanmayı vakarla karşılamaya çalışan birinin yaptığı gibi seğirdi ve dikleşti.

Evie bilmeli.

"İki pound," dedi Evie o zaman. Elmasları kesebilecek kadar muhteşem bir ses tonuyla.

Odayı tekrar susturdu. Bu sessizliğin ardından Tedirgin ama kesinlikle hayranlık uyandıran mırıltılar. Birkaçı omuzlarının üzerinden bakmaya cesaret etti.

Ve sonra, bir , içinde bir şey kabardı. hesaplanmış bir risk, biraz tiyatro heyecanı. Bu insanları bir daha asla göremeyebilirdi. Kaybedecek neyi vardı ki?

"Yine de..." diye düşündü, sesini yükselterek, "bu güzel kasabanın kadınlarının her gün harcadıkları sevgi dolu emeğe kim paha biçebilir? Hepsi de ailelerini doyurmak, geçimlerini sağlamak için. sağlıklı ve mutlu. Üç pound," dedi bir şekilde, sanki değeri tekrar gözden geçirmiş gibi.

Ürkütücü bir figürdü. Bunu takip eden sessizlikte, gerilim neredeyse elle tutulur bir şekilde toplandı, fırtına bulutları gibi çalkalandı, havada asılı kaldı uğursuzca. Etrafında, sarmal yaylar gibi sertleşen kadınların dikenlerini gördü; her yerde çeneler sıkılmış, popolar kaymıştı Huzursuzca.

Sör John Fisker kendini toparladı. "Bir şiline üç sterlin mi duyuyorum _"

Bir kadın ayağa fırladı. "Üç pound beş şilin!"

Sonra yanındaki adama, muhtemelen kıkırdayanlardan biri olan kocasına, küçümseyici bir bakış fırlattı. Adam şok içinde geri çekildi.

Kıl saçlı Bay Lanford koltuğunda kıpırdandı. "Şimdi... bir dakika, burada... birilerinin üç kuruş ödeyeceğini düşünüyorsanız şaka yapıyorsunuzdur..."

"Merak ediyorum Sör Fisker," diye düşündü Evie, yüksek sesle, buz gibi bir sesle. "Acaba bir Bay Lanford'un teklif takdir sepeti? Belki de bir görgü sepeti?"

Kahkahalarla karşılanan bir başka risk. Bazıları gergindi, kabul, Bir kısmı erkeklerden, bir kısmı da kadınlardan gelen acı kahkahalar. Ama yine de kahkahalar.

"Dört pound, bir şilin mi duyuyorum?" diye merak etti müzayedeci, neşeye benzer bir şeyle.

Evie daha bitirmemişti. "Aslında bu kadınların ailelerine durmaksızın verdikleri emek ve bağlılık paha biçilemez. Günden güne. Her gün. Endişe, planlama, beceri, sorarım size! Biz kimiz ki buna değer biçelim? Teklif vermek için bu nadir fırsata sahip olduğumuz için ne kadar şanslıyız! Bu çay kekleri güzel bir mucizeden başka bir şey değil. Onlar kadınlığın en iyi , büyük ülkemizin her şeyini temsil ediyor."

Bayan Sneath buna daha fazla dayanamadı. Yukarı sıçradı, başlığındaki çiçekler sallanıyordu.

"Muhteşem çay kekleri için dört pound!" diye gürledi coşkuyla.

Odanın karşı tarafından Olivia Eversea ayağa fırladı. "Altı pound!"

Bu bir soluk aldırdı. Olivia bir an için bu şokun tadını çıkardı. Hiçbir zaman bir davası olduğu zamanki kadar ısıltılı olmamıştı ve bir intikam meleği gibi parlıyordu.

Ve sonra, kocalarını dehşete düşürerek, seyircilerin dört bir yanındaki kadınlar deliklerden çıkan tarla fareleri gibi zıplamaya başladılar.

"Altı pound bir şilin!"

"Altı kilo İKİ!" diye bağırdı kilisede Evie'ye ters ters bakan kadınlardan biri.

"Altı pound üç!"

Teklifler yükseldikçe yükseldi, şilin şilin arttı. Seyircilerin her yerinde kocalar ağladılar, yalvardılar ya da nafile emirler verdiler, yatıştırıcı ellerini uzatıp eteklerini çekiştirdiler, ama sadece itilip kakıldılar.

Altı pound, büyük olasılıkla bu insanların çoğu için iyi bir paraydı.

Evie arkasını döndü ve başını çevirdi. Papaz

bir diğerine sıırıyordu.

Ona kısa ve sinsi bir zafer gülümsemesi fırlattı, müzayedeciyle yüzleşmek için geri döndü ve felaketi önlemeye karar verdi.

"On kilo," dedi kesin bir ifadeyle. Sıkılmış gibi görünmeye özen göstererek.

Ardından gelen sessizlik neredeyse ruhani bir nitelik taşıyordu. Kalabalığın üzerine yeni yağmış bir kar örtüsü gibi çöktü.

Ve sonra, teker teker, karanlık bir gökyüzünde göz kırpan yıldızlar gibi tüm kadınların yüzlerinde muzaffer gülümsemeler belirdi.

Sonunda Sör John Fisker sesini bulduğunda, sesinde duygusallık vardı. "On pound mu duyuyorum, bir şilin mi?"

Gözler ona doğru kaydı. Evie başını hafifçe sallayarak daha fazla teklif vermekten vazgeçti.

"Bir kez gidiyor... iki kez gidiyor... Leydi Balmain'e on sterline satıldı, Bayan Margaret Lanford'un mucizevi çay kekleri!"

Sevinçle zıpladı ve tokmağı içten bir GAK GAK sesiyle indirdi!

Alkışlar patladı.

Bölüm 9

"TEBRIKLER, LEYDI WAREHAM. Görünüşe göre arkadaşlarınızı 10 sterline satın almışsınız. Gerçekten de kelepir bir fiyat. Oldukça etkileyici bir tiyatro."

"Tiyatro! Adam hödüğün tekiydi. Sana soruyorum! Seyircilerin önünde karın hakkında bu şekilde konuşmak. Haddinin bildirilmesi için yalvardı. Tamamen samimiydi."

Papaz kaşlarını kaldırdı.

İç çekti. ". Size hak veriyorum, bir kısmı tiyatro olabilir. Her şey zamanlamayla ilgili ve insan zamanlamayı sahnede öğreniyor. Öğrendiğim neredeyse her şey tekrar işime yaradı, Rahip. Ve günümde çok şey öğrendim."

Adamın hiç etkilenmemiş gibi görünmesine rağmen içten içe kızardığını hayal etmek hoşuna gidiyordu. Hafif bir gülümseme dışında. Adamın imaların düşmanı olduğu düşünülürse, bu bir gelişmeydi.

Bir sessizlik oldu.

"Zencefilli pastaya teklif verdiğiniz için teşekkür ederim," diye

ekledi. Yüzü birden taş kesildi. "Şey..."

Ve tüm söylediği buydu.

"İçtenlikle yenilebilir olmasını umuyorum," diye ekledi.

"Beş pound karşılığında yıldızlatmayı ve papaz evinde bir hayır anıtı olarak yerleştirmeyi planlıyorum. Belki de kazınmasını sağlarım. Belki de altına gömülürüm."

"Kasaba meydanına dakin. Buna 'Papazın Aptallığı' diyebilirsiniz. "

Güldü. O gine yağıyormuş gibi hissediyordu.
Zaptedildiği için terk edilmişti. O da bunun tadını çıkardı.

Ona beş poundu olup olmadığını sormadı. Cevap
onu endişelendiriyordu. Doğrusu, yeni ekonomik ihtiyacı göz önüne
alındığında, on poundu biraz riskliydi.

"Henüz günü tamamen kazandığımdan emin değilim," dedi endişeyle. "On
pound olsun ya da olmasın."

Kadınlar falanks şeklinde dizilmişlerdi.
balo salonu, değişen derecelerde ihtiyatlı ve utangaç gözlerle ona
bakıyorlardı.
sepetleri kazanan teklif sahiplerine dağıtırken merak içindeydiler. Bazıları,
özellikle de yeni ortaya çıkan ve
bağırdı, utanmış görünüyordu. Hepsinin aynı şekilde hissettiğinden
şüpheleniyordu.
Özellikle sefahat dolu bir gecenin ertesi sabahı, ipek bir çorabın nasıl olup
da avizeden sarktığını aniden hatırlamak gibi.

Sonra Bayan Sneath, Türkiye kırmızısı yünler içinde bir asker gibi
görünerek hanımlara yaklaştı. Mıknatısa tutulmuş metal parçaları gibi onun
etrafında kümelandiler. Mırıldanarak konuştular, el kol hareketleri yaptılar ve
sonunda Bayan Sneath onların arasından fırladı.
fırlatıldı.

Görünüşe göre elçi olarak gönderilmişti.

Adam sakince, "Düzgün bir şekilde tanıtılmaya hazır olun, Leydi Balmain,"
dedi. "Bu sizin belirleyici anınız olabilir."

Eve parlak bir şekilde gülümsedi ve omurgasını dikleştirdi.

"Leydi Balmain, sizi paha biçilmez Bayan Sneath ile tanıştırmak isterim,
kendisi olmasaydı bu etkinlik mümkün olmazdı.

Kendisi buradaki toplumumuzun vazgeçilmez bir parçasıdır ve ona çok şey borçluyuz."

Bayan Sneath bu takdimi başını salladı, sanki hak ettiği buymuş gibi.

Karşılıklı reverans yaptıklarında, Adam rahatsız bir şekilde boğayla yüzleşen bir boğa güreşçisini hatırlattı. Bayan Sneath'in kırmızı şapkası ve peleriniyle ilgili bir şey.

"Leydi Balmain," diye söze başladı Bayan Sneath, "bugün sergilediğiniz ruh tam da bizlerin, yani Sussex Fakirlerini Koruma Komitesi, teşekkür ederim. Sadece sizin gibi zavallı bir güvercinin İnsanların elinde biraz acı çektim ve şimdi bir ibret hikayesi olarak hizmet etmek ve belki de toplumun gözünde kendinizi kurtarmanın bir yolu olarak daha az şanslı olanlara yardım etmek istiyorum. Bugünkü konuşmanız cesurcaydı, gerçekten çok cesurcaydı."

Onaylayarak gülümsedi.

Evie göz ucuyla papazın sanki az önce hoş bir şey olmuş gibi dikkatle doğrulduğunu gördü. Hiçbir şey söylemedi. Sadece başını Evie'ye doğru çevirdi, yüzünde iyi niyetli ve beklenti dolu bir ifade vardı.

Ama kanlı adamın gözleri parlıyordu.

"Şimdi bir düşüneyim... İnsanların elinde acı çektim mi.." Eve düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Sanırım Lord Englenton ilk evliliğimden sonra bana bir dizi inci gönderdiğinde biraz acı çektim. Covent Garden'daki performans yerine istediğim safirleri aldım. Büyük hayal kırıklığı yarattı."

Sonra yavaşça gülümsedi. Genişliği ve parlaklığı arttı, ta ki tam olarak büyüdüğünde kesinlikle kurt gibi olana kadar.

Bayan Sneath'in gülümsemesi donuklaştı. Ağzının bu gülümsemeden vazgeçmek istemediği belliydi ama gözlerindeki ılık söndü ve çılgınca papazdan Evie'ye ve tekrar geri.

"Yine de incileri geri verdim," diye üzüntüyle itiraf etti Evie. "Onları saklamak doğru olmazdı."

Bayan Sneath'in vücudu rahatlamaktan neredeyse sönecekti. "Elbette canım. Çünkü onları saklamak günah olurdu." Bunu kararlı bir şekilde söyledi, sanki tek başına inancı bunu doğru kılmaya yetiyormuş gibi, Evie'nin ruhunu arındırmaya yetecek kadar.

"Bu kesinlikle günah olurdu! Çünkü ben Kolye bana Lord Eskith tarafından gönderildi ve ikisini birbirine karşı oynamak adil olmazdı, değil mi? Düellolar kötü bir iştir."

Bayan Sneath'in gülümsemesi tekrar dalgalandı. Bayan Sneath sonunda, "Oldukça," demeye karar . Biraz kısık sesle de olsa.

Papaza yalvaran, neredeyse komplocu bir bakış gönderdi, Bir tanesi şöyle demişti: Günahın tanımını bilmediği kesin, değil mi? Belki de ona öğretilir.

Bayan Sneath kesinlikle yılmazdı ve aptal değildi. Artık Evie'yi anlıyordu. Sadece onu nasıl yöneteceğine karar verememişti.

Papaz bir kez başını sallayarak Bayan Sneath'i devam etmesi için cesaretlendirdi. Ellerini arkada kavuşturmuştu. Sanki bir kriket maçının tadını çıkarmak için oturmuş gibiydi.

Bayan Sneath toparlandı. "Hâlâ genç olan birinin Senin gibi bir kadın tövbe etmeye karar verirse," diye denedi. Gözleri şimdi kararlılıkla parlıyordu. Sözlerinde, istediğini elde etmeye alışmış bir kadının stentorian çınlaması vardı.

Evie bir nefes aldı. Belirgin bir düşünceyle başını eğdi. Sonra Bayan Sneath'e doğru eğildi ve sesini alçalttı.

"Bayan Sneath, size güvenebilir miyim? Her konuda dürüst olmam gerektiğini hissediyorum."

Evie'ye doğru eğildi ve yüzünde umutsuz, fesat bir merakla birlikte haklı bir umut ve şafak söktüren bir zafer dolaştı.

Başları birbirine çok yaklaştığında Evie komplocu bir sessizlikle şöyle dedi: "Sana hiçbir şeyden pişmanlık duymadığımı söylesem ne dersin?"

Bayan Sneath'in yüzü karardı. Sonra sanki kafasının yan tarafına bir tokat yemiş gibi geriye çekildi ve hızla gözlerini kırptırdı. "Korkarım... Sanırım ben..."

"Korkma," diye araya girdi Evie yatıştırıcı bir sesle. "Ben oldukça Zararsız. Ancak istediğimi elde etme konusunda bir iki şey biliyorum ve bana öyle geliyor ki Sussex'in yoksullarına yardım etmek söz konusu olduğunda bu becerinizi faydalı bulabilirsiniz. Ve senden Sussex'in Komitenizdeki kadınlar, erkeklerin kendilerine kraliçeden başka bir şeymiş gibi davranmalarına asla izin vermemelidir. Bunu nasıl başaracaklarını öğrenmek isterlerse, erkekler hakkında bildiklerimi paylaşmaktan memnuniyet duyarım."

Sonra Bayan Sneath ve Evie birbirlerinden ayrıldılar.

Bayan Sneath sersemlemiş bir halde hareketsiz duruyordu. Sonra zihninin dişlileri neredeyse gözle görülür bir şekilde, öfkeyle çalışmaya başladı. Gözleri seğirdi.

Sonunda yüzüne belli belirsiz bir sevinç yerleşti. "Bunu hanımlara iletteceğim," dedi sonunda.

"Teşekkür , Bayan Sneath." Evie ona küçük, asil bir gülümseme verdi, Bayan Sneath, kontes hakkında edindiği bilgileri reverans yaparak hanımefendilere iletmeden önce, pek de farkında olmadan, onu taklit etti.

Adam bir süre sonra, "Neden," dedi sohbet edencesine, "nereye gitseniz bir kargaşa çıktığını sanıyorum, Leydi Wareham."

"Bilge bir adam bir keresinde bana olduğum kişi olmamı söylemişti."

"Ah. Ama size söylemeyi ihmal şey, bilgeliğim olmadıdır. Sadece çok fazla tahmin yapıyorum ve bir şekilde doğru geliyor çoğu zaman."

"Bunun o zamanlardan biri olup olmadığını göreceğiz, değil mi Peder Sylvaine? En azından ben asla sıkıcı değilim."

"Can sıkıntısı hissetmek için fırsat kolladığım günler oluyor," dedi yarı kendi kendine.

"Bakın, geri dönüyor ve takviye kuvvet getiriyor."

Bayan Sneath gerçekten de dönüyordu. Yanında Bayan Sneath vardı. Margaret Lanford, muhteşem Kuş Üzümlü Çay Kekleri'nin sahibi ve iki genç kadın: sarı bukleli genç bir kadın.

Bakışları papaza öylesine sabitlenmişti ki, o da Kutup Yıldızı olabilirdi ve oraya giderken bir kez ayağı takıldı ve Bayan Sneath tarafından dirseğinden tutulup düzeltildi. Diğer genç

Hanımfendinin siyah saçları, güçlü koyu renk kaşları ve biraz buyurgan olsa da doğrudan, zeki bir bakışı vardı. Bu öyle bir yüzdü ki, hayatı boyunca yakışıklı olarak anılmaya mahkumdu, asla

"güzel." Duruşu kibirliydi ve elbisesi modanın ilk bakışlarında koyu bir sarıydı. Evie onun zengin bir adamın kızı olduğunu hemen anladı.

"Leydi Wareham, size Margaret Lanford, Bayan Amy Pitney ve Bayan Josephine Charing'i takdim etmek istiyorum."

Bayan Sneath tanıştırma yaptığında hepsi başlarını sallayıp reverans yaptılar. Josephine'in sarışın genç bayan olduğu ortaya çıktı; Amy ise otoriter olanıydı.

Gözleri parlak ve büyülenmiş gibiydi. Genç kadınların yüzleri kızarmış ve biraz da kıpır kıpırdı, belki de izlemenin heyecanıyla Bayan Sneath'in muhtemelen düşmüş bir kadın olarak nitelendirdiği yakın mesafeden. Evie koklamaları için elini uzatmak istedi.

En küçük iki çocuktan çok da büyük değildi ama aralarındaki deneyim farkı Atlantik Okyanusu kadar genişti. Korkunç ve Onları büyülemek çocuk oyuncağı olabilirdi ve çok da eğlenceli olabilirdi ama bu onları sadece uzakta tutardı. Kendine kararlı bir şekilde şunu söyledi: Arkadaş istiyordun Evie. Arkadaş ol.

Bir süre öylece baktıktan sonra Bayan Lanford sepetini uzattı. Evie bunu, eline asa tutuşturulmuş bir kraliçe gibi kibarca kabul etti.

"Çay keklerinin tadına bakmak için sabırsızlanıyorum, Bayan. Lanford."

"Umarım beğenirsiniz," dedi Bayan Lanford sert bir sesle.

"Beğeneceğinize eminim."

Ya gerçekten de kaya gibilerse? Belki de onları Paulie Lanford ve onları malikânenin arkasındaki gölette taş gibi sektirebildiler.

Bayan Lanford endişeyle başını omzunun üzerinden çevirdi. Kocasını arıyor, diye düşündü Evie, o da ortalıkta görünmüyordu. "Gitmeliyim," diye mırıldandı ve hafif bir reverans yaptı ve hızla .

Bayan Sneath boğazını temizledi, bu da kalk borusu çalmakla eşdeğer bir duyguydu.

"Bu konuyu tartıştık ve Leydi Cemiyetimize katılmak isteyip istemediğinize karar vermeniz için en iyi yollardan birinin Wareham, yaptığımız işin küçük bir kısmını deneyimlemek için. Biz çok

çocuklarla, yoksullarla, yaşlılarla çok ilgilidir. Zayıf ve savunmasız olanlarla."

Karşısındaki üç çift göz parlıyordu ve pek de iyi niyetli değillerdi.

Ah. Görünüşe göre bir tür testin eli kulağındaydı. olsun. Evie onlara asil ve tarafsız bir gülümseme verdi. "Sağlam bir plan."

"Yarın O'Flaherty'lerin evinde bize katılmanızı istiyoruz."

"Çok isterim," dedi hemen, bunun ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikri olmasa da ve düşünürken bile papazın nefesini içine çektiğini duydu.

"Sabah saat sekizde arabamı Damask Malikanesi'ne getireceğim. O zamana kadar, Leydi Balmain."

Hepsi reverans yaparak vedalaştı. Josephine papaza bakış atıp gülümsedi.

Yüzünde bir soruyla Adam'a döndü. "O'Flaherty'ler mi?"

"Bay ve Bayan O'Flaherty olmalı," dedi yavaşça. "Fakir bir aile. Oradaki tamirata yardım etmeleri için birkaç adam topladım. Biz de yarın başlıyor."

"O'Flaherty'ler hakkında bilmem gereken özel bir şey var mı?"

Durakladı. "Şöyle söyleyeyim, Leydi Wareham. Sanırım az önce size Augean'ı temizleme görevine eşdeğer bir görev verildi. ahırlar. Mecazi anlamda."

"Augean ahırları nedir?" Eğitimindeki eksiklikler konusunda en ufak bir hassasiyet göstermiyordu. Bunun için özür dilemenin bir anlamı yoktu. O sadece elinden geldiğince bilgi edinmeye çalıştı.

ve bir şeyler bilmekten oldukça hoşlanıyordu. Ona söylediği gibi, neyin yararlı olabileceği dikkate değerdı.

"Herkül'ün kim olduğunu biliyor musun? Güçlü bir adam, Yunanlı, değerini kanıtlamak için yerine getirmesi gereken birçok görev vardı?"

"Mmmm. Bir arkadaşım bana ondan bir ya da iki kez bahsetmiş olabilir," dedi belli belirsiz. "Klasikler konusundaki eğitimim biraz düzensizdir, Peder, itiraf etmeliyim ki geleneksel kadın sanatları eğitim almadım. Yine de şarkı söylemeyi ve biraz çalmayı biliyorum. piyanoforte çalabilirim, fena sayılmayacak şekilde dikiş dikebilirim ve oldukça faydalı Fransızca ifadeler biliyorum. "Je voudrais fumer ton cigare" mesela."

Bu şekilde onu rahatsız etmeyi başarabileceğini düşündü. gizlilik. Az önce, mümkün olan en konuşma tonuyla, neredeyse mümkün olan en fesat şeyi söylemişti.

Bu bir Fransız örtmecesiydi: "Puronuzu içmek istiyorum," tabii ki tamamen başka bir anlama geliyordu.

Adamın bu kadar hareketsiz kalması hoşuna gitmişti. Gözlerinin mavisini nasıl da yoğunlaşmıştı. Üç saniye kadar gözünü kırpmadı.

Ama sonra başını hafifçe sağa sola salladı.

Ve sonunda, kızarıklığın başladığını hisseden kişi o oldu. Bunu nasıl yaptı?

"Augean ahırları sonsuz at pisliğiyle doluydu, Leydi Balmain," dedi ona. "Yığınlar ve yığınlar."

"Oh, Peder Sylvaine. Ne kadar da iflah olmaz bir çapkınsınız."

Sırıttı ve şapkasına dokundu. "İyi günler Leydi Wareham. Zencefilli kekimi almaya gidiyorum. Yarın için iyi şanslar."

Bölüm 10

Bir saat kadar sonra papaz evine döndüğünde Colin'i mutfak masasında rahat bir şekilde oturmuş, elma yerken buldu.

Adam refleks olarak, suçluluk duygusuyla, zencefilli kekin bulunduğu sepeti arkasına itti.

"Ah, işte buradasın kuzen," dedi Colin hoş bir sesle. "Sana da iyi günler. Bayan Dalrymple beni içeri aldı." Elmasını son bir ısırıkla bitirdi ve çekirdeğini masanın üzerinde özenle dengeledi.

Sonra sandalyesinde kaykıldı, ceketinin cebini karıştırdı ve Adam izlerken teker teker masanın üzerindeki banknotları saydı. Bir. İki. İki. Üç. Dört. Beş.

"Çünkü aklını kaçırdığını ve beş sterline zencefilli kek aldığını duydum. Ve biliyorum ki körükten vazgeçemezsin."

Olivia olmalı.

Adam ona kaşlarını çattı. Sonra da sepeti masanın üzerine kaldırdı.

Colin içeri baktı. "Zencefilli keke benziyor, ."

"Tüm bu insanlar sözüm ona fakirlere yardım etmek için bir araya gelmişler, sonra da daha ucuza sahip olabilecekleri bir şeyden kaçınmışlar.

Şilin. İnsanların kitlesel kınamadan aldıkları zevk.. Tanıdığım ve genellikle sevdiğim insanlar ona işkence etmenin tadını çıkarıyorlardı. Bunu herkes için yapardım."

"İşte size bir papaz için felsefi bir ikilem.. Yalan söylediğinizi bilmiyorsanız bu bir yalan mıdır? Kendinize yalan söylüyorsanız yalan mıdır?"

"Kuzenime defolup gitmesini söylersem günah olur mu?"

Colin güldü. "Pekâlâ. Bunu başkası için de yapabilirdin. Eskiden fahişelik yapan kontesler tarafından pişirilen zencefilli keklerin piyasaya çıktığı nadir günlerden biridir. Biri onları kapmalı
Biri yapabildiğinde. Hem de beş sterlin gibi ucuz bir fiyata. Bunda hiç de ikiyüzlülük yok."

"Pekâlâ." Adam sıyrıldı. "Tartışmanın hatırına, zencefilli bir kek pişirdiğinizi ve açık artırmaya bağışladığınızı varsayalım. Şimdi burada oturuyorsunuz, kiliseye giden, inek yetiştiren, kuzenine eziyet eden, karısına aşık sıradan bir adam. Ama tüm bunlar
Bunlar yeni gelişmeler. Newgate'deyken doğru dürüst bir kovulma bile yaşamadınız. Onun yerine
şarkılarda ölümsüzleşti. Anladığım kadarıyla Londra'da bir bar sahibine üzerinde imzanız olan bir broşür yüz pound kazandırıyor. Başka bir deyişle, siz en uslanmaz olduğunuz zamanlarda, kasaba halkı
Zencefilli kekini almak için isyan ediyorsun. Oturmak değil
Soğuk bir sessizlik ve bir şiline sahip olabileceğiniz bir şey için rahatsızlığınızın tadını çıkarmak. Şimdi düşündüm de... getirin bana Quill! İkiyüzlülük hakkında bir vaazın hissediyorum. "

Colin tüm bunları soğukkanlılıkla dinledi ve başını sallayarak eşlik etti. "Oh, bahse girerim biraz kazarsak, birkaç cep bulabiliriz.
Bana karşı kızgınlık. Sizi temin ederim ki herkes tarafından sevilen biri değildim ve hala da değilim. Ama endişelendiğim Evie değil. Onu yargılayacak konumda biliyorum, değil mi? Ben senin için endişeleniyorum."

Adam sessizdi. Ve sonra:

"Ne var?" diye sordu, sonsuz, sonsuz bir sabırla, "tam olarak neden endişeleniyorsun?"

Colin konuşmak için ağzını açtı. Sonra tekrar kapattı. Ne söylemek üzere olduğunu düşündü. "Biraz... oturur musun?"

Adam oturdu. Ağır ağır. Şapkasını çıkardı, masanın üzerine fırlattı, böylece dağıtılmış bir kart gibi sıçradı, yeni kravatını gevşetti. Gözlerini dikti Colin'e baktı.

Colin nereden başlayacağını düşünüyor gibiydi. Elma çekirdeğiyle biraz çekingen bir şekilde oynadı.

"Hiç aşık oldun mu?" "Colin. Tanrı aşkına."

"Evet," dedi açıkça. "Ve aşkınızı kaybettiğinizde, içinizde bir delik açılır. Acı korkunç olabilir. Madeline'i kaybettiğimi sanmıştım Bir keresinde, yemin ederim birkaç gün boyunca bir daha asla bütün olamayacağımı düşündüm."

"Belki de bunun hakkında bir şiir yazmalısın. Şarkınıza bir dize daha ekleyin."

Colin alaycılığı umursamazca görmezden geldi. "Ama görüyorsun ya, o ortaya çıkmadan önce de kadınlarla çok fazla deneyimim vardı. Hem çok. Ve Evie Duggan... bunu nasıl anlatsam? Sanki... siz folyoyla eskrim yapıyorsunuz, o da kılıçla. Birbirinden çok farklı iki sınıflar, dostum."

"Oh, lütfen. Bir kılıç metaforundan daha fazla orijinalliği başarabileceğinizden emin misiniz?"

"Beni dinle, Adam. Yeşil Elma Tiyatrosu'nda ilk kez ayak bileğini gösterdiğinden beri erkekler onun için kendilerini aptal yerine koydular. Hayatının büyük bir bölümünde profesyonel sorumluluğu Kalpleri kırar. Onları bir kart eli gibi oynar, tutar, atıyor, kozlarını paylaşıyor. Zalim değil, sadece pratik biri. Sanırım hepimiz için ne gerekiyorsa onu yaparız. Geçmiş beklenmedik anlarda ortaya çıkabilir ve hoş şekillerde değil. Ben, birçok kadın için sayısız kez kendimi aptal durumuna düşürdüm. Ama sen öyle biri değilsin. Sen Chase ya da Marcus gibisin.

Doğuştan gelen bir saygınlık. Doğuştan sahip olduğunuzdan şüphelendiğim bir otorite. Bir papaz için faydalı. Ve senden hoşlandığım için, onun seni aptal yerine koyduğunu görmek bana acı verir. Ve senin incindiğini görmekten nefret ederim."

"Anlıyorum. Yani yeni direktifim seni acıdan kurtarmak."

"Yapacağını biliyorum çünkü fedakâr bir doğaya sahipsin."

Adam bir kahkaha attı ve kahkahası uzun bir iç çekişe dönüştü. "Eğer benim ciddiyetim hakkında bu kadar yüksek bir fikre sahipsen benim kararım da aynı derecede sağlamdır."

Colin ve Ian'ın erkek kardeşi Yüzbaşı Chase Eversea ile karşılaştırılmak ilginçti; o da doğuştan bir komutanlık havasına sahipti ve bunu savaşta kanıtlamıştı. Colin, ailesinin en küçüğü olarak, Adam'ın ağırlığını nasıl kazandığını bilmeliydi. Ne kadar dikkatli ve temkinli olmayı öğrenmişti ve neden?

"Ah, görüyorum. Az önce tehlikeli naifliğinizi gösterdiniz. Bazı kadınlar kayan yıldızlar gibidir; bakmanız gerekir. Onlara ulaşmalısın. Onları yakalamaya çalışmalısın. Yargılamanın bir anlamı yok, Adam. Diğer... şeyler... önemlidir."

Adam alaycı bir tavırla, "Kılıçlar," diye önerdi. Bir sonra. Mecazi anlamda tabii ki.

"Kılıçlar," diye onayladı Colin. "Kılıçlar her zaman işe yarar. Ve anladığım kadarıyla hanımefendi kılıç kullanmayı gerçekten iyi biliyor."

Adam parmaklarını yumruk yaptı ve parmak eklemleri beyazladı. Je voudrais fume ton cigare.

Onun hakkında bu şekilde konuşulmasından

hoşlanmıyordu. Bu da Colin'in haklılığını kanıtlıyordu.

"Kasabanın senin zencefilli kek kahramanlığını hayırseverlik olarak göreceğini umuyorum. Bu seferlik çılgınlığınızı finanse edeceğim, ama yine aklınızı kaçıırırsanız, hiçbir şey için söz veremem ..."

"Endişeniz için teşekkür ederim. Ama bu sefer aklımı kaybetmedim," dedi Adam sonsuz, sonsuz bir sabırla. "Ve kaybetmeye de niyetim yok. Gördüğünüz gibi saygınlığım bunu imkânsız kılıyor."

Colin buna sırtıttı.

Colin'in onun hakkında söylediği her şey muhtemelen doğrudu. Ve onu flört ederek yönlendirmeye çalıştığı da doğrudu. Para karşılığında vücudunu erkeklere verdiği de muhtemelen doğrudu. Ama bunlar onun hakkında bildiği diğer şeylerle çelişiyordu: Onun Kocasından ve onun nasıl öldüğünden bahsederkenki ifadesini. Arkadaşlarını istediğinden bahsederken ellerinin nasıl düğümlendiğini. Seyircilerin ona yaptıklarından sonra bile Margaret Lanford'u ve çay keklerini savunmaya atlaması. Ve sonra onun Güzeldi ve onu her gördüğünde içinde yeni bir şey buluyor gibiydi. Tüm bunlar gittikçe daha sıkı ve daha sıkı bir şekilde sarılmıştı. Ta ki müzayedeye kadar...

Seyircilerin ona yaptıklarını izlemek dayanılmaz bir şeydi.

Colin haklıydı elbette:

Bugün aklını kaybetmişti.

Muhtemelen Adam Sylvaine tarihte ilk kez böyle bir şey yapmıştı. Bir darbeye karşı kendini savunmak kadar refleksif bir hareketti bu.

beş kilosu da yoktu.

"Annem seninle gurur duyuyor, biliyorsun Adam. Gerçekten. Genevieve'in bir dükle evlenmeyi başarması bir yana, senin Denizaşırıları için yeni bir saygınlık çağının şafağı olabileceğini düşünüyor.

"Düşünsenize, yeğenim bir papaz, hem mükemmel bir papaz. 'O kadar çok seçenek varken ona hayat verdiğimiz için mutluyuz. Böyle devam ediyor, gerçekten."

"Minnettarım," dedi Adam kısaca. Soyut bir şekilde.

Öyleydi. Her zaman da öyle olacaktı.

Ama kendi saygınlığının boyunduruğu hiç bu kadar ağır gelmemişti.

Bir an düşünceli bir sessizlik içinde oturdular. Sonra Adam başını kaldırdı.

"En kötüsünü bilmek ister misin Colin? Yalan söyledim."

Colin ona sertçe baktı.

"Zencefilli kek sevmiyorum." Bir

süre sessizlik oldu.

"Harika," dedi Colin yumuşak bir sesle. "O zaman bunu senin elinden alayım, olur mu?" Sepeti bir koluyla kendine doğru çekti.

Adam mantıksız bir şekilde bunu yasaklamak istedi. Ama beş poundu cebine attı. Kilise fonuna bağışlayacaktı.

"Yenilebilir olup olmadığını söyle, böylece kontese iltifat edebilirim."

"Yapacağım. Neredeyse unutuyordum. Bu senin için geldi. Büfenin üzerinde iple bağlanmış bir paketi işaret etti. "Bayan Sneath tarafından gönderilmiş. Görünüşe göre yeğeninden bir hediye."

Adam kağıdı ve ipi çıkardı.

Tertemiz yeni bir minder gördü. Zarifçe işlenmiş peygamber çiçekleriyle çevrelenmiş kelimeler vardı:

Komşunu Sev.

BAYAN. SNEATH yaşlı bir barouche tutuyordu ve o da bunun içindeydi, Evie, Bayan Amy Pitney ve Bayan Josephine Charing ertesi sabah Pennyroyal Green'in dış mahallelerine, Bayan Marietta Endicott'un Genç Bayanlar Akademisi'nin yanından, çingene kampının kalıntılarından yanından geçerek, küçük bir vadiye sapana kadar giderek bozuklaşan bir yoldan ilerlediler.

Üç kadın, on sterline satın aldığı çay keklerinden oluşan sepetin yanında tek başına oturan Evie' karşısına oturdu. Henüz onlardan tatmamıştı. O'Flaherty'lerin bunları daha çok kullanacağından şüpheleniyordu.

Şimdi bir iyimserin kulübe diyebileceği bir yerin önünde durmuşlardı; gerçi bacadan tüten duman olmasa Neredeyse bir saman yığını kadar kolay geçiyordu. Fatih'in İngiliz kıyılarına ayak basmasından kısa bir süre sonra inşa şüpheleniyordu, ancak baca ve birkaç pencere gibi birkaç modern kolaylık o zamandan beri eklenmişti. Sazdan çatı uyuz hastalığına yakalanmış gibi görünüyordu. Sıkıştırılmış toprak avluyu çevreleyen çit Kısmen yıpranmış tahtalardan, ama esas olarak fırtınalarda ağaçlardan sallanan uzun dallara benzeyen şeylerden oluşuyordu. Parçalanıyordu. Bazı yerlerde yıkılıyor, yerlerde ise çöküyor. Üzgün, yıpranmış bir ahır Evin arkasından sarkıyordu, tıpkı üzgün ve yıpranmış bir katır gibi. Muhtemelen ekinlerin saklandığı başka bina da arkasında, uzakta resmedilmeye değer bir şekilde yıkılıyordu. Devasa, yapraksız meşe ağaçları her yeri çevreliyordu.

Yabani görünümlü tavuklar sırayla gagalarını yere saplıyor ve minik gözlerinin kenarından ziyaretçileri tehditkâr bir şekilde süzüyorlardı.

"Bunu duyuyor musunuz?" diye fısıldadı

Josephine. Hepsi kıpırdamadan durdu.

Eve hafifçe tiz bir ses duydu, neredeyse sivrisinek korosuna benziyordu.

Amy Pitney, "Ve bu uzaktan bakınca böyle," dedi. "Yaklaşana kadar bekleyin. Çığlık atıyor. Yeşu'nun Eriha surlarına getirmesi gereken şey buydu. Birkaç gün böyle devam etseydi askerler kuyruğunu kıstırıp kaçardı."

Josephine fısıltıyla, "Altı kişiler," dedi. Gerçi kulübenin kapısından elli adım kadar uzaktayken neden fısıldaştıkları Evie'yi şaşırtmıştı. "Muhtemelen yedi. On sekiz de olabilir. Hiç yerinde durmuyorlar, bu yüzden saymak zor ve anneleri o kadar yorgun ki bir cümleyi bile zar zor tamamlayabiliyor. net bir cevap alamadık. Hepsi koşturup duruyor. dervişler. Bir şeylere tırmanırlar. Ve . Ve çığlık atarlar. Oh, nasıl da çığlık atıyorlar. Ve her yer yapış yapış. Reçel ve... düşünmek istemediğim şeyler."

Amy küçümseyerek, "Eve bile girmeyecek," dedi Josephine'e bakarak. "İlk seferde olanlardan sonra olmaz."

"Sizin de daldığınızı görmüyorum, Bayan Havadaki Burun."

"En azından ben hiç bebek gibi ağlamadım."

"Küçük canavarlardan biri tarağı saçından çekip alsa sen de ağlarsın! Çok ince saçlarım ve hassas bir kafa derim var. Ama yine de sen böyle şeyleri bilmezsin. Senin bütün saçların kaşlarına kadar uzanıyor."

İkisi de bir anda bir çift kedi gibi kıpırdandılar, öfkeden kıpkırmızı kesildiler ve bacakları tutuldu.

Evie daha fazla saç çekilmesi ihtimaline karşı müdahale etmeye hazır bekledi.

"etkilemek istediğın için buradasın," dedi Amy sonunda alçak sesle.

Josephine'in nefesi kesildi. "Sanki sana bakacakmış gibi! Sence bir sürü böcek kaşlı çocuk mu istiyor?"

"En azından gerçek bir talibim var."

"Çünkü baban onu senin için aldı!" Sesi artık gerçekten yükselmişti.

"Yeter," diye bağırdı Bayan Sneath. "Papaz hakkında bu konuşamazsınız. O sarsılmaz bir ahlaka sahip iyi bir adamdır ve böyle anlamsız konularla başı döndürülemez."

Kızlarla konuşuyordu ama yorumunu Evie'ye yöneltti.

Evie soğukkanlılıkla araya girdi. "Hakkında bir sır bilmek ister misin? Yakışıklı erkekler, bayanlar? Sadece sıradan yakışıklı erkekler değil, insanın kalbini durduran erkekler?"

Yerlerinde donup kaldılar, döndüler, şiirin ve Pandora'nın bilgi kutusunun kapağını kaldırmak üzere olduğu düşüncesinin etkisinde kaldılar.

"Evet ya da hayır, lütfen."

Hevesle başlarını salladılar.

Bayan Sneath anında gerildi. "Belki de önce bana söylemelisiniz, Leydi Ware-"

Josephine aniden, "Şşşt," dedi. Perçinlendi.

Kıllanma sırası Bayan Sneath'e gelmişti.

"Çoğu, gerçekten muhteşem görünümlü olanlar, bunu Onlarla hiç ilgilenmiyormuş gibi davrandığınızda karşı konulmaz olurlar.

Gördüğünüz gibi, ilgiye alışkınlar. Bunu bekliyorlar. Bağrınıza basmanız gereken bir kelime var: "ilgisiz. Bu tür bir adam bunu büyüleyici bulur. Ve Tanrı biliyor ya, bir kadın için kavga etmemelisiniz. Adamım. Yazıklar olsun! Onu kendi kazanmayı hak ediyorsunuz."

Bu temelde doğrudu. Yine de papazın, onlara mesafeli olmalarını söylediğini bilseydi, çok minnettar olacağından şüpheleniyordu.

"Gerçekten mi, Leydi Wareham, şimdi böyle bir dersin zamanı mı?" Bayan Wareham.
Sneath itiraz etti.

"Sadece Bayan Sneath, dünyadaki sorunların nedeni genellikle erkeklerken, bu değerli genç hanımlar arasındaki bölünme yüzünden mükemmel davanızın baltalandığını görmek üzücü. Onları yönetmenin yeryüzünde barışın anahtarı olduğuna inanıyorum."

Evie'nin muhtemelen erkekleri nasıl idare ettiğini düşünürken Bayan Sneath'in yüz hatlarında bir dizi çelişkili duygu dalgalandı.

"Sen... kelimelerle aran çok iyi canım," dedi Bayan Sneath.
şartlı olarak onayladı. Evie'nin ağzından kötü şöhretli bir şey kaçacak gibi olursa eliyle ağzını kapatmaya hazır görünüyordu.

"Babaları nerede? Bay O'Flaherty?" Eve sordu. "Evde mi?"

Tavuklar yaklaşıyor gibi görünüyordu. Küçük, şeytani gözlerinin köşelerinden umursamazca onları inceliyorlardı.

Hepsi geriye doğru bir adım attı.

"John O'Flaherty mi? Eğer barda değilse, bir ağacın altında sırtüstü yatmış, sarhoşluktan horluyordur. Genellikle haftalarca ortadan kaybolur. Kimse nereye bilmiyor. Hoş olmayan bir adam olduğu kesin. Sanırım Bayan O'Flaherty ve çocuklar ondan korkuyor."

Evie hayatı üzerine bahse girebilirdi. Bu tür bir korkuyu çok iyi biliyordu.

"İçeride bu kadar çok çocuk olduğuna göre ara sıra eve geliyor olmalı. Hepsi onun mu?"

Kızlar tekrar yavaşça pembeleştiler ve çeşitli şekillerde baktılar farklı yönler. Ayaklarına, gökyüzüne, bahçedeki ağaca.

Bayan Sneath telaşla araya girdi, "Gerçekten mi Leydi Wareham? Evli olmayan genç hanımlara spekülasyon yapmak uygun mu-"

Evie gözlerini devirdi. "Oh, Tanrı aşkına. Çocukların nereden geldiğini sanıyorsun?"

"Hepsi onun tükürüğü. Kızıl saçları ve ölülerin kulak zarlarını delebilecek sesleri var. Bebek bile. Belki de özellikle bebek."

Evie'nin Bayan Amy Pitney hakkındaki düşünceleri bu haberle daha da arttı. Ama bu sert kaşlı genç bayan papazı arzuluyor muydu?

"O iyi bir kız," diye ekledi Bayan Sneath dikkatle. "Mary O'Flaherty öyle. Onun için sadece tek bir erkek var." Belki de Evie'ye yerinin hatırlatılması karar verdi.

"Elbette öyle," dedi Eve. "Ve herkes bilir ki iyi kızlar her zaman adil bir şekilde ödüllendirilir."

Herkes onun ironisini özledi.

Bayan Amy Pitney boğazını temizledi. "Leydi Wareham... hepimiz O'Flaherty'lere yardım etmek için elimizden geleni yaptık ve başarılı olamadık. umduğumuz gibi olmadı, senin de deneyebileceğini düşündük." Altı

göz ona baktı, yine meydan okumayla parlıyordu.

Evie kendisini ne tür bir meydan okumanın beklediğine dair ipucu bulmak için yüzlerini inceledi ama hiçbirini göremedi.

Dürüst olmak gerekirse, hayatı boyunca yaşadığı diğer onca şey düşünüldüğünde, O'Flaherty'ler ve onların çok sayıdaki çocukları pek de önemsiz sayılmazdı. Tehlikeli olamaz mı? Elbette bu kadınlar aslanın inine girmesine izin mi vereceksin?

"," dedi parlak bir sesle. "Bunu bir ayrıcalık olarak göreceğim."

"Harika!" Bayan Sneath gürlledi. "Çocuklar için getirmeyi planladığımız yiyecek ve giyecekleri unuttuğumuz için, birkaç saat içinde sizin için geri döneceğiz."

"Sen.." Dondu kaldı.

Üç kadının yüzünde çalılışmış bir masumiyet ifadesi vardı. "Anlıyorum.

Pekâlâ. Hemen başlayayım, olur mu?"

Eve kapıdan geçerek avluya doğru birkaç temkinli adım attı.

Durakladı. Üç tane daha aldı.

Omzunun üzerinden baktı.

Üç kadın ona neşeyle el salladı.

Omuzlarını dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve hızlı olmasa da kendinden emin bir şekilde ilerledi, eteklerini St. Giles sokağındaki ayak izleri gibi ayak parmaklarını takip eden tehditkâr tavuklar.

Ancak kapıya yaklaşırken yavaşladı. Sanki yıllardır kimse temizlememiş ya da içeride kim varsa dışarıdan kimsenin içeri bakmasını istememiş gibi, pencereler yemek dumanının isiyiyle kaplanmıştı.

Ve tiz sesler... kesinlikle daha yüksekti. Sesler artık kesinlikle ayırt edilebiliyordu.

Kapıdan kendi bedeni kadar uzaktayken Josephine seslendi:

"Ve-oh! Bir köpekleri var!"

Tam o sırada evden kocaman, sarı bir köpek fırladı.

Evie, beyaz dişlerle noktalanmış ve kulakları yırtan sesler çıkaran ağzın içine baktı ve buranın Cehennem'in bağırsakları olduğunu anladı.

"Yüce Tanrım!" diye haykırdı.

Kaderinden kaçmaya çalıştı, ama köpek saldırdı, şaha kalktı ve kocaman pençelerini omuzlarına dikerek onu sımsıkı tuttu. Nefesi şeytanın kendi mahzeni gibiydi.

Büyük, ıslak, pembe bir dille çenesinden alnına kadar yüzünü boyadı. İki kez.

Bunu tekrar yapma şansı bulamayacaktı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, seni büyük.. kokuşmuş... canavar?" homurdandı ve onu kuvvetlice itti. Omuzlarından düştü, Sağır edici havlamalar çıkarıyor ve kocaman, eğrelti otuna benzeyen kuyruğunu bir sopa gibi baldırlarına vuruyor, koklayacak yeni bir insana sahip olmanın verdiği coşkuyla vücudunu kıpırdatıyordu. Bunu hem Evie'nin önünden hem de arkasından yapmaya çalıştı. Kendini bir köpek gibi daireler çizerken buldu. burnundan kaçmak için kuyruğunu kovalıyor.

Çitin yanından gelen kıkırdamaları duydu. Sonra atların şingirtisi, toynakların ve arabanın tekerleklerinin çıkardığı çıtırtı.

Sonunda elini çay keklerinin olduğu sepete daldırabildi. Bir tanesini avluya fırlattı.

"Yakala!" diye köpeğe yalvardı.

ay keki meğe ağaçlarından birinden sekerek köpeğin kocaman kafasına .

Şaşkınlıkla irkildi ve geri çekildi, sonra oturdu ve ruhani bir ihanetle ona baktı.

Evet. Bu Bayan Lanford'un çay kekleri hakkındaki soruları cevapladı.

Bölüm 11

" GÜZEL KÖPEKSİN SEN," dedi tiksintiyle. Kuyruğundan tutup kapıya kadar götürdü, o yol boyunca kuyruğunu sallayıp durdu. Zayıftı, şimdi görüyordu ve tavuklardan oluşan bir öğüne yardım etmediğini merak . Ya da belki de yemişti ve
Bu yüzden tavuklar çok kızgındı.

"Büyük bir sesi ve büyük bir vücudu var, bu yüzden pek çok kişi onun bir korkak ve biraz da sürtük olduğunu öğrenmiyor, değil mi Molly?"

Köpek kapıda duran Mary O'Flaherty'ye sırtıarak baktı. Mary'nin yüzünde belli belirsiz bir gülümseme ve üzerinde
Belli ki defalarca yıkanmış, ütülenmiş, ve yeniden dikilmiş, soluk bir sabah elbisesinin üzerinde sonsuz çeşitlilikte sıvı vardı. Bir kolunun kıvrımında bir bebek ve kalçasına yapışmış küçük bir çocuk vardı. İkisi de burnunu çekiyor, hıçkırıkların eşliğinde sallanıyordu.

Ve köpek havlamayı kestiğine göre, Evie artık çığlığı duyuyordu.

Çığlıktan çok eş zamanlı kahkahalar, körükler, bağırışlar, tekmeler, şarkılar ve hıçkırıklar vardı. Gümbürtüler ve vurma sesleri.

Evie hafifçe gülümsedi. Ve sıkıca. Bu sesi iyi tanıyordu. Kendi çocukluğu da buna çok benziyordu.

Köpeği serbest bıraktı ve o da koşarak arbedeye katıldı.

Bayan O'Flaherty'nin omzunun üzerinden bir bakış ona evin kaosu ta kendisi olduğunu söyledi.

Kalbi hızla çarptı; vücudundaki her hücre bir uyarı mırıldanıyordu. Bunun mantıklı olmadığını biliyordu ama yine de bu duygu, sonunda sağ kıyıya ulaştıktan sonra batık bir gemiye doğru yüzmeye benziyordu. Kardeşleriyle birlikte Killarney'den Londra'ya bir gemiyle kaçtığından beri geçmişine asla dönüp bakmamaya çalışmıştı.

Tamircinin arabası yıllar önce. Ve işte , o kadar tanıdıktı ki, sanki hiç ayrılmamış gibiydi.

"Yeni bir bebek geldiğinde asla yetişemiyorum," dedi Mary bıkkınlıkla. "Özür dilerdim ama her şey kendi adına konuşuyor, değil mi?"

Evie bunu inkâr etmedi. "Nerelisin Mary? Ben de bir Killarney kızıyım. Adım Evie Duggan."

"Ah, Killarney'den bir Duggan mı? Duncan'ları tanıyor olabilir misiniz?"

"Herkes tanımaz mı? Sanırım John Duncan'ları kastediyorsunuz."

Mary gülümsedi. "Oh, evet. Ama senin bir kontes olduğunu söylediler. Komitedeki hanımlar."

"Öyleyim. Kim demiş Killarney'li bir kız kendi işini iyi yapamaz diye?"

Mary O'Flaherty yorgunca gülümsedi. Soluk kızıl ve kıvrıkcık saçları geriye taranarak bir düğüm haline getirilmişti, ancak bir kısmı aşağıya doğru sarkarak yanaklarına yapışmıştı, gözlerinin altında koyu mor hilaller vardı ve teni muhtemelen

Yıllardır doğru dürüst bir gece uykusu çekmemişti. Yüzündeki şey dardı: ağzı, burun kemeri, mavi gözleri. "Gördüğünüz gibi dünyada yükseldim."

Evie, Mary'den hoşlandığına karar verdi.

Ama kulübeye kadar adım atmak cesaretinin iyi bir bölümünü aldı. O kadar güçlü bir çağrışım yapıyordu ki, bir parçası bir kez kurtulduğunda ondan asla kaçamayacağından emindi. Koku ve gürültü

bir oldu ve bir dalga halinde duyularının üzerine çöktü: o Ayak, ter, kir, eski yemek, köpek ve ekşi süt kokusu tiz ve heyecanlı kakofoniye karışıyordu. çocukların.

İçeri daldı, derin bir nefes aldı ve hemen işe koyuldu
Kardeşi Seamus'un ona öğrettiği birkaç faydalı şeyden biri:

İki parmağını ağzına götürdü ve melodiyi bozan bir ıslık çaldı.

Çocuklar şaşkınlık içinde donup kaldılar ve araya giren kişiye bakakaldılar.

Onları saymasına ve tabloya iyice bakmasına yetecek kadar uzun bir süre. Bebek ve yeni yürümeye başlayan çocuk da dahil olmak üzere.

O'Flaherty, yedi . Birbirinin aynısı üç küçük oğlan ve iki kız, hiçbiri sekiz yaşından büyük değil, hepsi ince ve solgun, keskin hatlı ve göz kamaştırıcı kızıl saçlara sahip. Giyiniktiler

Yeterince düzgün görünüyorlardı ya da en azından üzerlerinde giysiler vardı ama aralarında tek bir çift ayakkabı bile yoktu ve hiçbiri temiz olarak tanımlanamazdı. Bu durum, iki yatak, bir ocak, dumanlı bir soba ve bir dizi uyumsuz tahta parçasının bulunduğu odanın loş, dumanlı ışığında bile çok açıktı.

Bir tür kale oluşturmak için yuvarlanmış gibi görünen sandalyeler, yaralı bir masaya dağılmış ve bir masanın üzerine devrilmiş tabaklar

Yıpranmış bir halı ve yüksek bir rafta uyuyan bir kedi. Her şey toz ve dumanla kaplıydı; perdeler, mobilyalar ve tezgah, ocak, kedi.

Sonra çocukların hepsinin kalçalarına meşe çubuklarından yapıldığına şüphe olmayan, kaba, kör, tahta kılıçlar taktıklarını fark etti. Tahminine göre altı yaşlarında olan çocuklardan ikisi, eski gazete kâğıtlarından katlanmış amiral şapkaları giyiyordu. Üçüncü küçük kardeşi omuzlarından kalçasına kadar sicimle sarmışlardı ve o bir çocuk gibi kıvranıyordu.

sarkık bir kanepede tırtıl. Kız içeri girdiğinde onun üzerinde geziniyor ve kılıçlarıyla onu dürtüyorlardı.

"Halp!" diye .

"Sessizlik!" diye tısladı çocuklardan biri ve kılıcıyla onu dürttü.

En küçük kız onlara tezahürat yapıyor gibiydi. En uzun boylu kız ocağın yanında durmuş çaydanlıkta bir şeyler karıştırıyordu. O da kalçasında bir kılıç taşıyordu.

Eve'in aklına bir zamanlar Yeşil Elma Tiyatrosu'nda katıldığı ve müstehcen korsanları konu alan bir oyun geldi. İlham
Bazen de çok ihtiyaç duyulan durumlarda vurulacaktır.

"Dikkatinizi bana verin!" Evie sertçe bağırdı. "Hemen şimdi!"

Ona doğru döndüler, şaşırdılar ve donup kaldılar. İsyan etmelerine, kıpırdanmalarına ya da ciyaklamalarına fırsat vermeden, toplayabildiği en soğuk, en stentorian, en korkutucu aristokrat sesle, tiyatroların arkasına taşınan türden bir sesle talep etti:

"Derhal siz çocukların kaptanıyla konuşmak istiyorum."

Bu durum gözleri fal taşı gibi açılmış, şaşkın bir sessizlikle karşılandı.

"Ama... kaptanımız yok," dedi çocuklardan biri. Sesi endişeli geliyordu.

"Halp," diye fısıldadı elleri bağlı çocuk.

"Kaptan yok mu?" Odaya doğru ilerledi ve bir karanlık aldı, kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Kaptan yok mu? Bunu hemen düzeltmeliyiz. Çabuk olun: Hanginiz en yaşlısınız? Şimdi söyleyin!"

Bütün kafalar ocağa doğru döndü.

"O benim." K    k kızıl saçlı kız, mavi g  zlerini kısmı , ellerini kalçalarına dayamı tı.

"Adın ne? Evie havladı. "Katharine."

Bir sızı, bir d  zineden fazla yıl öncesine bakmanın getirdiği bir ba  dönmesi hissiyle, o beyaz suratta kendini gördü. Tüm o kabadayılık, korku ve güvensizlik, ya ına göre çok fazla şey görmüş g  zler. Muhtemelen a  yatmı , korkarak uyanmı , annesine yardım etmek ve babasından uzak durmak için elinden geleni yapmıştır. Ama yine de yüzünde titreyen bir hu u ve umut kapasitesi vardı. Evie'ye baktı ve onun yüzünü ve güzel giysilerini gördü. Ama hemen üzerine bir perde çekti. Hu u ve umut insanı savunmasız bırakırdı. Katharine bunu çoktan   renmi ti.

Neredeyse Evie'nin kalbi kırılıyordu.

Kendini toparladı ve "Ben Wareham Kontesiyim ve bu özel mürettebatın bir lidere ihtiya ı olduğu haberi bana ulaştı. Kaç ya ındasın Katharine?" Sesini net tuttu. Yine de bir elini uzatıp onun kemikli omzuna dokunmak istiyordu.

"Ben sekiz ."

"Muhteşem. Bir kaptan için doğru ya . Çok büyük bir sorumluluk . İnsanın çok zeki ve cesur olması ve emir vermekten çok ho lanması gerekir."

" yleyim," diye açıkladı kendini . "!" Bunu zevkle söyledi.

Çok iyi. Gurur ve kibrin tehlikeleri vardı, ancak uzun vadede hayatta kalmak söz konusu olduğunda genellikle  ekingenlikten çok daha iyiydi.

"Ben bir kontes olduğuma göre, bana reveransını göstereceksin Katharine ve siz genç erkekler, şimdi önümde eğilin!"

Şaşkınlık içinde, bağlı olmayanlar koltuktan zıplayarak indi ve eğildi. Kızlar da reverans yaptı. Artık her şey onlar için bir oyundu ve bunu hissettirmeye devam etmesi gerekiyordu.

"Şimdilik bu kadar yeter," dedi kibirle. "Yine de hepinizin pratiğe ihtiyacı var. Ayakta kalın lütfen."

"Dinleyin, Kaptan Katharine." Onun yanında diz çöktü. "Bu"- Aziz Christopher'ın madalyasını korsajından çıkardı ve başının üzerine çaktı- "kaptanın madalyası." Etrafında dolaştırdı Katharine'in boynunda. "Onu tutup dua edersen sana şans verir ve güvende olmana yardımcı olur ve bu bir otorite işaretidir. Seni terk etmesine asla izin verme. Bana söz veriyor musun? Yemin ediyor musun?"

Kaptan Katharine başını salladı, güzel ve temiz kadın ve aniden gelen mücevher hediyesi karşısında büyülenmişti.

Evie tekrar ayağa kalktı "Şimdi, kaptanın görevi askerleri toplamak ve geminin yelken açmaya uygun olduğundan ve korsanlara ve yağmacılara karşı her zaman korunduğundan emin olmak ve aynı zamanda bakımınızdaki bebekleri korumaktır. HMS O'Flaherty tertemiz olmalı. Gönderen yerden tavana kadar. Ve ona yelken açan gururlu dostlar da öyle olmalı. Yoksa efendiniz annenize nasıl hizmet edeceksiniz? Çünkü o sizin komutanınız ve onun keyfine göre yelken açıyorsunuz."

Sallanan bir sandalyeye oturmuş, bebeği kucaklamış ve tüm bu olanları şaşkınlıkla izleyen Mary O'Flaherty'yi işaret etti. Evie'ye alaycı bir bakış fırlattı.

Kraliçeliğe terfi. Ama bebek ve küçük çocuk bile sessizliğe bürünmüş, evlerine dalıp böğürmeye ve el kol hareketleri yapmaya başlayan parlak renkli deli kadına hayret ediyorlardı.

"Şimdi geminin subaylarını atayacağım ve görev dağılımı yapacağım. Ama bunların iyi yapıldığından emin olmak size ve kraliçenize bağlı olacak.

sık sık yapılır. Birincisi: Kardeşini hemen çöz! Siz artık bir mürettebatsınız ve birbirinize bakacak ve birbirinizi koruyacaksınız, birbirinizi bağlamayacaksınız.

Birbirinizi kaldırın. Ve mürettebat olarak ilk emriniz için: Bana su kovaları getirin, çocuklar!"

ADAM bir saat sonra bir araba kereste ve birkaç gönüllüyle birlikte O'Flaherty'nin evine vardığında Bayan Pitney, Bayan Charing ve Bayan Sneath çitin dışında dizilmiş, korkuyla eve bakıyorlardı.

Getirdiği bal kavanozunu ceketinin cebine doldurdu ve arabadan aşağıya doğru sallandı. Yere indiğinde botunun burnu bir şeyin yuvarlanmasına neden oldu ve durup aşağıya baktı.

Çay kekine benziyordu.

İkinci kez baktığında yerde aslında üç çay keki olduğunu gördü.

"İyi günler hanımlar. Bugün hepimiz neye bakıyoruz?" "İyi günler,

Peder. Henüz dışarı çıkmadı."

Her ikisi de genellikle kendisini selamlamak için can atan iki genç hanımın neden göz göze gelmeyi reddettiklerini merak etti. Alışılmadık derecede soğuk görünüyorlardı.

"Leydi Wareham'ı tek başına mı gönderdiniz? Onu burada yalnız mı bıraktınız?"

Bu soruya cevap vermediler. elini kolunu sallayarak ve gözlerini . Evet: Evet, yapmışlardı. Bir öfke dalgasını bastırdı.

Bayan Amy Pitney, "Sadece çığlıklar kesilmiş gibi görünüyor ve ortalık çok sessizleşti. Bu sinir bozucu."

"kimse dışarı çıktı mı? Ve bunlar" -ayak parmağıyla bir çay kekini dürttü-
"buraya nasıl geldi?"

"Evet, iki küçük çocuk ellerinde bir kovayla evden çıktılar. Ama bizi gördüklerinde "Korsanlar!" diye bağıldılar ve çay keklerini ateşlediler. bize saldırdı. İçlerinden biri Amy'yi başının yan tarafından vurdu."

"En büyük hedef," diye fısıldadı Josephine.

Amy ona yaklaştı.

Bayan Sneath. "Taktiksel bir geri çekilmenin en iyisi olabileceğine karar verdik ve güvenli bir şekilde nasıl yaklaşabileceğimizi yeniden değerlendiriyorduk."

Ama Adam dinlemeyi bırakmıştı. Koşarak eve doğru gitti, tavukları dağıttı ve ağacın altındaki uykusundan uyanıp mutlu bir şekilde onun yanında koşan köpeği heyecanlandırdı.

Aralık kapının dışında durup dinledi ve hiçbir şey duymadı.

Bir an için dehşet dolu bir görüntü onu ziyaret etti: Odanın, bir çay-kek savaşının sonucu olan bilinçsiz cesetlerle dolu olduğunu hayal etti.

Dikkatlice iterek bir adım daha açtı. Ve şok

içinde gözlerini kırıştırdı.

Pencereler açılmıştı; oda ışıqla dolmuştu ve hava hızla dolaşıyordu. Solmuş halının kaldırıldığı belliydi, Bulaşıklar toplanmış, fırçalanmış ve istiflenmiş, ocak , mobilyalar düzeltilmişti ve en küçük kız odanın diğer tarafında süpürgeyi kullanıyor, lüks toz bulutları gönderiyordu.

Oğlanlardan biri bir bezle duvarları ovuyor, gri duman katmanlarına girmeye çalışıyordu, bir diğeri bir pencereyle uğraşıyordu ve en büyük kız, Katharine, bir önlük giymiş ve odun sobasında kaynayan neredeyse iştah açıcı kokan bir şeyi karıştırıyordu.

Her biri bu işi yaparken parmak uçlarında yürüyor gibi görünüyordu ve hiçbiri mırıldanmıyordu. Yine de uğultu devam etti. Bayan O'Flaherty de evinde uyuyordu.

sandalye, ağzı açık, hafifçe horluyordu, ama öyle değildi; yürümeye başlayan çocuk annesinin kucağında uyuyordu, başparmağı ağzına sokulmuştu.

Odanın derinliklerine inene kadar Eve'i görmedi: Kağıttan bir amiral şapkası takmış, pencerenin yanında duruyordu. Elbisesinin etrafına bir çeşit paçavra iliştirmiş gibi görünüyordu. Derme çatma bir önlüğü vardı ve bebeği bir kolunun kıvrımında tutuyordu.

Sallanıyor ve usulca mırıldanıyordu, "Ah,

Colin Eversea'nın sonunu asla

göremeyeceğini düşünseydin

Pekala, benimle gelin çocuklar, benimle gelin..." Çok yönlü bir

şarkı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

O da sabahtan beri çok çalışmış gibi görünüyordu: yüzü kızarmış, parlıyordu ve saçları tokalarından çıkmıştı. Her iki omzunda da apolet gibi iki devasa çamurlu pençe izi vardı.

Dondu kaldı. Ve manzarayı içti.

Bir şey onun hareketsizliği hakkında bir oda uğultu ile Sessiz bir hareketlilik onu uyardı. Yukarı baktı ve onu gördü. Bir şey

Kızın gözlerinde hızlı ve sıcak bir parıltı vardı; adam, kızın onun gözlerinde görmüş olabileceği şeye bir tepki olduğundan şüpheleniyordu.

Başını aniden eğdi ve şarkıdaki yerini kaybeder gibi oldu ve bebeğin sallanma ritmi durdu. Bebek kıpırdandı ve biraz telaşlandı, o da mırıldandı ve tekrar başladı.

Sonra tekrar başını kaldırıp gülümsedi ve bir parmağını dudaklarına götürüp göz kırptı.

Ve "Colin Eversea'nın Ninnisi "ne devam etti.

Güzel delikanlı çok kötüydü.

Bebek esnedi ve alkışlar gibi bir yumruğunu salladı.

Adam aslında bütün gün orada durup onu izleyebilir, çılgınca uygunsuz ninniye dinleyebilirdi.

Sesini de beğenmişti.

Ne yazık ki, küçük çocuklardan biri onu fark etti. Fırçalamanın ortasında dondu kaldı. Ve sonra böğürdü:

"Bir yağmacı, Kaptan Kate!" diyerek çay keklerine doğru hamle yaptı ve kolunu geriye doğru kaldırdı. "HMS O'Flaherty'yi korumalıyız!"

"onu Cedric," dedi Eve sert bir sesle, hâlâ susuyordu. "O papaz ve sen de bunu biliyorsun, bana gösterdiğin saygıyı ona da göstereceksin."

"Bu da ona boyun eğmen gerektiği anlamına geliyor," dedi en büyük kız ve otoritesinin tadını çıkararak Evie'ye baktı.

"Çok iyi, Kaptan Kate. Bu tam olarak ne anlama geliyor. Ona ne kadar güzel selam verdiğini göster."

Cedric eğildi, Katharine reverans yaptı ve diğer tüm çocuklar da eğilip büküldü.

Adam . Evie'nin yakaladığı uyumu bozmaktan nefret ederek ona dikkatle yaklaştı. Korku gibi bir şeyle onun kollarına baktı.

"O bir bebek, Rahip. Onlara alıştıktan sonra o kadar da korkutucu değiller."

Başını kaldırıp ona baktı. "Bebekleri bilirim," dedi sakın bir sesle.

Onun ses tonuna merakla başını eğdi ve gözlerini biraz kısarak baktı. Sonra gözlerini bebeğe çevirdi.

"Leydi Wareheam... Nasıl yaptınız...?" Eliyle genişçe işaret etti. O bugün O'Flaherty'nin evinde olan her şey anlamına geliyordu.

Yarı gülümsedi. Gözleri bebeğin üzerinde kaldı. "Killarney'de bir odada sekiz kişiydik. Birimizin Yemekten, babamızın bir sözüne, yatakta kardeşinizin ayağının size girmeyeceği bir yere kadar her şey için yarışırdık. Burun, çünkü Seamus ters uyumayı severdi. Ben en büyükleriydim. İhtiyacım olduğunda ihtiyacım olanı nasıl elde öğrendim. Ve daha sonra diğerlerine de dikkat etmem gerektiğinde ..."

"Onlara dikkat et?" Soruyu yumuşak tuttu. Kararsız. Ama onun kalbi garip bir şekilde daha hızlı atıyordu. Sanki bir hazine haritası tarafından çizilen rotanın sonuna ulaşmış gibi.

"Ailem gittiğinde birinin buna ihtiyacı vardı, değil mi?" Neredeyse dalgınca, sürüklenerek söyledi. Bebek için sesini yumuşak, şarkı söyler gibi tuttu.

bildiğinden neredeyse emin olduğu bir soru sordu. "Onlara hâlâ bakıyor musun?"

Çok fazla soru sormuş olabilir. Bir an için onun cevap vermeyeceğini düşündü. Yüzü biraz kararmıştı.

Ama sonra yavaşça başını kaldırdı. Ve ona bir bakış attı. okunamayan bakışlar. İçinde bir parça meydan okuma vardı. Bir çocuğun lekeli parmak izine benzeyen şeyin şimdi çillerine karıştığını fark etti.

"Elbette," dedi usulca. "Şimdi onları aç mı bırakacağım?" Bakışları kaynaştı.

Ve şimdi onun dış görünüşünün parlaklığı arasından görünen kırılganlığın kaynağını anlıyordu: Bu onun ailesiydi. Çünkü insan sevdiğinde savunmasız kalırdı.

"Tabii ki hayır," diye usulca kabul etti.

Gözlerini bebeğe çevirdi ve yüzü özlem gibi bir şeyle, bir acıyla yumuşadı ve adam durup bu ifadeyi çiçeklerin güneşi içine çektiği gibi içine çekti. Daha fazla soru sormak istedi, daha fazla, daha fazla. Ama kadının duruşu ve kapalı yüzüyle ilgili her şey bunu yasaklıyordu.

O zaman bebeğe bakma riskini göze aldı. Korkunç derecede minyatördü, bebek, bu kaosla çevrili olmak için böylesine kırılgan bir şey Oda. Dünyanın yeni bir insan için ne kadar tehlikeli bir yer olabileceğini çok iyi biliyordu. Şaşkın şaşkın ona baktı, sonra küçük kaşlarını çattı; bu ifadeyi Pazar sabahı kilise cemaatinin yüzünde birden fazla kez görmüştü.

Tam o sırada Bayan O'Flaherty'nin sandalyesinden kalkıp yanlarına geldiğini ve bebeğe gülümsediğini fark ettiler.

"Devam edin ve onu tutun, Peder Sylvaine," dedi nazikçe. Adam donakaldı.

Evie şaşkınlıkla Bayan O'Flaherty'ye baktı. Mary

nazikçe, "Devam et," diye ısrar etti.

Adam nefes verdi ve cerrahın atacağı dikişler için kendini hazırlayan adam gibi kısa bir süre başını salladı.

Böylece kontes sıcacık bir kundağı nazikçe onun kollarına bıraktı.

Adam sanki için zamanı yavaşlatabilecekmiş gibi nefesini yavaşlattı. Minik yüze şiddetle baktı. Sanki ciddiyetinin, onu güvende tutma arzusunun ağırlığı onu koruyacak ve onu koruyacaktı. Emin olmak için, kucağında sıcacık bir bebekle orada dururken sessizce tam da bunun için dua etti.

Eve'in onu izlediğinin farkındaydı. Belli ki şaşkıındı. Belli belirsiz, şaşkın kaşlar bebeğinkinden farklı değildi.

Derin bir nefes aldı ve uzun bir nefes verdi, ardından bebeği Bayan O'Flaherty'ye nazikçe geri verdi.

"O harika biri, Bayan O'Flaherty. Teşekkür . Tebrikler," dedi nazikçe. "Vaftiz töreninde onu görebilecek miyim?"

Adam arkasını döndü ve olağanüstü çalışkan O'Flaherty çocuklarının yanından geçerek kapıdan çıktı.

Eve onun ardından baktı ve biraz kaşlarını çattı.

"Erkekler çok komik olabiliyor," diye usulca güldü. "Bu kadar küçük bir şeyden korkuyorlar."

"Oh, öyle olduğunu sanmıyorum, Leydi Wareham." Yürümeye başlayan çocuk Eve'in eteklerini çekiştirmek sallanırken Mary bebeği kucağına daha rahat oturması için kaydırdı. "O adamı korkutacak pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Geçen yıl onun yaşında bir bebeğimi kaybettim. Çok zayıftı, küçük

Bir taneydi ve bu dünyada fazla kalmayacağını biliyordum. Rahibimizin kollarında öldü, son nefesini verdi ve rahip ona son duasını okudu."

Eve'in nefesi kesildi. Yüzündeki o sert ifade Bebeğe baktı... Sanki Harm'a, şeytani kemikli parmaklarını o çocuğa uzatması için meydan okuyordu. Çünkü ona cevap vermek zorunda kalacaktı.

Utanç yüzünü ısıttı. Onlar benim halkım, Leydi Balmain. Şiddetle sahiplenici, koruyucu, inatçı. Sevdikleri için neredeyse her şeyi yapabilecek bir adam.

Garip bir şekilde ona benziyor.

Sadece bir papaz. Ve bu sözlerle onu Yönetilebilir, manevra yapılabilir, anlaşılabilir bir şey. Bu kelimenin gerçekte ne anlama geldiğini hiç düşünmemişti. Ya da kontrolünün neden bu kadar gerekli olduğunu: Ne kadar hissettiğiyle orantılıydı ve ne kadar Her gün vermesi gereken çok şey vardı.

Ve bir kez daha kendini çırpınan bir çocuk gibi hissetti, boynu bükük ve mahcup. Onu bir bebeğin babası olarak hayal etmek ne kadar da cazipti.

"Oh, Mary." Sesi biraz çatallaştı, titredi. "Çok üzgünüm. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim... gençken kardeşlerimi kaybettim..."

Bebekler için tehlikeli bir dünyaydı, özellikle de bunun gibi kulübelerde büyüdüklerinde. Bu hayatın kaçınılmaz bir gerçeğiydi.

Bayan O'Flaherty başıyla onayladı. "Ondan çok memnundum, Peder Sylvaine. Pennyroyal Green'e daha yeni gelmişti ve papaz olarak yeniydi ama bu kadar nazik bir adam görmemişim. Bana ve benim acılarıma karşı çok nazikti; bir şekilde her şeyi kolaylaştırdı. Ama hiç kimse küçük bir çocuğun ölümünden etkilenmez.

Bir. Yeni bebeği kucağına almasını istedim. Böylesine üzücü bir kaybın ardından yeni hayatı hissetmesini. Her zaman umut vardır, değil mi?"

Kaos ve korkunun ortasında böyle bir bilgelik ve cömertlik. Eve duygu seline kapılıp konuşamadı.

"Evet," diye kabul etti sonunda, yumuşak bir sesle.

"Evet, papazımız için şanslıyız," dedi Mary, bebeğe usulca gülümseyerek.

DIŞARI ÇIKINCA, ADAM tavukların yanından geçerek iki nineye ve arabalarının yanında duran Bayan Sneath'e doğru yürüdü.

"Sanırım içeri girmek güvenli," dedi hafifçe. "Ve herkese yetecek kadar iş var. Bir süre daha da olacak."

"Yaşadı mı, Rahip?" Bayan Sneath'in sesi, Papaz sanki cenaze törenini yönetmeye gelmiş gibi kasvetliydi.

Dramatik bir etki yaratmak için düşünürken durakladı. Belki de Leydi Balmain'in etkisi onun üzerinde de etkisini gösteriyordu. "Bayan Sneath, ben İslah etmeniz için kayıp bir ruh sağladı. Şimdi, bir zamanlar bir mucizeye tanık olmayı nasıl umduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Ölmeden önce, bu benim en büyük umudum, Rahip."

"İçeri girin. Sanırım dualarınızın kabul edildiğini göreceksiniz."

Bölüm 12

"Bir arabadan fırlatılmış gibi görünüyorsun," diye selamladı Henny Eve'i. "Sonra da bir tepeden aşağı yuvarlanıp bir çukurda durmuşsun. O kadınlar seni ormana götürüp retikülünü mü çaldılar? Büyük olanın görünüşünü beğenmedim."

En büyüğü Bayan Sneath. Henny sadece kısmen şaka yapıyordu. O ve Bayan Sneath birbirlerinde çok benzer bir şey olduğunu fark etmişlerdi ve birbirlerine anında ihtiyatlı bir saygıyla davranmışlardı. İki usta suçlunun birbirleri için sahip olabileceği türden.

"Bu elbiseyi çıkarmama yardım eder misin Henny? Sence onu kurtarabilir miyiz?"

Henny, uzun yıllara tecrübesinin biletiği bir gözle onu inceledi; filmlerde giyilen müstehcen korsan kostümlerinden balkondan düşmesine neden olan da dahil olmak üzere en görkemli gece elbiseleriyle sahneye çıktı. Henny'ye göre bu bir zaferdi.

"Peki nedir... bir köpekle dans ettiniz mi? Yeşil Elma tiyatro sahnesinde hiç yapmadığın bir şeydi bu. Bahse girerim bu işte para vardır."

"Gerçekten de bir köpek vardı!" Evie anımsadı.

"Şimdi lekelerin en kötüsünü süngerle temizleyeceğim ve çamaşır yıkama gününde gerçekten uğraşacağım. Ama bundan sonra sadece günlük elbise olarak giyilebilir."

Henny, şimdiye kadar tanıştığı insanlar çamaşır yıkardı. Acımasızca karıştırır, ıslatır, fırçalar, tokatlar, sıkar ve giysilerini yıllarca dayanmaları için şefkatle ikna ederdi.

Ve sonra Evie'yi kurnazca inceledi.

"Vay vay vay... pençe izleri ve her şeyiyle şeytana benzediğin için kesinlikle neşelisin."

"Görmeliydin Henny. Her şey kaos içindeydi. Yedi küçük çocuklar ve o kadınlar beni tek başıma gönderdiler ve Gördüğünüz en kötü bahşişe rakipti ve ben onları bir araya getirmeyi başardım. Başardım! Yeşil Elma Tiyatrosu'ndaki korsanları hatırlıyor musun? Bir ilham geldi ve işe yaradı. Tepeden temizledik ama yapacak çok iş var. Hepimiz harika vakit geçirdik. Sanırım arkadaşlarım olabilir!"

Henny onu yakından izliyordu. "Mmm."

"Papaz bir grup adam getirdi ve çiti yıkıp yenisini yaptılar!"

Onun hakkında edindiği yeni bilgilerle düşünceli ve uyuşuk bir hale gelen Eve, O'Flaherty'lerin yeni temizlenmiş pencerelerinden Rahip Sylvaine'in paltosunu çıkarıp gömleğinin üst iki düğmesini açmasını, kollarını sıvamasını ve diğer üç adamla birlikte çite doğru gitmesini gizlice izlemişti. ve tişörtünü ıslatan ter. Fiziksel emeğin bu kadar sürükleyici olabileceğini hiç düşünmemişti. Hiç bu kadar gösterişsiz bir adam tanımamıştı. Tamamen olduğu gibiydi.

Çılgınca tavizsiz, elbette. Ama gösterişsizdi. Henny bilerek, "Anlat," dedi.

Evie okumasını durdurdu.

"Ne?" dedi Henny'ye sinirli bir şekilde.

Henny kuşkuyla, "bir parıltı var," dedi. "İşte bu."

"Muhtemelen terdir."

"Biraz aşka benziyor."

Evie gözlerini devirdi. "Gün boyunca içkiye dokunmaman gerekiyor. Hem sen aşk hakkında ne bilirsin ki?"

"Senden daha fazla, çünkü kalbine yaklaşımlarına izin vermeyeceksin. Asla aşık olmazsın, ticarete düşersin."

Eve dondu ve Henny'ye dehşetle baktı. Ağır yaralı. Gerçi bu tamamen doğrudu.

Henny rahatsız olmamıştı.

Eve elbisesini çıkarıp eline aldı ve ona doğru fırlattı.

"Ve bu senin için bir şans; aksi takdirde maaşını ödeyemezdin, sanki hiç işe yaramışsın gibi."

"Denemek için kendine izin verebilirsin. Sadece çeşitlilik olsun diye leydim. Herkes bunu en az bir kez hissetmeli. O zaman hayatı yaşamaya değer kılan şeyin ne olduğunu anlayacaksınız."

Evie o kadar şaşırmıştı ki, verecek bir cevabı olmadığını fark etti. Henny onu herkesten iyi tanıyordu, ama bu eli nadiren oynardı. Ve O çıldırtıcı, anlaşılmaz, kendini beğenmiş ruh hallerinden birindeydi.

Ve kıpırdamadan durdu, bebekten başını kaldırdığında pederin yüzündeki ifadeyi hatırlayınca nefesi tekrar kesildi. Özlem, sahiplenmeye varan bir vahşilikle çarpıştı. Oradaydı ve sanki değişen ışığın bir ürünüymüş gibi yok oldu.

Bu adam hiçbir şeyi yarım yapmayan biriydi. Bir şeyler hissedirdi ya da hissetmezdi.

Gözlerini kapadı ve o anın anısının kendisini ele geçirmesine izin verdi: Her şey ışık, heyecan verici korku ve yenilikti. Tanrı aşkına, kendini bir yuvanın kenarına tünemiş yavru bir kuş gibi hissediyordu. Kanatları olduğunu bile bilmiyordu.

"Ve senin için daha fazla posta var," diye ekledi Henny işaret ederek. Çünkü Evie'nin kardeşlerinin midye olduğuna inanıyordu. Büyüleyici midyeler, Özellikle Seamus söz konusu olduğunda, ama yine de midyeler. "İ dükkândan aldım. Sanırım Bay Postlethwaite benden hoşlanıyor olabilir." Bunu büyük bir memnuniyetle söyledi.

İmkansız değildi. Henny pek çok erkeği kendine hayran bırakıyordu; varlığı inkar edilemez bir şekilde unutulmazdı. Yıllar boyunca bir kömür tüccarı, bir uşak ve Kont'un işlerini yürüten adam da dahil olmak üzere birden fazla beklenmedik fetihle övünmüştü.

Eve direği inceledi.

Buzküçük bir korku parmağı ensesine dokundu.

Seamus ve Cora'dan iki mektup daha. Bu endişe vericiydi. Belli ki diğerlerinden çok kısa bir süre sonra gönderilmişlerdi, çünkü Evie ilk mektuplarına daha yeni cevap vermişti. Seamus mektupları siyasi müdahale gerektirecek olayların yaşanmamasını sağlayacaktı. Şimdiye kadar da bunu başardı.

En çok Cora ve çocukları için endişeleniyordu. Sevgili

kardeşim,

İş sahibi olmak harika bir şey. Bir kadınla tanıştım. O bir Dünyaya düşmüş bir melek ve benden daha çok param sanıyor. Bu, ona söylediğim olabilir. Onun en güzel dileğini gerçekleştirceğini umuyordum.

Şaka yapıyorum! Ama o harika biri ve onun yanında kendimi oldukça tuhaf hissediyorum. Acaba bu aşk olabilir mi? Rahatsız mı oldun, aşkım? Sen

Biliyor musun? Kaşınıyor mu?

Bir kez daha, şaka yapıyorum. Ancak bağışlamak istediğiniz her şeyi naçizane dört gözle bekliyorum. Seni de görmeyi çok isterim. Size ve Henny'ye sevgiler

Not: Londra'da hala senden bahsediyorlar. Hiç de övgü dolu değil.

Seamus sürekli yeryüzüne inmiş meleklerle karşılaşüyordu. Bununla birlikte, bunu hemen yazmış olması önemsiz bir şeydi. Şüpheli. Bir sonraki mektubun bir eş habercisi olup olmayacağı konusunda endişelenmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Ve sonra bir çocuk. Ve sonra besleyecek başka bir boğaz.

Cora'dan:

Timothy iki gecedir evde değil. Elspeth dış çıkartıyor. Bebek sana benziyor. Seni özledim. Sevgilerimle.

Oh, Tanrım.

Kendi kendine sadece iki gece olduğunu söyledi. Kız kardeşinin kocası hâlâ eve gelebilirdi.

Yine de korku buzlarını karnına doğru yaydı.

Pencereden dışarı bakarken "hala eve gelebilir" diye dua etti.

EVE'İN Sussex'teki İLK RESMÎ ARAYANI iki gün sonra geldi
HMS O'Flaherty'de şartlı zafer. Uşak haberi ona getirdi.

"Bayan Josephine Charing sizi görmeye geldi, Leydi Wareham."

Anında ve minnetle kabullenmeye çalıştığı nakışı bıraktı, işaret parmağına batırmayı başardığı bir kan damlasını emdi ve ayağa fırladı.

"Nasıl görünüyorum, Henny? Prezantabl?"

Henny devam ettiği tamir işini bıraktı, hızlıca bir Eve'i inceledi, sonra önlüğünün cebinden bir fichu çıkardı ve ona doğru fırlattı. Eve aceleyle onu günlük elbisesinin korsajına soktu.

"Şimdi gidip hizmetçi olayım, olur mu?" Henny onun adına sevindi. Aceleyle çıktı.

Eve omuzlarını , omurgasını dikleştirdi ve uşağa döndü.

"Onu içeri gönderin, lütfen."

Bayan Charing'in ortaya çıkması biraz zaman aldı. Bir ayağını dikkatle diğlerinin önüne koyuyordu, sanki zemin lavmış gibi ya da ayağı kayıp elbisesinin eteklerine bir şey bulaşmasını istemiyormuş gibi. Başını yavaşça sağa sola çeviriyordu, Karoları, armatürleri ve merdivenleri gergin, geniş gözlü bir merakla inceliyor.

"Günaydın, Bayan Charing. Tüm sevgililerimi üçüncü katta tutuyorum, bu yüzden burada kimseyi görmekten korkmanıza gerek yok."

Bayan Charing . "Oh, mi? Sakıncası var mı?"

"Oh, Tanrı aşkına. Hayır. . Bu ev boş ve arkadaşlık için mutluyum." Davetkâr bir şekilde gülümsedi. "Sussex'in yoksullarının yardımımıza ihtiyacı varken kimin sevgiliye ayıracak vakti var ki?"

Bayan Charing kararsız bir anın ardından, "Elbette," diye zayıf bir sesle onayladı. "Sanırım sevgililer... talepkâr olabiliyorlar." Bunu neredeyse umutla söyledi.

"Bazen. Ancak bilge bir kadın bunları nasıl yöneteceğini bilir."

Bayan Pitney'nin şaka yaptığını anladığından emin olmak için içtenlikle gülümsedi.

Bayan Pitney'nin gözleri peygamber çiçeği rengindeydi ve bunu biliyordu, çünkü şapkasındaki kurdele tam olarak onlara uyuyordu. Yumuşak, küt gözleri vardı.

Yüz hatları hoş bir şekilde yuvarlaktı, bir yastık kadar rahat bir yüz. Gevşek sarı bukleler alnını saçaklandırıyordu.

"Çay ister misiniz? Belki bir çörek? Taze olduklarına inanıyorum."

"Teşekkür ederim Leydi Wareham, çok nazıksınız."

Evie bekleyen uşağa başıyla ricasını ilettili.

"Annem burada olduğumu bilmiyor. Seni tamamen onayladığından emin değil." Sanki Bayan Charing'in kendisi de Eve'i onaylayıp onaylamadığından tam olarak emin değilmiş gibi söylemişti bunu.

"İşte bu çok üzücü. Acaba teraziye onay lehine ne çevirecek?"

Bayan Charing ironiyi tamamen kaçırdı.

"Belki seninle tanıştığında. Sizden hoşlanacağına eminim. İki hafta içinde müzikli ve danslı bir toplantı olacak ve sizi davet etmekten bahsediyorlar."

"Konuşma mı var? Ne kadar hoş." Daha fazla ironi. Kendisine rağmen, Bayan Charing'in cazibesine olan inancı onu büyülemişti.

İşte o zaman ikisi de hafif bir gümbürtünün farkına vardılar. takırtı ve şingırtı sesleri eşlik ediyordu; bu sesler gittikçe yükseliyor ve amansızca yaklaşıyordu.

Bayan Charing hareketsiz kaldı. Sonra gizlice başını çevirip etrafına baktı.

"Leydi Balmain... duyuyor musunuz..."

Birkaç dakika sonra Henny elinde bir demlik çay, fincanlar ve ilahi kokulu çöreklerle dolu bir tabakla odaya daldı ve Bayan Charing gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde sandalyesine büzölüp donakaldı.

Kirpi, tanımadığı bir avcıyla karşılaştığında bunu yapabilir.

Henny tepsiyi bir ıngırak sesiyle yere bıraktı, ikisine de onaylayarak gülümsedi ve sonra tekrar dışarı ıktı.

Bayan Charing, tamamen gözden kaybolduktan sonra uzun süre onun ardından baktı. Belki de gerçekten gittiğinden ve geri dönmeye niyeti olmadığından emin olmak istiyordu.

Eve tatlı bir açıklamayla, "Bu Henny," dedi. "Doldurur musun?"

"," dedi Bayan Charing zayıf bir sesle, kibarca. Bir süre

sessizlik içinde yudumladılar.

"İtiraf etmeliyim ki Leydi Balmain, bugün aramamın bir nedeni var. Bayan Sneath'e bu konuda bir iki şey bildiğinizi söylemişsiniz. istediğinizi elde etmek. Ve eğer erkekler hakkında tavsiyeye ihtiyacımız olursa, bildiklerinizi paylaşmaya istekli olabileceğinizi."

"Gerçekten de söyledim."

"Mesele şu ki... ben... bir erkeği büyülemek isterim."

"Takdire şayan bir amaç," diye onayladı Eve keskin bir ifadeyle. Muhtemelen biraz sapkınca, diye düşündü geç de olsa. Bayan Charing'in annesinin muhtemelen onu tamamen onaylamamak için iyi bir nedeni vardı.

"Bildiğim kadarıyla daha önce hiç kimseyi büyülemedim. İnsan nereden bilebilir ki?"

Eve, "Mücevher hediye etmek mükemmel bir işarettir," diyecek oldu. "Şey," diye dikkatle başladı, "bu genellikle erkeğe bağlıdır.

soru."

Bayan Charing uzun uzun nefes aldı, sanki odadaki cesareti emer gibiydi. Sonra ellerini sıkarak nefesini verdi.

"Bu ... Peder Sylvaine, görüyorsunuz."

Adını bir tür dizginlenmiş, nefis bir azapla söylüyordu. Eve onun adının Pennyroyal Green'in her yerinde sık sık aynı tonda söylendiğinden şüpheleniyordu.

Bayan Charing aceleyle devam etti. "Ve bence geçen günkü vaazı Sabah... Komşunu sevmek mi? ... Şey, sanırım ben ilham kaynağı. Çünkü beni selamladığında hep gülümser. Gülümsemesini gördünüz mü? Çok hoş, sence de öyle değil mi?"

Eve tereddüt etti. Gülümsemeleri, şimdiye kadar gördüğü çeşitleri, gerçekten de çok iyiydi.

"Birinin nasıl böyle düşünebileceğini anlayabiliyorum," diye dikkatle izin verdi.

"Bir de yüzü var tabii ki," dedi Bayan Charing soğukkanlılıkla. "İnsan ona bakmaktan asla bıkmıyor. Sanırım Londra'da yakışıklı yüzlerden payınıza düşeni görmüşsünüzdür, bu yüzden belki de fark etmemişsinizdir."

Bu doğrudu. Papazın görünüşüyle ilgili pek bir şey fark etmemişti. Belki de gamzesi dışında. Ve mavi gözleri.

Ağzının şekli, saçındaki sayısız ince renk, omuzları.

Ön kollar.

"Yakışıklı sayılabileceğini tahmin ediyorum," diye kayıtsızca kabul etti.

Ve uylukları, birdenbire canlı bir şekilde hatırladı. Ve birlikte bir an nefes almayı bıraktı.

"Ve bayanla yaptığım iş için bana teşekkür etmekten asla vazgeçmiyor. Sneath. Çok kibar!" Bunu başka bir kadının söyleyebileceği gibi söyledi: "Ve o çok zengin! "Ama tam olarak emin değilim, görüyorsunuz. Emin olmam için bana yardımcı olabileceğinizi düşündüm."

Bir dizi çelişkili dürtü dikkatini çekmek için yarışyordu, hiçbir hayırsever değildi, hepsi yaramaz ve değersizdi ve gerçekten oldukça şaşırtıcıydı, sözde tamamen vazgeçtiği göz önüne alındığında erkek kavramını. Bir üstünlük alışkanlığı, diye düşündü: Onları kazanmaya alışkındı.

Nasıl ilerleyeceğine karar vermesi için duyularını değil, hislerini zorladı. Yapmak istediği şeye o kadar ters düşüyordu ki neredeyse erdemli hissediyordu.

"Peki... bunu bir düşünelim. Peder Sylvaine sizin yanınızdayken diğer genç erkeklerden farklı davranıyor mu?"

Bayan Charing özür dileyerek, "O diğer genç erkekleri fark etmek çok zor, bu yüzden korkarım emin değilim," dedi.

"Açıklamaya çalışmama izin verin. Çevrenizde konuşma yeteneğini kaybetmiş gibi görünen genç erkekler var mı?"

Bunu düşündü. "Bay Simon Covington, belki. Ben yanındayken mezar gibi sessizleşiyor. Ama Bayan Amy Pitney bunun nedeninin başka kimsenin konuşmasına izin vermemem olduğunu söylüyor. Kendini çok zeki sanıyor. En iyi özelliğinin 'zeki' olması onun için üzücü. Botanik hakkında konuşarak papazı büyüleyebileceğini sanıyor." Burnunu kırıştırdı.

"Soruyorum, çünkü eğer bir adam hemen Dalkavukluk, onu büyüleyip büyülemediğinizi anlamamanın bir başka yolu da varlığınıza biraz etkilenmiş gibi görünmesidir. Ne diyeceğini bilemiyor. Güzelliğiyle sarhoş olmuş. Bu tür şeyler."

Bayan Charing, güzelliğinizle sarhoş olmuş sözcüklerini, sanki yeni bir lezzetmiş gibi yavaşça kendi kendine mırıldandı.

Bunu düşündü. "Papaz bir keresinde bu yılın başlarında bir toplantıda benden kaçır gibi olmuştu. Konuşup duruyordum. Annemle birlikte hazırladığımız konserveler hakkında konuşuyorduk - ve aniden hızla uzaklaştı, çünkü acil bir işi olduğunu söyledi. Acaba bu, annemin bunaldın mı?"

Eve temkinli bir şekilde, "Bir süre sonra," dedi.

"Çoğu zaman onun yanında konuşma yeteneğimi kaybediyorum," dedi asık suratla.

Eve, onun minnettar olabileceği bir şey olduğundan şüpheleniyordu.

"Ve sonra kendime geldiğimde, konuşmadan duramıyorum."

O'Flaherty'lerin evinde dururken gözlerindeki parıltıyı düşündü. Evet, Bayan Charing kendince papazı şöyle tarif etmişti
Özetle: Onu bile suskunlaştıracak kadar güçlü bir yeteneği vardı. Ve bir gevezenin karşısındaki donmuş paniğini hayal edebiliyordu. Gevezelik edecek sabrı yoktu; o bir ekonomi adamıydı.

"Güzelliğimin sarhoş edici olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Bayan Charing kurnazca sordu.

Evie diplomatik bir tavırla, "Doğru adam böyle düşünecektir," dedi.

"Kulağa doğru gibi geliyor," dedi Josephine'in sesi yüreklenmiş gibiydi. "Kesinlikle yeterince güzelim. Bazı kızlara kıyasla. Kimin zengin babalar. Bir talibi cezbetmek için hiç de çekici olmaları gerekmez." Bunu karanlık bir şekilde söyledi. Sonra umutsuzca itiraf etti. "Sadece... Pennyroyal Green'den ayrılma umudum yok, görüyorsunuz, Lady Balmain; Londra'da asla bir sezon geçiremeyeceğim. Hiç servetim yok. Uzağa seyahat edemem ve annem benim için . Zengin bir adam bulamam.

Bana ciddiyetle bak, ama papaz zengin değil, değil mi? Ve ben aşk evliliği yapmak istiyorum."

Aşk için evlenmek. Bayan Charing gibi hayatı evlenmeye bağlı olan bir kız için bir lüks, nokta. Evie yarı yarıya ona mantıklı gelmişti. Kız kardeşi Cora aşk için evlenmişti ve altı bebeği ve onu çoktan terk etmemiş olsa bile terk etmenin eşiğinde gibi görünen bir kocası vardı. Annesi aşk için evlenmişti ve Evie annesinin kararının sonuçlarını yaşıadı tüm hayatı boyunca. Aslında aşk, Evie için Londra'nın Bayan Charing için olduğu gibi bir şeydi: ziyaret etmeyi göze alamayacağı bir yer.

Ve yine de.

"Denemelisin. Sadece çeşitlilik için," demişti Henny.

Sanki geceleri St. Giles sokaklarında yürümek kadar tehlikeli değilmiş gibi.

Josephine, "Papazı büyülemek istiyorum," diye sözlerini tamamladı. "Yardım edebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Evie parlak bir şekilde gülümsedi, bir yandan da, "Bu adama yapmak istemediği bir şeyi yaptırmaya çalışmanın aptallığını bir düşünün" diye düşünüyordu.

"Size bir sır vereceğim, Bayan Charing."

Bayan Charing nefes nefese öne doğru eğildi.

"Kendiniz olun. Her erkekte takdir edilecek bir şey bulmaya odaklanırsanız ve bunu bildiklerinden emin olursanız, hepsi sizi büyüleyici bulacaktır. Dikkatinizi çekmek için rekabet edecekler. Bulabilirsin seçim yapmakta zorlanacaksınız. Kendinizi onları farklı bir ışık altında görürken bulabilir ve daha önce fark etmediğiniz bir kaliteye aşık olabilirsiniz."

Bayan Charing sandalyesinde arkasına yaslandı ve bu olayın derinliği karşısında şaşkına döndü. Bunu sessizce kavrarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Öyle mi düşünüyorsun? Gerçekten mi? Papaz

bile mi?" Evie bir iç geçirdi.

"Az önce size çok iyi koruduğum sırlarımdan birini verdim," Evie, Bayan Charing'in sorusuna yanıt vermedi.

"Teşekkür , Leydi Wareham," diye bağırdı. "Annem, Damask Malikanesi'ni böyle kötü şöhretli bir kontes aldığında kasabanın kadınlarının kocaları ve Pennyroyal Green'in bekar erkekleri için endişelendiğini söyledi. Ama ben onlara senin Tanrı aşkına, bir kontla evlendin ve şimdi dulsun, onların kocalarını ne yapacaksın? Ya da bir papazın?"

Evie ona, "Erkekler hakkında tavsiyeler vermekten tamamen vazgeçtim," diye güvence verdi. "Onlara hiç ihtiyacım yok. Ve Beni savunmaya geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bayan Sneath bunu duyduğuna çok sevinecek!" Bayan Charing dedi ki sevinçle. "Ve rica ederim. Her şeye rağmen sizi Meclis'te görmeyi umuyorum. Belki bana tavsiyelerinizi doğru uygulayıp uygulamadığımı söyleyebilirsiniz."

Bölüm 13

EVE, Josephine'i daha yeni uğurlamıştı ve uşak yeniden ortaya çıktığında nakışa yeniden hazırlanıyordu.

"Bir ziyaretçiniz daha var leydim. Bayan Amy Pitney."

"Şey." Eve pek şaşırmadı. "Onu içeri gönderin."

Henny ısıltı ısıltı parlayarak ayağa fırladı, Bayan Charing'in çay fincanını alıp yerine temiz bir tane koyduktan sonra ortalıktan kayboldu.

Bayan Amy Pitney, terlikleri mermer üzerinde kendinden emin bir şekilde şakırdatarak, Bayan Charing'den çok daha hızlı bir şekilde göründü. Muhtemelen daha güzel olmasa da onun kadar güzel bir evde yaşıyordu.

"İyi günler, Leydi Balmain. Umarım size seslenmemin bir sakıncası yoktur."

Sanki minnetle karşılanacağından hiç şüphesi yokmuş gibi söyledi.

"Sizi gördüğüme çok sevindim, Bayan Pitney. Çay ister misiniz? Taze."

", teşekkür ."

Eve ikisi için döktü.

Burnunu havaya kaldırmayı tercih ediyordu, diye düşündü Eve, eğlenerek. Ama bu tavrının, güzel olmadığını bildiği gerçeğini telafi ettiğinden şüpheleniyordu ve zarafetin ona varlık kazandıracağına karar vermişti. Ama çirkin de değildi. Yüzü uzun, çenesi kare şeklindeydi, gözleri koyu renkti, zekiye ve o sert, gür kaşlarının altında fırıl fırıl dönüyordu. Yeşil yürüyüş elbisesi ona çok yakıştıyordu.

ve etek ucundaki volan sayısından süslemenin rengine kadar özenle modaya uygun hale getirilmiştir.

Merakla etrafına bakındı. Gözleri şöminenin üzerindeki portreye takıldı.

"Onun kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok," diye itiraf etti Evie. "Ona bir isim vermeyi düşünüyordum."

Bayan Pitney buna gülümsedi. Ama gergindi ve ağzının kenarları pek yukarıya uzanmıyor gibiydi.

"O'Flaherty çocuklarıyla yaptığınız çalışmalardan çok etkilendim, Leydi Balmain," diye soğukkanlılıkla başladı. Sesi sanki bir mürebbiyeyle röportaj yapıyormuş gibi çıkıyordu.

Evie yavaşça kaşlarını kaldırdı.

Ve hiçbir şey söylemedi. Bayan Pitney'nin biraz alçakgönüllülükten faydalanabileceğine karar verdi. Ve kısa bir süre önce stratejik sessizliğin ne kadar etkili olduğunu, bunu bir silah gibi kullanan bir adamdan öğrenmişti.

Bayan Pitney çekme nezaketini gösterdi.

"Görüyorsunuz, bugün aramamın bir nedeni var. Bayan'a söylediniz. İstediginizi elde etme konusunda biraz deneyiminiz olduğunu ve erkekler hakkında bildiklerinizi paylaşmaktan memnuniyet duyacağınızı söyleyin."

"Bunu kesinlikle söyledim."

Nefes aldı. Belli ki birazdan söyleyecekleri yüzünden acı çekiyordu. Nefes verdi.

"Ben güzel değilim," dedi aceleyle. Zincirini küstahça kaldırdı. "Bazı insanlar gibi değil. İsimsiz. Uzun zamandan beri zekâma ve aklıma güvenmem gerektiği gerçeğini kabullenmiş durumdayım - diğer tüy kafalıların aksine

ve talipler için servetimin isimsiz kalması. Belki de sonuç olarak onları daha çok takdir edebilirim. Başkalarının sevgilerine karşı dikkatsiz davranan ve isimsiz kalacak olan diğerlerinin aksine."

Sesi cümlelerin sonuna doğru yükseldi. Ağzını kapattı ve kendi patlamasına şaşırarak kızardı.

Yani Bayan Pitney gizli tutkuları olan bir kızdı.

Bayan Josephine Charing'in nutkunu tuttuğu genç adam Simon Covington'ın bu konuşmalara konu olup olmadığını merak etti. Ya da papazın çağırısı hakkında daha fazla konuşmaya maruz kalmak üzere olup olmadığını.

"Sevgisinde çok samimi görünen bir talibim var. Ama yakışıklı, görüyorsunuz. Çok yakışıklı. Ve ben-"

"Bayan Pitney, bir öneride bulunabilir miyim?"

Sözünün kesilmesine sinirlenerek inatçı çenesini kaldırdı. "Madem öyle."

"En ünlü fahişelerden bazılarının geleneksel olarak çekici olmadıklarını söyleyebiliriz. Cazibe bir özdür, dış görünüş değil."

Bayan Pitney hareketsiz kaldı. Sonra kendi kendine, "Cazibe bir özdür, dış görünüş değil," diye mırıldandı, büyülenmişti.

"Kendi çekiciliğinize inanın, o zaman ışıldayacaktır. Erkekler alevlere kapılmış pervaneler gibi olacaktır."

Bu biraz abartılı olmuş olabilir.

Ama Bayan Pitney bunu uzun süre içine attı. Yüzü umut saçıyordu ve o anda çok güzeldi, umudun yapabileceği gibi güzelleştirir.

" bile mi?"

Belli ki yeni bilgileriyle yüksekleri hedeflemeye karar vermişti.

Hızla devam etti. "O zeki bir adam ve yüzeylerin altını görebildiğinden eminim. Erkekler söz konusu olduğunda her zaman tartışmaya hazır bir konu bulundurmaya severim. Akşam yemeği için evimize geliyor. En azından ayda bir kez -babam burada doktor, Leydi Wareham- ve botanik hakkında sohbet ettik. Hoş bir sohbetti, çünkü papaz arkasında küçük bir arsa var, yaşamın bir parçası, çalışıyor ve ... şey, geçen sabah komşunu sevmekle ilgili bir vaaz verdi ve sesi çok güven vericiydi. Ve ben sanki ..." Durdu ve alaycı bir gülümseme verdi. "Sonra tekrar, Eminim kilisedeki her kadın onun doğrudan kendileriyle konuştuğunu düşünmüştür."

Böylece gerçekten zeki olduğunu göstermiş oldu.

Eve diplomatik bir tavırla, "Belki de Pennyroyal Green'in kadınları vaazı iyimser bir şekilde yorumluyorlardır," dedi. "Kocalar eşlerini hafife alma eğilimindeyken, bir erkeğin nazikçe konuştuğunu duymak çok güzel."

"Kişi büyük bir tutarlılıkla göz ardı edildiğinde Gözlemciyim Leydi Wareham, sanırım öyleyim de. Belki de vaaz konusunda hata yapmadınız, çünkü o kadar çok erkek tanıdınız ki... ve o size istisnai görünmeyebilir."

Durakladı, belki de birçok erkekle bir tartışma yapılmasını umuyordu.

Eve uyuduğu için papazla ilgili o hatayı yapmamıştı. Ama Bayan Pitney yine haklı bir noktadaydı. "Kocam Earl öldüğünden beri, erkekler hakkında öyle ya da böyle pek fazla düşünmediğimi fark ettim," demeye karar verdi. Hüzünlü bir gülümsemeyle.

Amy Pitney'nin rahat bir nefes aldığına yemin edebilirdi. Eve, Bayan Pitney'nin Pennyroyal Green'deki her kadının, örneğin Bayan Sneath'e söyleyerek bunu duymasını sağlayacağından emindi.

"Talibiniz Bayan Pitney... Onu önemsiyor musunuz?"

Amy düşünceli düşünceli kıpırdandı, tırnakları çın çın çınlayarak çay fincanının kenarına vuruyordu. "İstiyorum," dedi usulca, neredeyse merakla, küçük bir . "En azından ben öyle düşünüyorum. O çok Çekici ve ikna edici... Çok hoş tavırları var. Beni gerçekten çekici bulduğunu ummaya cesaret edemiyorum. Özellikle söylediği ya da yaptığı hiçbir şey beni kuşkulandırmıyor, sadece Korktuğum bir şey var. Gösterdiğiniz ilgiye minnettar olmalıyım ama.. insan aşk için evlenmek istemez mi?"

Eve, ilgi çekici kişiliğinden başka bir şey için arzulanmak hakkında az çok bir şeyler biliyordu.

"Bir erkeğin samimi olduğunu nasıl anlarsınız, Leydi Wareham? Ben olsam Onunla tanışabileceğinizi ve bana onun hakkında ne düşündüğünüzü söyleyebileceğinizi umuyordum. Daha önce de hayal kırıklığına uğramıştım, görüyorsunuz..."

Bir insanın samimi olup olmadığı nasıl anlaşılırdı? Bu mükemmel bir soruydu. Eve bunu sessizce düşündü, zihninde imgelerin sürüklenmesine izin verdi. Cevaplardan biri şuydu: "Bir kâğıt oyununda sizi kazanıp herkesin şaşkın bakışları arasında sizinle evlendiklerinde." Sayısız erkek onu içtenlikle yatağa atmak istemişti; sayısız erkek sırf diğer erkekler istediği için onu içtenlikle . Ama en doğru cevabın Hiç oyun oynamadığı zaman. Nasıl flört edeceğini bilmediğinde ve sadece ne düşündüğünü söylediğinde ve yargılamadığında. Dalkavukluk onu kıvrandırdığında ve lakaplar onu güldürdüğünde ve siz ona bir şeyler anlatmak istediğinizde ve o çitler inşa etmekle çok meşgul olduğunda ve İnsanları rahatlatmak ve romantizme oyuncak muamelesi yapmak gibi.

O zaman bir adamın tamamen samimi olduğunu anlarsınız.

"Samimi erkekler gerçekten de çok nadirdir," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer ben Meclis'e davet edilecek kadar şanslıysam, onun hakkında ne düşündüğümü size kesinlikle söyleyeceğim, Bayan Pitney. Ama lütfen kendi itirazınıza inanın."

"Teşekkür , Leydi Wareham."

Eve, bu kızın gerçek bir arkadaş olabileceğini düşündü.

Eve, Bayan Pitney'i kapıya kadar geçirdi, sonra da el sallayarak uğurlamak için onunla birlikte çardağa yürüdü.

Onun gidişini izledi.

Sonra durdu, derin bir nefes aldı ve memnun bir şekilde iç çekti, sabahın şu ana kadarki gidişatından hiç de memnun değildi. Başını geriye doğru eğdi. Tepesinde devasa bulutlar vardı ve güneş bulutların arasından süzülerek onları sedef rengine dönüştürüyordu. Bahçıvan tarafından bırakılmış uzun bir kürek bankın üzerine yaslanmıştı, şüphesiz tarla faresi deliklerini dolduruyordu ya da bahçıvanlar her ne yapıyorsa onu yapıyordu. Belki ben de o kadınlardan biri olurum. güllere tutkulu olmak, diye düşündü. Belli ki nakışa asla tutkuyla bağlanamayacağım.

Kollarını gererek yukarı kaldırdı ve eve doğru dönmek üzereydi ki bir hışırtı sesi onu dondurdu. Dikkatle döndü.

Bir , çalılıklarından biri şiddetli bir şekilde sallanmaya başladı.

Boğuk bir çığlık atarak geriye doğru sendeledi. Ve sonra çaresiz bir dehşet içinde donakaldı, elini boğazına götürdü, sanki köklerini koparıp ona saldırmaya çalışıyormuş gibi sağa sola sallanıyordu.

Küreğe doğru hamle yaptı ve onu omzunun üzerinde salladı, şeytana pabucunu ters giydirmeye hazırlanıyordu.

Çalılık son bir hamle yaptı ve papaz dışarı fırladı. Kendini kayıtsızca fırçaladı.

Kürek elinden kaydı ve yere düştü. "Şeytan..."

Ona ters ters baktı. Tüm vücudu çarpan kalbiyle birlikte titriyordu.

"Hayır, şeytan değil," dedi yumuşak bir sesle. "Hayal kırıklığına mı uğradın?" Adam ona sırıttı. "Hayal kırıklığına uğradım. Bana İrlandaca bağırmadın. Ya da şöyle demedin "kanlı. "

Şimdi bunu söylemek için can atıyordu. Kanlı adam bir çalılıktan çıkarken gülünç görünmeliydi. Ama o Bir satir, bir orman tanrısı gibi görünmek yerine, altın rengi saçlarında ve paltosunun üzerine dağılmış minik yeşil yapraklar.

"Belki de bir anda ortaya çıkmanıza alışmaya başladım. Yine de neden çalılıklarımda gizlendiğinizi sormam gerektiğini hissediyorum."

"Gizlenmiyordum. Bir şey düşürdüm, yuvarlandı ve içeri girip almak zorunda kaldım."

"Bayan Amy Pitney'i evimden çıkarken gördüğünüz ve o sizi görmeden içeri dalmaya karar verdiğiniz için olmadığından emin misiniz?"

"Eminim ki Bayan Amy Pitney tam ayrılırken çalılığınıza yuvarlanan bir şeyi düşürmem tesadüftü."

"Tanrı senin tarafındaydı."

Burada ona çarpık bir gülümseme sundu. "Ah, ama kanıtım var." Bir kavanoz uzattı. "Bu erik reçeli. Pennyroyal Green'in kadınları cömerttir... müzayedede ne demiştiniz? 'Her şey

kadınlığın en iyisi, büyük ülkemizin her şeyi.' Kilerim dolup taşıyor."

Evie bunu nezaketle kabul etti. "Onlardan birini benim üzerime yıkabildiğın için çok mutluyum."

Güldü ve tam da günün ihtiya ı olan şeydi bu kahkaha, onu tamamen g zelle tirmek için. Kalbi çaresizce sıkı tı ve sessizliğ  büründü, bombo  ve mahcup.

Zeki bir kız," dedi bir sonra dikkatle. "Amy." " yle," diye tarafsızca kabul etti.

"Senden ho lanıyor," diye ekledi sinsice. Mantıksız bir şekilde, bunu söylerken onun yüzünü izlemek istedi.

Uzun uzun i  çekti. " ok daha fazla çabalıyor. B y lenmek için botaniğ  ihtiya ı yok. O kendi başına çok hoş bir insan."

"Ben bundan   phelenmeye ba lıyorum." Adamın yüzünde hiçbir  zlem hissetmedi ve gülünç bir şekilde rahatladı.

"Aslında bugün beni iki kişi aradı. Ve bunun için size teşekkür etmeliyim." Bunu belli bir zafer edasıyla sundu.

Durakladı. "Bunu duyduğuma sevindim." Sesindeki yumuşaklık kızın yüzünü tehdit ediyordu. Adamın yüzü kendi yansıtıyordu.

"Aslında, Pennyroyal Green'in genç kadınlarının erkekler hakkında tavsiye almak için bana geldiklerini bilmek sizi  a ırtmayabilir, Peder Sylvaine."

Paltosundaki yaprakları fırçalarken dondu kaldı.

" imdi mi?" dedi yavaşça, büyük bir korkuyla.

"Diğerinin kim olduğunu söyleme özgürlüğüne sahip değilim ve sen onlardan birinden çalılıkta saklandın. Her birine, beğenilmek için sadece kendileri olmaları gerektiğini söyledim. Bu şimdiye kadar aldığım en çok yönlü tavsiye.

"Ve muhtemelen şimdiye kadar verdiklerimin en tehlikelisi."

Gülümsedi.

"Buradayım çünkü size başka bir şey getirdim." O ceketinin cebine uzandı ve bir kitap çıkardı. Sapkınca bunun bir İncil olmadığını umdu.

"Yunan Mitleri," diye okudu adam ona verdiğinde." Ne yazık. Konuşma Fransızcası olabileceğini düşünmüştüm."

Bu küçük ifadenin sonuçlarını kirpiklerinin arasından yukarı doğru bir hareketle test etti.

Hafif bir gülümsemeyle başını hafifçe salladı. "Herkül'ün denemeleriyle özellikle ilgilenebileceğinizi düşündüm."

Onun yüzünü inceledi ve anlaşılmaz buldu. Yüreği çok az da olsa burkuldu. "Neden bana bir şey söylemeye çalıştığınızdan şüpheleniyorum, Papaz?"

"Hiçbir şey sizden kaçmıyor, Leydi Balmain. Bayan Sneath kötü dürtülerinizi ağır emek ve fedakârlıklarla arındırmış olabilirsiniz."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"-Ama az önce Kış Balosu ile ilgili bir toplantıdan geliyorum. Ve hanımların sizin için başka bir proje düşündüklerini öğrendim. Aslında bu öğleden sonra. Eğer müsaitseniz."

"Ben 'kabul edilebilir' olarak yorumlanmadan önce. " Sesindeki ufak tefek küçümseme imasını gizlemeye çalıştı.

"Bunu çocuk oyuncağı gibi göstereceğinizden hiç şüphem yok." "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Benim var. Ben ona ... Nemean aslanı derdim. Eğer bu Herkülvari çabaları karşılaşıyorsak. Nemean aslanı, savaşçıları bir mağaraya çekmek için güzel bir kadın kılığına girer, bunun üzerine bir aslana dönüşür, onları yer, sonra kemiklerini Hades'e verir."

Bir sessizlik oldu.

"Aslanın ganimetlerini Hades'le paylaşması ne kadar da düşünceli bir davranış," dedi Eve belli belirsiz.

Adam hafifçe, "Benden hoşlanıyor," diye ekledi. "Leydi Fennimore seviyor." Anlaşılan aslanın adı buydu.

Gözleri hınzırca parlıyordu. Sonra eli saçlarına yapışmış birkaç küçük yaprağı daha fırçalamak için yukarı kalktı ve kız bir parıltı gördü Parlak kırmızı.

Kalbi tekledi.

Kan. Gömleğinin manşetine doğru akıyor.

"Rev... kanaman olduğunun farkında ?"

Yüzü karardı. Elini alnından çekti ve şaşkınlıkla ona baktı. "Sanırım alıç ne zaman karşı koydu-"

Kadın bir anda onun yanındaydı. "Göster bana," dedi.

Şaşıracak hemen itaat etti, ceketinin kolunu yukarı itti, gömleğinin manşetlerini açtı, biraz geriye sıyırdı. "Bu

Kolum. Sanırım gömleğimin üzerinden çizdim."

"Mükemmel. O zaman kesmemize gerek kalmayacak." Ona bir gülümseme fırlattı. "Öylece tut, gömleğini daha fazla kanatmamaya çalış, çünkü bir düzine yedek gömleğin olduğundan şüpheliyim ve Ben."

Döndü ve onu takip edeceğinden hiç şüphesi yoktu, çünkü o sesi kullandığında insanlar itaat ediyordu, papaz bile.

Ve yaptı. Sessizce.

Onu kış sebzelerinin ekili olduğu küçük bir bahçenin yanından geçirip mutfak kapısına götürdü.

Mutfak boştu ama Bayan Wilberforce'un çöreklerinin hayaleti havada asılı duruyordu. Pencereden süzülen bulut filtreli güneş ışığı, dolapların, büyük sobanın, masanın ve sandalyelerin renklerini leylak rengi, gri, inci ve kömür tonlarına dönüştürüp karıştırıyordu. Sanki bulutlardan birine girmişlerdi. Dışarıda.

"Paltonu gerekecek," usulca emretti.

Tereddüt etti. Ve sonra pelerinli paltosunu yavaşça silkeleyip bir sandalyenin üzerine katlarken gözlerini ondan hiç ayırmadı. Ve Sonra da ceketini silkti.

Sade mutfakta durup papazın giysilerini çıkarışını izlemek saçma bir şekilde samimi görünüyordu. Ve bir an için bir kız gibi telaşlanarak ona .

Hızla arkasını döndü ve raftaki bir dizi etiketli kutuyu karıştırarak sarı kantaron adlı kutuyu buldu.

Masaya bir leğen su getirdi.

Tek kelime etmeden, uzun bedenini eski meşe tahtadan yapılmış masaya dayalı sağlam ahşap sandalyeye yerleştirdi.

"Gömleğinin kollarını , olur mu?" Elinde bir leğen suyla adamın

karşısına yerleşti.

Adam kolunu sıvadı, kolunu her seferinde biraz daha açtı ve kadın sanki bu halka açık bir anıtın açılışı gibi soluk soluğa bekledi. Ve hareketsiz kaldı. Neden onun çıplak tenine bu kadar yakın olmanın nasıl hissettireceğine hazırlıklı değildi? Çünkü o kadar korunaklıydı ki, çıplak ve savunmasız kolu ona gereksiz görünüyordu. önemli. Güneş tarafından soluk bir altınla kızartılmıştı; asla kahverengileşmeyecekti. Geniş, güçlü bilekler, uzun zarif parmaklar, çalışan bir adamın nasırlı avuç içleri, soluk mavi damarlar yolu O inatçı kanı akıyordu, altın sarısı saçları, hepsi fazlasıyla büyüleyici görünüyordu.

Bunun büyük bir nedeni, onun vücudunun geri kalanını açtığını anında hayal edebilmesiydi.

En azından kolunun soluk alt tarafında bir yara olduğunu gösterdi.

Boğazını temizledi.

"Mendiliniz var mı? Yoksa kravatlarınız gibi onları da cemaatinize mi dağıtıyorsunuz?"

"Mendilim yok." Sesi de bastırılmıştı, eğleniyordu.

Ve bir sihirbaz gibi, yavaşça korse içinden fichu'yu çıkardı ve suya daldırdı.

Bu onu susturdu.

Öne doğru eğildiğinde, adamın görüş alanının göğüs dekoltesi olduğunu biliyordu.

"Kravatını feda etmen ilham vericiydi," dedi ona. Kirpiklerinin arasından ona bir bakış attı.

Hiçbir şey söylemedi. Duyuları muhtemelen bir göz dolusu göğüs tarafından sersemletilmişti.

O bir çocuk gibi alçakgönüllülükle boyun eğerken, kadın yavaşça çizikteki kanı temizledi.

"Bu sadece bir et yarası," dedi ona. "Dikişe gerek yok."

Bu zorlu adamı tanıdığım kadarıyla, kendi güzel göğüsleri bile onun yeteneklerini fethedemezdi. Aklını başına toplamanın bir yolunu bulurdu. yakında. Yine de nabızı, şok edici derecede sert olan ipeksi tenini kaplayan yüzeyin altında sevindirici bir şekilde gümbürdüyordu kolunun kası. O kasta hiç esneklik yok gibiydi. Tıpkı adam gibi, bu zıtlıklar. İçinden bir koruma duygusu yükseldi. Onun için bu kadarını yapabildiği için minnettarlık duydu.

"Bunu daha önce de , değil mi?" Sesi biraz yıpranmıştı. Biraz eğlendim.

"Oh, sayısız kez, Peder."

"Senin için... kardeşlerine dikkat etmen gerekiyordu." "Evet."

Bir tereddüt. "Aileniz olmadan onlara tek başınıza bakmak zor muydu?"

Fichu'sunu onun kolunda durdurdu. Bunun bir sorgulama olmadığını hemen anladı ama içinde bir aciliyet tınısı vardı.

Onu tanımak istiyordu. Ve o küçük neşeli korku güneşi nefesini kesti.

"Sanırım bunu zor ya da kolay olarak görmedim ya da... bu sadece benim hayatımdı ve yapılması gerekeni yaptım. Onlar benim her , ailem. Ve onlar için hayatımı ortaya koyabilirim."

Sadece başını salladı.

Adamın onu izlediğini biliyordu. Gözlerini onun kolundan ayırmadı ama ensesinde ve kollarında bir sıcaklık hissetti.

Başını kaldırıp ona baktı. "Mary O'Flaherty bana bebeğinden bahsetti, Peder Sylvaine. Hani şu ölen. Size çok minnettarmış."

Yüzü aniden kapandı. "Ah, pekala."

Duygulandığında söylediği şey olduğunu fark etti. Ölçülemez bir nezaket için teşekkür kabul etmek istemediğinde. Zencefilli kek aldığında ona söylediği şey.

Belki de onun için hepsi bir günlük işti.

"Papaz olmak zor mu?" diye sordu usulca. Adam

şaşırmış bir halde kısa bir kahkaha attı.

Sonra sanki cevabı beslemek istercesine uzun uzun nefes aldı. Ve nefes verdi.

Kendi nefesini tuttuğunu fark etti ve kalbi beklentiyle çarpmaya başladı. Bu adam hakkında bir şeyler öğrenmek için daha önce hiç olmadığı kadar açlık duyuyordu.

"Sanırım bunun zor olduğunu düşünmüyorum. Bu benim hayatım." İkisi de kaldırıp baktılar ve az önce söylediği şeyi tekrarladığını onaylayan küçük gülümsemelerini değiş tokuş ettiler.

"İşte kan gitti. Sıradaki biraz acıtabilir." Harap olmuş fichu'sunu bir kenara bıraktı ve sarı kantaron otunu aldı. Parmağını içine daldırdı ve hafifçe çiziyin üzerine koydu. Teni sıcaktı ve yavaşladı. Çıplak tenine dokunuyorum.

Hiç irkilmedi.

"Leydi Balmain?"

"Mmm?"

"Neden iki?"

Sanki adam altından zemini çekip almış gibi dondu . Şaşkınlıkla yere düştüğünü hissetti. Ve sonra kendini yakaladı. Aniden.

Sorduğu şey, neden iki adam olduğuydu.

Bilmek istiyordu.

Onun bilmesini istedi.

"Aileme bakmak için paraya ihtiyacım vardı. Ve tiyatro zenginliğe giden yol değildir, Peder Sylvaine."

"Neden?" Sesinde yine bir aciliyet vardı. Bir talep. Tam olarak çaresizlik değildi. Daha çok sabırsızlıkla sınırlanan bir ihtiyaç gibiydi.

bir basınç hissetti. Kendi tarzında o da Kendisi gibi içine kapanık, yüklerini bırakmaya ya da düşüncelerini kimseyle paylaşmaya alışık olmayan biriydi. Düşünmek, pişmanlık duymak - bunlar her hareketi düşünülmüş, hayatta kalmaya katkıda bulunmuş biri için her zaman bir lüks olmuştu. Ve bunlar o kadar korunaklı, o kadar onun bir parçasıydı ki, sırlar utangaç Canavarlar. İleriye doğru ikna edilmeye isteksiz.

"Neden o iki adam ya da neden saygın bir terzi ya da hizmetçi ya da çiçekçi kız değildim?" diye sorarken kendi sesindeki tonu duydu.

"İkisi de." Kırılmış.

Nefes verdi. "İlkini yapacak becerim yoktu, ikincisini yapsaydım açlıktan ölürdük."

"Peki ya adamlar?" diye üsteledi. Hâlâ bastırılmış bir aciliyet vardı. Ama onun sesi, sadece nereye gittiğini görmek için yürümek istediği bir yol gibiydi. O anda onun yanında güvende olduğunu anladı.

Bir dereceye kadar öyleydi.

Kendini toparladı. "Şey, görüyorsunuz... Seamus'un başı dertteydi. Görüyorsunuz ya, onun suçu değil tabii ki; hiç görünmüyor." Bunu kuru bir sesle söyledi. "Çok çekici biri, iyi kalpli Seamus'um, ama biraz... düşüncesiz olabiliyor. Kısa bir süre hapse girdi. Milletvekili de tiyatrodan emekli olup metresi olursam onu çıkaracağına söz verdi. O da Sözüünü tuttu, çünkü Seamus hâlâ başıma bela olmak için özgürce dolaşıyor. Ve ikinci adam... Sanırım bana daha fazla servet ve daha iyi bağlantılarla kur yaptığını söyleyebilirsiniz."

Papazın bu konudaki düşüncelerinin yüzüne yansıyor yansımadığını görmek için başını kaldırıp baktı. Tabii ki yansımıyordu.

Ama kendinden geçmiş .

"İlki beni anlaşılmamızdan çok dostane bir şekilde azat etti; yaşılanıyordu, görüyorsunuz ve kalıcı olarak emekli olmak istiyordu. Ülke. Ondan sonra Cora'ya daha fazla para gönderebildim. Cora için endişeleniyorum. O benim kız kardeşim ve bir sürü çocuğu var ve.. İkinci adam beni Wareham Kontu ile tanıştırdı ve onunla evlendim."

İkisi de tamamen hareketsizdi. Tamamen

sessizdi. Yüz ifadesi okunamıyordu,

Bir kızarıklık yanaklarını ısıttı.

"Bunun tanıdığınız neredeyse herkesi dehşete düşürecek türden bir şey olduğunu biliyorum. Pek çok genç kadının evliliğe başlamasından çok da farklı değil, Peder Sylvaine. Ben de öyle olabilirdim. çok daha kötü. Mary O'Flaherty'yi düşün. Onlar yeterince iyi adamlardı. Kendimin ve ailemin hayatta kalmasını, sokaklarda neredeyse kesin olan ölüme tercih ettim."

Ve bunu izleyen sessizlikte, parmağıyla yarasının üzerindeki merhemi yavaşça, nazikçe okşarken, bir karar beklediğini düşündü. Yargılamadığını iddia etse de bir hüküm.

Düşüncelerinden hiçbir şey belli etmiyordu. Kolunda hiçbir gerginlik yoktu. Odanın sessiz ışığı onları bir yastık gibi sarıyordu. kendine özgü bir güvenlik.

Ve sessizlik, onun varlığının, teninin sıcaklığının afyon gibi duyularına etki ettiğini fark etmesine yetecek kadar uzun sürdü. Ve yine o tehlikeli teslimiyet dürtüsünü hissetti, erimek, onun içinde kaybolmak istiyordu.

"Bazen tek seçenek, sevgiyle yapılanlar bile, bizi yalnızlaştırır." Bunu sessizce söyledi.

Yavaşça ona baktı. Adamın

gözleri onunkilerle buluştu.

O anladı. O da anladı: Ona kim sordu? Kendisi mi? Onu gerçekten kim gördü? Onunla kim ilgilendi? Buradaki insanlar onda kendi arzularını ve ihtiyaçlarını gördüler; onu bir dizi güzel, nazik ve güvenilir olarak nitelendirdi. Olmasını istedikleri kişiydi.

Onun gibi değil.

"Sen... yalnızsın." birlikte ortaya çıktı. "Çok" diye eklemedi. Bunun anlaşıldığını biliyordu.

Onun mavi gözlerinin bir göl kadar sakin olduğunu nasıl düşünmüştü? Ama suyun içinde anlatılamaz bir güç vardı: yüzdürmek, boğmak, savurmak, kıyıya güvenli bir şekilde taşımak.

"İki," dedi usulca. Kasıtlı olarak bir satranç taşını yere bırakır gibi. Kızın ağzı bir soru şeklinde açılmaya başladı.

"Benim numaram iki, Leydi Balmain." Gözleri kilitlendi.

O kadar yakındı ki kulağının yanındaki küçük yara izini görebiliyordu. Kirpiklerinin ucunun koyu altın renginde olduğunu görebiliyordu. Her şey son derece değerli ve kıymetli görünüyordu. Yüzünün şekli bir içinde bir Dışarıda hafif bir yağmur başlamış, pencereden sırıyordu.

Ve birden sanki hava ikisinin de etrafını saran ipeksi bir ağ gibi oldu.

Sadece iki. Neredeyse bir masum. Bu yüzden tüm erkeklerin aksine Biliyordu ve biliyor . Ve yine de düşünceler kabardı ve tekrar çöktü ve kabardı, eşi benzeri görülmemiş bir kıskançlık seli, ham ve alışılmadık: Kim? Bedeniniz tarafından kaplanmanın nasıl bir his olduğunu kim bilebilir? Ağzının tadını, seni hissetmeyi kim bilir? onun içinde? Çıplak bacaklarını seninkilere dolayan, uyurken kirpiklerini yanağına değdiren, saçlarını Yastık boyunca, sabah sakalının yanağına biliyor musun?

Kontrolünüzü kaybettiğinizde nasıl olursunuz, Peder Sylvaine? "Ne kadar oldu?" diye fısıldadı.

Zaman durmuştu. Sadece nefes alış verişlerinin düeti ve birbirlerinin gözlerindeki yansımaları vardı ve parmak ucu

Teninde hareketsizdi. Nabzı gümbür gümbür atıyordu. Kendisinininkinin bir yankısı. Adamın hızlı, yumuşak ve sıcak nefesini yüzünde hissedebiliyordu.

Ve sonra ciğerlerini havayla doldururken göğsü hareket etti, iradesi için mücadele etti.

Yavaşça, yavaşça kolunu ondan çekti.

Sandalyesine geri oturdu ve başını pencereye doğru çevirdi. Ellerini masaya dayadı, parmak eklemleri beyaz ve gergindi. Boğazı bir yutkunmayla hareket etti.

Ona bakmadı. Sanki bunu yapmak için kendine güvenmiyordu. "Ziyaret etmem gereken bir cemaat yem var." Sesi sessizdi.

İkisini de kurtarmıştı ve o da bunu biliyordu.

Uyuşturulmuş ya da yaralanmış bir adam gibi yavaşça ayağa kalktı. Paltosuna ve kollarını içine soktu.

Sadece başını salladı. Hem rahatlamış hem de garip bir şekilde yıkılmıştı. Çünkü ona dokunmuş olsaydı, mahvolmuş olacaktı.

Ve eğer ona dokunmuş olsaydı... aynı şekilde.

O da ayağa kalktı. Kendini çırılçıplak hissetti. Konuşamıyordu.

"Beni tekrar iyileştirdiğin için teşekkür ederim," dedi belli belirsiz, hüzünlü bir gülümsemeyle.

Beni zdğn için teşekkür ederim, diye düşündü ironik bir şekilde.

Hâlâ şaşkındı. "ok sayıda yararlı becerim var."

Lud. Her şey bir yana, kulağa en kötü imalar gibi geliyordu.

Hafif bir gülümseme. "Buna inanıyorum," dedi basitçe. "Belki seni O'Flaherty'nin evinde tekrar görürüm?"

"Öyle umuyorum. Ve anladığım kadarıyla bir ödülle ödüllendirilebilirim. Neredeyse iki hafta sonra Meclis'e davet. Müzik ve dans eşliğinde. Tabii ki uygun görülürsem."

Şapkasını başına yerleştirmek için epey zaman harcadı, sanki tüm sağduyusunu ve kontrolünü kaybetmişti ve bunu geri kazandığından emin olmak istiyordu.

Ve uzun bir onu kasvetli bir şekilde inceledi, gözlerindeki bakış kadının nefesinin yeniden ciğerlerinde düğümlenmesine neden oldu.

"Ben mükemmel bir dansçıyım, Leydi Balmain," dedi

usulca. Bu hem bir söz hem de bir uyarı gibiydi.

Şapkasının kenarına dokundu ve kendini mutfaktan dışarı bıraktı.

"Bu ... papaz değil mi? Yeşil alanda bize doğru yürüyor, orada?" Josephine bunu söyledi.

Bayan Sneath, Bayan Josephine Pitney ve Bayan Charing, Leydi Balmain'i almaya giderken yolda ilerleyen arabanın penceresinden başlarını uzattılar.

Gerçekten de hatasızdı. Pencerelelden el salladılar. Ama onlar yaklaşırken bile, arabanın tekerleklerinin sesine bakmadı. Sanki tamamen sağırmış gibi.

"Şu yüz ifadesine bakın," dedi Bayan Sneath. "Öyle dalmış ki. Sanki mucizevi bir ziyarete uğramış gibi."

Bayan Pitney düşünceli bir tavırla, "Gerçekten de görünüyor," dedi.

"Ne kadar iyi bir adam," dedi Bayan Sneath kararlılıkla.

"Sence nereye gidiyordur?" Josephine o geçerken gözleriyle onu takip etti.

"Cennete, kesinlikle," dedi Bayan Sneath ona uyarıcı bir tavırla. "Sence neredeydi?" Bayan Pitney bunu söyledi.

Hepsi başlarını onun geldiğı yöne çevirdi. Damask Malikanesi'ne giden yola.

"Önemli bir kilise görevi," dedi Bayan Sneath kesin bir ifadeyle. Sanki inancının gücü bunu doğru yapabilirmiş gibi.

Bölüm 14

İKİ SAAT SONRA, Bayan Sneath, Bayan Josephine Charing ve Bayan Pitney Eve'i Leydi Fennimore'un evine getirdiler.

"Leydi Fennimore çok yaşlı bir dul. Hoşlanıyor
Artık evden çıkamadığı için ona eşlik edebilirsin. Belki ona bir şeyler okursunuz," diye önerdi Bayan Sneath. "Ona öğretici bir şeyler de." Eve'in eline bir İncil tutuşturdu. Bir bölüm işaretlenmişti.

Bayan Charing, Bayan Sneath'in duyamayacağı bir şekilde ona, "Korkunç biri," dedi. "O korkunç yaşlı bir kadın. Eğer hiç ağlamadıysan Yıllarca, hayatınız boyunca hiç ağlamamış olsanız bile, bahse girerim size bunu yaptırmanın bir yolunu bulacaktır. Bayan Pitney bile -ki sizi temin ederim onun kalbi bir zeytin taşı kadar soğuk ve serttir- ağladı."

"Gözüme biraz kafur kaçtı ve acıttı," diye ısrar etti Bayan Pitney hışımla. "Odası o şeyle dolu."

"Kızı Jenny'nin tüm bunlara rağmen iyi dayandığını düşünüyorum. Annesinin her zaman böyle olmadığını söylüyor ama ben onun başka türlü olduğunu hiç görmedim. Ve papazı seviyor, Leydi Fennimore yapar." Ses tonu "Ama kim sevmez ki?" diyordu.

Eve'i Leydi Fennimore'un evinde bıraktılar ve iki saat içinde onu alacaklarına söz verdiler.

Eve daha sonra Leydi Fennimore'un kızı Jenny adında çekingen bir genç kadın tarafından kendi evinden daha etkileyici olmayan bir malikâneye götürüldü. Etrafa saçılmış hiç kemik görmemişti, bunun da umut verici olduğunu düşündü.

Ve sonra boğucu derecede sıcak bir odaya götürüldü, ateş kükrüyordu, perdeler açıktı, güneş içeri akıyordu. Odanın ortasında

yaşı, yatalak bir kadın tarafından işgal edildi.

"Ah. Demek herkesin fahişe sensin."

Kocaman mavi gözleri vardı. Belli ki yaşlılığın onun için tesellilerinden biri de şok etme fırsatıydı. O da bunu sınırsız bir neşeyle kucaklamıştı.

"Benim hakkımda mı konuşuyorlardı, Leydi Fennimore?" Eve hoş bir şekilde sordu. "Gerçi para karşılığı iyilik yapılmadıkça fahişe olunmaz. Ve ben uzun zamandır iyilik için para almıyorum. Bu yüzden artık bu niteliklere sahip olduğumdan emin değilim."

Leydi Fennimore gözlerini kıstı. "Bunu şimdi sadece zevk için mi yapıyorsun?"

"Daha iyi bir neden düşünebiliyor musun?"

Bu Leydi Fennimore'un duraksamasına

neden oldu.

Ama sadece bir an için.

"Dünyaya çocuk getirmek için," dedi hışımla. "Ben de dünyaya birkaç çocuk getirdim, biliyorsun."

"Tabii ki. Çocuk yapmak sevişmek için harika bir bahane. Size bir bilmecem var, Leydi Fennimore Sizce bir fahişe ile bir eş arasındaki temel fark nedir?"

Leydi Fennimore bunu gerçekten düşünmüş gibi görünüyordu.

"Beceri," dedi Evie ona.

Ve eğer Leydi Fennimore buna yavaşça da olsa, gözlerinde şeytani bir parıltıyla gülümsemezse lanet olsun. "Hepimiz bu işi para için yapıyoruz, değil mi? Kendimizi satıp Evlilikler. Belki senin yolun en iyisidir. Seni neden gönderdiler?"

Ne? Beni şok ederek erken mezara mı göndermeye çalışıyorlar ki bir sonraki adımda hangi süt çocuğunu göndereceklerine karar vermek zorunda kalmasınlar?"

"bakılırsa, Leydi Fennimore, mezarınız pek de erken değil."

Leydi Fennimore ters ters baktı ve başını kaldırdı, Titreyerek yavaşça yastıktan birkaç santim yükseldi. Sanki boynundan çıkarıp Eve'e doğru bir gülle gibi fırlatmak için umutsuzca çabalıyormuş gibi orada asılı duruyordu.

Sonra tekrar yastığına uzandı. Bir an

sonra kendi kendine gülümsedi.

" Hayatınızın ilginç olduğunu tahmin ediyorum," dedi yaşlı kadına.

"Seninki kadar ilginç değil canım. İnsanın ahlaki bir pusulası olmadığına, her yöne sapabilir, sanırım bu da çoğumuzun ulaşamayacağı çeşitli deneyimlere olanak tanır."

"Milksoplara mı demek istiyorsun?"

Leydi Fennimore tekrar gülümsedi, bu kez memnun görünüyordu. "Sen onlardan biri değilsin, değil mi? Bir milksop?"

"İtiraf etmeliyim ki hiçbir zaman süt çocuğu olma lüksüne sahip olmadım."

"Canım, neden buradasın? Neden komitenin can sıkıcı hanımlarıyla ve onların fakirlere ve benim gibi zavallı, çaresiz güçsüzlere yaptıkları iyiliklerle ilgilenmek istiyorsun ki?" Bunun üzerine hınzırca sırıttı.

"Pennyroyal Green'de yeniyim, Leydi Fennimore. arkadaşlar. Yoksullara yardım etmek de can sıkıntısından kurtulmak için mükemmel bir yol gibi ."

"Seni benim yanıma vermek pek de dostça bir hareket sayılmaz, mi? seni uzaklaştırmaya çalışıyorlardı, çünkü sen o dürüst ukalalarla arkadaş olmak isteyecek kadar küstahlaştın. Yine de onları ağlatmak çok kolay. Çok sıkıcı. Ve bu yataktan kalkamıyorum, Bir tür eğlence elde etmek için onları dürtmem ve dürtmem gerekiyor."

"Bir fahişenin sahip olabileceği tahammül gücü azalıyor. Sizi temin ederim ki ağlamayacağım. Devam et."

Leydi Fennimore keyifle kıkırdadı ve bu bir öksürüğe dönüştü ve yastığa yığılana kadar onu kıvrandırdı, gözleri çırpınarak kapandı.

"Al ," dedi Evie, sesi hem yatıştırıcı hem de pratikti. Ona bir mendil uzattı.

Bir süre birlikte sessizce oturdular. Evie odaya göz gezdirerek kadının geçmişine dair ipuçları aradı.

"Bana bir kontla evlendiğiniz söylendi."

". Sonra vefat etti ve ben çok üzüldüm."

"Başın sağ olsun, canım." Kulağa samimi geliyordu. "Onu senin öldürdüğünü söylüyorlar."

Bu da samimi geldi.

"Kalbi iflas etti. Çok fazla evlilik aktivitesi." "Ah, evlilik

yatağının zevkleri."

"Bahse girerim siz de yeterince kötüydünüz, Leydi Fennimore."

Bir an için irkilmiş görünüyordu. "Papazla mı konuşuyordunuz?"

"Ah, sırlarınızı onunla paylaştınız mı peki? Herkes paylaşıyor görünüyor. Ancak insan onun tek bir güveni bile paylaşmayacağı hissine kapılıyor."

"O iyi bir adam," dedi Leydi Fennimore. Kadın . "Ama Tanrı aşkına, bunu ona söyleme. Bu tam da onun için yakışıklı bir adamı çekilmez yapar. Gördüğünüz gibi 'iyi' olan denemektir ve ben onun denemekten vazgeçmesini istemem."

Ve Havva 'daha iyi' olan bir adamla karşılaştırıldığı için savruldu. İyi olan denemektir.

"Gördüğünüz gibi, hayatımda daha önce hiç bir -sanırım kibarca 'fahişe'- ile tanışmadım. Hiç aşık oldun mu canım? Yoksa mesleğinizde bu yasak mı?"

"Hiçbir şey yasak değil," dedi Eve alaycı bir tavırla. "Sana okumam için bana bir İncil verdiler. Okuyalım mı?"

Leydi Fennimore elini umursamazca salladı. "O şeyi bir kez okuduysam bile milyonlarca kez okumuşumdur. Kocanızı seviyor muydunuz... adınızı tekrar söyler misiniz?"

"Eve, beni arayabilirsin. Ona ben baktım."

"Ah. Demek onu sevmiyordun. Bunu yüzünde ." "Sen kendininkini seviyor muydun?"

"Evet."

"Ama sen ona aşık değildin. Çünkü bunu yüzünde görebiliyordum."

"Touché, canım."

"Kime aşıktın?"

"Ne arsız şeysin sen!" Leydi Fennimore elini kaldırdı ve keyifle yere vurdu.

"Sıkılmaktan nefret ettiğini sanıyordum."

"Mmm. Biliyor musun, bana papazı hatırlatıyorsun. Ve sadece ikiniz bana tahammül edebildiğiniz için değil. Bu daha çok bir çeşit ... saflık."

Evie neredeyse boğuluyordu. "Daha önce hiç kimse beni saflıkla suçlamamıştı, Leydi Fennimore."

"Belki de sen kötü olduğun içindir, o da iyi olduğu için. Ama bence her iki özellikte de korkusuzluk var. İkisi de belli bir güç gerektiriyor."

"Tıpkı bir ayağı çukurda olmanın verdiği korkusuzluk gibi." Leydi Fennimore yine kıkırdadı.

"Benim için bir tür duruşma olarak görüldüğünüze inanıyorum, Leydi Fennimore. Onlara ne söyleyeceksiniz?"

"Ve bu insanları arkadaş olarak istiyorsun."

"İstiyorum. Sanırım onlardan hoşlanıyorum."

Leydi Fennimore başını şüpheyile yana eğdi. "Pekâlâ. Onlara bana İncil'i saygıyla okuduğunuzu söyleyeceğim. Ve ben ölmeden önce o fahişeyi mümkün olduğunca sık göndermelerini isteyeceğim."

"Hiç bu kadar derinden etkilenmemiştim, Leydi Fennimore."

"Sanırsın ki önceki mesleğinde tek yaptığın dokunmak..." dedi uykulu bir şekilde. "Şimdi git ve şu İncil'i oku, olur mu? Biraz kestirmeye ihtiyacım var. Gerçekten sıkıcı bir şey seç. Tahminimce Bayan Sneath bunu senin için işaretledi."

"PSSST. RATAFIA arka duvarın karşısında," dedi Colin, Adam'ın yüz ifadesini doğru okuyarak. Meclis'e tek başına gelmişti. Pennyroyal Green ve daha büyük Sussex sakinlerinin zaten baş döndürücü bir kalabalığını bulmak.

"Biraz daha güçlü bir şey umuyordum. Bu gece takviyeye ihtiyacım olduğunu hissediyorum."

Adam neşeye karşı değildi ama boş dans kartları ve umut dolu, hülyalı kadın gözleriyle karşı karşıyaydı.

"O zaman on dakika içinde kütüphanede bana katıl ve oraya giderken babamın seni görmesine izin verme. Ona söylemeden sürahilerini boşaltmamdan nefret eder."

Bay ve Bayan Jacob Eversea, küçük balo salonlarını toplantı için nezaketle ödünç vermişlerdi. Onlardan zaman zaman Pennyroyal Green'in -tabii ki Redmond'larla birlikte- temel direkleri olmaları beklenirdi.

"Brandy kulağa mükemmel geliyor. Seninle olacağım ..."

Etkisi tamdı. Sanki Jacob Eversea'nın en iyi konyağından bir sürahi doldurmuş gibiydi.

Saçları ensesinde toplanmıştı. Krem rengi çocuk eldivenleri kollarını dirseklerine kadar örtüyordu; omuzları neredeyse çıplaktı, kollar o kadar önemsizdi ki. Hiç mücevher görmemişti. Ama bunlar sadece ayrıntılardı. Kadının çizgileri, renkleri ve kontrastları -siyah ve inci ve krem rengi, boğazının kavisi, göğsü, narin omuzları, kalçalarının kıvrımına düşen dar beli, Süleyman'ın Şarkısı'nın ete kemiğe bürünmüş haliydi. Odadaki herkesten daha gerçektir. Yıldızlarla dolu bir gökkubbedeki Kutup Yıldızı.

Bayan Josephine Charing'in yanında duruyordu ve birlikte dans kartlarına benzeyen şeyleri inceliyorlardı. O henüz

onu gördü. Yine de bakışlarının gücü onu bir rüzgar gülü gibi döndürmüş olmalıydı.

Colin onun gözlerinin yönünü takip etti. "Bayan Amy Pitney bu gece çok iyi görünüyor," dedi hınzırca.

Adam onu duymadı.

"Korkarım ona doğru ilerlemek üzeresin, Adam. Gördün mü, işte böyle, bir adım, iki adım... bir adım daha atarsan seni resmen aklını kaçırmakla suçlarım... Adam!"

Adam durdu. Ona ilerliyordu. Sanki kadın yerçekimiymiş ve onun yasalarına uymaktan başka seçeneği yokmuş gibi.

Nefes verdi. Ve Colin'e bakmak için döndü. O da ona bakıyordu. Colin ilk kez kasvetli görünüyordu. "Yaşlı adam..."

Adam sabırsız bir ses çıkardı. Başını bir kez sertçe salladı.

Colin ne yapacağını şaşırılmış gibiydi. "Sadece... buradaki herkesin her şeyi izlediğini fark et. Seni de izleyecekler, Adam."

Uyarı olarak, içeri girmedi.

Adam ona kısaca, "Konyak konusunda fikrimi değiştirdim," dedi. Colin ona son bir kez uzun uzun baktı.

Adam, Colin'in konyak içmek için onu terk edip başını salladığını fark etmedi.

Henny ona, "Bence sade görünmelisin," diye öğüt vermişti. "Karışım," diye eklemişti daha az güvenle, çünkü Eve'in asla dikkat çekmekten başka bir şey yapmayacağı kesindi. Ve böylece elbisesi Sade kesilmiş, saçları basit bir düğümle toplanmıştı; çabalıyormuş gibi görünmüyordu. Görünmek için, ya da cezbetmek için, ya da tuzağa düşürmek için, ya da

Bozulmuş. Evie, hiçbir rahibenin bu gece bu kadar kusursuz davranamayacağına karar verdi.

Gözlerin her halükarda üzerinde olduğunu biliyordu, kaçamak bakışlar şeklinde. Gözlere alışkındı. Gözlere alışkındı. davranması gerektiği gibi davranıyordu. Öyle davranmaya çalışırdı ki Her balo salonu kaçınılmaz olarak onları büyüttüğü için, çok geçmeden kendi özel dramlarında ve umutlarında rahatlatma arayacaklardı, bunu deneyimlerinden biliyordu.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca onları kazanmıştı -neredeyse- ve onlar da onu, yine de ona biraz temkinli davranıyorlardı. Birkaç bayan onu çağırmıştı. O'Flaherty'leri birkaç kez daha ziyaret etti. zamanlar. Kilisede göründü ve hiç uyumadı. Ve belki de Pennyroyal Green tarihinde ilk kez Leydi Fennimore birini içtenlikle, yüksek sesle onaylamıştı ki bunu bir onaydan çok bir uyarı olarak görmeleri gerekirdi, diye düşündü Evie.

"Henüz gelmedi." Amy Pitney dikkatle balo salonunun girişini izliyordu. "Yakınlarda bir arkadaşında kalıyor ve ben Hepsinin geldiğini biliyorum. Onu gözden kaçırmak zor, sizi temin ederim. Everseas'ların yakışıklı olduğu gibi yakışıklı - bilirsiniz, ilk gördüğünüzde başınızı döndüren türden bir yakışıklılık? Bazen gerçekten endişe verici oluyor. Ama.. biliyor musunuz, sanırım yarın akşam babamla konuşmaya niyetli."

Talibinden bahsediyordu ama gözleri bir grup gencin arasında duran genç bir adama doğru kaymaya devam ediyordu Bayan Josephine Charing'in etrafında. Gevezelik gibiydi, ağzı kırırdadı, kırırdadı, . Ama durdu. bir, birini gurur verici bir dikkatle dinliyordu.

Genç adamlar bunu nektar gibi içiyorlardı.

Bayan Pitney'nin yüzünde bir şey gerildi. Çaba göstererek bu duyguya karşı koydu. Evie bunun kalbinin özlem dolu bir hamle yaptığından şüphelendi.

Sevgilisine doğru ve sıkıca geri çekiliyor.

"O genç adamı tanıyor musunuz?" Eve kayıtsızca sordu.

"Bu Bay Simon Covington. Komşu olarak birlikte büyüdük. Onu tanıyorum... tüm hayatım boyunca." Bunu açıkça

söyledi. Evie bu cümlenin içinde bir dünya şey

hissetti.

"O tüy kafaya gerçekten değer veriyor. Nedenini Tanrı bilir," diye ekledi Amy ters bir ifadeyle.

"Ve ona değer veriyorsun," dedi Eve kolayca.

Bayan Pitney'nin gözleri büyüdü. Dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. Ve sonra iç çekerek teslim oldu. "Nereden bildiniz?" "Kendi gözlem

gücüm var, Bayan Pitney."

Amy'nin gülümsemesi acı tatlıydı. "Her zaman , biliyorsun. Ona değer verdim. Josephine'i aldığından beri onun peşinden koşmasını izledim... şimdi bedenini dolduran şeyi. Yaklaşık on dört yaşındayken."

"Sence onun da takdire şayan nitelikleri var mıdır?" Evie kuru bir sesle şöyle dedi. "Görüyorsunuz ya Bayan Charing, bir kadın olmanın zevkleri hakkında biraz bilgim olduğunu söylediğimde beni anlayacak kadar zeki olduğunuza inanıyorum.

Parçalarımın toplamına indirgenmiş. Arzulandığım kadar Bunun için hor görülme. Bu, güzel olduğunuza inanmadığınız için görmezden gelinme kadar adaletsiz bir durum."

Bayan Pitney gözlerini kırıştırdı. Eve daha önce hiç kimsenin kendisiyle bu kadar açık konuşmadığını hissetti.

Kızarma nezaketini gösterdi. İç çekti. "Pekâlâ. Josephine genelde oldukça naziktir. İyi bir evlattır, Sussex yoksulları için yaptığı çalışmaları gerçekten önemser, arkadaşlarına sadıktır ve

O kadar uzun zamandır benim arkadaşımı ki onu özleyorum... ama o özlemiyor

ve bunu affedilemez buluyorum. Sessiz, zeki, düşünceli ve... çok daha fazlası. Ve biliyorum ki Gözlerinin her yerde papazı takip ya da diğer çocukların gevezelik etmesini izliyor. Bana söylemiyor tabii ki. Ama ben biliyorum ki yapar."

"Benim onu önemsemediğim kadar onun beni önemsemediği gerçeğini kabullenmeye başladım. Ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak. Ben değilim, biliyorsun. Josephine gibi, içinde bulunduğu koşullara rağmen - bu onun tek balo elbisesi, biliyorsunuz, ve etek ucunu nereden seçip yeniden diktiğini görebilirsiniz- hala aşk için evlenmek isteyen biri değilim. Böyle pratik olmak gerekir."

İnatçı çenesini kaldırdı. Sanki duygularını buyurgan bir şekilde hizaya sokabilirmiş gibi.

Evie zeki kızların sık sık kalp kırıklıklarını konuşarak atlatmaya çalıştıklarını biliyordu. Ama kendi felsefesini daha önce hiç duymamıştı. Böyle konularda pratik olmak gerektiğini tekrarlardı ve bunu ne kadar tatsız bulduğunu fark etmek onu şok etti. Bunu istemezdi. Ama yine tüm hayatı boyunca tam da bu şekilde yaşamıştı.

Zorunluluktan, demişti kendi kendine. Belki de bir zamanlar öyleydi. Zorunluluğun bir yerlerde alışkanlığa, sonra da korkaklığa dönüşüp dönüşmediğini merak etti.

Henny ona, "Kendini denemeye bırakabilirsin," demişti.

Evie bu düşünceyle birden kendini başıboş, savunmasız, gergin ve bunalmış hissetti. kalabalık balo salonunda ailesinin görüş alanının dışında. Onun için çok az şey yeniydi ama bu yeniydi. Ve bu taklit ederek öğrenebileceği bir şey değildi.

Gözleri, geldiği andan itibaren yaptığı yine huzursuzca kalabalığı taradı.

Nihayet.

Adam Sylvaine odanın karşısında durmuş, kalbini bir havai fişek gibi ateşleyen bir ifadeyle onu izliyordu. Tüm ihtişamı ve felaketiyle sıçrayıp patlayacak gibiydi.

Bana öyle bakma, diye umutsuzca ona söylemek istedi. Adam bu bakışlarla onu sanki bir feneri ona doğrultmuş gibi aydınlatıyordu.

Elbette, tüm gözleri üzerine çekecektir.

Başını olağanüstü bir çabayla, neredeyse doğal olmayan bir hareketle başka yöne çevirdi. Ve bir an için kendi bedeninin tutsağı oldu. Kalp çarpıntısı.

Bayan Pitney'nin onu dikkatle izlediğini fark etti. Eve, saniyeler mi yoksa sonsuzluk mu geçtiğinin farkında olmadığını fark edince şaşırdı. Papaz ile bakışları kilitlenmişken geçti. Ve Bayan Pitney ona hiçbir ipucu vermedi.

Sakin bir nefes aldı. En azından şimdi Bayan Pitney'e ne söyleyeceğini biliyordu.

"Simon hakkında hissettikleriniz, Bayan Pitney... sizin Talibin senin hakkında ne hissetmesi gerektiğini. Görünüşe göre ne olursa olsun onun için en iyisini istiyorsunuz ve eğer onun için en iyisi Bayan Charing'in ona saygı göstermesi anlamına geliyorsa... öyle olsun. Dönüp dönmeyeceğine ve döndüğünde bu bilgiyle ne yapacağınıza karar vermek size kalmış elbette."

Bu bilgi hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Geldiğinde sizi tanıştıracayım." Gülümsedi. Bu bir Amy Pitney'i gerçekten güzel yapan gülümseme ve Eve kendini talibinin bunu sık sık yapmasını umarken buldu.

EVE punç kasesini ziyaret etmeye karar verdi. Bayan Charing'i buldu. yanında durmuş, bir sıra sandviçe özlemle bakıyordu. Eve'i görünce döndü ve yüzü aydınlandı.

"Oh, iyi akşamlar, Leydi Wareham! Gelebildiğinize çok sevindim. , biliyorsunuz. Bu akşam beyefendilerde takdir edilecek şeyler bulmaya çalıştım. Hatta bir şey buldum Bay Henry Grundy'yi takdir ediyorum. Bunu yapmak kolay değildi. Gömleğinin düğmelerini göbeğinin üzerinden ilikleyebilmek için askı giydiğine inanıyorum."

Eve güldü. "Gerçekten mi? Bu yüreklendirici bir haber, Bayan Charing. Hoşunuza gidecek ne buldunuz?"

"Artık her eğlenceye katılma konusundaki inadına hayranım. Dul olduğunu. dokunaklı, değil mi? Ben de ona dayanıklılığına hayran olduğumu söyledim."

"! Peki o ne yaptı?"

"Peki, biliyor musun..." Öne doğru eğildi ve sırrını açıkladı. "O kızardı. Ve çok tatlı bir şekilde dans etmek istedi. Ona verirdim ama kartım tamamen dolu. Bu yüzden özür diledim. Belki onunla dans etmek istersiniz? Başka bir koca ya da herhangi erkekle ilgilenmediğinize göre Eşe ihtiyacı olmayan ya da aksi takdirde istekli olmayan eşler bulabilecek tüm erkeklerle dans edin. Ve sen çok naziksin."

Çok naziksiniz. Şaşkındı ve bu şekilde görülmekten oldukça memnundu.

"Teselli ödülü olmak ne kadar güzel! Bu kadar faydalı olmak ne büyük bir zevk olurdu. Her zaman korse giyen bir adamla dans etmek istemişimdir."

Josephine kararsızca gülümsedi, Evie'nin şaka yapıp yapmadığına karar veremediği belliydi. Tanrı gerçekçi düşünenleri korusun, diye düşündü Evie.

"Ve biliyor musunuz... Ben de Bay Bay Dawson'da takdir edilecek bir şey buldum.

Simon Covington. Dikkat etmek için durdum, görüyorsunuz."

Evie balo salonunda Josephine'in bakışlarını takip etti. Simon Bir fidan kadar zayıf olan Covington, uzun ve hassas yüzündeki en çekici özellik olan duygulu, kara gözleriyle onu izliyordu.

"Çok iyi dinliyor. Ne kadar düşünceli, değil mi? Ve gözleri..." Josephine dalıp gitti. "Kahverengiler," dedi hülyalı bir şekilde.

"Kesinlikle öyleler," diye onayladı Evie.

"Komik bir şey söylediğimde gülüyor. Ve annemin sağlığını sordu."

"Bir erkekte çok takdire şayan nitelikler. Onun için bir iltifat buldun mu?"

"Biliyor musunuz... Denedim. Ama çok garip bir şey, Leydi Balmain... bir dakika önce bana baktığında... sesimi tam olarak bulamadım."

Evie ona gülümsedi, olayların bu şekilde gelişmesi gerçekten hoşuna gitmişti. Sonra Eve parmak uçlarında durdu ve Bayan Charing'in dans kartına göz attı.

"Orada durun, Bayan Charing. Tüm danslarınızı verdiğinizizi söylediğinizi sanıyordum. Görüyorum ki bir valsiniz kalmış."

"Oh," dedi. Telaşlanmıştı.

Sonra ona doğru eğildi ve bir kez daha içini döktü.

"benimle dans etmek istemesi ihtimaline karşı her zaman açık bir vals tutardım. Onunla dans ettim, sadece bir kez. Başımın tepesi yakasına kadar ulaşmıştı." Bunun üzerine düşündü. "Onun yakasını dikme ayrıcalığına sahip olanın ben olduğumu hayal ederdim. düğmeler açık."

Ayrıcalık. Ve Eve onu tekrar iyileştirmeyi, yaralarıyla ilgilenmeyi düşündü. Tam olarak böyle hissetmişti.

"Eskiden bir valsini açık mı tutardın?" diye ikna etti.

"Sadece... insan Peder Sylvaine'e bakmak istiyor. Ve onu . Ama Simon'a gelince... Bana bakmak istediğine inanıyorum. Ve Beni dinle. Ve bu beni hissettiriyor... beni hissettiriyor... ." Yine gözleri buğulandı.

"Bir erkeği düşündüğünüzde cümlelerinizi bitiremiyorsanız bu iyiye işarettir."

"Mmmm?" Josephine söyledi. Simon'ı izliyordu.

Evie, "Valsini Simon'a verirsen Peder Sylvaine hayal kırıklığına uğrar mı acaba?" diye takıldı. Josephine'in onu duymayacağını biliyordu.

Çünkü Bay Simon Covington yaslandığı duvardan ayrılmış, çizmelerinin parmak uçları kadar parlak bir gülümsemeye onlara doğru yaklaşıyordu.

Parlak bir avize kadar olayların merkezinde olmaya alışık olan Evie de duvar kâğıdı olabilirdi, çünkü onu hiç fark etmemiş gibi görünüyordu.

Josephine'in Simon'a hak ettiği ilgiyi gösteriyor gibi memnun olsa da Bayan Pitney'i düşünmeyi ihmal etmedi.

Aşkın bir düşkünlük olduğunu bilen bir başka kişiydi, ve nadir bulunan bir şeydi ve hayal kırıklığına uğramak yerine umutlu olmaya karar vermişti ki bu da büyük cesaret gerektiriyordu.

ADAM'ın köyün genç kadınlarıyla dans edişini izlemişti. Onları yönlendirirken ışıltılı yüzlerini izledi, aşağıya baktı

dikkatle, her ihtimalde tam olarak doğru şeyi söyleyerek. Makaralar, kuadril, iki vals. Kendini ratafia'nın yakınında rahat, göze çarpmayan bir yere sıkıştırmıştı. Ve izledi.

Tamamen meraktan ve ruhu arındıran bir hayırseverlik eylemi olarak Henüz kimse onu dansa kaldırmadığı ve hala biraz kederli olduğu ve bu kadar neşeli bir şey yapmak istemeyeceği varsayıldığı için, tayt giyen beyefendiyle dans etti. Müzikten bile eyer gibi gıcırdadığını duyabiliyordu. Ama onda kibar bir şeyler vardı, Josephine haklıydı.

Pohpohlanmayı, dikkatini çekmek için yarışan erkek sürülerini, kıskanç bakışları, entrikaları ve flörtler, kendisinin sürekli farkındalığı. Onlar olmadan kendini daha hafif, neredeyse ipeksi hissediyordu. Panç kasesine doğru ilerledi. Daha sonra olabildiğince gizlice, ironik bir şekilde Herkül büstünün yanındaki duvara yaslanarak şenlikleri izledi.

Ve üç genç bayanın bu gece papazla vals yapacak kadar şanslı olup olmadıkları konusunda kıkırdamalarına kulak misafiri oldum. Görünüşe göre onun valsleri nadir ve imrenilen şeylermiş.

"Leydi Wareham!" tanıdık bir ses geldi arkasından. "Sizi Pennyroyal Green'de görmek ne büyük bir zevk."

Colin Eversea'yı görmek için döndü.

Her zamanki gibi muhteşem bir serseri. Deniz rengi gözlerinde aynı canlı, dans eden ışık vardı. Kayıtsızca, zarifçe uzundu ve hâlâ zayıftı. Yaşlandıkça biraz daha sertleşmişti ama zaten hepsi öyle değil miydi?

Hem Colin'in eğilmesi hem de Evie'nin reverans yapması

şakacı bir şekilde alaycıydı. "İyi görünüyorsun, Colin."

"Sen de her zamanki gibi göz kamaştırıcı görünüyorsun Evie. Seni son gördüğümde... korsanlar hakkında şehvetli bir şarkı mı söylüyordun? Yoksa o gece

Le Mistral, Sinyora Licari başroldeydi ve siz ve elbiseniz çok konuşulmuştunuz?"

"Seni son gördüğümde, darağacından bir duman püskürterek kaybolmuştun."

Başını sallayarak karşılık verdi. İkisinin de geçmişleri hakkında pişmanlık duyacakları bir şeyler vardı.

"Kaybınız için en içten taziyelerimi sunarım, Leydi Balmain. İyi biriydi Wareham."

Talihsiz bir sözcük seçimiydi ama Colin'in bunları kastettiğini biliyordu. Tek söylediği "Teşekkür ederim," oldu.

"Eğer teselli olacaksa, ton sizin için bir şarkı yazabilir."

Gözlerini devirdi. "Bu teselli değil, ama bana Yine endişelenecek bir şey yok, teşekkürler Colin. "Dul" ile kafiyeli çok sayıda kelime olduğunun farkındayım.

"Ben de şarkımı bir teselli olarak görmüyorum. Ve o şarkı gittikçe büyüyor."

"O'Flaherty'lerin bebeğine ninni olarak söyledim. Pennyroyal Green'de yaşıyorsanız Denizaşırı Ülkeleri öğrenmek için asla çok erken değildir."

Güldü. Ve elindeki ratafia bardağına hafifçe vurdu.

"Sanırım evliliğiniz için sizi tebrik gerekiyor, Bay Eversea," diye ekledi.

"Teşekkür ederim. Sen kalbimi kırdıktan sonra onu rahatlatacak bir şey yapmam gerekiyordu."

Eve gözlerini devirdi. "Senin zahmetsiz fetih serini bozmaktan başka bir şey yapmadım."

Bunun üzerine sırtıttı. "O'Flaherty'lerden ve ninnilerden bahsetmişken, duyduğuma göre değerli iyi işler yapıyormuşsunuz. Sneath ve onun kadın alayı?" "Gerçekten

de öyle."

"Bu süreçte kuzenim Rahip Sylvaine ile epey vakit geçirmişsiniz."

Kıpırdamadan durdu.

Yavaşça dönüp ona baktı. Onun

gözleriyle eşit bir şekilde buluştu.

Ve sonra öfke yavaşça alevlendi. "Çıkar baklayı, Colin."

"O bizim gibi değil, Eve. Espri anlayışı var ama hafif bir tip değil. Eğer o sadece bir oyalanmaysa, ve eğer bir kalbin varsa, onunla oyna. başka biri. Çünkü birilerinin zarar göreceği kesindir."

öfke ve acı, çiğ cin gibi acı ve yakıcı bir şekilde yayıldı.

Eğer bir kalbi olsaydı.

Gözleri yanıyordu. Kibar olma çabası içinde nefesi kesildi. Kelimeleri tuğlalar gibi eşit ölçülerde ortaya çıktı.

"Nasıl olduğumu nereden biliyorsun Colin?"

Ona baktı. Sonra kısa bir süre sallayarak ağır bir hakarete bulunduğunu kabul etti.

Ama özür dilemedi. Ve merhamet etmedi.

"O sadece..." Ve ağzını şakacı bir şekilde çarpıttı. "O tanıdığım gerçekten iyi birkaç insandan biri Evie. Hepsi bu."

Ona baktı.

Onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı.

Ve ben iyi değil miyim? Layık değil miyim? Onu mahvedecek miyim? Bu ne cüret?

Aniden ondan uzaklaştı. Bir milyon karşılık boğazını doldurup kapattı.

Birinin onun yaralanıp yaralanmadığından endişe etmesi nasıl bir şey olmalı?

Ama Colin'in gerçekten endişelendiğini biliyordu. Ve her şeye rağmen, bunun için onu suçlayamazdı. O da ailesini savunurdu.

Yine de ona herhangi bir açıklama ya da söz vermek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Ona soğuk bir şekilde profilini verdi ve sustu.

"Akşamınızın tadını çıkarın, Leydi Balmain," dedi sonunda sessizce. Eğildi ve ondan ayrıldı.

Sertçe duvara yaslandı ve gözlerini kapattı. Tüm vücudu, savaştan düzinelerce duygunun savaş alanıydı. Kaldı Bu şekilde, Herkül'ün yanında, bir quadrille doğal sonuna ulaşırken. Ve gizli kalmayı umuyordu.

Ama onları tekrar açtığında, bir sandığın duvarını ve içgüdüsel olarak bir zamanlar onun ölüsü olduğunu bildiği şeyi gördü kocasının kravatu. Çünkü nerede olursa olsun onu bulacaktı.

Adam Sylvaine onun önünde durdu.

Ve üçüncü ve son vals tınıları başlıyor.

Bölüm 15

Varlığı sesini elinden almıştı. Sadece ona bakabiliyordu. Kalbi çok dolu ve konuşmaktan çok korkuyordu.

"Bir sorun mu ?" diye sordu hemen. Kadının canını sıkan her şeyi hemen düzelteceğini belli eden bir ses tonuyla.

Colin'in küçük ziyareti yüzünden yüzü ve gözleri hâlâ yanıyor olmalıydı. Yüksek rengi görmüştü.

"Hiçbir sorun yok. Stay giyen bir beyefendiyle yaptığım güçlü bir dansın etkisinden kurtulmaya çalışıyorum."

"Bu birkaç dans önceydi. Ve sonra ortadan kayboldun."

O da onu, onun kendisini izlediği gibi izliyordu. Başka türlü davranmadığı için, asla hileye başvurmadiğı için ona nasıl da hayrandı.

"Bir süredir dans etmedim. Belki biraz paslanmışımdır," diye önerdi.

"Ben mükemmel bir dansçıyım. Eğer benimle dans edersen, neredeyse hiç çaba göstermene gerek kalmaz."

Bunun üzerine gülümsedi, elinde değildi.

Dokunaklı ve heyecan verici bir duraksama oldu. "Bu valsle beni onurlandıracağınızı umuyordum, Leydi Wareham."

Ve aniden o an gerginleşti.

O sonsuz gözleriyle ona baktı.

Oh, Peder Sylvaine. Sormamalıydınız.

Yapamam. Yapamayız. Ama bunu söylemek aralarında ne olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi. Balo salonunda ya da belki de hiçbir zaman yapmak istemediği bir konuşmaydı bu. Bu çok basit bir şey olurdu. baş ağrısı ya da ayak bileği burkulması için yalvarıyordu. Burada hanımlar arasında kabul görmesi çok zayıftı. Onu izlerlerdi. Onu her zaman izlediler.

Elbette .

Ve etraflarında hiç evlenmemiş genç kızlar vardı. Bütün geceyi bunun beklentisiyle geçirmiş olan papazla vals yapmayı arzuluyordu. İçini bir kıskançlık dalgası kapladı. Ah, bir papaz olmak masum, sadece birkaç dakikalığına. Aptalca, özgürce, umutsuzca aşık olmak, çekincesiz, sonuçlarını düşünmeden. Aşık olmak. Kollarının çemberine sığıdı ve yüzünde hissettiği her şey ısıldayarak odanın içinde süzüldü.

Gözleri onu sımsıkı

tutuyordu. Kolunu uzattı.

Elinin yukarı kalkıp hafifçe konmasını izledi. Kanlı bir arı gibi Bir çiçeğin aydınlatılması gerekli görünüyordu, doğal düzenin bir parçasıydı. Bu konuda gerçekten başka seçeneği yoktu.

Ve her şeye rağmen, ona dokunarak ilk birkaç adımını attığında balo salonunun zemini bir bulut da olabilirdi.

ADAM sanki vahşi, nadir ve değerli bir şey yakalamış gibi onu yere uzattı.

Şaşırmıştı ve iyi talihine hayret ediyordu. Tadını çıkardı Her şeyi. Bakışlarının yanaklarında ve boğazında yarattığı kızarıklık ve gözlerini hızla indirip sonra tekrar kaldırarak soğukkanlılığını toplaması. Adamın elinin beline oturuşu ve hızlıca yükselişi

ve nefesinin altına düşmesi, vücudunun elinin karşısındaki sıcaklığı, onu daha da yakınına çekmek, onu hissetmek istemesine neden oldu. Nefesinin vücuduna çarpışını. O'Flaherty'leri fethetmiş, Leydi Fennimore'a, Londra'ya kur yapmış ve St. Giles'dan kurtulmuş bir kadın olmasına rağmen eli onunkinde ne kadar küçük, bir kuş kadar kırılgandı.

Tüm bunlar onu konuşamayacak kadar doldurmuştu.

şey söylemedi. Gözleri de adamın yüzünden ayrılmadı.

Ancak balo salonunun çevresindeki bakışlar, papaz ve kontesin birlikte zahmetsizce, güzel bir şekilde hareket etmesini izledi, gülümsemeden, görünüşe göre konuşmadan. İlk bakışta eğleniyor oldukları bile düşünölmeyebilir.

Yine de gözlerini birbirlerinden hiç ama hiç ayırmadılar. "Kolun nasıl?"

diye sordu sonunda.

"Daha iyi."

Konuşmak istemiyordu. Sadece hissetmek istiyordu.

Bunun üzerine gülümsedi. "Sohbetiniz göz kamaştırmaktan asla

vazgeçmiyor." "Sen de öyle."

Bunu o kadar ciddi, o kadar ani bir şekilde söyledi ki, bu onu tekrar susturdu.

Elinin altında, onun titreyerek derin bir nefes aldığını hissetti. "Teşekkür ederim," demeyi hatırladı.

Bu da nedense onu güldürdü.

Sanki yüzündeki her şey bir mucizeymiş gibi ona baktı. Sanki onu hatırlıyormuş gibi.

Hafifçe gülümsedi.

Hafifçe gülümsedi ve başını hayretle salladı. "Mükemmel bir dansçısın."

"Ben asla yalan söylemem," dedi kolayca.

"Başka neyi iyi yapıyorsunuz, Papaz?" diye .

Ama o anda, vücutlarının bazı yerlerde birbirine değdiği ama yeteri kadar değmediği bir anda, bu flörtten çok ciddi bir ilişki olarak ortaya çıktı. Soru. Neredeyse bir davet.

Kendi kendine sinirlenmişti.

Adamın eli kadının elinin üzerinde büküldü ve beline bastırdı. Gözleri neredeyse kararmıştı.

"Her şey," dedi usulca. "Ve ben asla yalan

söylemem." Ve bu konuşmaya son noktayı koydu.

Ve odanın içinde dönüp durdular, birbirlerini adım adım, tehlikeli adımlarla çözdüler.

MÜZİK bitti ve onunla birlikte yarattıkları vals dünyası da sona erdi.

Adam yüzeye çıkmak istemiyordu ama müzik sona erdiğinde balo salonu amansızca içeri girdi - kontesle hiçbir ilgisi olmayan insanlar, renkler ve sesler. Adam eğildi ve kadın da sanki bir balo salonunda sıradan bir valsin tadını çıkaran sıradan insanlarmış gibi reverans yaptı. Sıradan bir kasaba gibi değil, odaya dağılmış bir dizi kadın kuşkudan kalp kırıklığına ve gök gürültüsüne kadar değişen ifadeler takınmış gibi.

Onu Amy Pitney ve Bayan Josephine Charing'in birlikte ve görünüşe göre gönüllü olarak durdukları yere getirdi. Bir tür anlaştırmaya varmış gibi görünüyorlardı. Her ikisi de benzer şekilde soyutlanmış, pembe giysiler giyiyordu, umutlu ifadeler. Adam bu ifadelerin yanlarında duran adamlarla ilgili olduğundan şüpheleniyordu.

Bay Simon Covington Adam'ın iyi tanıdığı biriydi; yoksullara yönelik projelere yardım etmek için sık sık gönüllü olan bir cemaat üyesiydi. Kitap gibi, sıırım gibi ve aldatıcı derecede güçlüydü, bir taşra beyinin oğluydu ve Adam gibi köpekler, atlar, silahlar ve kitaplar arasında büyümüşü. Mükemmel bir genç adam,

Amy'nin yanında duran adam tamamen farklıydı. Giysilerinin kesimi ve çizmelerinin parlaklığından profilinin kusursuz çizgisine ve saçlarının Byronvari kıvrımlarına kadar 'Londra' damgasını taşıyordu. Duruşu kendinden emindi; ellerini arkasında kavuşturmuştu. bir dizini rahatça bükmüşü. Adam'a kibar beyaz bir gülümseme verdi. Kibardı, haklıydı, kendinden emindi, sanki Adam'la dalga geçiyormuş gibiydi. Sussex' taşra halkı onun varlığıyla.

Ama gri gözleri delip geçiyordu. Aslında, endişe verici derecede yakışıklıydı. -Ne zayıf bir çene, ne şişkin bir burun, ne çıkık bir kulak, ne huysuz bir dudak, ne de görünürde bir yara izi. Aslında bir sanatçının yakışıklılık yorumu.

Havva kaskatı kesilmişti. Elini Âdem'in kolundan çekti. Ona bakıyordu.

Adam ona öyle bir şekilde bakıyordu ki Adam'ın uzanır ve Hristiyanlığa hiç de uygun olmayan bir şekilde ellerini boğazına kapatır.

Amy nefes nefese bir giriş yaptı. "Leydi Balmain ve Peder Sylvaine, sizi Lord Haynesworth ile tanıştırmak istiyorum."

Ve Adam'ın büyük hoşnutsuzluğuna rağmen Haynesworth hemen şöyle dedi. "Sizi tekrar görmek bir zevk, Leydi Wareham. Ve sizinle tanışmak,

Peder Sylvaine."

Bu durum Adam'ın kibarca selam vermesini engellemedi.

Sıradan bir gözlemci Evie'nin omurgasının ne kadar sert olduğunu fark etmeyebilirdi.
gittiğini ya da yüzünün ne kadar hareketsiz olduğunu fark etmemişti.
Gülümsemesi parlaktı ve gözleri parlamaya devam ediyordu.

Yüzünde umut, gurur ve o savunmasız kibir birbirine karışmış olan Bayan Pitney'nin zeki gözleri bir şeyler sezmişti. Gülümsemesi İkisinin arasına bakarken duraksadı.

"Nasılsınız Lord Haynesworth?" Eve, sanki zevk almanın aralarındaki ilişkiyle bir ilgisi olduğunu kabul etmek istemiyormuş gibi Tanıdık.

Ya da en azından Adam'ın umudu buydu.

"Oh! Siz... zaten tanışıyor musunuz?" Bayan Pitney'nin gülümsemesi ve gözleri resmen birbirinden ayrıldı.

Josephine ve Simon sadece yarı dinleyerek baktılar.

"Merhum Wareham Kontu'nun bir arkadaşıydım ve kontesle yollarımız Londra'da ara sıra kesişirdi. Kaybınız için tekrar başsağlığı diliyorum," dedi Haynesworth yumuşak bir sesle. "Onu çok özleyeceğiz.

"Çok naziksiniz." Sözcükler tamamen yansımasızdı. "Onu özlüyoruz."

Adam onun gözlerini kırpmadığını fark etti. Sanki bu adamın önünde gözlerini kapamak için kendine bir an bile güvenmiyordu.

Haynesworth da gözünü kırpmıyordu.

Müzik tekrar başladı. Ve aniden, tavırları pahalı bir konyak kadar pürüzsüz oldu. Haynesworth dedi ki, "Bu gece buraya geç geldim.

Yani dans edecek eş bulamadım ve Amy, yani Bayan Pitney bu dansı üstlendi. Çok naziksiniz, Leydi. Balmain, beni eğlendirmek için mi? Eğer mümkünse? Wareham'a duyduğumuz sevginin hatırına."

Onu reddetmek kabalığın zirvesi olurdu. Orada duran herkes bunu biliyordu.

Ve tereddütü kısa sürdü. "Çok nazik olurum," dedi Eve. Ve gülümsedi.

Her yetenekli oyuncunun türden bir gülümseme.

"Yara izimi görmek ister misin Eve? Güzelce iyileşti. Anladığım kadarıyla bazı kadınlar bu tür şeyleri heyecan verici buluyor."

Neredeyse tiksintiyle titriyordu.

Haynesworth'a dokunmak istememişti. Kendisine dokunma ayrıcalığı için para teklif ettiğinde ona dokunmak istememişti. Yıllar önce onu ilk kez Yeşil Elma Tiyatrosu'nda görmüştü ve şimdi yüzüne yapıştırılmış bir gülümsemeyle, Adam Sylvaine'in elinin dakikalar önce durduğu yerde duran eliyle ona dokunmayı kesinlikle istememişti, çünkü Adam Sylvaine'in ona dokunduğu her yer artık kutsal geliyordu.

Lord Haynesworth, bir şarkıcıdan daha iyi bir karakter yargıcı olduğu için onu asla affetmeyecekti.

"Kimse sizi düelloya zorlamadı Lord Haynesworth. Bu sizin kendi aptalca kararınızdı."

"Oh, Evie," diye küçümseyerek konuştu. onu orada diz çöktürecekti. "Sadece bir gece, Evie. Senden tek istediğim buydu. Teklif ettiğim körük! Ve sonra senin için hayatımı riske attım."

Gözlerini devirdi. "İki sıkılmış aristokratın spor olsun diye birbirini vurması benim için 'hayatını riske atmak' değildir. Bu senin başka erkekler için yaptığın bir gösteriydi."

"Kabul etmelisin Eve, ilk tanıştığımızda sen de etkilenmemiş değildin Evie."

"Bu, senin sadece dış görünüşünün çekici olduğunu fark etmeden önceydi."

Kısa bir kahkaha attı. "Ben değişmiş bir adamım Eve. Aşık oldum."

Bu ifadenin ne kadar saçma olduğunu bildiğini göstermek için ona sertçe baktı.

Gözleri düşmanca kilitlenmiş, balo salonunun etrafında dönüyorlardı.

"Neden Amy Pitney? O iyi ve sevimli bir insan. Ve sen bunların hiçbiri ."

Hiç telaşlanmamıştı. "Ondan hoşlanıyorum. Bu iyi kızın iyi bir serveti var ve kendini bir vikontla akraba sanan bir babası ve bir unvanı olan kızı var, hatta neredeyse tüm servetini tüketmiş bir kızı çok sayıdaki etkileyici mülküyle servetine servet kattı."

"Ve yığınla kumar borcu. Ve kadınlar söz konusu olduğunda pahalı, alışılmadık alışkanlıkları."

Gözleri hoş olmayan bir şekilde parlıyordu. "Muhtemelen bu köyde çok az beklentisi var. Londra'da bir ya da iki sezon geçirdi ve boş çıktı-Elinde. Onu kız kurusu olmaktan kurtarıyorum. Onu yatakta birkaç kez heyecanlandıracağım, sonra Londra'ya döneceğim ve her evli çiftin yaptığı gibi ayrı hayatlarımızı yaşayacağız. İyi biri olabilirim, ne de olsa o iyi yetiştirilmiş bir kız. Bir opera dansçısı ya da fahişe değildi. Bilmediği şeyler ona kesinlikle zarar vermez."

"Eninde sonunda canı yanacak, seni temin ederim. O aptal bir kız değil, Amy."

"Unvanımı istiyor. Görünüşüm onu heyecanlandırıyor - ben yanındayken nasıl kızardığını görüyor musun? Kolumda görölmek istiyor. Onun parasını istemenin ne zararı var? Onda var. Bunu herkesten çok sizin anlayacağınızdan eminim."

Bunu görmezden geldi. "Şöhretin seni gerçekten Pennyroyal Green'de karaya mı oturttu? Varis seçeneklerinizi gerçekten tükettiniz mi? Mali durumunuzun çok kötü olduğunu biliyorum ve hiçbir kadın ömür boyu size mahkûm olmamalı. Ama Amy Pitney'nin incindiğini görmeyeceğim."

Yakışıklı yüzü bir öfke dalgasıyla kaskatı kesildi. Yüz hatlarını çabucak kontrol altına aldı ama elini ne kadar sert sıktığı gözünden kaçmadı.

"İnsanların değişebileceğine inanmıyor musun, Evie? Sen inanmıyor musun?"

Buna gerçekten şaşırmıştı. "Ben hiç değişmedim, Haynesworth. Ben bir . Bu bir karakter kusuru değil. Oysa opera dansçılarına tecavüz etmek şekilde yorumlanabilir."

Gözleri yine soğuk bir antipatiyle birbirine kilitlenmiş halde odanın etrafında döndüler.

"Sana tecavüz olduğunu söyledi mi?" sesi sıkılmış gibiydi. "Tipik melodram. Annie O'Hara her zaman histerik bir tipti."

Evie odanın etrafında dönerken Adam Sylvaine'e bakmaya cesaret edemedi. O anda Haynesworth'un dokunuşuyla lekelendiğini hissetti ve bunu yüzünden okuyabileceğinden emindi. Ve yine de o Güvenlik, iyilik ve koruma... Ve bir bakışa karşı koyamadı.

"Vay, vay. Kötü giyimli iri yarı papaz senin için ne ifade ediyor Eve? Yüzündeki ifadeyi görmeliydin. seni valsın sonunda teslim etti."

Hiçbir şey söylemedi. Adam'ın adını bu adamın ağzından duymak istemiyordu.

", değil mi?" İğrenç bir kahkaha attı. "Senin hakkındaki izlenimini değiştirmenin benim için ne kadar kolay olacağını bir düşünsene. Seni hâlâ istiyorum, Eve. Beni istediğim şekilde memnun edebileceğini biliyorum. Ben de en bıkkın kadınlara bile nasıl zevk verileceğini biliyorum. Bu, büyük bir deneyimle birlikte gelir."

"Çiçek hastalığı da öyle," dedi hızlıca.

O anda yüzü mosmor kesildi.

"Bu nişanı benim için mahvetme, Eve. Yoksa ben seni mahvederim."

"Zaten mahvolduğu iddia edilen bir kadını mahvedemezsin, Haynesworth. Ve benim hakkımda her şeyi biliyorlar. Yıldırım çarpması ve benzeri şeylerle ilgili bir atasözü vardır."

"Bu kadar safça bir şey söyleyeceğinizi hiç düşünmemiştim. Kendine şunu sor: Gerçekten Bayan Pitney'in benimle ilgili hayallerini yıktığın için seni affedeceğini düşünüyor musun? Onu kadınsı cazibesi için değil, serveti için istediğimi doğruladığın için sana teşekkür edeceğini mi sanıyorsun? Sade bir kadının, serveti dışında ne kadar değersiz olduğunu güzel bir kadından duymak isteyeceğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

Oh, Tanrım. Ve Eve onun tüm bu konularda muhtemelen haklı olduğunu biliyordu.

Cevap vermek için biraz fazla bekledi. Yani Haynesworth muhtemelen onun haklı olduğunu anladığını biliyordu.

"O mantıklı bir kadın," diye denedi.

Kısa ve kendinden emin bir kahkaha attı ve bu kahkaha onu ayağına basmaya teşvik etti. Kusursuz çizmelerine lanet olsun.

"İşte bu tam bir çelişki, Leydi Balmain. Teklifim geçerli."

COLIN NE DEDİ? Geçmiş hiç beklenmedik anlarda ortaya çıkabilir, hem de hiç hoş olmayan şekillerde.

Gizemli bir şekilde gülümseyen ve Evie'nin yüzüne sabit, sahte gülümsemeler yerleştiren kendini beğenmiş, kusursuz yakışıklı Londra aristokratları şeklinde örnek.

Toplantı'nın ertesi sabahı Adam masasında oturmuş, tüy kaleminin tüylü ucunu burnunun altında sürükleyerek düşünüyordu. Yapabilirdi Bayan Dalrymple'ın mutfakta hareket ettiğini, oklavanın hamura vururken çıkardığı davetkâr sesi duyuyordu. Onun bitmek bilmeyen reçel malzemeleri tart olacak gibi görünüyordu.

Papaz evinin hesaplarını incelemesi gerekiyordu. Daha fazla gelir elde etmek için yaşamla birlikte gelen küçük araziyi kullanmanın yollarını düşünmek.

Onun yerine, Eve ile yaptığı vals tekrar tekrar gözden geçiriyordu. Ve Haynesworth'u düşünüyordu.

Ve acı.

Aynı anda birkaç şeyi birden yapamadığı asla söylenemez.

Haynesworth Eve için neydi ve kimdi? Çünkü onun bir şey olduğu açıktı. Adam, Amy Pitney'nin dans partneri tarafından vals için götürülüşünü izlemişti ve Amy başını omzunun üzerinden Evie ve Haynesworth'e çevirmişti, yüzü endişeliydi.

Zeki bir kızdı; o da bunu hissetmişti.

Ve ondan sonra, Havva onun bilgisi dışında ortadan kayboldu, Birine veda etmek. Sindirella'nın zamana karşı yarışması gibi. Gerçi Haynesworth gecenin geri kalanında göz ucuyla her yerde görünüyordu. Gülümseyerek, sakince Amy Pitney'e özen gösteriyordu. Ve birden fazla kez Adam'a doğru bilmiş bir gülümseme gibi görünen bir şeyi hedefliyordu.

Adam'a Evie ortadan kaybolduğunda akşam sona ermişti, ama kalmak zorundaydı ve kaldı da.

Eve'in geçmişi neden onu Sussex'e kadar takip etmesin ki? O bir Güçlü ve varlıklı erkekleri onun sevgisi için pervasızca rekabet etmeye, birbirlerini vurmaya ve balkonlardan düşmeye teşvik eden bir tür. Ve sonunda o adamlardan biriyle bir gelecek seçmeyeceğini kim söyleyebilirdi?

Bu tırtıklı bir düşünceydi. Bunun için hareket edemiyor ya da nefes alamıyordu.

Haynesworth buradayken onu görmeyeceğini kim söyleyebilirdi? Neden görmesin ki? Ne de olsa dul olmanın getirdiği özgürlükler vardı. Haynesworth alışkın olduğu her şeydi; onun eski yaşam tarzıydı. Ve belki de gazetelere rağmen özlediği şeyi . Dedikodu vefasızdı; Nihayetinde, Kara Dul saçmalığının ilğini emmekten yorulacak ve belki de ton Eve'in dönüşünü memnuniyetle karşılayacaktır.

Ama Adam onu bugün O'Flaherty'lerde göreceğini biliyordu.

Üzerinde düşündüğü şey buydu. Beklenti onu nefessiz bıraktı.

Bir şekilde... bir şekilde onun yüzüne bakarak gerçeği öğrenecekti.

Ya da en azından kendine bu kadarını söyledi.

"Papaz içeride mi? Bayan Dalrymple akrabası olduğum için bana izin verdi."

Ian ofisinin kapısında duruyordu.

"Papaz sana geldi. Bana reçel ya da işlemeli yastık getirdin mi?"

"Bugünlerde sizinle görüşmek için adaklar mı getirmem gerekiyor? Pekala, buna ne dersiniz? çekebilecek bir haber getirdim. John O'Flaherty dün gece Pig & Thistle'da görüldü."

Adam sandalyesinde arkasına yaslandı. Ve sonra uzun uzun iç

çekti. "Reçeli tercih ederim," dedi.

"Kusura bakma ihtiyar. Ama evlerinde bazı işler yaptığını biliyordum ve neye ihtiyacın olabileceğini bilmek istersin diye düşündüm. mücadele ."

"İçiyor muydu?" "Oh,

evet."

"Ned Hawthorne ona hizmet mi etti?"

" göre kendi matarasını getirmiş."

Adam kalemini bıraktı ve hemen ayağa kalktı. Bir refleks, bir içgüdüsel. O'Flaherty'lere gitmek için gönüllüleri toplamasına daha birkaç saat vardı ama içinden bir ses şimdi gitmesi gerektiğini söylüyordu. Papaz evinde bir at besliyordu.

Sandalyesinin arkasına örttüğü paltosuna uzandı ve kollarını içine soktu.

Ve sonra durakladı. Bunu sormaktan nefret ediyordu. Ama değildi.

"Ian... bu arada, Lord Haynesworth hakkında bir şey biliyor musun?"

"Haynesworth... şey, toprak zengini ve nakit fakiri. Pek çok aristokrati tanımlıyor, değil mi? Kumar oynamayı sever. Onu çok iyi ama bildiklerim de umurumda değil. Biraz fazla gösterişli görünüyor, ne demek istediğimi , ve bu kadar gösterişli olduğunuzda, tüm bu yansımalar genellikle bir şeyleri gizlemek içindir."

Ian'ın şu anda yaptığı da buydu: bir şey saklamak. Adam bunu hissetti.

"Bana söylemediğin şey ne?"

Ian tereddüt ederek ona baktı. Sonra içini çekti. "Birkaç yıl önce Evie - pardon, Leydi Wareham- için bir düello yaptığına inanıyorum. Ama bir zamanlar Evie için düello yapmak çok modaydı."

Adam'ın yüz ifadesi olmalıydı. "Kusura bakma

ihtiyar," dedi Ian huysuzca.

"Ne için?" Adam'ın sesi gerginleşmişti.

"Şu anda her ne hissediyorsan onun için. Çünkü yüz ifadene bakılırsa, bundan zevk almıyorsun."

Adam kısa, espriz bir kahkaha attı. "Colin'le mi konuşuyordun?"

"Her zaman Colin'le konuşurum," dedi Ian masumca. "Ve verebileceğim en iyi tavsiye başını aşağıda tutman olur. Sen yetişkin bir adamsın. Haynesworth hakkında daha bilgi edinmek istersen, şehrin birkaç mil dışında yaşayan ve Haynesworth ile bazı iş anlaşmaları olan Bay Bartholomew adında bir adam var. O bir avukat ve sanırım orada büyük bir sorun vardı. Ve

Şimdi bir at için bir adamı görmeye gidiyorum ve geç kaldım. Au revoir, kuzen. O'Flaherty ve... diğer her şey için iyi şanslar."

Bölüm 16

"HENNY, uzun burnunu çekiyorsun."

Evie mutfakta, yola çıkmadan önce O'Flaherty'ler için bir sepet hazırlıyordu -Bayan Wilberforce'un yeni pişirdiği keklerden, taze amiral için birkaç eski Londra gazetesinden şapkalar, çeyrek tekerlek peynir - Bayan Wilberforce ile birlikte kasabadan alacakları şeylerin bir alışveriş listesini planladılar.

Henny burnunu büyük bir mendile bastırmakla meşguldü, bu yüzden konuşabilmesi için bir süre geçmesi gerekti

"Sussex'teki tüm bu yeşillik. Ciğerlerim sadece kömür kokusu solumaya uygun."

"Pislik ve nahoş şeylerden bahsetmişken... dün gece Meclis'e kimin geldiğine asla inanamayacaksınız. Lord Haynesworth."

Henny dondu kaldı ve mendilinin tomarlarının üzerinden ona baktı. Ve sonra yüzünü tiksinti kapladı.

"Senin için boynunu tavuk gibi kırayım mı?" Henny boş boş konuştu. "Kokuşmuş herif."

"Bayan Pitney'de gözü var."

Henny telaşlanmıştı. "Serveti ve kaşları olan o zavallı kız mı? Ona ondan bahsedeceksin, değil mi?"

"Yapmak , değil mi?"

"Bunu vicdanında görebiliyor musun? Bence Aziz Petrus'kapıdan geçirirken yeterince sorun yaşayabilirsin. Ona söylemelisin."

Eve iç çekti. Öyle olduğunu biliyordu. Bunu hiç de dört gözle beklemiyordu. Ama Haynesworth bu hafta Bayan Pitney'nin babasıyla konuşmaya niyetliyse, bunu ertelemek mümkün değildi.

"Ve güzel şeylerden bahsetmişken... papazla dans ettin mi?"

Papazla dans etmişti. Aslında bütün gece. Rüyalarında. Sanki ilk dansından sonra bir kez bile çıplak, horlayan, iri yarı bir milletvekilinin yanında uyandı.

Evie, Bayan Wilberforce'un yazarken dikkatle donup kaldığını fark etti. Kız kardeşinin Pitney'ler için çalıştığını hatırladı ve muhtemelen yeterince güvenilir olmasına rağmen, neden dedikodu değirmenine yem olsun ki?

Cevap vermek yerine Henny'ye, "Mektup var mı?" diye sordu.

"Evet. Bir mektubunuz daha var."

Eve ona baktı, kalbi sıkıştı. Bir tane daha.

Ve Cora genellikle sadece haberler çok iyi, çok yeni ya da çok kötü olduğunda yazıyordu.

Tereddüt etti, sonra derin bir nefes aldı ve mührü kırdı.

Gideli bir hafta . Küçük Tommy diş çıkarıyor. Bebek biraz sana benziyor Aoife!

Sevgileriml

e, Cora

Evie mektubu yere bıraktı ve ona baktı.

Göğsüne bir örs yerleşmiş gibiydi.

"Bu hafta sığır eti yok, Bayan Wilberforce," dedi aniden, tam Bayan Wilberforce kasabadan alınacak şeyler listesine "sığır eti" yazarken.

Besleyecek sadece kendisi ve hizmetkârları varken, bu çok masraflıydı.

Cora, yeğenleri... babaları geri dönmezse nasıl hayatta kalacaklardı? Çünkü Eve evinin masraflarını ancak karşılayabiliyordu. Bir parça toprak vardı.

Malikâne dışında çalışıyordu ama bunu yapacak personeli yoktu ve kime kiralayacağını da bilmiyordu.

Bayan Wilberforce listesinden başını kaldırdı.

"Pekâlâ leydim," dedi nazikçe. "Bu hafta sığır eti yok."

BAYAN WILBERFORCE zaten kasabaya gidiyordu, Eve ata bindi. arabalarının üstünde onunla birlikte. O'Flaherty'lere giden yolun geri kalanını peynir dükkânının önünden yürüyecekti; Mrs. Wilberforce bir iki saat içinde onu eve getirmeye gelecekti.

"Ve Bayan Wilberforce... doktorun muayenehanesine uğrayıp Henny'nin öksürüğü için bazı şifalı bitkiler bakar mısınız? Tabii bunun için bir tisane ya da posset gibi bir şeyiniz yoksa?"

"Bunun için bir tentürdiyotum var. Ama bakacağım leydim. Birkaç seçeneğe sahip olmaktan asla zarar gelmez, değil mi?"

Emin olmak için yaşanacak bir felsefe.

Evie, yürüyüşün geri kalan kısa kısmını O'Flaherty kendi kendine şarkı söylüyor, sepeti sallıyor, soğuk havanın tadını çıkarıyordu. Hava neredeyse açıktı ve tepeden aşağıya deniz kokusu taşıyacak kadar esinti vardı.

Ama O'Flaherty arazisine yaklaşıırken yavaşladı.

Bir şeyler yanıltı.

Bir sessizlik havası vardı. Sanki evin kendisi bir korkmuş, çömelmiş bir yaratık. Köpek Molly onu karşılamak için kükreyerek kapıdan çıkmadı. Tavuklar bile daha sakin görünüyordu, ama sonra Son zamanlarda daha sık besleniyorlardı. Sepetine her şeyden çok boş bir merakla bakıyorlardı. O kapıya yaklaşırken ayak parmaklarını yalnız bıraktılar.

Yavaşça yürüdü, duyuları kadar güçlenmişti ki kendi ayak seslerinin toprağa çarpması bile takip edildiğini hissetmesine neden oluyordu.

Avluyu yarılarmıştı ki, aralık kapıdan bir ses ona ulaştı. Bir erkeğin sesi, içkiyle yükselmiş ve bulanıklaşmış. Bir kadın sesinin uzlaştırmacı, umutsuzca yatıştırıcı mırıltısını ezip geçiyor.

Çocukları hiç duymadı.

Eve durdu. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi kırırdamadan durdu. Bulamaçlı sesler çok tanıdıktı. Kalbi kendini fırlatıyor Göğsünün duvarlarına karşı, aniden lav gibi kalın ve tehditkâr görünen havada kendini ileri doğru zorladı.

"Ve ben yokken bu eve kimin girmesine izin verdiğinizi bilmek istiyorum!"

Eve kapıyı biraz daha iterek açtı, yavaşça, yavaşça, sessizce. Sadece birkaç santim.

Hemen bir köşeye sinmiş çocukları gördü. Köpek Molly önlerinde çömelmiş, titriyordu. Bebek beşiğinde arkalarındaydı ve yumuşak, telaşlı sesler çıkarıyordu.

Kimse onu fark etmedi.

Ve tıknaz, yüzü tuğla renginde, saçları bir zamanlar göz kamaştırıcı iken şimdi pas rengine dönmüş bir adam duruyordu.

Odanın ortasına.

Yüzünü Mary Flaherty'nin birkaç santim yakınına kadar indirmiş, hırlıyor ve sallanıyordu. Muhtemelen Mary'nin yüzü onun için pek odak noktası değildi. Çünkü Eve durduğu yerden John O'Flaherty'nin kokusunu -alkol ve kat kat yıkanmamış ter- alabiliyordu.

"Sana hayırseverliği kabul etmen konusunda ne demiştim Mary? Bu-"O bir parça ekmek kopardı ve masanın üzerine fırlattı; ekmek yere sıçradı. Köpek Molly ona özlemle baktı. "Hayırseverlik Ekmek! Ve sen ve kasabadaki herkes sana bakamayacağımı söylüyorsunuz! Onlara böyle mi söylüyorsunuz? Benimle alay etmek hoşuna gidiyor, değil mi? Değil mi?"

"Hayır John," dedi Mary usulca, yatıştırıcı bir sesle. "Hiç de değil. Sana söz veriyorum. Sadece yeni bebekle birlikte-"

John O'Flaherty geri elini iyice kaldırdığında zaman yavaşladı.

Karısının yüzüne doğru savurmak için daha iyi.

Ve Eve bir ölüm perisi gibi çığlık atarak kapıdan ona doğru uçtu.

Ve Adam, sadece birkaç metre arkasında, onun bunu yaptığını gördü. İki uzun adımda içeri girdi. Ona doğru hamle yaptı ve belinden yakaladı. Kadın kurtulmak için çırpındı ve tekmeledi, o da onu kolunun altına aldı ve kapıya doğru fırlattı.

John O'Flaherty ile karısının arasına giren ve çenesine yumruğu indiren de oydu.

Adamın kafasını geriye atıp tek dizinin üzerine çöktüğünde Evie'nin nefesi kesildi.

Ancak O'Flaherty refleks olarak tekrar denediğinde, tıpkı bir yel değirmeni gibi dolaşmaya devam etmekten başka çaresi yoktu-Adam'ın eli havaya kalktı ve

havada bileğini yakaladı. Bir an için iki kolları kilitlendi, Birbirlerini zorluyorlardı. Ve sonra Adam hızlı ve ustaca bir hareketle O'Flaherty'nin kolunu sırtına doladı ve iyice yukarı çekti.

O'Flaherty irkildi; yüzü acıyla gerildi ve tuğla rengine büründü.

Onun ve Adam'ın nefes alış verişlerinin odada duyulan tek şeydi. Köşede toplanmış olan çocuklardan tek bir ses bile gelmiyordu.

"Şimdi, John." Adam'ın sesi sakindi. Konuşmaya dayalı. "Sen ve ben İkimiz de biliyoruz ki eğer hareket edersen, bu senin için daha kötü olacak. Benim ve senin cüsselerimizi ölçmediğin gibi, makul olalım, ben ayığım ve sen değilsin ve ihtimaller senin aleyhine. Hem de çok aleyhine."

John O'Flaherty bunu gibiydi. Başını salladı, neredeyse Boynundaki ipler hâlâ öfkeyle gerilmiş olsa da makul bir şekilde. Belirgin bir mücadele verdi. Görünüşe göre Adam'ın az önce söylediklerini tam olarak onaylıyordu, çünkü nefesi kesilmişti.

"Karına vurmana izin vermeyeceğim. Ve bu evden çıkana kadar seni bırakmayacağım. Bu şekilde kapıya kadar yürüyeceğiz, sonra seni kapıdan geçireceğim, sonra tepeden aşağı, kasabanın içinden, barı geçip kasabanın dışına doğru yürümeye devam edeceksin ve geri dönmeyeceksin, ve gelmeyeceksin Geri. Eğer arkanı dönersen," dedi neredeyse özür dilercesine, "seni dümdüz ederim. Seni çok çabuk yere sererim. Aslında sana yapacağım şey, akşamdan kalmalıktan çok daha fazla acıtacak ve çok daha uzun sürecek. Sizi beni test etmeye davet ediyorum."

Yine, çok makul.

John O'Flaherty bunu düşündü. "Kulağa adil geliyor," diye kabul etti.

Akıllıca. "Şimdi yapalım mı?"

Valsin tuhaf bir şekilde mutasyona uğramış haliyle, karıştırdılar, Adam Elini o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyazdı, ön kol kasları şişkinleşmişti. John O'Flaherty sanki yanlış bir şey yaptığını biliyormuş gibi işbirliği yapıyordu.

Kapının birkaç adım ötesinde Adam onu aniden bıraktı. John sendeledi, sonra kendini toparladı. Başını salladı ve eve baktı. "Yürümeye devam et,

John."

Adam, John O'Flaherty'nin yolda ağır adımlarla ilerleyişini izledi.

Ve sonra yüzüne dokundu. Sadece hafif bir darbe almıştı, Dengesini bozmaya yetecek kadar. Muhtemelen bir çürüğü olacaktı. Ama daha önce de çürükleri olmuştu. Onları daha iyi karşılayabilirdi. Bayan O'Flaherty'nin yapabileceğinden daha fazla.

Mary O'Flaherty utançtan kıpkırmızı kesilmişti. "Çok üzgünüm, Peder Sylvaine. Nadiren... yani... sadece içkiyle. Neredeyse hiç... neredeyse hiç çocukların önünde. I ..."

Döndü ve aceleyle çocuklarının yanına gitti. Ve buna o kadar alışmışlardı ki, küçük olan bile ağlamadı.

Kaptan Katharine köşede oturmuş, koruyucu kollarından birini birbirine sarılmış kardeşlerine ve kız kardeşine dolamıştı. Neredeyse en küçük kız kadar uzun olan köpek Molly de aralarında oturuyordu. Bebek uyanıyordu, beşiğinde usulca mızızlanıyordu. Katharine diğer eliyle Aziz Christopher madalyasına sıkıca tutunmuştu.

"İşe yaradı anne," dedi. "Leydi Wareham'ın kaptan madalyası işe yaradı. Babam gitti!"

Eve küçük bir acı sesi çıkardı. Sanki içinde bir şey kopmuş gibiydi.

Topuklarının üzerinde döndü ve evden dışarı çıktı.

Mary O'Flaherty çocuklarla meşgul olduğu için onu fark etmemişti ve şimdilik güvendediydi. O da Eve'i takip etti.

Büyük meşe ağacına kadar yürüdü ve durdu. Vücudunu ağaca yasladı ve soyulmuş dalların arasından yukarıya baktı.

Onun yanında ağaca yaslandı; ikisinin, hatta üçüncü bir kişinin bile yaslanabileceği kadar yer vardı. Ağaç yüzyıllardır oradaydı ve muhtemelen O'Flaherty'lerden daha kötülerini görmüştü. Ve daha iyisi.

"Neredeyse hiç," diye acı bir şekilde alıntı yaptı.

Buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Bir süre sessizlik içinde eğildiler. "Neden böyleler?" diye sordu sonunda. Hiç düşünmeden.

"Onlar mı?"

"Erkekler. Bazı erkekler," diye düzeltti.

Omzu onun omzuna hafifçe değene kadar bir santim kadar hareket etti ve onun hafifçe rahatladığını hissedebiliyordu. Adam sanki eline bir kelebek konmuş gibi hareketsiz kaldı.

"Bazen yoksulluktur," diye başladı usulca. "Bir adam kendini çaresiz hisseder, ailesini geçindiremediği için işkence çeker. Çoğu erkeğin çaresiz hissetmekten daha az hoşlandığı bir şey

yoktur." "Zengin değilsin."

"Bunu hatırlatmak ne kadar da hoşuma gidiyor."

Yarı gülümsedi. Boğazına dokunmak için uzandı ama elini tekrar bıraktı. Aziz Christopher madalyasının şu anda Kaptan Katharine'in boynunda asılı olduğunu tekrar hatırladı.

"Keşke bir cheroot'um olsaydı," diye itiraf etti. "Londra'dayken ara sıra içiyordum. Çok sakinleştirici, cheroots."

"Ben de bir şekilde gözden kaçırdığınız bir ahlaksızlık olduğunu düşünüyordum."

Küçük bir gülümseme daha. "Tam zamanında geldin. Kuzenim Ian John O'Flaherty'nin görüldüğü konusunda beni uyardı. İçgüdülerim beni gönüllülerin önüne geçirdi." Atının bağlı olduğu yeri işaret etti.

Düşünceler içinde kaybolmuştu. Anılarda, şüphesiz.

"Kendinizi hiç çaresiz hissettiğiniz oldu mu, Peder Sylvaine? Tamamen koşulların merhametine kalmış?"

Özellikle "çaresiz" kelimesini kabul etmek istemiyordu. Ne bu, ne de koşulların merhametine kalmış olmak, çünkü şu anki koşulları onun karmaşık, görkemli yollarını içeriyordu. Evie Duggan hakkında hissettim.

"İşimin çok fazla tahmin içerdiğini söylerken ciddiydim." "Peki o zaman. Bu konuda becerikli olduğunuzu söyleyebilirim," dedi kuru bir sesle.

Bir nefes üfledi. "Baban içki içer miydi?" Bu soruyu sanki bir sohbete devam ediyorlarmış gibi sordu.

Yüzünü yavaşça ona çevirdi. Önce inanmadı, sonra öfkelendi, sonra da acıyla kıstı.

"Yeteneğinizin kanıtı." İronik bir şekilde, neredeyse acı bir şekilde söyledi eğlenerek. "Gençken bunu durdurmak için hiçbir şey yoktu. Babam ve içtiğinde anneme vururdu. Durdurmaya çalıştım."

Vücudundaki her kasın gerildiğini hissedebiliyor, bir sonraki soru için kendini hazırlıyordu.

"Sana vurdu mu?"

Ama cevabı zaten bildiğinden emindi. Küçük bir kıza darbeler yağdıran bir adam hayal etti ve öfke boğazının arkasında düğümlendi. Başı bu yüzden hafifledi. Ve düşündü: Zamanı geri çevireceğim. O anda bunu gerçekten yapabileceğini hissetti, öfkesi o kadar güçlüydü ki. Ona gelen her zararı geri alacağım.

Adamın gerginliğini, koluna hafifçe dokunan kolunda hissetmiş olmalıydı. Biraz kıpırdandı.

"Sadece birkaç kez," dedi uzaktan. "Bugün senin devreye girdiğin gibi annem devreye girdi. Onun bize yaklaşmasına izin vermezdi. En ağır yükü çeken hep annem oldu. Sonra o gitti ve bir daha geri dönmedi; sonra da annem öldü."

Bir çocukluğu özetlemek için ne kadar kısa ve acımasız bir yol, diye düşündü.

"Ve biliyor musun... O zaman asla bir erkeğin merhametine kalmayacağıma yemin ettim. Asla. Bir erkekle ne zaman başlayacağımı ve ne zaman bitireceğimi hep ben seçecektim."

Bunu bir itiraf ve bir uyarı olarak duydu.

Ve böylece hayatının mozaiği giderek daha fazla yerine oturdu. Kaosun içinde doğmak, hayatını bu kadar planlamasının nedeniydi. dikkatlice. Ve ailesini korumak için neden bu kadar çaresiz kaldığını... Çünkü annesini çocukken hiç koruyamamıştı.

Ve sahip olduğu tek şey ailesiydi. Ama yapbozunun bir kısmı hâlâ kayıptı.

"Londra'ya nasıl geldin?"

"Köyümüzden geçen bir tenekeci bana çok güzel olduğumu ve hayatımı sahnede kazanabileceğimi söyledi." Ona ironik bir şekilde

apkın bir bakış. "Hepimizi arabasıyla oraya götürmesi için onu ikna etmeyi başardım. Tüm küçük Duggan'ları."

"Ah, güzel olmanın avantajları. Ve ikna edici."

Kısa bir kahkaha attı. "Hatırlatırım, tek aldığı şey bir öpücüktü. Kardeşlerim küçüktü ama başka bir şey yapmaya kalkışsaydı onu paramparça ederdik ama tamircimiz her şeye rağmen terbiyeliydi. Bana Aziz Christopher madalyamı verdi. Biraz teneke, ama şans için olduğunu söyledi. Ve güzel olabilirdim, ama ben bir Köylü ve benim gibi bir kız için sadece birkaç seçenek var. ailesini ıslahevinden ya da hapishaneden uzak tutmak için iyi para kazanması gerekiyordu. Neyse ki beni Yeşil Elma Tiyatrosu'na yönlendirdiler. Gördüğünüz gibi benim biraz yeteneğim var," diye ekledi ağzını bükerek. "Ya da ben öyle keşfettim. Eğlendirebiliyorum. Ya da yeterince eğlendirebiliyormuşum."

"Ve böylece ailenize bakabildiniz."

"Başlangıçta pek de göz alıcı değildi - bir sonraki ikametgahınız olarak Seven Dials genelevinin üzerindeki bir odayı tavsiye etmem. Örneğin, Peder Sylvaine."

"Ve burada fena halde baştan çıkarılmışım."

"Sadece... O'Flaherty'leri görmek.. Adam, Cora için çok endişeleniyorum," diye itiraf etti. Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. Yarı yarıya güldü, yarım inledi ve ellerini yüzünden aşağı kaydırđı. "Tarih tekerrürden ibaret, değil mi? Aldığım son mektupta kocasının kaybolduğu yazıyordu. Onun için dua eder misin?"

Avlanan gözlerini ona çevirdi.

"Dua edeceğim." Bu bir yemindi. Onun için düzeltebileceği her şeyi, yapabileceği her şeyi yapacaktı.

Başıboş bir esinti birkaç ölü yaprağın yuvarlanmasına ve yerde birbirini kovalamasına neden oldu. Kovalamaca gibi görünüyordu.

"Yaptığın çok nazik bir şey Eve," dedi, sesi yumuşak ve sertti. "Madalyanı küçük Katharine'e vermen. Ne kadar iyi bir şey."

Tek omzuyla omuz silkti. "Eskiden ona tutunduğumda yardımcı olduğunu düşünürdüm. Hiç yoktan çok daha iyiydi. Korkunç bir şey çaresizlik hissi. Tanrım, herhangi bir şeyin merhametine kalmaktan nasıl da nefret ediyorum."

Bir an için birlikte yolu izlediler, sanki iyi ya da kötü tüm sürprizlerin kaynağı yolmuş gibi.

"Bunu nasıl yapıyorsunuz? Onunla nasıl insanmış gibi konuşabiliyorsun?"

Bu bir suçlama değildi. Sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibiydi.

Nefes aldı. "Şey, babam... biraz zorba biriydi. Tahmin edilemez. Öfkeye kapılır, yumruklarını serbestçe kullanırdı. Ondan uzak durmak için hava durumunu okuyabildiğiniz gibi onu okumayı öğrendim ve sanırım bu şekilde gözlemci oldum. Ve ... denemek zorundaydım onu anlamaya çalıştım. Ve onu anladığımda... oradan şefkate geçmek çok da zor olmadı. Ondan hoşlanmadım. ona, dikkat et." Uzaktan söyledi. "John O'Flaherty'den de hoşlanmıyorum. Bence aşağılık biri. Ama ona acıyorum."

Bunları daha önce başka birine yüksek sesle söylememişti. Bu sonuçlara bu andan önce bu kadar net bir şekilde vardığından emin değildi.

Ama ona kendinden bir şeyler vermek istiyordu. Bu güven alışverişlerinin onları kedi beşiği gibi birbirlerine daha da yakınlaştırdığını bilse bile, aynı anda birbirlerini çözdüklerini de biliyordu.

"Ve öyle günler oluyor ki... neredeyse her gün... O'Flaherty'nin senin baban gibi asla ailesinin yanına dönmemesini umuyorum O'Flaherty'nin çocukları kendi toprak parçalarını işleyecek ve hayvan yetiştirecek yaşa geldiklerinde

Bir şekilde, şansla, benim yardımımıla ve değerli Bayan Sneath'in taburuyla, babaları gittiği için hepsinin daha iyi hayatta kalacağını düşünüyorum. Ama bazen bir adamın ailesi sahip olduğu tek şeydir, onu günden güne ayakta tutan tek şeydir. Onları hak etmiyor olabilir, ama bunun getirebileceği rahatlığı ondan esirgemek kolay bir şey değildir.

Ve dediğiniz gibi herkes bir şansı hak eder."

Döndüğünde, kadının gözlerini çözemediği bir ifadeyle kendisine diktiğini gördü. Açık ve acıyan bir şey, acıya benzer bir şey ama aynı zamanda sevinç de olabilirdi.

O kadar hızlı bir şekilde anlaşılmaz hale geldi ki, bu bir ışık oyunu olabilirdi.

"Boğazını parçalamak isterdim," dedi neredeyse dalgın bir şekilde. "O'Flaherty."

"Biliyorum."

Yarı gülümsedi. "Şiddetli itirafım karşısında ne kadar da sakınsın."

Karar kendiliğinden oluştu. O anın saf bir uzantısıydı. Ellerini paltosunun ceplerine soktu ve Leydi Fennimore'un kendisine verdiği kutunun etrafına kapattı, eliyle iterek açtı parmaklarının altındaki ince zinciri hissetti.

Elindeki küçük altın haçı kapattı ve .

Konuşmadan önce sadece bir an tereddüt etti. "Bunu almanı istiyorum. Bunu bana Leydi Fennimore verdi. Ona şans getirdiğini söyledi. Koruma. Bunu kime vermem gerektiğini bildiğimi söyledi."

Elini açtı ve ona ne olduğunu gösterdi.

Küçük haça baktı. Şaşkınlıktan nefesi kesildi.

Yanaklarında hafif bir kızarma oldu. Uzun bir süre başını kaldırıp ona bakmadı. Belki de onun kendisini görmesini istemiyordu. İfade. Belki de bunun onun için ne anlama geldiğini, ondan ne istediğini ve bir teklifi kabul etmenin sonuçlarını düşünüyordu. şey.

"Ama ben artık büyüdüm." Hafiflemeye çalıştı. "Korunmaya ihtiyacım olmamalı. Bunu yapmam mümkün değil-"

"Eve."

Aniden durdu. Yüzü asıldı, gözleri adamın ona verdiği sessiz isim karşısında irileşti.

"Ara sıra yardıma ihtiyaç duymak normaldir. Değişiklik olsun diye bir başkasının sizinle ilgilenmesine izin vermenizde bir sakınca yoktur. Ve bazen bir hediye kabul etmek, başkasına verdiğiniz bir hediyedir. Hepsi bu kadar."

Tereddüt etti. Dudakları kararsızlık içinde birbirine yapıştı. Ve sonra bir nefes daha üfledi.

"Benim için takar mısın?"

Ve yavaşça, yavaşça arkasına döndü ve elini saçındaki düğüme götürüp kaldırdı.

Ensesindeki o ince siyah saç izini, soluk yumuşak tenini ortaya çıkarıyor.

O kadar şehvetli, o kadar samimi bir hareketti ki, neredeyse elbisesini başının üzerinden kaldırıp yere bırakacakmış gibi hissettiriyordu.

Başını eğdi, indirdiği kirpiklerinin arasından omzunun üzerinden eğik bir bakış gönderdi.

Sonra tekrar ondan uzaklaştı.

Bir meydan okumaya asla karşı koyamazdı ve nefes alır gibi flört ederdi.

Ve Tanrım, biliyordu. Bunun ona ne yaptığını biliyordu.

Tıpkı ona ne yaptığını bildiği gibi.

Zihninin uzak bir köşesinde "Haynesworth" kelimesi kıpırdandı.
Uzaktan, onun kaç erkeğe aynı şekilde bakmış olabileceğini merak etti.

Ama Haynesworth şimdi onlardan sonsuz derecede uzakta

görünüyordu. Bir kez daha, dünya ikisinden ibaretti.

Birdenbire, genellikle oldukça güvenilir olan parmakları o kadar
beceriksizleşti ki, sanki ellerini ilk kez kullanıyormuş gibi hissetti.

Kolyeyi açmak için kopçayı sonsuza kadar uğraşmış gibi hissetti. Kolyeyi
kadının ön tarafına getirdi; yavaşça, yavaşça, haç göğüslerinin kabarıklığına
hafifçe çarpana kadar indirdi.

Ve kasıtlı olarak yukarı, yukarı, yukarı sürükledi, ince zincir tenini yavaşça
okşadı, ta ki küçük haçın ağırlığının köprücük kemiğine yerleştiğini
hissedene kadar. Ve büyülenmiş bir halde, kızın ensesinden tüylerinin diken
diken oluşunu izledi.

Omuzları şimdi hızlanan nefesiyle birlikte sallanıyordu. Kendi nefesini

de duyabiliyordu.

Başı vücudunun üzerinde süzülüyor gibiydi. Mandallamak da başka bir
sonsuzluk egzersiziydi. Titreyen parmakları ona sürtündü.
Ensesindeki ipeksi siyah saçlara karşı, göz ardı edilemeyecek kadar saten
bir ten.

Ve sonra bitti.

Parmakları orada, mandalın hemen üzerinde duruyordu. Onu terk etmekten nefret ediyordu. O asla bir erkeğin merhametine kalmak istemez, diye düşündü.

Birden kendini meşe ağacı gibi hissetti, sonsuza dek oraya dikilmişti, parmak uçlarından daha fazlasıyla dokunmaya cesaret edemediği bir kadından sadece bir kıl payı uzakta hareketsiz kalmaya mahkûmdu.

Kolaylıkla ıstırap olarak adlandırılabilir kadar büyük bir istek saldırısına karşı gözlerini kapattı. Yüce Tanrım. Sadece oraya, tam oraya, kulağının altına, kalbinin attığı yere bir öpücük kondurmak ve bunun hızlı çarpışına kendisinin neden olduğunu bilmek. Kollarını ona dolamak, onu takip etmek

Kalçadan dar bele uzanan zarif çizgide, ellerini göğüslerinin üzerine götürmek, ağırlığını hafifçe ezmek ve onları iniltisini duymak için. Parmaklarını meme uçlarında gezdirip zevkten sarsılmasını sağlamak. Elbisesini yavaşça yukarı sıyırmak ve ellerini kalçalarının arasından geçirerek sıcak, ipeksi jartiyerinin üstündeki deriyi. Daha yukarıları, daha yukarıları aramak, bacaklarının arasındaki ıslaklığa . Bacaklarının çaresizce düştüğünü hissetmek için ona açıldı, daha fazlasını, daha derinini, ona verebileceği serbestliği istiyordu.

Sertleşen sikini serbest bırakmak için, sonra onu döndürmek ve bükmek için ve Kendini ağaca yaslayıp adamın hamlelerine dayanırken içine daldı...

Nefesi kulaklarında alçak bir uğultuya dönüştü. Şimdi titriyordu.

Ve boşuna, herhangi bir acıda olduğu gibi nefes almak için çabaladı.

İşe yaramazdı. Arzunun diğer tarafına doğru eğilmişti ve tamamen düştü.

Lanet Leydi Fennimore'un ve onun güzel acılarının canı cehenneme.

Sanki bir rüyadaymış gibi, ağzının alçalmasını izledi. Ve önce sadece nefesi ince siyah saçları karıştırdı. Ve sonra dudakları, sonunda, onun tenine değdi. Yavaşça, hafifçe bastırdı, oraya bir öpücük kondurdu.

Nefesi kesildi. Yarı iç çekiş, yarı inleyiş, hayatında duyduğu en erotik sestti.

Dudakları yumuşakça, çok yumuşakça oyalandı. Nefesi, ağzı, onun tadını çıkarıyordu.

Başı ağır, durgun bir şekilde geriye düştü ve dudaklarını boğazının ipeksi hatlarında, kulağının altında gümbürdeyen nabzına doğru kaymaya davet etti. Diliyle daire çizdi. Yarı açık dudaklarıyla kapladı. Ağzını. Vücudu nefes alış verişiyle birlikte sertçe sallanıyordu.

Köpek Molly havlamaya başladı.

Bu ona sahip olduğu tüm kontrolüne mal oldu, başını kaldırdı tekrar. O anda, şimdiye kadar yaptığı en zor şeymiş gibi hissetti. "İşte," diye fısıldadı sonunda, o sonsuz sessizliğin içine.

Hiçbir şey söylemedi.

Nefes alış verişinin yırtık pırtık sesi her şeyi anlatıyordu.

Ve öylece durdular, bir an donup kaldılar, birbirlerine dokunmaktan kıl payı uzaktaydılar, Adam'ın ereksiyonu onunkine doğru geriliyordu. Pantolon. Arzu ve kararsızlık acısı içinde. Bayan

Amy Pitney'in arabası virajı dönerken.

Pencereden dışarı baktığında papazın kontesin arkasında durduğunu gördü. O kadar yakındı ki Ona dokunarak.

Kontesin gözleri kapalıydı. Yüzü muazzam bir duyguyla dolup taşıyor gibiydi.

Ve sonra, arabasının tekerleklerini duyduklarında, dağılmış dokuz lobut gibi aniden ayrıldılar.

Kontes ev için, papaz da evin arkası için hareket ediyor.

Yarım saat kadar sonra Bayan Sneath, Amy, Josephine ve Leydi Fennimore'un kızı Jenny'nin sesleri Eve'in O'Flaherty'nin evi neşeli bir kargaşaya sahne oldu.

Peder, diğer gönüllüler gelene kadar onlarla birlikte evin içinde kaldı, ardından tüm adamlar Müştemilatta, çekiçle vurarak, bağırarak ve gülererek çalışırken, evin içinde Eve bir şeylere çarptı. Ve cümlelere başlayıp bitirmeyi unuttum. Ya da gözlerini uzay.

Çorbanın kaynamasına izin ve yetkili Kaptan Katharine sobaya doğru koştu ve onu kurtardı. Yerleri süpürmeye başladı, Sonra durakladı, elleri süpürge'nin üzerindeydi, ta ki çocuklardan biri süpürgeyi elinden çekene kadar.

"İyi bir güverte tayfasısınız, Leydi Wareham!" dedi. "Ambarda otuz gün!"

"Aşırı bir ceza, kesinlikle," dedi Evie yumuşak bir sesle.

Bebeği bir anlığına Bayan O'Flaherty'den almak için oturdu ve diğer çocuklardan biri onun yanına oturdu. O fark etmeden önce neredeyse saçından bir tarak koparmayı .

Amy ve Jenny en küçük kıza ve oğlanlara ders verirken ve çocuklarla oynayıp gülerken fark etmediği şey çocuklar, ona tek kelime etmemişlerdi.

Çünkü öpücük Eve'in içinde yankılanmıştı. Onu geçirmişti; kan yerine damarlarında akıyordu. Neredeyse göremiyordu

herhangi bir şey; o sadece hissetti. Bunu tekrar yaşamak için yapması gereken tek şey hayal etmektir ve kulağının altındaki yer şarkı söyledi. Dudakların boğazına yaptığı basit bir baskı onu çözmüştü.

Korku ve neşe, bir makaranın iki korkunç, görkemli ortağı gibi vücudunda dolaştı.

Onu istiyordu, onu istiyordu, istiyordu.

Amy Pitney'nin çocuklardan birinin okumasına yardım ederken durakladığını ve odanın diğer ucundan ona baktığını fark etmedi, yüzü kapalı, sert ve spekülâtifti.

"Leydi Wareham, madalya işe yaradı. Gerçekten işe yaradı," Kaptan Katharine ona fısıldadı, omzuna yaslandı, çocukların yaptığı o dikkatsiz şefkatli şekilde, Evie bitmek bilmeyen yığınlardan birini onarmaya yardım etmek için elinden geleni yaparken Pantolon. "Yine gitti. Babam yaptı."

"Size bir sır vereceğim, Kaptan Katie. Madalya sadece onu takan kişi güçlü ve zeki ise işe yarar. Ve sen öylesin."

Kaptan Katharine fısıltıyla, "Biliyorum," dedi.

Eve gülümsemekten kendini alamadı. Bu çocuğun kendine güvenini nasıl da seviyordu.

"Ve bazen çok güçlü, zeki insanlar biraz daha fazla test edilir Ama bunun nedeni onların büyük şeyler için yaratılmış olmalarıdır, Kaptan Katharine. Yani bazen bir davanın sonu gibi görünen şey, aslında içinde pek çok ilginç bölüm bulunan uzun, heyecanlı, harika bir hikayenin sadece bir parçasıdır. Herkül'ün hikayesini duydunuz mu?"

Kaptan Katharine başını salladı.

"O zaman birlikte , değil mi?"

Denemeler ve pek çok ilginç bölüm içeren hikâyeler ve cesarete duyulan ihtiyaç Eve'in Amy'yi hatırlamasına neden oldu. Eğer Haynesworth bu hafta babasıyla konuşmaya niyetliyse, o zaman onunla hemen zor bir konuşma yapması gerekecekti.

Yapacağı en zor konuşmalardan biri olduğundan şüpheleniyordu. Ama damarlarındaki öpücük bir uyuşturucu gibiydi. Ve bir şekilde, bunun her şeyi kolaylaştırabileceğini düşündü.

Ve eğer Haynesworth geçmişinin bir parçası olmasaydı, korkunç bir hata yapmak üzere olduğu konusunda asla uyarılmayabilirdi. Ve en azından bunun için Eve'in minnettar olması gerektiğini düşündü.

Amy'ye baktı. Ancak Amy'nin onu tuhaf, soğuk ve spekülâtif bir ifadeyle izlediğini gördü.

"Amy," dedi ona, "benimle yürüyüşe gelir misin? Biraz hava almaya ihtiyacım var."

Bölüm 17

, müstemilatta çalışan adamların bağırışları ve kahkahaları havayı dolduruyordu. Araya köpek Molly'nin havlamaları karışuyordu.

Avlunun ortasına doğru birkaç adım yürürlerken Amy sessizdi. Eve durdu. "Sana söylemem gereken bir şey var, Amy."

Amy kollarını kavuşurdu ve sert kaşlarını kaldırdı. "Elbette konuşun, Leydi Wareham."

"çok sayıda erkek tanıdığımın farkındasınızdır. Belki de erkeklerin karakterini değerlendirebilecek bir konumdayım. Bana inanıyor musunuz?"

Amy kısa bir kahkaha attı. "Zamanında pek çok erkek tanıdığınıza inanıyorum. Ve karakter değerlendirmesi konusunda çok iyi olduğunuza inanıyorum."

Eve, Amy'nin ruh halini tam olarak kestiremiyordu. Ya da ses tonunu. İroniyi bir gecede öğrenmiş gibiydi. Yanaklarında yüksek bir renk vardı, gözlerini kırpmıyordu ve kibirli çenesi haklı bir şekilde ayarlanmıştı. Gözleri sertti. Josephine'in zeytin-taş karşılaştırmasına nasıl vardığını anlamak zor değildi.

"Peki o zaman," diye devam etti Eve. "Geçmişimi bildiğimize göre, bir süre Opera'da dansçı olarak çalıştığımı da biliyorsunuzdur. Yeşil Elma Tiyatrosu. Lord Haynesworth'u o zaman

tanımıştım." Amy'nin tepkisini ölçmek için bekledi.

Şaşkınlık yok, gözler açılmıyor, seğirme yok.

Sadece sert, soğuk bir bakış. " et." Daha fazla ironi.

"Çok iyi... çok kısa ve öz konuşacağım. Benim için bir düello yaptı. İlgisi. Korkarım o zaman bile onun ilgisini hoş karşılamamıştım ve düello gereksiz, tatsız ve yasadışı idi. Korkarım o aslında tamamen ... kadınlara karşı saygısızdı. Bana karşı oldukça zorlayıcıydı ve onu tanıdığımda onursuzca davrandı."

Masum, umut dolu bir genç kızın duyması gereken korkunç bir suçlar listesi. Bunu söylemekten korkmamayı ne kadar isterdi. tam olarak Haynesworth'un yaptığı şeydi.

Amy kollarını kavuşturdu, sanki onu korumak ister gibiydi. etkiledi. O kısa, nahoş kahkahalarından birini daha attı.

"Bana bunu söyleyeceğini söylemişti." Bunu neredeyse kendi kendine söylüyordu. Yüzü kapalı ve kırgındı, sanki bir sırrı varmış gibi.

Evie'nin içinde küçük, soğuk bir huzursuzluk rüzgârı esti.

"Amy," dedi Eve nazikçe, "korkarım bu doğru. Geçmişimden pişmanlık duymuyorum. Aileme bakmamı sağlayan şey buydu. Ama kariyerimin bir parçası olarak pek çok insanla tanıştım. Ve bunu başarmanın yollarından biri de

Hayal edebileceğinizden ve bilmenizi umduğumdan çok daha çetin bir dünyada hayatta kalmak, çok iyi bir karakter yargıcı olmamı sağladı. Haynesworth yakışıklı ve çekici, ama acımasız, bencil ve istediğini elde etme konusunda çocuksu.

ve bir servete çok ihtiyacı var. Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama bence sen böyle bir kocadan çok daha iyisini hak ediyorsun.

ve çok daha iyisine sahip olabilir ve olacaktır. Ve bunu sana söylemem konusunda bana güvendiğini sanıyordum."

Her kelimeyle birlikte Amy'nin yüzü daha da kızardı, ta ki öfkeli bir acıyla benek benek olana dek.

"Aslında tam tersi, değil mi Leydi Wareham?" dedi acı acı. "Senin ilgini reddetti çünkü bir opera dansçısıyla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ve şimdi siz onu cezalandırmaya çalışıyorsunuz."

Mutluluk şansımızı engelleyerek. Çünkü sen . "Uzak," diye alıntı yaptı ve iğneleyici bir kahkaha attı. "Ve tüm bu süre boyunca bizden uzak durmamızı istedin, böylece Papazın ilgisini kendine sakla! Londra'dan ayrılmak zorunda kalmak ve hak ettiğini düşündüğün, alışkın olduğun tüm o sürekli pohpohlanmalar senin için ne kadar zor olmuştur. Ben de seni arkadaşım sanıyordum."

Şok olmuş bir halde irkilen Eve oldu. "Amy, lütfen dinle-"

"Ve-" Amy öfkeli bir zaferle darbesini indirdi.
"Jenny annesinin o haçı Peder Sylvaine'e verdiğini biliyor. O da sana verdi."

Suçlayıcı bir parmakla Evie'nin boğazındaki kolyeyi işaret etti.

Eve'in elinin ona dokunmak için havalanmasını engellemek için tüm kontrolünü kullanması gerekti.

Lanet olsun. Mücevher hediyelerinin her zaman bir sonucu varmış gibi görünüyordu.

"gerçekten bir Kara Dul'sun, değil mi? Alçakça zekisin, bunu kabul ediyorum. Papaz iyi bir adam, Leydi Wareham. Ve o da bir erkek, bu yüzden siz ve sizin yöntemleriniz onun başını döndürdüyseniz buda onun suçu yok. Ama sizin ağınıza düşmeyecektir."

Öfkesine rağmen Evie neredeyse gülecekti. Amy açıkça ilk, gerçek, haklı işkencesinin sancılarını çekiyordu. Ama Eve aktrislerle çalışmış ve opera şarkıcılarıyla arkadaşlık etmişti. Histriyonik, neredeyse hepsinin konuştuğu dildi. Ona göre bu neredeyse sıradan bir şeydi. Amy'ye sert bir şekilde vurmakla sallamak ve onu yatıştırıcı bir şekilde okşamak.

İkisinin de hoş karşılanmayacağını biliyordu.

"Aferin Amy! Belki de sahneye çıkmalısın. Ama ben senin arkadaşınım. Ve değer herkesin hayatı üzerine yemin ederim ki sana Haynesworth hakkında doğruyu söylüyorum. Şu an incinmiş ve kızgınsın, ama şunu hatırlamanı istiyorum: Papaz iyi bir adamdır. Lütfen.

Bunun neden böyle olduğuna inandığınızı düşünün. Ve sen çok zekisin-gözlü ve zeki: Kendinize Haynesworth'ün onunla ya da Simon Covington'la boy ölçüşüp ölçüşemeyeceğini sorun - bu adamları iyi yapan nedir? Pek çoğumuzun hayatta seçim şansı olmadığı ve pek çok kadının vermemeyi tercih ettiğimiz kararlara zorlandığı doğru. Ve haklısınız. Büyük bir tutkuyu asla bilemezsin." Eve bunu açıkça söyledi ve Amy'nin

Çenesini savunmacı bir şekilde yukarı kaldırdı. "Eninde sonunda birine razı olabilirsin. Ama siz iyi bir insansınız, çekici bir insansınız ve kendinizi sefaletle evlendirmenize gerek yok. Ve sana söz veriyorum Haynesworth tam olarak bu."

Amy şimdi öfkeli nefesler alıyordu. Gözleri kısık ve sıcaktı.

Yumruklarını sıktı ve Eve'den uzaklaşıp avluya baktı, hepsi de tombullaşan ve daha az sinirlenen tavuklara ve şimdi avlunun gizli yerlerine yumurtlamaya meyilliydiler. Kümes tamir ediliyordu.

"Bana inanmak zorunda değilsin Amy," dedi daha nazikçe. "Git Devam edin ve benden nefret edin. Ama eğer kafanızda bir parça mantık kaldıysa, babanızdan Haynesworth'un performansına daha yakından bakmasını isteyin. ya da bağlantılarına. İyi bir adam biraz dayanır her gün inceleme. Ve en azından seninle konuşmayı denemezsem kendimle yaşayamam."

Bağrıışmalar ve kahkahalar duyduklarında başlarını ahıra doğru çevirdiler. Peder Sylvaine, gömleğinin iki düğmesi açık, kolları kıvrılmış, elleri kalçalarında, ahırın tepesinde duruyordu, Simon Covington'a bir şey uzatmasını işaret ediyor.

Amy ve Eve'i gördü ve el salladı.

Eve Amy refleks olarak el salladılar.

Bir süre sessiz kaldılar. Yumuşak sesler, sessiz bock bock
Tavukların takırdaması ve evin pencerelerinden gelen kahkahalar, öfkeli
duygularla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Amy neredeyse kayıtsızca, "Sizinle birlikte olursa bütün kasabanın
papazdan kaçacağını biliyorsunuz, Leydi Balmain. Ve bu onu mahveder."

Bu sözler Eve'in yüzüne bir tokat gibi indi.

Gözlerini, meydan okurcasına bakışlarını karşılamaya çalışan kıza
dikti. Ama Amy, Evie kadar gözlerini kızın gözlerine dikme konusunda
tecrübeli değildi.
Gözleri olan birini.

Gözlerini tekrar ahıra çevirdi.

Eve'in sesi öfkesini kontrol etme çabasıyla titriyordu. "Haçı bana, teselliye
ihtiyacım olabileceğini düşündüğü için verdiğini düşünün, Bayan Pitney. Ve
iyi bir adamın
başkalarının içindeki iyiliği fark eder. Beni sadece bir arkadaş olarak
gördüğünü düşünün. "

İkiyüzlü olduğunu düşün, Evie.

Amy ona döndü ve yorgun bir kuşkuyla, "Tanrı aşkına. En azından aptal
olmadığımı varsayma onurunu bana bahşet.
Sade olabilirim, Leydi Balmain. Ama kör değilim. Bu şehirdeki hiç kimse
de öyle değil."

ADAM Pazar gününün şafak öncesi karanlığında üç fincan kahve içti ve bir
dilim tereyağlı ekmek yedi. Pazar ayını yaklaşıyordu. Kâğıt, boş zihnini taklit
eden kanlı bir uçurum kadar korkutucu, kelimelerden arınmış bir halde
duruyordu. Kalemmini kâğıdın üzerinde tutuyor, ilhamın kâğıdın içinden akıp
sihirli bir şekilde gelmesi için dua ediyordu

O'Flaherty'lerin çatısına tahta çakmakla uğraştığı için dün bitiremediği vaazı hazırlıyordu.

Evet... Evet! Bir şeylerin sızladığını hissetti! Şimdi geliyordu! Karaladı:

Onu öptüm, onu öptüm, onu öptüm.

Bir vaaz olarak başarısızdı, ancak cemaati şüphesiz bunu eğitici bulacaktı.

Sözcüklerden ışık dökülüyor, içine işliyor, onu bir duygu kükremesiyle patlamakla tehdit eden yükselen bir gelgitle dolduruyor gibiydi Bayan Dalrymple'in uykularını kaçırarak kadar korkutucuydu. Sanki içinde uçucu, patlayıcı bir şey varmış gibi kıpırdamadan durdu. Bir an için içindeki sevincin nabzının atmasına izin verdi. Şüphesiz, bunu hak ediyordu. O kadar. Elbette bu kadarının da bir zararı yoktu. Yine de her günahın gerekçesinin böyle başladığını biliyordu: "Toplama tabağından bir peni çalmanın hiçbir zararı yoktur, kimse bunu kaçırmaz." "Bir öpücükle zina olmaz." Bu tür şey.

Eğer anılarında yaşarsa -önceki ya da sonraki hiçbir şeyi düşünmezse- kendini ağırlıksız hissediyordu. Ama aralarında her ne varsa -bir vals, bir haç, bir öpücük- artan ivme onu amansızca, tehlikeli bir şekilde aşağıya, aşağıya taşıyacak güce sahipti, Denize atılmış bir çapa gibi.

Kutsal Yazılar'ın şehvet konusunda neden bu kadar kesin bir şekilde affedici olmadığını şimdi çok net bir şekilde anlıyordu. Çünkü o oldukça inanıyordu

Eve ile sevişmezse öleceğinden emindi. Aslında bu ona daha önce bildiği ya da öğrendiği her şeyden daha doğru geliyordu. Ve eğer bu düşüncenin iradesini ve sağduyusunu bir kenara itmesine izin verdi.

yakında ona en çok ihtiyaç duyan ve güvenen insanlar için işe yaramaz olacaktı. Sahtekâr bir papaz.

Bir nefes aldı ve neredeyse cezalandırıcı bir telaşla nefesini verdi.

Ve sonra dikkatlice, kasıtlı olarak, kelimeleri şeritler halinde parçaladı -Ben, öpüştük ve onu ateşe attık. Bu da düzinelerce açıdan saçma bir şekilde sembolik görünüyordu.

Ve küçük Liam Plum kilisenin çanlarını çaldırıp kasabayı ayine çağırırken, birbirimize yardım etmekle ilgili bir vaazda son 'i'nin noktasını koymayı başardı.

VE DAKİKALAR SONRA, sersemlemiş ama tamamen ölmemiş olmanın rahatlığıyla

Adam, on birinci saatte verdiği vaazın kalitesinden utanarak, elinde hışırdayan notlarla mihraba doğru adım attı.

Cemaate gülümsemek için başını kaldırdı.

Ve şok, içinden yavaşça, sivri bir düşüş yaptı.

Akrabalarından oluşan bir küme ön tarafa yakın oturuyordu. İçlerinden biri "Ben sana söylemiştim "e varan bir sempati ifadesiyle (bu Colin olurdu).

Kilisede bulunan diğer insanlar Mr.

Brownwell, Bay Eldred ve diğerlerinden daha fazla dedikodudan uzak durduklarını hemen tahmin ettiği bir grup cemaat üyesi.

Arka sırada Henny'nin yanında Eve oturuyordu. Sakin, aşılmaz, nötr bir gülümseme takınmıştı. Sanki kıpırdamazsa kimse onu görmeyecekmiş gibi sırtı dik ve son hareketsizdi.

Sussex Yoksullarını Koruma Derneği'ne üye olan kadınlardan hiçbiri orada değildi.

Bayan Sneath hariç. Tam ortada, tek başına, savaş haritasına yerleştirilmiş bir iğne gibi oturuyordu. Başı eğik, yüz ifadesi

kendine özgü sempatik, biraz kederli, hafifçe inatçı. Bu Annesinin onu morina karaciğeri yağıyla beslerken taktığı ifade: Bu senin iyiliğin için, Adam. Bu seni inciteceğinden daha çok beni incitecek, Adam.

Ve bu insanların arkasında, Pennyroyal Green'in yüzyıllardır yer değiştiren serserileri tarafından parlatılmış boş sıralar baş döndürücü bir şekilde gözünün önüne seriliyordu. Bir yanılsama: Kilise küçüktü. Tarihi boyunca daha boş ayınlar gördüğünü tahmin ediyordu.

Yine de mesele anlaşılmış görünüyordu.

Bay Eldred, keçi tartışmasının sahibi, ön sırada oturuyor ve hafif bir şaşkınlıkla başını sağa sola çeviriyordu. Sonra bacak bacak üstüne attı ve kollarını sırasının arkasına doğru kanat gibi açtı, sıranın kendisine ait olmasından oldukça memnun görünüyordu.

Adam, Pazar sabahları kendisine dikilen gözlerin sayısında güvenlik ve güvence bulduğunu şimdi fark ediyordu. Gözlerin ne kadar tehlikeli olabileceğini unutmuş olması ne kadar da ironikti. Gecikmeli olarak, izlenimler şimdi nüfuz ediyordu: Eve'le birlikte O'Flaherty'lerin evinin önünde durduklarında Amy Pitney'nin arabasının tekerleklerinin çıkardığı ses, ikisi de arzunun ıstırapı içinde donup kalmışlardı. Kontesi balo salonuna götürürken yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi.

Dün de O'Flaherty'lerin çatısında durmuş ve Eve ile Amy Pitney'nin önce kollarını sallayarak, sonra da savunmaya geçerek hararetli bir tartışmaya girişmelerini . O zaman düşünmüştü ki Dekorasyon komitesiyle bir ilgisi olabilir.

Aklına, kilisede bulunan herkese yüksek sesle onu öptüm, onu öptüm, onu öptüm diye de okuyabileceği geldi. Zaten her sözünde bunu duyacaklarından şüpheleniyordu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Sesi sabit ve yankılıydı. "Son zamanlarda, mucizelere tanık olma zevkini yaşadım.

birbirimize yardım ettiğimizde ortaya çıkar. İnanıyorum ki ..."

Durakladı. Sesi neredeyse boş olan kilisede alaycı biryankılanıyor gibiydi.

"Devam edin, Peder. Bize birbirimize yardım etmekten bahsedin," Mr. Eldred ilk neredeyse fısıldayarak mutlu bir şekilde seslendi.

Ve Adam da öyle yaptı. Kelimelerin her birini tek tek söyledi. Hatta onlara belli bir duygu katmayı bile başardı. Ama sanki suyun altında konuşuyormuş gibi onları sadece uzaktan duyuyordu.

Sanki bir çapa onu aşağıya, aşağıya, aşağıya taşımıştı.

"NEDENİ NE OLURSA OLSUN, Adam," demişti amcası Jacob Eversea Sabah neredeyse boş olan servisten ayrılırken sesi alçaktı. "İşleri yoluna koyalım, ha?"

Ona sevgi dolu bir sırt sıvazlaması yapmıştı ama bu kolaylıkla bir uyarı da olabilirdi. Jacob Eversea'nın verdiği bir şeyi kolayca geri alabilirdi.

Ve şimdi Adam Bayan Sneath'in salonunda, Sussex Yoksullarını Koruma Komitesi'nin olağan toplantısında oturuyordu. Bu sabah yokluklarıyla onu cezalandıran tüm kadınları.

Ancak onun varlığının gerçekliğiyle yüzleştiklerinde, hepsi belli belirsiz bir şekilde utanmış ve çekingen görünüyordu.

Adam konuşmanın dümenini hemen ele geçirmenin en iyisi olacağını düşündü.

"Kış Balosu için planlar nasıl gidiyor Bayan Sneath? Herhangi bir harcama için benim onayıma ihtiyacınız var mı?"

"Her şey çok iyi gidiyor, duyduğunuza sevineceksiniz, Peder Sylvaine. Süslemeler hızla devam ediyor. Leydi Fennimore serasından çiçek bağışlamayı kabul etti ve sanırım orkestraları da ikna edebileceğiz."

"Kontesin dekorasyon konusundaki uzmanlığından bir şeyler katabileceğine inanıyor musunuz?"

Sessizlik neredeyse komik bir şekilde anlıktı. Gözler ondan başka her yere bakıyordu, sonra ona ve tekrar uzağa. Yanaklar neredeyse evrensel olarak pembe. Elleri eteklerini çekiştiriyordu. Birçoğu çay fincanlarının içindekileri büyüleyici buluyor gibiydi.

Bayan Sneath boğazını temizledi. Tüm gözler rahatlamış bir şekilde ona çevrildi.

"Kontes ile ilgili olarak, Muhterem Sylvaine. Sizinle konuşmamız gereken bazı işler var. Ve korkarım ki bunu biraz Hayal kırıklığına uğrattı -aslında son derece hayal kırıklığına uğrattı- çünkü sizin özel ilgi duyduğunuz bir konuyu içeriyor."

"Can kulağıyla dinliyorum Bayan Sneath."

"Wareham Kontesi'ni özel bir proje olarak gördüğümüzü biliyorum..."

"Cemaat üyesi, Bayan Sneath, onu bir cemaat üyesi olarak görüyorum. Ve bir cemaat üyesinin sahip olduğu tüm haklara sahip. Bir proje değil."

"Pekâlâ. Bayan Sneath cesurca sözlerine şöyle devam etti: "Siz de benim gibi onun geçmişini kabul etmek ve yeni bir başlangıca samimi bir ilgi duyduğunu ifade ettiğinde ona kuşku duymamak için cesurca çaba sarf ettiniz. Onun bu yöndeki çabalarını son takdir ettim. O çok çekici bir insan. Ona danışmanlık yapmak ve onu doğru yola yönlendirmek için elinizden geleni yaptığınızı biliyorum. doğru yönde. Doğal olarak, bir zamanlar Leydi Fennimore'a ait olan bir haçı ona vermenizin tek nedeni de bu olabilir."

Odadaki kadınlar heykel gibi oldular, kıpırdanma ya da bir şeyler yudumlama eylemi içinde taşlaştılar.

Adam'ın çenesi sıkıştı ve yavaşça başını çevirerek Jenny Fennimore'a baktı.

Gözlerini kaçırdı ve çayından gürültülü bir yudum aldı.

"Siz çok iyi bir insansınız Peder Sylvaine, ancak bazen sadece iyilik örneği vermek yeterli olmuyor. Wareham Kontesi'nin O'Flaherty'lere son derece yardımcı olduğu inkar edilemez olsa da, edindiğimiz bazı yeni bilgilere dayanarak, yine de onun ilişkisini kısıtlamak için nedenimiz olduğuna inanıyoruz komiteyle birlikte."

Yüzlerindeki bekleme ifadesinden nefret ediyordu. Bu konuda ne söyleyeceğini duymak için can atıyorlardı.

"Anlıyorum. Herkesin bir şansı hak ettiği konusunda hemfikir olduğumuza göre, Bayan Sneath, lütfen söyleyin, bu karara ne yol açtı?"

Bayan Sneath, Bayan Pitney'le bakiştı ve o da mağdur bir kadın havasıyla başını sallayarak bir tür onay verdi.

"Bildiğiniz gibi Lord Haynesworth Londra'da yaşıyor. Bayan Pitney'e, kontes ..." sesini narin bir fısıltıya alçalttı ... "opera dansçısı" olduğunda, onun ilgisini hevesle istediğini ve onun da onu reddettiğini bildirmekten acı duyuyordu. ilerliyor. Kontes o zamandan beri Bayan Pitney'in adını lekelemek için büyük bir girişimde bulundu."

Haynesworth.

Bu sözcük, karanlık ve sinsi bir şüpheyile eşanlamlı bir şekilde içinden geçiyordu.

"Bu hikayeyi paylaşma zorunluluğunun ardında Hristiyanlık görevinin yattığından eminim. Kendi karakteri lekesizdir ve böyle bir şeyi iddia etmek için başka bir nedeni yoktur."

Bunu, ironik konuşmasının altında dalgalanan yeni bir cesur bakış deneyen Bayan Pitney'e yöneltti.

Yutkundu ve döndü.

Bayan Pitney, Haynesworth'un kendisi için yaptığı iddia edilen düelloyu bilmiyorsa, bunu herkesin önünde dile getirmek kabalık olurdu. Ve bu Eve'e pek iyilik getirmez.

Göğsünde bir baskı hissederken bile sesini düz ve soğukkanlı tutmak için mücadele etti.

"Kontes hepinizin dostu oldu, bu doğru değil mi? Komite adına çok çalıştı. O sizi evinizde ağırladı, siz de onu evinizde ağırladınız. Onun arkadaşlığından hoşlanıyorsunuz."

"Bu doğru. Onun arkadaşlığından inkar edilemez bir keyif aldık. Yine de Onun hakkında çok şey biliniyor ama henüz bilinmiyor. Ve hikayenin çirkin olduğunu inkar etmek mümkün değil, Peder."

"Hayır."

"Ve onun geçmişini inkar etmenin mümkün

olmadığını." "Hayır."

"Bu da hikayesine itibar kazandırıyor." "Belki

de."

"Ve eğer Vikont Sussex'te ikamet ederse..." Ve burada Bayan Pitney başını ağırbaşlı bir şekilde eğdi ve güzelce kızardı,

ve sevgi dolu bakışlar ona doğru yöneldi. "Zorluğu görüyorsunuz, Peder."

""

Bayan Sneath tekrar konuşmadan önce ufak bir duraksama oldu.

"Kontesin bu tür davranışlarda bulunduğuna inanmak için nedenlerimiz var."

Ah. Çok nazikçe söyledin. Bunu sona saklamıştı. Şimdi anlamıştı. Onun masum bir kurbanı olduğu varsayılacaktı. İyi bir adamdı, ama sadece bir adamdı, güzel bir yüze ve doğuştan baştan çıkarıcı bir kadının ustaca ilerleyişine karşı herkes kadar hassastı. Ve baştan çıkarma ortadan kalktığında, bir kez daha duyularıyla aynı hizaya gelecek ve bir kez daha umutlarını ve arzularını dayatabilecekleri bir nesne olacaktı. fanteziler.

Ve yine de... Eve'in başını ustaca eğişini, kirpiklerinin arasından bakışını, boynundaki haç hediyesini indirişini tekrar gördüğünde keskin bir nefes aldı. Onun cazibesi efsanevi, yıkıcı, kanıtlanmış. Haynesworth'u onun için başka bir adama meydan okumaya itmişti.

Haynesworth'un şu anda Pennyroyal Green'de olması sadece bir tesadüf olabilir mi?

İkisinin arasında gerçekten ne vardı?

Adam anda korkak olmayı ya da daha az korkak olmayı diledi. açıkça görebiliyordu. Çünkü tüm içinde bir gerçeğin yatıyor olması gerektiği gerçeğiyle yüzleşmek tüm cesaretini gerektiriyordu.

Parmak eklemleri şapkasının kenarında beyazlaştı.

"Düşüncelerinizi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim, Bayan Sneath. Endişelerinizi kontesle görüştünüz mü?"

"Sanırım endişelerimiz yakında ona yeterince açık hale gelecektir."

Çok dolambaçlıydı. Bir dışlama saldırısının yakın olduğunu hissetti.

Uzaktan hayret etti. Düzgünce tuzağa düşürülmüştü. Bir grup kararlı ve kendini beğenmiş nakışçı kadın tarafından. Ciğerleri sanki hayatının duvarları içine kapanıyormuş .

Eğer onu açıkça savunursa, bu sadece onların şüphelerini ve dedikodularını besleyecekti.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, onun savunmayı hak ettiğinden emin değildi. Ve kısaca, o anda tüm bu kadınlardan nefret ediyordu, kendi şüphelerinin üzerine çıra attıkları için. Bir anıyı lekeledikleri için.

"Kadınların en kibar ve en hayırseveri olduğunuzu bildiğimden, kararınızı dikkatle değerlendirmenizi umuyorum."

Bayan Sneath ona sadece parlak bir şekilde gülümsedi ve cevap vermekten kaçındı.

"Gitmeden önce size bir hediyemiz var Peder."

Ona sarmaşık ve güllerle zarifçe işlenmiş, işe yaramaz derecede küçük bir yastık uzattı.

Ortasında süslü bir şekilde dikilmiş "Özdeyişler 6:25" yazmaktadır.

Metinde şöyle yazıyordu: Yüreğinde onun güzelliğini arzulama; gözleriyle seni almasına izin verme.

Özdeyişler 6 aslında şehvetle ilgili öğütlerle dolup taşmaktadır.

Yavaşça başını .

Ve birdenbire tüm oda onun gözlerinden çıkan ışığa karşı büyüteç altındaki karıncalar gibi seğirmeye başladı.

Kanlı. Kanlı. Gall.

Bebeklerini kucağına almış, yasaklarına ağlamış, sevdiklerini huzurlu ölümlere uğurlamış, bağışlamıştı. Her Pazar onların yüzlerini görmüş, sofralarında yemek yemiş, kederlerinde ve sıkıntılarında onlara danışmanlık yapmıştı. Kendisiyle ilgili fanteziler ve umutlar beslediklerini biliyordu ve bunun işini hem kolaylaştırdığını hem de zorlaştırdığını inkâr etmek mümkün değildi.

Ve onun geleceğini ellerinde tutuyorlardı.

Sanki elleri boğazına dolanmış gibi hissetti.

Ve yine de... belki de gerçekten onu ondan kurtarmaya çalıştıklarını düşünüyorlardı.

Belki de kurtarılmaya ihtiyacı vardı.

Belki de bunu göremeyen tek kişi oydu.

Bu düşünce boğazında soğuk bir metal tadı bıraktı. Yastığı ikiye bölmek, parçaların hepsinin üzerine yağmasını izlemek istiyordu.

Onun yerine kendisinden uzağa indirdi.

"Teşekkür ." Bundan daha ironik bir minnettarlık ifadesi asla söylenmemiştir. "Hediyelerinizi ne kadar takdir ediyorum. İncil'in yanında Yastıkları her zaman ahlaki rehberliğin en güvenilir şekli olarak gördüm. Belki siz yetenekli hanımlardan biri koleksiyonumu tamamlama nezaketini gösterir? En sevdiklerimden biri eksik gibi görünüyor. John 8, 7. ayet."

İlk taşı günahsız olan atsin. Daha fazla kıpırdanma.

"Yoksa Mathew 19:12'nin benim için daha uygun sözler olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Göklerin Egemenliği uğruna kendilerini eden hadımlar vardır.

Hangilerinin gerçek Kutsal Kitap bilgini olduğunu çenelerinin düşmesinden anlayabiliyordu.

"Bayan Sneath'in yeğeni bana üzerinde "Komşunu Sev" yazan bir tane verecek kadar nazikti. Ve bakın ne oldu, konuşulmadan bıraktı.

Bayan Sneath'in gözleri telaşla irileşti.

Gerçekten pişman olacağı bir şey söylemeden önce gitse iyi olacaktı.

"Mathew'u bir deneyeceğim, Peder!" Bayan Charing seslendi. Nedense konuyu tam olarak kavrayamadım.

Ona bir bakış attı. Bir şey söylemek için ağzını araladı. Daha iyi düşündüm.

"Yoksullar adına yaptığınız iyi işler ve günah lekesini Sussex'in ruhundan uzak tutmak için gösterdiğiniz yorulmak bilmez çabalar için teşekkür ederim hanımlar." İroni artık onun daimi lehçesiydi, öyle görünüyordu.

"Rica ederim Peder," dedi Bayan Sneath içtenlikle. "Hepinizle baloda görüşecek miyiz?"

Sessizce coşkulu bir şekilde kafa sallama.

"Ve Bayan Pitney." Bunu o kadar sert söyledi ki herkes irkildi.

Bir anda dik bir duruşa ve bir çeneye sahip oldu. Rengi savunmaya yönelikti.

Suçluluk renginden şüpheleniyordu.

"Lord Haynesworth'a Bay Bartholomew Tolliver bir beyefendi tanıyıp tanımadığını sorun."

Şapkasını onlara dokundurdu ve öyle hızlı çıktı ki, şapkalarındaki kurdeleler dalgalandı.

Bölüm 18

İKİ SAAT SONRA, Lord Haynesworth kolunu öylesine sıcak bir bakışla uzattı ki, Amy başının derisine kadar kızardığını hissetti.

Bunu her yaptığında kolunu onun koluna daha az ve daha çekingen bir şekilde doladı. Kendini bir erkek gibi hissediyordu; paltosunun altındaki kaslar sağlam ve heyecan verici derecede sertti, biraz korkutucu, biraz da yabancıydı, elinin altında. Arabanın geçtiği yolda yürüdüler. Evine, çeşmenin yanından geçerek çocukluğundan beri bildiği küçük ağaçlık yürüyüş yoluna doğru ilerledi.

"Kış Balosu'na sadece iki gün inanamıyorum," dedi ona.

O zamana kadar nişanlı bir kadın olup olmayacağını merak ediyordu. Bu düşünce onu o kadar nefessiz bıraktı ki, bir an için yeşil Gözünün önündeki genişlik bulanıklaştı.

Bir erkeğin ne zaman bir kadına evlenme teklif edecek kadar güven duyduğunu merak ediyordu. Kendisini, her biri onu bir sonuca yaklaştıran, tanımlanmış adımları olan bir ritüele katılıyormuş gibi hissediyordu. Beklediğinden çok daha az romantikti. düşündüm. Daha çok tavla oyununa benziyor.

Belki de yıllarca güzel olmak yerine zeki olmaya güvenmekle alakalıydı. Kendini düşünme alışkanlığından kurtaramıyordu. Görünüşe göre, konu erkekler olduğunda düşünmek ve eziyet etmek onun başlıca eğlencesi olmuştu.

Yine de... Josephine'in şimdi Simon'a nasıl baktığını görmüştü.

Vals yaptıklarında papazın kontese nasıl baktığını.

Hiçbiri düşünme yetisine sahip değilmış gibi görünüyordu.

Midesi düğümlendi. Bu hiç adil değildi. Yine de onun ödülü hepsinden daha büyük gibi görünüyordu.

Ama şimdi papazın mavi, acımasız gözleri ve
Bir saat önce hepsiyle vedalaşırkenki disiplinli ses tonunu duyduğunda tek yapabildiği düşünmektir. Adamın sözleri bir çapak gibi umut bulutunun içine girmişti.

Papaz iyi bir adam. Lütfen bunun neden böyle olduğuna inandığınızı düşünün.

Kontes hakkında ne düşünürse düşünsün, bunun doğru olduğunu biliyordu. Peder Sylvaine iyi bir adamdı. Kendini asla kaybetmezdi. Elbette yeşil gözleri ve zahmetsiz çekiciliği olmadığı için aklını onun üzerinde tutuyordu ama hiçbir zaman nazik ve dürüst olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Haynesworth', "Kış Balosuna sayılı günler kaldığına inanamıyorum," dedi. Zihnindeki çarkların ne kadar hızlı döndüğünden muhtemelen haberi yoktu. Normal bir kız olsa kendinden geçerdi.

"Çok uzakta. Seninle tekrar dans etmek ne büyük bir zevk olacak, Amy."

Her zaman tam olarak ne söyleyeceğini biliyor gibiydi. Yıllarca Londra'da çalıştığına şüphe yok. Gelişmeleri saptırmak. Kendini sadece onun için saklıyor.

Düşüncelerinde nasıl alaycı oldu?

Belki de mesele sadece onların kaçışını durdurmaktı.

"Anlat bana Walter." Kendi adını kullanmak ne kadar tuhaf, ne kadar olgun bir duyguydu. Walter. Walter. Walter. Ne kadar çok düşünürse o kadar yabancı geliyordu ve ona hâlâ bir yabancıymış gibi geldiğini fark etti.

Bu ödöl, onun bir dizi erkek olarak düşündüğü
Aslında karakteriyle hiçbir ilgisi olmayan nitelikler: yakışıklı, zengin, özenli,
benim. Onunla acımasızca gurur duyuyordu. Umutsuzca umutluydu.

Kendisini düşünmeye zorladığı için kontese yeni öfkelenmişti. "Bay
Bartholomew Tolliver adında bir beyefendi tanıyor musunuz?"

Tutmaktan gurur duyduğu kolu gerildi.

Lütfen lütfen lütfen hemen cevap verin. Ve bir kez daha, sinirleri görüşünü
bulanıklaştırdı.

Tereddüt çok azdı. Ama yine de. Ama yine de. O küçük sessizliğin, ne
söyleyeceğine karar veren bir adamın sesi olmasından korkuyordu. Ne
zaman
gerçekten cevap basitti.

"Bu isimde bir avukat tanıyorum. Neden sordunuz?"

"Bir tanıdığım, ikinizin de Londra'da çok fazla iş ilişkisi olduğu için onu
tanıyor olabileceğinizi söyledi."
açıkladı.

"Hoş bir adam," diye karar .

Ve ona gülümsedi. En azından o gülümsediğinde düşünemiyordu; güneşe
bakmak gibiydi. Rahip Sylvaine'le bu kadar ortak noktası vardı. Ve bunu bu
yüzden yaptığından şüpheleniyordu.

"Baban evde mi, Amy?" Sesi aceleci ve yumuşaktı. Sesi, ona sahip olmak
için sabırsızlanan bir evlat gibiydi.

Yine de onu öpmeye çalışmamıştı. Uygun olan her şeyi yapmıştı.

O kadar hızlı gördüğü bir görüntü tekrar aklına geldi ki, bu bir rüya da
olabilirdi.
Kontes ve papaz. Her biri o kadar güçlü bir şey hissetmişti ki

Kolayca acı ya da coşku da olabilirdi. Vagonun penceresinden bakarken, arabanın yanına doğru yuvarlanırken O'Flaherty'ler.

Bunu hayal etmediğini biliyordu.

Kontes, iyi bir adamın bile biraz incelemeye dayanabileceğini söylemişti.

Ve şu anda kontesten biraz nefret etse de, yarı yarıya onun burada olmasını diliyordu.

"Babam bir komşusunu ziyarete gitti," dedi Haynesworth'a.

Haynesworth yumuşak bir sesle ve büyük bir duyguyla, "Ne yazık," dedi.

Amy göğsünde titreşen umutla kelimelere doğru ilerlerken bile babasının şu anda bile üst katta oturduğunu hayal etti. Lord Haynesworth gittiğinde yukarı çıkacak ve ona Bay Bartholomew Tolliver adını .

Kış Festivali'nin son etkinliği Redmonds'larda yapılacaktı, tıpkı Everseas'lar gibi onlar da sıralarını savmak istiyorlardı. cömertlik sunuyordu ve Adam'ın Everseas'lerle akraba olduğu gerçeğini ona karşı kullanmıyor gibiydi. Sussex gökyüzünün, denizin ve bulutların rengi olan mavi, beyaz ve yeşil flamalar tavandan uçuşarak dansçıların üzerini kaplıyordu.

Akla gelebilecek her renkte sera çiçekleri vardı. Kış Balosu için bağışlandı ve şimdi balo salonunun etrafına güzel bir şekilde yerleştirilmiş vazoların içine dolduruldu. Yaratmak Çiftlerin flört etmesi ya da hüznlerini saklamaları için mükemmel köşeler.

Ya da konteslerin mırıltılardan saklanması için.

"Sen yanlış bir şey yapmadın." Henny, bayanlar onu çağırmayı bıraktığında ve dekorasyon komitesinin artık onun hizmetlerine ihtiyaç duymayacağı, çünkü her şeyin ellerinde olduğu söylendiğinde Evein adına öfkelenmişti.

Amy Pitney'nin patlaması dışında ona açıkça bir şey söylenmemiştir elbette. Ve tüm bunların tesadüf olabileceğini düşündü, çünkü hanımlar bir haftadır meşguldü, arayamayacak kadar meşgullerdi. Ve belki de süslemelerde onun yardımına gerçekten ihtiyaçları yoktu. Ve belki de Amy Pitney'nin Eve'in boynundaki haça suçlayıcı bir parmakla işaret etmesinin ertesi günü toplu halde kiliseye gitmemeye karar vermeleri tamamen bir hevesti.

Belki de. Amy Pitney'in deyimiyle, Eve skandalcı olabilirdi ama aptal değildi.

Ayrıca korkak da değildi.

Lal rengi ipek giymiş ve baloya gitmişti.

Çünkü Adam'ı görmek istiyordu. Çünkü sesi neredeyse boş olan kilisede yankılandığından beri onu görmemiştir ve tüm bunların onun için ne anlama geldiğini görmek için gözlerinin içine bakmak istiyordu.

KÜTÜPHANELER aynı zamanda kalplerin kırılması, hayallerin yıkılması ve at gözlüklerinin çıkarılması için uygun, gizli yerlerdi.

Bayan Amy Pitney birinin arkasında hareketsiz duruyordu. Çarpılmış ve öfkeli.

Lord Haynesworth onun önünde, aynı şekilde hareketsiz duruyordu.

"En azından artık hakkımdaki en kötü şeyi biliyorsun," dedi sonunda sessizce. "Hayatımda gurur duyduğum bir an değildi ve bu yüzden Tolliver hakkında daha fazla bir şey söylemekten çekindim."

"Bay Tolliver babama onu neredeyse mahvettiğinizi söyledi." Amy kendini çığ ve aptal hissetti. "Ona binlerce sterlin kumar borcu olduğunu söyledi."

"Ona borcumu ödemek niyetindeyim."

Ne gariptir ki, şimdi ona daha gerçekçi geliyordu, büyük olasılıkla bir servet avcısı olduğu ortaya çıkmıştı.

"Servetimle mi?" dedi suratsızca.

"Amy..." Yakışıklı yüzü yalvarıyordu; sesi yatıştırıcıydı. "Eminim bana biraz değer veriyorsundur. Birbirimiz için bir anlam ifade etmeye başlamadık mı? Kalbim... Lütfen kalbimi kırma."

Onu inceledi. Ve bir şeyler kırılıyor gibi görünüyordu. Ağzının ne kadar beyaz olduğu ve alnında boncuk boncuk ter oluşmaya başladığı göz önüne alındığında.

Parmağını kolunda gezdirecek kadar cüretkâr davrandı. Kadın titredi.

"Yemin o günler geride kaldı. Ben sadece sakın bir hayat istiyorum. Ve dünyada herkesten çok hayranlık duyduğun bir kadını kazanmanın yolu borçlarını itiraf etmek değil, değil mi? Botanik konusunda bu kadar bilgili biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım."

Neredeyse gülümsüyordu. Neredeyse ikna olmuştu. Ona irade etti. Onun açıklamasını kabul etmek için zorlu bir zihin. Çünkü alternatif sadece tatsız değil, aynı zamanda düşünülemezdi de: Kontes haklıydı. Amy'nin kendisine haksızlık edilmişti. Ve bu adam onun evlilik için son şansı olabilirdi.

Elbette daha iyisini yapabilirdi. Ve bu sapkın düşünce de kontese aitti.

Onun aklını okudu. "Lütfen böyle bir kadının düşüncelerini zehirlemesine izin verme Amy."

"Böyle bir kadın..."

Çenesini kontese doğru itti, benzer şekilde bir köşeye yerleşmiş. "Size söylemekten nefret ediyorum ama kısa süre önce para karşılığında bana kendini teklif etti. Onun mali durumu bir zamanlar olduğu gibi, anlıyorsunuz. Ona sevgimin başka bir yerde yoğun olduğunu ve bunun söz konusu bile olamayacağını söyledim."

"Kendini mi öldürdü...?" Amy boğuldu ve yüzü alev alev yanmaya başladı. "Sen ne..."

"Ne anlama geldiğini düşünüyorsanız o anlama gelir."

"Neden... neden bana böyle bir şey söylediniz?"

"Sana olan sevgimi kanıtlamak için. O son derece acımasız biri Amy ve görünüşte öyle olsa da ahlaki değerleri yok."

Kadın ona baktı. "Tencere dibin kara, seninki benden

kara." "Yalvarırım..."

"Bırakın beni. Beni şimdi terk et." Amy yüzünü elleriyle kapattı, omuzları öfkeyle sarsılıyordu. "Yüzümü açtığımda gözümün önünden kaybolmanı istiyorum. Sayıyorum. Bir ... iki ... üç ..."

"Seni biraz yalnız bırakayım, olur mu?" Haynesworth memnuniyetle söyledi.

Sanki bu da bir esinti gibi geçip gidecek başka bir kadın ruh haliymiş gibi.

"Git!"

ADAM, Leydi'nin Kış Harikalar Diyarı'na Adım Attığında Cemiyet, Redmond'ların balo salonundan çıktığında gördüğü ilk kişi, odanın dümeninde bir komutan gibi başkanlık Bayan Sneath oldu.

Bir sonraki gördüğü kişi Bayan Amy Pitney'di. Buz gibi bir dürüstlikle giyinmiş bir halde duruyordu ve bir grup kadının koruyucu bakışları altında Öfkeli, cıvıl, ipek giysili kadınlar. Yüzü afallamıştı. Bir yanağından aşağı süzülen gözyaşlarının izlerini görebildiğini düşündü.

Görünüşe göre Kış Balosu gürültülü bir başlangıç yaptı.

"Ee... şenlikler nasıl gidiyor?" diye sordu Bayan Sneath neşeli bir ironiyle.

"Süslemeleri beğendiniz mi, Peder?" Bayan Sneath onun sorusuna özellikle cevap vermekten kaçındı.

"Oldukça yakışıklılar. Korkarım ki... atmosfer.. biraz arzulanan bir şey. Bir sorun mu var?" Kibarca söyledi.

"Size söylemekte tereddüt ediyorum, Peder, ama korkarım . Bayan Pitney çok üzgün. Sanırım Lord'a minnettar olmalıyız. Haynesworth böyle bir itirafta bulunduğu için, ama dürüst olmak gerekirse, kontes Sussex'e gelmeden önce böyle şeyler konuşmalarımızın bir parçası değildi ve genç bir kızın bunları sıkıntı duymadan duymasını bekleyemezsiniz. Bayan Pitney onu diğer bazı eğilimleri konusunda sorgulamaya başlamıştı ve her şey ortaya çıktı."

"Ne çıktı Bayan Sneath?" Demek Bayan Pitney sorguluyordu. Bayan Pitney için iyi olmuş.

"Korkarım ki kontesin ..." Bayan Sneath ihtiyatlı bir şekilde boğazını temizledi. "Son zamanlarda belli bir tür Lord Haynesworth'a para karşılığında arkadaşlık etmek." Adam aniden

uzuvlarını hissedemez oldu.

"Fahişeler böyle değil midir?" Bayan Sneath'in sesi üzgün olsa da gerçekten meraklıydı. Sessiz papaza bakıyordu.

Gözlerinin önünden kırmızı bir sis geçti.

"Gerçekten bilmiyorum, Bayan Sneath. Neden? Kilise için bağış toplamanın yeni bir yolunu mu düşünüyorsunuz?"

Bayan Sneath geri çekildi. Umarım bu sizi gereksiz yere üzmez, Peder," diye kekeleydi.

"Benim için endişelenmeyin, Bayan Sneath. Moral desteği için başvurabileceğim çok sayıda yastığım var."

Onu şok içinde donduran, sözleri kadar ses tonuydu.

"Size şunu sormama izin verin, Bayan Sneath. Sizin mantıklı bir kadın olduğunuzu biliyorum. Adil bir kadın. Gerçekten iyi bir kadın. Peki neden Bayan Pitney, Haynesworth'un böyle bir şey iddia edeceğini sanmıyorum. geçmişini sorgulamaya mı başladı? O'Flaherty'lerin bebeğini kucağına aldığını ve onlara kitap okuduğunu gördüğünüz kadın hakkında böyle şeye gerçekten inanıyor musunuz? çocuklar? Kim sizi evine kabul etti ve tüm engellerinizi aştı? Ya da belki "Komşunu sev" sizin için sadece bir yastıktır."

Haynesworth'u aramaya çıkarken onu ağzı açık bir şaşkınlık içinde düşünmeye bıraktı.

Bir merminin hedefi araması gibi.

HAYNESWORTH içki kâsesinin yanında durmak üzere yerinden kalktı.

Eve'i izliyordu.

Odanın içinde kendi başına bir adaydı, duvara yaslanmış, çiçeklerle dolu bir vazoun yanında duruyordu. Diğer hanımlar sanki o bir buzdağıymış ve onlar da çok yaklaştıklarında buzdağına çarpıp parçalanabilecek gemilermiş gibi etrafında dolanıyordu.

Ne hoş karşılayan ne de hoş karşılamayan küçük, soluk, asil bir gülümseme takındı. reddedildi ve onu alev gibi gösteren lal rengi ipek bir elbise giydi.

Buna karşın yüzü doğal olmayan bir şekilde beyazdı.

Başını kaldırdı ve Adam'ı gördü. Kalbi, O'Flaherty'lerin kokuşmuş köpeği Molly'nin terk edişiyile ona doğru atıldı.

Ve kendini aptal gibi hissederek, onu sert bir şekilde dize getirdi.

Ve çabayla başını başka yöne çevirdi. Haynesworth'un yanında rahatça durdu.

Londra'nın o sıkıcı ses tonuyla konuşmaya başladığında dönüp ona bakmayan.

"Oldukça ilginç biri, değil mi Peder Sylvaine? Kontes mi? Ona paranız yetmez, sizi uyarmalıyım. En iyisi zamanınızı, çeyizi muhtemelen iki inek olan o tatlı şeyin peşinde harcayın. Hani şu yanaklarında ve göğsünde güller olan." Kollarını uzatarak ve ellerini havaya kaldırarak gösterdi. "Bayan Charing."

"Bunu neden yaptın, Haynesworth?" Haynesworth fark etmemişti ama Adam'ın sözleri -alçak sesle, hatta soyut bir şekilde- kınından çekilmiş bir kılıcın yumuşak şakırtısına eşdeğerdi.

Öfkesi, olduğu kadar sessiz, olduğu kadar nadir, etraflarındaki havayı rahatsız etti.

Çünkü kafalar, sanki uzaktaki bir savaş çılgılığıyla uyarılmış gibi teker teker dönmeye başladı.

İzleniyorlardı.

"Ne yapmak? Kontesi sürmek mi?" Haynesworth'un ağzında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Bayan Pitney'e onun hakkında yalan söyle."

Haynesworth gülmekle esnemek arasında ses çıkardı. "Sana yalan söylediğimi düşündüren ne?"

"Çünkü kontes Bayan Pitney'i karakterinizin gerçek rengi konusunda aydınlattı. Böylece servet arayışınız tehlikeye girdi."

Haynesworth bir süre sessiz kaldı. Ve sonra:

"Fahişelerin öğrendiği şeyler. Eğer elinize para geçerse, Peder, bunu harcamak için bir yol olarak önermeme izin verin. Gerçi sana nasıl baktığını gördüm. Tanrı'nın bir adamını cennete götürdüğünü söylemenin yeniliği için, hiçbir ücret almadan senin gitmene izin verebilir."

Öfke her şeyi kristal detaylara ayırdı. Adam'ın dünyası Haynesworth'un hareket eden ağzına ve odanın diğer ucuna doğru daraldı, Eve'in beyaz yüzü ve gözleri, doğal olmayan parlak gözleri, ikisinin sabitlendi.

"Oh! Buna ne dersiniz, Peder?" Haynesworth iğrenç, sahte bir neşe içinde ona döndü. "Eminim ona sahip olduğum zamanların nasıl olduğunu size anlatmak için harcayacağım üç kuruşu karşılayabilirsiniz. Ve

Bu ayrıcalık için ödediğim her sterline değdi. Size göğüslerinden, ne kadar yüksek ve sıkı olduklarından ve sevişirken bacaklarını omuzlarıma nasıl doladığımdan bahsedeyim ?"

Haynesworth'ün kafası geriye düştü ve mermere etkileyici bir darbe indirerek bir çivi gibi yere çakıldı.

Adam şimdi onun üzerinde durmuş, adamın mükemmel, kare çenesine indirdiği yumruğu tutuyordu. "Leydi Balmain'den özür dile ve herkes yalandı."

"Hanımefendi!" Haynesworth aşağılayıcı bir şekilde solumayı başardı.

"Şimdi ondan özür dile, yoksa özür dileyene kadar çizmemin topuğunu gırtlığına indiririm - gırtlığın ne olduğunu , değil mi Haynesworth? Botum şu anda onun üzerinde duruyor ve buraya gelmek için sağlıksız, idrarını tutamayan ineklerle dolu bir otlaktan geçtim."

Hiçbir erkek bu kadar çabuk konuşmamıştı. "Leydi Balmain'den özür dilerim." "Ve onun hakkında söylediğin her şey yalandı."

Bu acele etmedi.

Ve Adam bunu kalabalığın kabarmasına ve etraflarında toplanmasına izin vermek için yaptığından emindi.

"Yalandı, Haynesworth."

"Her şey hakkında yalan söyledim," dedi Lord kızgınlıkla, "Ve siz de Bayan Pitney'e yalan söylediğiniz için ondan özür diliyorsunuz." "Bayan Pitney'den özür dilerim."

Adam botunu kaldırdı.

Baskı altında alınan bir ifadeye kimsenin inanmayacağından şüpheliydi.

Ve jestin boşluğunu ağır bir şekilde hissetti. Adamın üzerinde durdu, gözleri adamın içine doğru yanıyordu.

"Ayağa kalk." Elini uzatmadı.

Haynesworth bir süre daha düz yattı. Sonra yan dönerek, hiç istifini bozmadan kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine itti.

Adam yardım teklif etmedi ve beklemedi. Kalabalığın şaşkın yüzlerine bakmadı.

Kapana kısılmış vahşi bir gibi çıkışı aradı.

EVE ona yetişmek için kalabalığı yarmaya çalıştı ama uzun bacakları bunu neredeyse imkânsız hale getirdi; saniyeler içinde gözden kayboldu.

Bu yüzden eteklerini ellerinin arasına aldı ve koşmaya başladı. Zaten dikkat çekmiyor değildi.

Onu görmeden önce duydu, nefes alıp veriyordu,
Bu öfkeyle boğuşan bir adamın sesi. Eve yaslanmak için durmuştu.

Dönmedi. Başını bile kaldırmadı.

Uzun bir süre ikisi de tek kelime etmedi. Adam onun varlığını bile kabul etmedi. Ruh hali gece kadar karanlık ve aşılmaz görünüyordu.

"Teşekkür ," demeyi denedi.

Sesine doğru dönmedi. Gözleri sabitlenmişti.
Ufukta, sanki denizin üzerinde olmayı diliyormuş gibi. "Ne için?" Sesi düz ve mesafeliydi.

"Şüpheli onurumu koruduğum için."

"Elbette. Yine de muhtemelen sadece erkeklerden alışık olduğun türden bir heyecan."

Daha fazla düzlük, bu sefer ironi ile vuruldu. Huzursuzluk hissi arttı.
Boğazını temizledi.

"Elin. Yaralandın mı? "Hayır." Giyotin

gibi bir kelime.

Ve şimdi huzursuzluk ciddi bir şekilde çalkalanmaya başladı.

"Adam..." diye yumuşakça denedi. "Lütfen bana sıkın şeyin ne olduğunu söyle."

O sessizliklerden biri daha. Gereksiz sözlerin adamı değilsin, Adam Sylvaine.

"Bu doğru mu Eve?" Kelimeler sessizdi ama acıya benzer bir şeyle süslenmişti.

"Ne doğru mu?"

Ve işte o zaman sonunda dönüp ona baktı. Her çirkin kelime yavaşça, cezalandırıcı bir şekilde ölçüldü.

"Haynesworth sana seks için para ödedi mi?"

Şok bir anda tüm düşüncelerini yok etti. Konuşabildiğinde ise kelimeleri kırık dökük ve garipti.

"Ben..lütfen bana söyleyin... .. düşünmeniz mümkün

değil..." "Yaptı. O."

"Hayır." Kısık sesle fısıldadı.

Karanlıkta öylece ona baktı.

"Adam... Lütfen bana inandığını söyle. Eğer söylediği buysa, yalan söylüyor. Beni bir kez takip etti ve ben onu reddettim. Bunun için beni cezalandırıyor."

Bunu . "Senin için düello mu yaptı?"

"Evet," diye itiraf etti neredeyse solgun bir fısıltıyla.

"Kaosun ilham perisi," diye mırıldandı acı acı eğlenerek, yarı kendi kendine. "Geçmişinde başka kaç tane Haynesworth var?"

Şok, yerini alçak, kaynayan bir öfkeye bıraktı. Kelimeleri ısırarak söyledi.

"Bu soruları sormaya hakkınız yok."

"Ne kadar iyi biliyorum."

Ve Şimdi  fke cızırıyordu.

"Ona gerçekten inanıyor musun, Adam? Yoksa sadece bana dokunmaktan korkmayan birini mi kıskanıyorsun?"

Diken hedefini buldu. Adamın tıslayarak nefes aldığını duydu.

"Eve... Birbirimizi bir daha g ormemiz gerektiğini sanmıyorum. Ben mihrapta, sen de sıralarda olmadıkça. Asla."

Her Şey durdu. Zaman. Nefesi. Kalbi.

"Ciddi olamazsın." diye neredeyse fısıldadı. "Adam. Biz... neden?"

Ona döndü ve bunu yavaşça ve soğuk bir Şekilde söyledi. Zeki olmayan bir çocuğa açıklamak gibi. "Ben onların papazıyım ve az önce bir adamın yüzüne vurdum. Senin yüzünden."

"Muhteşemdi. Bunu hak etti."

"Utanç vericiydi. Ve orada dururken onu incitmekten daha çok zevk alacağımı fark ettim. G t. Bu hiçbir Şeyi   zmedi ve ben Cehennem gibi hissediyorum. O odadaki herkesten özür dilemeliyim. Ben böyle biri değilim. Artık kim olduğumu bilmiyorum."

"Bahse girerim sizi çoktan affetmiŐlerdir. Muhtemelen meydanda bu olay için bir anıt dikecekler."

"Beni bir kez affedebilirler."

Tartışmanın vücut bulmuş hali olduğu için bunun tekrarlanması nın kaçınılmaz olduğu ima ediliyordu.

"Ve sen... Seni affedeceklerinden Ő pheliyim. İnan bana, itibarına hiç hizmet etmedim. Sadece daha da k t leŐtirdim. Belki bu sizi memnun eder."

Bu adama ulaşmanın hiçbir yolunu bulamadı. Adam soğuk, öfkeli ve acımasız bir yabancıydı.

Çekingen bir tavırla elini uzattı. "Adam, elbette konuşabiliriz-"

"Lütfen bana dokunma."

Eli, sanki adam onu gökyüzünden fırlatmış gibi yere düştü. Ve o da onunla birlikte sonsuz, mide bulandırıcı bir düşüşe geçti. O yapamadı baş dönmesiyle konuşmak.

"Pazar günü kilise neredeyse boştu, Eve. Nedenini tahmin edebilir misin?"

Nedenini biliyordu. Buna sessizlikle cevap verdi. Bu

da askıdaki bir mahkum gibi gerildi.

"Bunu yaptığın için pişman mısın?" Sözlerinde bir suçlama tınısı vardı.

Kolyeyi kastediyordu. Haynesworth'u yere düşürmekten bahsediyordu. Öpücüğü kastediyordu. Her şeyi kastediyordu.

"Hayır." Sesi yorgun ve donuktu. Ve

sondu.

Bir anda, yakıcı bir nefret boğazını yaktı. Ondan nefret ediyordu. Sonra da gerçeklerden başka bir şey söyleyemediği için. Ondan nefret ediyordu çünkü haklı olduğunu biliyordu ve kendisinden de nefret ediyordu. Bencilce ve her şeye rağmen onun yanında durmasını istiyordu. Ondan nefret ediyordu çünkü olduğu her şey ve yaşadığı hayat, onun olduğu her şeyi ve istediği hayatı tehlikeye atıyordu.

Ruhunu dağılayan o neredeyse iffetli öpücük için nefret ediyordu. Çünkü ondan sonra gelen hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı.

Ve bunların hiçbirini asla ama asla değiştiremezdi.

Kendini korumak için kollarını vucuduna doladı.
acıdan iki katına ıktı. Adaletsizlikten ığlık atmamak için kendini tuttu.

"Hava soğuk. Ölmeden önce içeri gir Eve."

"Ah, ama eğer ölümü yakalarsam, o zaman gelip yanıma oturur, elimi tutar ve dualar , değil mi Adam?"
acı bir şekilde söyledi. "nk senin yaptığın bu. Bunu yapmaktan korkmuyorsun. O zaman beni görmeye dayanabilirsin. Çünkü ben artık bir risk olmayacağım ve sen de bana dokunmaktan korkmayacaksın."

Sanki kadın ona vurmuş gibi sarsıldı. Bir an için, çömelmiş bir kurt gibi kaskatı kesilmiş, mavi gözleri alev alev yanarak ona baktı. Karanlıkta bile bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyordu.

Adam ona doğru ilerlediğinde irkildi. Kalçaları neredeyse değecek kadar yaklaştığında durdu; kucakladığı yaralı eli göğsünden bir santim uzaktaydı. Uzaktan, içerideki şenliği, seslerin ve kahkahaların alçak uğultusunu duydu, bir evren uzakta, ikisiyle de ilgisi yoktu; ve sonra sadece şunu duydu
nefes alıyor, onun ve onun.

Ve sadece onun yakınlığıyla tüm vücudu -dudakları, boğazı, gğsleri- dokunulmuş bir nota gibi şarkı söyledi, ta ki vücudu ihtiyaçla mırıldanana kadar, acı tatlı, korkutucu, tam, geri dönülmez.

O zaman kendisine dokunmamanın ona her zaman ne kadar pahalıya mal olduğunu anladı. Ne kadar istediğini.

Bunu ikisinin de muhtemelen yanacağından şüpheleniyordu.

Her kelimesi yavaş, düz, ölçülü ve acı bir şekilde eğlenerek fısıldadı:

"Gerçekten o kadar kansız olduğumu mu düşünüyorsun Eve?"

Bir cevap beklemedi. İki adım, üç adım geri çekildi ve ona son kez bakıyormuş gibi hissettiren bir bakış attı.

Sonra döndü ve papaz evine giden yola doğru yürüdü.

Ve onun gidişini izledi. Elbette, kendini bilen, sadece kendisi olan bir adam şüphe duymaz ve arkasına bakmazdı.

O .

Bölüm 19

ADAM kalemine uzanırken elini büktü. Yazdığı her kelime Haynesworth'e vurduğu için onu biraz cezalandırıyordu çünkü parmak eklemleri kırılmıştı. Güzel bir kefaretti bu. Ancak elindeki şişlik biraz hafiflemişti ve artık onu odun kesmek gibi yararlı ve şiddetli işler için kullanabiliyordu. Ki bunu oldukça bu günleri dört gözle bekliyordum.

Kalemini yere fırlattı.

Gömleğini çıkarıp bir kenara fırlattı ve dışarı çıkıp odun yığınının bir baltayla saldırır, büyük kütükleri idare edilebilir kütüklere, çiralara ve kıymıklara dönüştürürdü. Bunu aynı zamanda Bir haftadır her öğleden sonra ve haber yayılmıştı. Bu süreçte, hayatlarında ilk kez mezar taşı ovma hobisini edinen kadınlardan oluşan gizli bir izleyici kitlesi çekti. Eski gömülü Everseas'lerin, Redmond'ların, Hawthorn'ların arkasına çömelmiş, kilise bahçesindeki taşları ovalayıp izlediler. Papazın neden bu kadar çok oduna ihtiyaç duyduğunu bilmiyorlardı ama bunu yaptığı için dua ederek şükreliyorlardı.

Bay Eldred sevinç içinde papaz evine uğradı. "Bunu yaptığınızda tam oradaydım, Peder! Şak! Hiç böyle bir ses duymamıştım. Yere düştü! Bu insanın içine Tanrı korkusu salıyor, değil mi? Vaazları unutun. Sadece iyi bir şey yapmadığında bir adama vurmaya devam et ve bunun gibi şeyler! Haha!"

Herkes bir şekilde onun Haynesworth'u yere serdiğinde öncelikle Bayan Pitney'nin onurunu koruduğunu düşünmüştü. Eve'in tahmin ettiği gibi hemen affedilmişti.

Kontes doğal olarak bu kadar iyi durumda değildi. İşlediği suçların niteliğiyle ilgili bazı karışıklıklar ama

neden olacağı belaya değmeyeceğine zımnen karar verilmişti. Resmi olarak kesilmişti.

Keşke bu kadar kararlı olmasaydı, diye düşündü. Her şey çok daha kolay olurdu. Keşke kendisi gibi olmasaydı.

Bir uşakla gönderdiği ilk mesajda "Özür dilerim," diyordu. "Belki de Bayan Sneath benim kurtuluşum için daha çok dua etse?"

Onu ezdi ve ateşe attı.

Ona bir kavanoz bal göndermiş. Bunun komik olması gerekiyordu. Başka bir durumda olabilirdi.

Bayan Sneath'e verdi, o da kontesten geldiğini asla bilmeyecek olan fakirlere verdi.

Sonunda küçük bir paket gönderdi. Kâğıda sarılmış ve iple . Kıpırdamadan durarak, duyguların uzakta kalmasını, beklentilerin yatışmasını dileyerek kağıdı açtı. Ve hala parmakları titredi.

İçinde ipek bir mendil buldu.

Bir köşeye işlenmiş garip ama tamamen Sussex kır çiçeklerinden oluşan tanınabilir bir koleksiyon. Ve baş harfleri, A.S.

Beni neye sürüklediğini görüyor musun? Ciddi bir hobi edindim. İşlerin gerçekten umutsuz olduğunu görebilirsin. Ve muhtemelen seninkini verdiğini biliyorum.

Onu neredeyse mahveden "umutsuz" kelimesiydi. Bu kelimedede çok ona ait bir şey vardı: özür dilemeyen ve açık, sofistike ama masum.

Yani... canım.

Sadece ona gösterdiği Eve.

İnsanın içini parçalıyor, demişti Colin. Madeline'i kaybettiğini düşündüğünde.

Adam başını elinin içine eğdi ve diğer elindeki mendili ezdi. Uzun bir süre o şekilde oturdu, nefes aldı, nefes verdi.

Ona inanmak istedi.

İhanete uğramış gibi hissetmeye hakkı yoktu. Ya da şüphe duymaya. Bunu bilmek yardımcı olmadı.

Sonra mendili düzleştirdi. Derin bir nefes alarak mendili düzgünce katladı ve cebine soktu.

O gün Leydi Wareham'ın uşağından kendisini salonda Bayan Dalrymple'in dikkatli gözleri altında istemişti.

Masasına döndü ve bir kâğıda iki kelime karaladı, üzerine kum serpti ve katladı. Ve bir an için kıpırdayamadı çünkü kalbi, Mrs. Lanford'un çay kekleri.

Düşünceyi terk etti. Hissetmeyi bıraktı. Sadece refleksten ibaretmiş gibi davrandı ve uşağa uzattı.

Yemin etti ki, onu almadan önce yüzüne yalvarır gibi bir ifadeyle baktı.

Ama ondan sonra mesajlar kesildi.

Ah. Ama en azından kiliseye devamlılık yeniden sağlandı.

LÜTFEN DUR.

Kelimeleri tekrar tekrar okudu, biraz yumuşaklık aradı, bir açıklık, cazibesini sokabileceği bir çatlak ve

İkna. Ama adam kanlı bir kaleydi ve sadece o iki kelimeyi yazdığında ne hakkında olduğunu biliyordu. Onu tanıyordu. Ona hiçbir yol bırakmamıştı.

Mesajı imzalamamıştı bile, sanki o kadar bitkin ve kıza karşı o kadar öfkeliydi ki, zahmet edememişti

Bunu neden yaptığını anlıyordu ve utanacak kadar da erdemliydi.

Kâğıt parçasını odanın bir ucundan diğerine fırlatmakla onu şefkatle kurtarmak arasında kaldı. İkincisini tercih etti. Sanki onun yaralı eliymiş gibi nazikçe bir kenara bıraktı.

Ve kıpırtısız oturdu, kendini tokmağı olmayan bir çan gibi boş hissediyordu.

Neredeyse iki haftadır iyi uyuyamamıştı. Bu süre içinde de hiç ziyaretçisi olmamıştı. O'Flaherty'leri iki kez ziyaret etmişti. Bayan Sneath'in arabasının durmasını pencerelerinden izlediler. ve kendi arabasını görünce geri dönüp yola koyuldu.

Yaşadıklarının acısını tekrar hissetmemek için bir an nefesini tuttu.

Nefes verdi.

Sessizlikten nasıl da nefret ediyordu. Bunun için yaratılmamıştı.

Ve biraz yenilgiyi kabul etmek gibi gelse de, sonunda bir mektuba cevap vermek için oturdu.

Sevgili Freddy-

Ziyaretinizden mutluluk duyarım. En kısa zamanda gel-

Arkasından gelen güçlü bir hapşırık onu sıçrattı ve tüy kalemını kağıda bulaştı. Bunu öyle şiddetli bir öksürük izledi ki

Masanın üzerindeki porselen vazo bir o yana bir bu sallanıyordu. Onu sakinleştirmek için elini uzattı.

"Lud, Henny, umarım önlük büyüklüğünde bir mendilin vardır, bu şekilde dolaşıp duruyorsun."

Öksürük nöbeti başladığında Henny güçlü bir veda kokusu verdi. sona erdi ve gerçekten de önlüğünün cebinden çarşafın kenarına yakın bir mendil çıkardı. "Sadece kafamı üşüttüm. Kömürü dağıtan adam... şey, biraz burnunu çekmiş, görüyorsunuz.."

Evie gözlerini Henny'ye dikti. Bir başka tuhaf romantik fetih daha yaptığından şüpheleniyordu.

Henny'nin gözleri kayıtsızca odada dolaşıyordu.

"Sesin korkunç geliyor. Böyle bir öksürükle organlarınızı gevşetebileceğinizden biraz endişeliyim. Belki Bayan Wilberforce sizin için başka bir tentürdiyot hazırlayabilir?"

"Ack, onun yapraklardan, dallardan ve diğer şeylerden yaptığı zehirlerden biriyle boğulmayacağım. Çay ve göğsüme biraz kaz yağı sürdükten sonra geleceğim. Belki biraz da dinlenirim."

Eve kaz yağı fikrini duyunca burnunu kırıştırdı. Ama sonra Henny'ye baktı. Adam Sylvaine karanlıkta ondan uzaklaştığından beri ilk kez ona gerçekten bakmıştı.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Korkutucu bir şekilde solgunlaşan yüzünde gözleri çok parlaktı.

Ağzının etrafındaki belli belirsiz yeşil renk ve yanaklarındaki iki pembe leke dışında.

Dehşetin buz gibi küçük dalları bacaklarının üzerinde gezindi.

Kendini zorlayarak hafifçe sordu: "Sence de doktor çağırmamız gerekmiyor mu Henny? Sadece bir fikir almak için? Seni daha sağlıklı gördüm."

Henny sonraki bir dakikayı öksürerek geçirdikten sonra hiddetle öfkelendi. "Sadece kanımı akıtacak. Bütün kanıma ihtiyacım var. Şu halime bir bakın."

"Belki de kasabanın dışındaki ingeneleri ziyaret edip falımıza baktırabiliriz. Onların da iksirleri var."

Bu, Henny'nin normalde karşı koyamayacağı türden bir cazibeydi. Batıl inançları vardı ve ingenelerin papazlar ya da doktorlar kadar kolaylıkla bilge olabilirler.

Tereddüt etti. "Sanırım yatağımda biraz dinlenmek bana iyi gelecek." Sesi neredeyse uzlaşmacı geliyordu.

Ve bu, Evie'yi her şeyden çok korkutuyordu.

"Sen hemen dinlen. Odana ık, ben de biraz çorba size gönderilecek, Bayan Wilberforce da kaz yağı ile ilgilenecek. Ve bir ... ve söğüt kabuğu ayı! Ateş için."

Ve en ufak bir direniş bile göstermedi. "ok iyi, majesteleri." "Beni

kandırmak istediğini hep biliyordum." bile demedi.

"GİTTİN VE değil mi?"

Adam biraz irkildi; oda o kadar sıcak ve yakındı ki başlamıştı. Leydi Fennimore gün geçtikçe zayıflıyordu; artık konuşmak kadar yanında sessizce oturarak da vakit geçiriyordu ama ikisi de bunu umursamıyordu.

"Ne yaptım ben Leydi Fennimore?"

"Biraz avlanmış gibi bir halin var. Zayıflamışsın, bu da seni
Bir papaz için hiç fena bir görüntü değil. İkna edici. Gözlerin biraz fazla
parlak. Merdivenleri daha yavaş çıkıyorsunuz, sanki büyük bir yük
taşıyorsunuz.
ya da uyuyamıyorsunuz. Ya kabızsınızdır ya da umutsuz aşksınızdır.
Genellikle ayırt edilemezler. Jenny'den ilk içecekseniz bir tisane isteyin;
eski bir aile tarifi çok işe yarar.
Korkarım ikincisi için beklediğinizin dışında bir tedavi yok."

Adamın nutku tutulmuştu. Ona baktı ve gözleri aniden açıldı. Bir tuzak!
Adamın yüz ifadesine uzun uzun baktı. Tatmin olmuş bir şekilde gözlerini
tekrar kapattı ve gülümsedi.

"Ateş, sel ve kıskançlık, Peder," diye mırıldandı. "Beni kalbinin üzerine
bir mühür olarak koy, kolunun üzerine bir mühür olarak: çünkü aşk
ölüm kadar güçlüdür; kıskançlık mezar kadar acımasızdır; onun kömürleri
çok şiddetli bir aleve sahip olan ateş kömürleridir."

Süleyman'ın Şarkısı. Kulağa bir dua gibi geliyordu, ama ne için? Tüm
bu şeylerden kurtulmak istiyordu.

Eve'i üç haftadır görmemişti. Kiliseye gitmeyi bırakmıştı. Henny'yi bir kez
görmüştü, uzaktan, kasabada alışveriş yaparken. Ama o zaman da Henny
uzaktan Dover kayalıkları gibi görünürdü.

Leydi Fennimore o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, nefes alış veriş o kadar
düzenliydi ki, bir an için dalmış olduğunu düşündü. Ama sonra yine hafifçe
gülümsedi. "Biliyor musunuz, Peder Sylvaine... Jenny'nin babası yirmi yıl
önce . Ama hâlâ onu düşünüyorum. hala olduğu gibi görüyorum. Ve onu
yakında tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Kalbim
Her zaman iki odacığım oldu, biri onun için, biri kocam için ve hayatımın
çoğu anında kalbim iki farklı adamla iki yerdeydi. Bunu sizden başka kimse
bilmiyor. Bence sen

Şimdi biraz anlıyorum. Ölmek üzere olan bir kadını şımartın ve evet ya da hayır anlamında başınızı sallayın, işte iyi bir delikanlı."

"Şimdi, Leydi Fennimore, bu şekilde pazarlık yapmak adil

değil." "Hayatın neresi adil?" diye sordu makul bir şekilde.

Ve ilk kez itiraf anlamına gelen bir şeyi yüksek sesle söyledi.
"Bilmiyorum demekle tatmin olur musun?"

"Bir itiraf kadar iyi." Kadın onayladı ve gözlerini açıp ona gülümsedi, eski hınzırlığından bir iz taşıyordu. "Bazen ateşten çıkmanın tek yolu ateşin içinden geçmektir evlat."

Uzun bir nefes alıp verdi. Ve sonra bir nefes aldı.
Onun gözleri de kapalı olduğu için kendi gözlerini kapattı. Bunu yaptığında, yorgunluğun iliklerine kadar işlediğini hissetti. Bölünmüş bir hayatın her anını yaşamamanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü.
Hayatını, onu asla tam olarak tanıyamayacak ya da kalbinin tamamına sahip olamayacak, ama huzur anlamına gelecek, hayatına uyan biriyle paylaşmak hakkında. Jenny gibi biriyle.

Sonra Havva'yı düşündü ve... Havva'yı

düşünemiyordu.

Olivia'yı ve Lord Landsdowne'un sessizliğini düşündü.
kararlılık, o günlük çiçek buketi ve Olivia'nın hâlâ mutluluk için bir şansı olup olmadığını merak etti.

Ya da kalbi artık bir kabuk olsaydı.

Violet Redmond tarafından kendisine verilen Olivia minyatürü konusunda ne yapacağına o anda karar verdi. Kendi durumuyla ilgili yapabileceği pek bir şey yoktu ama onunkini etkileyebilirdi.

Leydi Fennimore, "Elbette bunun sadece şehvet olması da mümkün," diye düşündü. Leydi Fennimore pratik bir şekilde, "Ve eğer sadece şehvet ise," diye ekledi, " öğrenmenin tek bir yolu , değil mi? Ve sonra tekrar, Şehvetin bir yolu vardır. Sana işkence eden aşk kısmıdır. Bana afyonu uzatabilir misin, genç adam? Laudanum işe yarıyor. Uyuyorum ve harika rüyalar görüyorum. Neredeyse vaazlarından birini dinliyordum."

İç çekti. Eli artık sadece onun elinin içindeydi; onu kavramıyordu. Her gün hayattan biraz daha vazgeçiyordu ve ona ya da sırlara, insanları bu kadar bağlı, bu kadar dolaşık tutan küçük endişelerin hiçbirine tutunma ihtiyacı hissetmiyordu.

"Duayı siz seçin, Peder." O zaman Aziz

Francis'i hatırladı.

Kendisi için kadar Olivia için, Eve için, Pennyroyal Green'deki herkes dua etti.

Tanrım, beni barışının bir aracı yap; nefretin

olduğu yere sevgi ekmeme izin ver; incinme

varsa, affet;

Kuşkunun olduğu yerde inanç;

umutsuzluğun olduğu yerde

umut; karanlığın olduğu yerde

ışık vardır;

ve hüznün olduğu yerde, neşe. Ey İlahi Efendi,

Teselli etmek kadar teselli edilmeyi, anlamak kadar anlaşılmayı da

istemeyeyim;

seilmek, sevmek gibi;

Çünkü verdikçe alırız,

Affedildiğimiz için affediliyoruz,

Ve ölürken sonsuz yaşam için doğarız. Amin.

"Eğer bu kadar iyi bir şey yazabilirsen , evlat."
Leydi Fennimore uykulu bir şekilde yorum yaptı. "Bunu cenazemde okuyun."

Bölüm 20

O öğleden sonra Eversea House'a doğru yola çıktı. Hafif bir yağmur vardı. yollardaki tozu dindirdi ve atının toynakları yumuşak bir şekilde gümbürdedi. Sesi hoşuna gitmişti; onu özlemişti. Ona doğru koşmaya karar verdi, rüzgârın yüzünü ve saçlarını kamçılmasına izin verdi, her şeyi ondan uzaklaştırmak için bir anlığına da olsa onu tüketiyor.

Canlanmış, terlemiş ve çamura bulanmış bir halde geldi. Uşak Olivia'yı almaya giderken fuayede bekledi ve diğer iki uşağın zarif bir sera aranjmanını taşımasını izledi. Çiçekler, canlı kırmızılar ve morlar, dikenli yeşilliklerin bolluğuyla karışıyor.

"Adam!"

Olivia'nın terlikleri mermer üzerinde takırdadı; yanağını öpmek için .

"Sizin için, Bayan Olivia," dedi uşak ona. Buketi teslim ederken onu bilgilendirmek için durdu.

İncelemesi için kendisine bir kart verildi.

"Landsdowne'dan," diye düşündü boş boş. Gözlerini çiçeklerin üzerinde gezdirirken ağzı buruştu.

"Mesajda başka ne yazıyor?"

"Beni aramak istediğini söylüyor. Ama sonra her gün aynı şeyi söylüyor. Bazı insanlar ne zaman vazgeçeceklerini asla bilemezler."

"Seninle paylaştığı bir nitelik."

Olivia sertçe Adam'a baktı.

Sert bir bakışla onu kıstırdı, gözleri kısıldı, haklı olarak bunu birden fazla şekilde kastettiğinden şüpheleniyordu.

Yine de onu sinirlendirmek için Olivia'dan daha fazlası gerekecekti. O kadar yorgundu ki, her duygunun içine işlemeyen üzerinden geçip gideceğini düşünüyordu.

"Bu sosyal bir görüşme mi, Adam? Çok sıkı çalışıyorsunuz, boş zamanlarınızdan birazını hak etmekten onur duyuyorum."

Bunun ne tür bir çağrı olduğundan emin değildi. "Olman gerektiği gibi," diye alay etti. "Dışarıda biraz yürümek ister misin? İçeride Leydi Fennimore'la bir saat geçirdim ve odaları tropikal sıcaklıklara kadar ısıtılıyor ve korkarım sol tarafımda yosun oluşmaya başlayacak."

"Şalımı getireyim!"

Onu almak için üst kata koştu, sonra tekrar filtrelenmiş güneş ışığına çıktılar.

Birkaç küçük buz adasının hızla eriyerek yüzdüğü fıskiye'nin yanından geçerek geniş dairesel yol boyunca yürüdüler. Burası Sakin bir dönemdi; artık evde yaşayan tek Everseas o ve Ian'dı ve Ian sık sık Londra'ya gidiyordu.

Aileden, kasabadaki insanlardan, O'Flaherty'nin evindeki işlerden konuştular. Kontesten bahsetmedi. Belki de Onu iyi tanıyan biri olarak, az önce kimsenin tanımadığı bir kadını savunmak için bir adamı yumruğuyla yere serdiğinden bahsetmedi. Pennyroyal Green'i evlerinde ağırlayacaklardı. Onun bildiği kadarıyla, Pennyroyal Green'in evlerine gelen şeylerin sıradan olduğunu düşünüyordu. normalde Eversea ailesi saflarında oldu.

Bir dizi gül ağacının arasına sıkışmış bir sıra bankın yanına geldiklerinde aniden durdu.

"Olivia, bugün buraya gelmemin bir sebebi vardı."

Gözleri büyüdü. "Yüz ifadeni görmelisin, Adam." Sesi çok sakın, çok alaycı bir şekilde eğleniyor gibiydi. Sanki yaşayabileceği en kötü şey çoktan gerçekleşmiş ve başka hiçbir şey soğukkanlılığında bir dalgalanmadan daha fazlasına neden oldu. "Çok, çok kasvetli."

"Bir zamanlar sana ait olan bir şey bana emanet edildi. İade etmek isterim"

Kadının parlak bir hazırlandığını görebiliyordu. Bu yüzden bir şey söylemeden önce elini cebine soktu ve minyatürü aldı. "Olivia. Elini aç."

Kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırarak avucunu uzattı. Ve minyatürü içine yerleştirdi.

Eli, minyatür demirci ocağından yeni çıkmış gibi sarsıldı.

Kadının yüzündeki rengin o kadar çabuk kayboluşunu izledi ki bayılacağını sandı. Yüzü şok ya da tiksinti içinde dalgalandı, sanki onu bırakmak istedim.

Adam onu sakinleştirmek için elini uzattı, ama kadın başını sertçe salladı. Dokunulmak istemiyordu.

Ve sonra sertçe yutkundu. Uzun, kararsız bir nefes aldı, o şeye, kendi genç yüzüne baktı, kendi el yazısını okumak için çevirdi.

Henüz ona bakmamıştı.

Yine de elini yavaşça onun koluna koydu. Çünkü en azından bir nebze huzur verebileceğini .

Kurtulamadı.

Konuşurken sesi cılız çıkıyordu. "Bunu nereden aldınız? Birinden mi aldın..."

Adam, Olivia'nın "Lyon" kelimesini söylediğini uzun zamandır kimsenin duymadığını fark etti. Kimsenin ona bu kelimeyi söylediğinden de emin değildi.

Ama . Bunu gerçeğe dnştrecekti. Onu düşünüp karar verecekti. Çünkü eğer herhangi bir etkisi varsa, onun mutlu olmak için bir şansı olmasını istiyordu. Mutlu olup olamayacağını bilmiyordu, ama olursa da lanetlenirdi. Elinden gelse etrafı şehitlerle çevrili olacaktı.

Hızlı, zl ve tarafsız konuştu.

"Hayır. Onu bana Lyon vermedi. Başka birine verdiğinden şüpheleniyorum -son zamanlarda- o da bana verdi. Nedenini bilmiyorum. Bana kimin verdiğini size söyleyemem. Bana gizlilik içinde verildi ve papaz olarak bana emanet edilen tüm sırları korurum. Size tüm bildiklerimi anlattım. Ona sizin verdiğinizden şüpheleniyorum. Nerede olduğunu ya da hayatta olup olmadığını bilmiyorum. Ama bunu almanı istedim. "

Bir an için düzensiz nefes alıp verdi. Ve sonra: "Neden?" Kelime

fkeliydi. İstıraplıydı.

Gözleri yaşlarla parlıyordu ve çenesi gerginlikten bembeyazdı. Ağlamaktan nefret ederdi, biliyordu - ağlayan biri olarak düşünülmekten hiç hoşlanmazdı.

bebek- bu yüzden gözyaşları muhtemelen onu da fkelerendiriyordu. Lyon gittiğinden beri kimse Olivia'yı ağlarken gördüğünü hatırlamıyordu. Hatta o gün bile.

Colin'i neredeyse asacaklardı.

"Açık sözlü olduğum için beni affet Olivia, ama sanırım öyle olmam gerekiyor. Hepimiz

Lyon konusunun etrafından dolanıp duruyorsunuz, sanki kırılğan, üzerine titrenmesi gereken bir serseri ya da bir şehitmişsiniz gibi. Bunların hiçbiri olduğunu sanmıyorum.

o şeyler. Sanırım yara tazeyken, her etrafından dolaşmak en iyisiydi. Ama sanırım artık

Herkes bundan kaçınıyor ve siz öfkeli olmakta o kadar mükemmelsiniz ki, o kadar zeki ve kesicisiniz ki, konudan kaçmakta o kadar ustasınız ki herkes pes etti, tükendi. Çünkü bundan kaçınırsanız, nasıl bir hayat istediğinizi ya da onun için harcadığınız zamanı düşünmek zorunda kalmazsınız. Acaba bu sizin için bir alışkanlık haline mi geldi ve inatçı gururunuz yüzünden bundan vazgeçmekten mi korkuyorsunuz? Eğilmeli miyim? Onu bana mı fırlatacaksın?"

Olivia Eversea öfkeden ona bunu söylemek için cesur bir adam olmak gerekirdi.

Gözleri buz parçalarıydı, kısılmıştı.

"Çok sinirlisin, Adam Sylvaine." Tam bir gözdağı etkisi yaratmak için her bir kelimenin altını çizdi. Adının bir sıfat gibi duyulmasını sağladı.

Ama o, Olivia'nın kızgın olduğundan daha cesurdu. Onu sinirlendirmek için Olivia'dan çok daha fazlası gerekecekti.

"muyum?" diye sordu basitçe.

Uzun bir süre ters ters baktı. Ve adam ürkmediğinde, özür dilemediğinde ya da yatıştırmadığında, sadece o hareketsiz sonsuzlukla bekledi. Bir şey istediğinde gösterebileceği sabrı göstererek bankın üzerine sertçe oturdu ve gözlerini kapattı.

Onun yanına oturdu.

Uzunca bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde oturdular, tamamen sessiz, sempatik bir esinti üzerlerinde oynuyordu. Yüzündeki ateşi .

Gözyaşlarıyla parlayan gözlerini ona çevirdi. Ağzının köşesi çarpıktı.

"Onu sevdim." Sesi boğuk çıkmıştı.

Ve hiç kimse, hiç kimse, onun bu sözleri yüksek sesle söylediğini de duymamıştı.

Sadece başını salladı.

Eliyle gözlerini kapadı ve ürpertici bir nefes aldı. Ve sonra bir tane daha.

"Aşk." Bu kelimenin içinde ne büyük bir acı, özlem ve kayıp . Sabırlı ve nazik bir saçmalık, Leydi Fennimore böyle ifade etmişti. Aşk korkaklar için değildi; acaba akıllılar içindi. Aşkın ilk başta insanı aptallaştırdığını ya da hiç kimsenin, hiç kimsenin aşık olmayacağını düşünüyordu.

Olivia başını ve eve doğru bakarken belki de anılardan dolayı gözleri bulutlandı.

Sonra yüzü karardı; çenesi gerildi. "O mükemmel değildi." Sesinde bir parça buz vardı şimdi.

"Söylemiyorsun."

Bunun üzerine ağzının kenarları kalktı.

"Yakın zamanda başka bir cilveleşmesini öğrendim."

Sempatik bir ses çıkardı.

Şimdi daha sakindi. Sesi yavaş ve yumuşaktı. Bugünlerde konuşmasının çoğunu karakterize eden o keskin kırılganlık yoktu, duyguların üzerine serilmiş ince bir buz tabakası gibiydi.

"Sence bu ne anlama geliyor, Adam? Minyatürü neden şimdi iade etsin ki?"

Risk de burada yatıyordu. Ama Olivia tekrar yaşamak için bir bahane istiyorsa, bunun kendisiyle işinin bittiği anlamına geldiğine karar verebilirdi.

"Bence ne anlama gelmesini istiyorsanız o anlama gelmesini kabul etmelisiniz."

Ona sertçe baktı, bir kahin gibi yüzünü okumaya çalıştı. Nefes kesici bir an için, onun yüz hatlarında titreştiğini gördü: Kadın Lyon'u sevmenin yükünü omuzlarımdan hayal etmeye cesaret ettim. Ama sonra Acı tekrar içine yerleşti ve onu uzun zamandır şekillendiren özlemle savaştı. Bu kadar kararlı biri için vazgeçmek çok zordu. ve onun kadar inatçı.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

Ama Olivia'nın ihtiyacı olduğu sürece onunla birlikte oturmaya hazırды.

Hareketsiz kaldığı süre uzadıkça yorgunluğunu daha çok hissetti; odun kesmek, çit yapmak, çatı kaplamak ve benzeri işlerle yorduğu kasları Kederler, ona aşkı ya da en azından arzuyu, onu ele geçiren bir şeytan gibi kovmaya çalıştığını hatırlattı. Eğer buna izin verirse Tutunduğunda, kaderinin Olivia'ninkine çok benzeyeceğini hayal etti, çünkü çok farklı değillerdi: O da onun kadar kararlı, sarsılmazdı. Kendini iyi tanıyordu.

Bir kez sevdiğinde, bu durumun kalıcı olacağından şüpheleniyordu.

Leydi Fennimore buna güzel bir acı demişti. O'Flaherty'lerin bebeğini kucağına alan Eve'in yüzü , şu anda güzel olan bir şey görmekte zorlanıyordu. Eve gözlerini kapattı ve bu görüntünün zihninin gözlerini doldurmasına izin verdi.

Sonunda Olivia doğruldu ve şalını sıkıca üzerine çekti. "Bunu bana verdiğine sevindim," dedi sonunda. Döndü ve ona içten bir gülümseme verdi. Küçük, kararlı ve cesur bir gülümseme. Ama bir gülümseme Yine de. "Teşekkür , Adam." "Artık

gidebilir miyim?"

"Nasıl isterseniz. Sizin için de uygunsa, sanırım bir süre daha burada oturacağım."

Öyleydi.

Onu terk etti. Eve doğru yürürken arkasından bir kez daha baktı.

Olivia minyatüre bakıyor, belli belirsiz kaşlarını çatıyordu. Belki de o kızın yüzünde tanıdığı bir şey arıyordu.

Yukarı çıkmadan önce son bir kez HENNY'nin odasını ziyaret etti. yatak. Oturma odasında devasa bir ateş yanıyordu; yatak odasına doğru yürürken çıkan sıcak hava neredeyse onu geriye doğru sendeleyerek.

Henny battaniyelere öylesine sarılmıştı ki, normalde olduğundan iki kat daha uzun görünüyordu. Yüzü terden sırılsıklam olmuştu. Mırıldandı Eve, "Postlethwaite" kelimesini duyduğunu sandı; "sıçanlar" kelimesini. "Eve" ve "paçavraya dönmüş bavullar" hakkında bir şeyler mırıldandı.

Endişe midesini bulantıya dönüştürdü. Bir elini Henny'nin alnına hafifçe vurdu. Korkunç bir sıcaklıkla geri çekti.

Ve sonra Henny bir inleme sesi çıkardı. Korkunç, insanlık dışı ve daha önce çıkardığı hiçbir sese benzemeyen bu ses Evie'nin kemiklerini dondurdu.

Henny'nin üzerinden attığı battaniyeleri aldı, silkeledi, kolları işe yaramaz hale gelince tekrar üzerine örtmeye çalıştı, Korkudan sakar.

Henny onları tekrar fırlatıp attı.

Havva'nın hayatının ağırlığı, olduğu gibi, onun üzerine çöktü ve dümdüz olmuş, kapana kısılmış, nefesi kesilmiş hissetti. Henny dışında ulaşabileceği hiç kimse yoktu.

Eğer Henny ölürse...

Arkasında ısılık çaldığını hissetti.

Adam'a korunmaya ihtiyacı olmadığını söylediğinde yanılmıştı.

Değişiklik olsun diye başkasının sana bakmasına izin vermende bir sakınca yok, demişti.

Ve her ne kadar onu itmiş olsa da, onun için pek şanslı olmasa da, o anda sahip olduğu tek şey buydu.

Sonra eliyle küçük altın haçı kapattı. Ve dua etti.
Gerekirse hiç durmadan dua ederdi.

Ama ağlarsa lanetlenirdi.

ADAM, aylık akşam yemeği randevusunun Pitney ailesinin geniş evi biraz garip olabilirdi, çünkü doktorun kızının evini dümdüz ettiği bir sır değildi. birkaç hafta önce yumruğuyla talip olmuştu. Darp edilmiş bezelyelerini karıştırdı, gördüğü dallardan herhangi birinin Baldıran otu. Yine de tadına baktı; her zamanki gibi çok lezzetliydi; doktor mükemmel bir aşçı tutuyordu.

Amy'nin umut dolu annesi onu masada tam karşısına oturtmuştu. Geceyi onun suçlayıcı kaşlarının altında geçirmeyi bekliyordu. Bunun yerine, başını eğip yemeğini kurcalarken saçlarının dar beyaz kısmını daha çok gördü, bastırılmış.

Ne olduysa oldu, Lord Haynesworth konusu hiç gündeme gelmedi. Doktor neşeyle Adam'la Cambridge At Panayırı hakkında sohbet etti. "Yıllardır gitmedim, Peder! Bu sefer gitmeyi umuyorum-"

Kapıya vurulan bir gümbürtü onu böldü. Kapı açıldığında mırıltılı bir konuşma oldu.

Sonra bir uşak masada belirdi, elinde doktorun paltosu, şapkası ve çantası vardı.

"Grundy'lerin bebeği geliyor Doktor ve Bayan Grundy çok günler geçiriyor. Sizi çağırttı. Ebe bebeğin ters olabileceğini düşünüyor."

"Lanet olsun-" Doktor durdu. "İzin verir misiniz, Peder? Anladığınızı biliyorum. Bebekler doğmak ister. Lütfen kalın ve yemeğinizin tadını çıkarın."

Ve sonra gitmişti.

"Oh! Gidip pastaya bakmalıyım!" Bayan Pitney karar verdi. kısa bir süre sonra ve oldukça şeffaf bir şekilde mutfağa girip gözden kayboldu.

Amy ve Adam'ı oldukça rahatsız edici bir şekilde yalnız bıraktı.

Amy bir süre çatalını tabağındaki sosun üzerinde gezdirdi.

Sonunda konuştu. "Lord Haynesworth'u gönderdim." "Güzel," dedi kısaca.

Bir sessizlik oldu. Sonunda Amy çatalını yere bıraktı. "Size bir soru sorabilir miyim, Peder Sylvaine?"

"Elbette."

Hayatının işkenceye dönüşmesine yardım eden genç bir kadına cazibesini harcayacak durumda değildi. Onun ruhuna karşı olan sorumluluğuna rağmen.

"Sizce Haynesworth kontes hakkında yalan mı söylüyordu?"

"Size dürüst gibi geldi mi, Bayan Pitney?" Bunu yumuşak bir şekilde söyledi.

Ama ona diktiği bakışlar başını eğmesine neden oldu.

Ve kendisine rağmen, için merhamet duyuyordu. Gururu yanmış, umutları yıkılmıştı.

"Korkarım hiç kimseye hitap edemeyeceğim." Kelimeler kısık ve boğuktu.

Ve bu itirafın ona pahalıya mal olduğunu biliyordu. Çünkü ona ne kadar hayran olduğunu biliyordu.

Bu sayede onun yardımını içtenlikle istediğini anladı, çünkü gururu çok güçlüydü.

"Bayan Pitney, neden kıskançlığın ölümcül günahlardan biri olduğunu düşünüyorsunuz?" Başını tekrar kaldırdı, gözleri kısıldı.

"Bu kendinize karşı bir günahdır. Size zarar verir ve iyi niyetler de dahil olmak üzere pek çok şeyi görmenizi engeller. Tanrı sizi olduğunuz gibi mükemmel yaratmayı uygun gördü. Başkasından daha fazla ya da daha az mükemmel değil- olduğunuz gibi mükemmel. Doğru kişinin görmesi için buna inanmanız gerekir. Ve gerçekten olduğunuz gibi görüldüğünüzde hissettiğiniz duygu... bu yanlış olamaz."

Zeki, kara gözleriyle ona baktı. Adam gözlerinde sessiz bir özür dileme ifadesi gördü.

"Belki de bir yastığın üzerine 'Kıskanmayacaksın' yazısını dikmem gerekiyordur." Neredeyse gülümsüyordu. "Belki de öyledir."

Bayan Pitney tam masaya dönmüştü ki kapıda bir başka acil gümbürtü duyuldu.

Acil bir tartışma sırasında yükselen sesler onlara ulaştı.

"Ama o çok hasta, efendim. Kontes geceyi korkuyor. Lütfen ona söyler misiniz?"

"Grundy'lerin evinde ters yönde doğan bir bebek var, o yüzden orada. Size yemin ederim efendim, o burada değil."

Adam sandalyesini itti, başını iki yana salladı ve bir uşak gördü.

Kırmızı ve altın renginde.

Sözcükleri takip ederek kapıdan uzaklaştırılıyordu: "Lütfen doktora döndüğünde hemen gelmesini söyler misiniz? Lütfen?"

Kalbinin gümbür gümbür atması kulaklarında kan çınlamasına neden olsa da Adam kelimeleri yeterince sakin bir şekilde söyledi.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu uşak odaya döndüğünde.

"Wareham Kontesi tarafından işe alınan hizmetçi. Henrietta mı? Anladığım kadarıyla hastaymış ve durumu kötüye gidiyormuş. Kontes Henrietta'nın hayatından endişe ediyor. Onu gönderdiğim için çok üzgünüm. Efendim?"

Adam uşak konuşurken yavaşça masadan kalktı.

"Paltomu getirir misin lütfen? Ve atımı getirir misin? Hemen."

Cevap beklemedi. Ev

sahiplerine bakmadı.

Kulaklarında bir uğultuyla koridorda ilerledi, kapıyı hedefledi ve uşanın şapkası ve paltosuyla önünü kesip onu yakaladı.

Sonra da sanki Nemean aslanı peşindeymiş gibi Damask 'ne doğru dörtnala koşmaya başladı.

Bölüm 21

SERT BİR GÜRÜLTÜDEN sonra, Damask Malikânesi'nin ağaçlıklı girişinde kendini atından aşağı attı ve dizginleri alıçlara dolanmış halde bıraktı. Sonra da kapıya doğru fırladı.

Yumruğuyla vurdu.

Kapı o kadar hızlı açıldı ki geri adım attı.

Evie burada çıplak ayakları ve gece askısıyla duruyordu, saçları beyaz yüzünün etrafına dağılmıştı. Onda gördüğü gergin korku kalbinin etrafında dolanıyordu.

"Doktor gelemedi, Eve. ." Dizlerinin bağı çözüldü.

Adamın eli hızla dışarı fırladı ve kızın dirseğini yakaladı. buruştu. Lambayı yavaşça kadının elinden aldı. Lambayı kaldırdığında kadının gözlerinin şişmiş, kızarmış ve sanki haftalardır uyumamış gibi gölgeli olduğunu gördü.

Bu onu çaresiz bıraktı.

"O ölmeyecek," dedi kararlılıkla. Bu verebileceği bir söz değildi ama bunu yapmak onu öldürse bile Henny'nin ölmesine izin vermeyecekti. "Beni ona götür."

Henny'nin odasına kadar onu sessizce, hızla takip etti. Yırtıcı bir şekilde onun çıplak ayaklarının ahşap merdivenlere inişini izledi. Henny'nin Mum ışığı, uzun saçlarının sarmallarında gizli renkleri buldu, Titreyen gölgeler, geceliğinin tülbentinin arasından ince bacaklarının kıskırtıcı bakışlarını gösterdi ona. Gözleriyle onu arzuladı.

İkisi de tek kelime etmedi.

Sonra Henny'nin oturma odasının yoğun sıcağındaydılar; kocaman bir ateş, Henny'nin yatağında olduğu gibi ocakta da sıçrayıp duruyordu.

"Onunla oturacağım, Eve. Dinlen. Bizi yalnız bırak. Lütfen uzanın ve oturma odasında dinlenin."

Fırtınalı bir denizde sala biner gibi onun sesine doğru döndü. Korku onunkini çalmıştı; zaten o anda söylenecek hiçbir şey kalmamış gibi görünüyordu. Henny hastaydı. Henny ölüyor olabilir. Adam'ın Gel. Her şey oradaydı.

Henny ona itaat edene kadar içeri girmeyeceği açıktı. O da öyle yaptı.

Onun kesinliğine teslim olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu. O gelmişti. Bu bir mucizeydi. Ya da belki de onun duaya cevap verdiğini, bunun da aynı geldiğini düşündü.

Ve bir anda onu ezen ağırlık değişti, hafifledi. İşte o zaman onun yanında kendini hep daha hafif hissettiğini anladı. Çünkü Yine de, diye düşündü uykulu bir şekilde, ona kanatlar verilmişti. Ya da daha büyük olasılıkla ona verilmişti, bu yüzden başkalarının yüklerini taşımalarına yardım etmek için çok uygundu.

Bu gibi düşünceler onun ne kadar çok ama çok yorgun olduğunu anlamasını sağlıyordu.

Oturma odasında, ateşin yanındaki kanepeye kıvrıldı, dizlerini yukarı çekti ve yanağını onlara dayadı. Henny için elinden geleni yapmıştı; onun için dua etmesi için tanıdığı en iyi kişiyi getirmişti. Şüphesiz, Adam Sylvaine'in tüm insanlar üzerinde bir etkisi vardı. Tanrım.

Ve uyanık kalmak istiyordu, gerçekten. Ama adamın iradesi onunkinden daha güçlüydü ve bu konuda söz hakkı yokmuş gibi görünüyordu. Onu son gördüğünden beri ilk kez uyudu.

ODA, bir tabut kadar karanlık ve boğucuydu; kaz yağı kokuyordu, içkilerin ve tisanelerin burukluğu vardı.

Henny'nin başarısız olduğu iddia edildi. Ter ve hastalıktan.

Adam yatağın yanında diz çöktü. Elini kadının alnına koydu, kısa bir süre geri çekti; kadının sıcaklığı bir demirci ocağı gibiydi. Yerine koydu ve orada bıraktı.

Sonra Henny'nin çırpınan ellerinden birini diğer eliyle yakaladı ve sertçe kavradı.

Ve dua etti.

Uykusunda inliyor ve mırıldanıyordu, her küçük mırıldanma onun hayatına dair bir ipucuydu. "McBride" diye duymuş. Kadın hırladı. boynuna." Kocaman bacaklarını savurdu ve neredeyse onu devirecekti, battaniyelerini onun üzerine yuvarladı.

Ve hala dua ediyordu.

Onunla birlikte nefes aldı, nefesinin kendi nefesinin sabitliğine uymasını diledi. Onun ateşinin kendi ateşine uymasını diledi. Onun sağlığının kendi güçlü sağlığına uymasını diledi.

Odanın karanlığında, zamanın artık hareket etmediği ya da önemli olmadığı bir yere, sonsuzluğa kaymış gibi hissetmek kolaydı.

Bu yüzden olayın ne zaman olduğunu kesin olarak bilmiyordu. Hissetmişti; ateşin kızın üzerindeki etkisinin gevşemeye başladığını hissedebiliyordu, sanki kız kaçan bir arabadaymış ve araba sonunda hızını kaybetmiş gibiydi.

Ve hala dua ediyordu.

Ve uyuyakalmış da olabilir. O anda bunu bilmek imkansızdı. O odanın alacakaranlık derinliklerinde, uykuyu uyanıklıktan duadan ayırmak için.

Ama bir şey onu tamamen uyanık hale getirdi. Ve odaya yeni bir sesin girdiğini fark etti. Ya da daha doğrusu, eski bir ses dönüştürüldü.

Nefes alış veriş i artık zor değildi. Daha

istikrarlıydı. Ve hala daha sabit.

Ve sonunda... sabit. Huzur içinde uyuyan bir insanın normal derin salınımı.

Ve tüm asi uzuvları sağa sola savrulmayı bıraktı. Ateş i

düş müştü.

Henny'nin elini bıraktı ve kendi elini birleştirdi, başını sertçe eğerek dokundu. Ve titreyen kocaman bir nefes aldı.

Tanrı'ya şükür.

O zaman kendisinin titrediğini fark etti.

Uykusunda biraz gülümsedi. Bir şeyler mırıldandı. Kulağa "Postlethwaite" gibi geldiğini düşündü.

Bu da neredeyse ateş in aniden çıkması kadar ürkütücüydü.

EVE bir sarsıntıyla uyandı, kalbi panik içinde çarpıyordu. Başını sağa sola çevirdi. Ve Adam'ın kendisinden bir adım kadar ötedeki kanepede oturup onu izlediğini görünce donakaldı.

Adam!

Rüya mı görüyordu? Ölmüş müydü?

"Henny'nin ateşi düştü," dedi hemen. Sesi yorgun bir törpüydü. "İyileşiyor."

Eve dimdik oturdu, elini boğazına götürdü, hâlâ rüya görmediğine ikna olmamıştı. Ve dinledi.

Derin ve dinlendirici bir uykunun güven verici yükselişini ve alçalışını, yükselişini ve alçalışını kendisi için duydu.

Sonra içini çekti, vücudunu kanepeye doğru savurdu, tüm vücudu bunun rahatlığıyla söndü.

Ona küçük bir gülümseme verdi.

Rahatlama gözyaşlarıyla mücadele etti. "Nasıl ... ne yaptın ..." Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

Onun, gözleriyle saçlarının siyah şelale damlalarını hevesle takip ettiğini gördü.

"Dua ettim. Onunla birlikte oturdum. Elini tuttum. Belki de ateşin kırılmaya hazır olduğu bir noktaya ulaşması gerekiyordu. Ben bilmiyorum. kesin olarak biliyorum. Ondan hafiflemeye başladığında bunu hissedebiliyordum. Tek bildiğim... o hala bizimle. Muhtemelen bir süre başınıza bela olmak için yaşayacak."

Sonra kanepeye yaslandı, sırtını yumuşaklığa dayadı ve sadece onu izledi. Ateşin ışığı Eve'i kehribar, krem ve pembe renklere bürümüştü; pembe olan burnu ve yanaklarındaki ateşli lekelerdi.

Ayak parmaklarının bir yuvaya çekilen orman yaratıkları gibi gecelik entarisinin eteğinin altında kayboluşunu izledi. Dizlerini sıkıştırdı kalktı ve gecelik askısını üzerlerine çekti, ellerini kollarının içine soktu, yanağını bir an için dizine koydu. Olabilirdi

Eğer ateş ışığı vücudunu gölgede bırakmasaydı, bir kız kadar masum görünüyordu.

Omurganın zarif kavis, kalçalarının yuvarlak hatları, göğüslerinin kalkıklığı adamın içinde bir yıldırım gibi yankılandı.

Ve his, omurgasını yanan bir fitil gibi dolaştı.

Ve sonra saçları anarşik siyah bukleler halinde kollarından ve dizlerinden aşağı dökülerek her şeyi gizliyordu.

"Ölseydi buna dayanabilir miydim bilmiyorum," dedi. Yumuşakça. Kendi aleyhine alaycı bir kahkaha atarak. Sanki güçlü olmaktan başka bir şey yapmaya hakkı yokmuş gibi.

"Hayatta kalamayacağınız ve bir şekilde güce dönüştüremeyeceğiniz bir şey olduğunu sanmıyorum."

Aniden ona döndü. "Sence... sence sert miyim, Adam?"

"Hayır. Hayır. Tanrım hayır. Bir kılıç gibi mi?"

"Bir çiçek gibi değil mi?"

Yumuşakça güldü. Ve sanki zihninin çıkışlarını doldurmuşlar, kaçmak için can atıyorlarmış gibi, onları serbest bıraktı. Bir alaydaki dansçılar gibi yavaşça, teker teker ortaya çıktılar.

"HayırSen zorsun... Eşsizsin... Cesursun... Komiksin... Güçlüsün... Akıllısın... Sadıksın... Sevecensin." Onu deneyimlediği sırayla çıkıyor gibiydiler. Diğer kelimeler bunların arkasında sıralanıyordu. Büyülü. Güzel. Tehlikeli. Olağanüstü. Benim. Bunları söylemezdi. Yine de diğer kelimelerin her birinde bir alt ton olarak mırıldanıyorlardı.

Sanki adam onu gözlerinin önünde kelime kelime inşa gibi her kelimeyi içine çekti. Gözlerini kanepeye dikti.

"Geldiğine çok sevindim." Sesi kırıktı.

Hiçbir şey beni senden uzak tutamazdı. gerçeği biliyordu.
Bu konuda başka seçeneği yoktu. Kalbi ve ruhu onu ona sürüklemişti.

Sadece başını salladı, konuşamayacak kadar yorgun ve gerçeğin büyüklüğüyle doluydu.

Gözlerini, adamın elinin kanepede aralarında düz bir şekilde durduğu yere indirdi. Ve onun elini fark ettiğinde nefesi kesildi.
Haynesworth'un nefret dolu çenesinde kırdığı eklemlerini iyileştirmek için havladı.

"Oh, Adam."

Yavaşça kucağına aldı, kendi eliyle kaldırdı ve tuttu. Nefes

alması durdu. Ve zaman ipeksi bir nehir gibi yavaşladı.

"Bir daha asla incinmenin sebebi olmak istemiyorum. I ..." Sesi merakla çatallaştı. "Senin incinmen fikrine bile katlanamıyorum."

Başını kaldırıp ona baktı. Kızgın görünüyordu, itirafından neredeyse korkmuştu. Cildi artık yüz hatlarının üzerinde gergindi.

"Eve," dedi kısık sesle. "Evie."

Elini ondan çekip saçlarının ipeksi karmaşasında yukarı kaydırıp, onu yakaladı, kendini bir tuzağın içine daha da derinlemesine sardı. Ve ona doğru eridi, başını usulca geriye itti.

Giriş yoktu, incelik yoktu. Sadece yavaşça, yakıcı bir açlıkla onu öptü.

Eve bunun ezici rahatlığından dolayı iç çekti, titredi. Bunun için bir ömür beklemiş gibiydi. Ve adam onun ağzını aldı.

Şok edici bir güvenle, başını geriye ve geriye iterek, porselenden yapılmış gibi büyük elleriyle kucaklayarak, dudakları, dili ve ağzının kadife sıcaklığıyla sinir uçlarını acımasızca ateşe , o kadar iyice, neredeyse vahşice, kemikleri eridi. Artık sadece ihtiyaçtan ibaretti: onun ve onun. Bu adamın tehlikesi de burada yatıyordu. Ama artık çok geçti.

Artık arzunun diğer tarafındaydı ve düşünmek ya da geri dönmek yoktu. Kız onun olmuştu.

Bir öpücüğün güzel bir uyuşturucu olabileceğini hiç hayal etmemişti. Sancılar içinde kıvranıyor, hayrete düşüyor, dehşete kapılıyor ve daha fazlası için çaresizce çırpınıyordu,

Ta ki ağızları şehvetli bir şiddete yakın bir şekilde buluşana, dilleri birbirine dolanana, dudakları çarpışana ve tekrar buluşmak için ayrılana kadar.

Gırtlığının derinliklerinde inledi ve sikinin sert kabarışına uyum sağlamak için yana kaydı. Arzudan titreyerek, beceriksizce ve çılgınca, onun kucağına kaydı, ona bindi, vücudu ona karşı zorlanan horozun zevkinden sarsıldı.

Kollarını bağladı

başının etrafında. Kadının saçlarını yumruğundan kurtararak ikisinin üzerine dökülmesine izin verdi. Gözleri kızın gözlerinde yanarken, parmaklarını çenesinde, dudaklarında, boğazında gezdirdi, gecelik entarisinin yakasına taktı, omuzları çıplak kalana kadar aşağıya, daha aşağıya sürükledi.

Kalbinin çınladığı yeri, çenesinin altındaki yumuşak, gizli kuyuyu öptü. O da titriyordu ve bir kadını almayalı ne kadar zaman olduğunu ve şimdi onu almaya hakkı olduğunu düşünüp düşünmediğini merak etti.

Kararı ondan aldı. Pantolonunun düğmelerine uzandı. Bunu yaparken kollarını ona doladı, elleri geceliğin tülbentinden bile sıcak bir şekilde kürek kemiklerine değiyordu.

Ve o, titreyen, zarif olmayan parmaklarıyla onları teker teker çözerken, adam onu durdurmadı, tek kelime etmedi. Onu usulca öptü.

-Ağzı, göz kapakları, boğazı.

Pantolonundan keten gömleğinin millerini çıkardı ve adamın kalın ve sıcak aleti avucunun içine fırladı.

Kadın elini sertçe üzerine indirdiğinde nefes nefese kaldı. Onu tekrar yukarı kaldırdığında, şimdi kaygan olan ipeksi gergin başını okşarken, alnını boğazına yasladı. Nefesi kızın tenine çarptı. Dokunuşu ustacaydı; daha önce Vücudundaki gerginlikten, nefes alışının ritminden, ne kadar sert, ne kadar hızlı, onu arzuyla nasıl çıldırtacağını biliyordu ama daha önce hiç zevk vermek kendi zevkinden ayırt edilemez olmamıştı. Kendi arzusu artık dişleri olan bir şeydi; ona dokundukça, onu almaya daha çok ihtiyacı vardı, yoksa ölebilirdi. Onu okşadı ve başının geriye doğru eğilmesini izledi. Boynundaki kordonlar gerilmiş, gözleri sıkıca kapanmıştı. Ve sonra, aniden, eli onun elinin üzerine kapandı ve onu durdurdu.

Kısa bir an için, adamın durmayı kastettiğinden korktu.

Ama sonra geceliğini iki eliyle kavradı ve başının üzerinden indirdi; yere düştü.

Nefes almayı bıraktığında bunu hissedebiliyordu. Vücudunun onun duyuları üzerindeki etkisine hazırlıksızdı.

Ziyafete nereden başlayacağını bilemeyen bir adam gibi, elleri kadının beline uzanarak hareketsiz kaldı. Ama gözleri içinde yanıyordu. Kendisini onun gözlerinden gördüğünde birden utandı: bir hediye, ona sunulan bir mucize, tamamen kendisi olarak.

Kolları onu sarıp sarmaladığında, onu giydirdiğinde rahatladı, çünkü hiç bu kadar görüldüğünü hissetmemişti. O tamamen giyinikti, kendisi ise çırılçıplaktı ve bu hoşuna gitmişti; savunmasızlığı arzusunu kabartıyordu.

Elleri hareket etmeye başladığında, gözlerini kapattı ve Zevkten kendini kaybetmiş, ilk kez onun tarafından dokunulmanın mucizesine kapılmıştı. Elleri kalçasının eğiminden belinin kıvrımına, karnının kıvrımına doğru ilerledi, uyluklarının içinde saklı olan hassas teni bulmak için aralarından kaydı. Delip geçti

Daha derine, kıvrımlarını onu istemekle ıslak bulmak için. Tüm bunlar hızlı, eksiksiz ve bir iddiaydı; artık sabırsızlanıyordu. Ve bununla birlikte Artık onun gücüne sahip olduğuna ve iradesinin onun iradesi olduğuna güvenerek, ellerini kalçalarının altından geçirdi ve onu kaldırıp sikinin üzerine indirdi.

Onu doldururken usulca inledi. "Tanrım, Eve. Tanrım."

Bir süre hareketsiz kaldılar, o birleşme anının tadını çıkardılar. Göğüsleri ona karşı yükselip alçalırken nefes alış verişleri sallanıyordu. Başını eğdiğinde nefesi kızın boğazına sıcak bir şekilde çarptı. Ve Sonra onun üzerinde hareket etti, yükseldi, adam istilacı, ruh arayan bir öpücük için yüzünü kavrarken tekrar aşağı kayd, sonra ellerini aşağı kayd, ve göğüslerini doldurdu, başparmakları dantelli meme uçlarının üzerinde zarif bir sertlikle sürüklendi.

Zevkin şokuyla sarsıldı. "Lütfen. Tanrım. Bunun gibi. Evet."

Kalçaları yukarı kalktı, elleri onu yukarı kaldırdı, sonra tekrar aşağı indirdi. İçindeki sürtünme enfesti; her hamle onun zevkini artırıyordu; bundan çılgına dönmüştü. Boğazında alçak sesle inledi, ona adıyla yalvardı.

Başını eğip meme ucunu diliyle daire içine aldı, hafifçe dişlerinin arasına aldı ve kadın kollarında geriye doğru kamburlaştı.

yerinden şimşekler çakıyordu. "Adam."

Vücuduna bir pusula ve harita gibi yaklaşan sevgilileri olmuştu; ona nerede, nasıl ve ne zaman dokunacaklarını biliyordu. Burada bir strateji yoktu. Bütünlük, saflık, Adam'ın açlık ve talep içgüdüğü daha önce bildiği her şeyden daha erotikti. Şimdi her şey çılgınlıktı ve cinsel Ritim ve nefesin uğultusu, elleri onu sertçe sürmeye teşvik ediyor, vücutları çarpışıyor, sallanıyor, daha derin, daha fazla, daha sert için açgözlü. İşte böyle. Güzeldi.

Sadece kendi mutluluğunun peşinde kaybolduğunda bunu onun gözlerinde gördü. Uzak ve sıcak. Çenesi gerildi. Nefesi kesildi.
"Eve... Ben..."

Şimdi kaskatı kesilmişti, serbest kalmasına çok az kalmıştı. Ama kendi zevki, alevin ırayı tutuşturması gibi onu durmaksızın tüketti, ta ki insandan çok zevke, sonra da sadece zevke dönüşene kadar. Mutluluk dayanılmaz hale gelene kadar teninin her hücresi onunla aydınlandı; ve sonra son bir Zaman.

Mutluluğun ışıltılı parçalarına ayrılırken çığlığı bastırmak için başını adamın boğazına yasladı.

Nefes alış verişleri durulana kadar birbirlerine sarıldılar. Bir dizi his olarak odanın tekrar vardı: elleri
Gömleğinin altından sırtının genişliğı, nefesinin yükselip alçalması. Terler teninde serinliyordu. Saçlarının ipeksiliğı
alnına yaslamıştı. Kendi alnını da oraya yaslamıştı. Parmakları kadının sırtında, omurgası boyunca gezindi.

İkisinin de birbirlerinin gözlerinin içine bakmaları gereken anı ertelediklerinden Bu düşünce onu
hareket etti; yavaşça kollarından sıyrıldı, ondan uzaklaştı ve ayağı kalktı.

Hareket ederken onu izlediğini hissetti, uzuvları hâlâ paçavra gibiydi ve tokluktan mırıldanıyordu. Kafası uçtu. Onu geri aldı
buruşuk gece rayı. Başının üzerine kaldırdı, kollarını içeri soktu, bir gösterideki perde gibi vücudunun üzerine düşmesine izin verdi.

Ve sonra sanki tek bir çekişle tüm arzuları dizginleyebilecekmiş gibi kurdelelerini kapattı.

Onun biraz beceriksizce kendini toparlamasını izledi;
Pantolonunun iliklemek için ayağı kalktı ve gömleğini tekrar içine soktu.

Sonra durup sessizce birbirlerine baktılar. Yüzü terden sırılsıklam olmuştu. Saçlarını geriye atmıştı.

Henny de diğer odada rahat rahat nefes alıyordu. Evie saate baktı.

Son baktığından bu yana sadece on beş dakika geçmişti. Birinin bir şey söylemesi gerekiyordu.

"Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi neredeyse resmi bir şekilde.

Oh, Tanrım. İkisi de aynı anda aynı şekilde duydular.

Ve ilk kez papazın kızardığını gördü. Ve sonra, o da kızardı.

Cevap vermedi. Neredeyse kasvetli bir şekilde onu inceliyor, garipliğini ve belirsizliğini her zamanki soğukkanlılığıyla gizliyordu. İkisi de gerilim ve özlemin dilini çok iyi biliyordu, arzu ve şakalaşmanın dansını yapmışlardı, ama şimdi Birbirlerinin kollarında birbirlerinden ayrılmışlar, birbirlerinin terini tatmışlar, iki insanın olabileceği kadar derin bir şekilde birbirlerinin içine girmişlerdi. Söylemeyi düşündüğü her şey çok yetersiz ya da çok gergin görünüyordu.

Sonunda ona doğru bir adım attı. Ve sonra nazikçe bir parmağını Dudaklarına yapışan bir tutam saçla ilgili. Saçının ipliğini çekip çıkardı, yüzünü yine o belli belirsiz şaşkınlık ifadesi ziyaret etti.

Ve sonra neredeyse tuhaf bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırdı.

Bazı yönlerden sevişmenin kendisinden daha samimi olan bir şefkat.

O anda kadının varlığındaki her şey ona doğru koştu; kadın ışıkla doldu.

Ve sonra, bir dalga gibi, korkunç bir paniğe dönüştü. Birden

onun hemen gitmesini istedi.

Zihni çok doluydu, bedeni çok doymuştu ve korku ruhunun derinliklerinde zonkluyordu. Metres olduğu zamanlarda bir erkek ona poposuna bir tokat atarak ya da şefkatli bir tokat atarak veda edebilirdi. Hiçbir zaman sadece onu istediği için kendini bir erkeğe vermemişti: hiçbir zaman onunla birleşme ya da yok olma ihtiyacı hissetmemişti. Hayatta kalması tamamen plan yapma yeteneğine bağlıydı. Hissetme yeteneğine değil.

Ve asla ama asla herhangi bir erkeğin merhametine kalmayı göze alamazdı. Özellikle de birlikte asla bir gelecek kuramayacağı bir adamın.

Hissettiği şeyin isimsiz büyüklüğü, güzelliği ve bütünlüğü, getirebileceği acıyla doğru orantılıydı.

"şimdi Henny'yi görmeye gideceğim," dedi sessizce.

Ve odaya dönüp Henny'nin yatağının yanında diz çöktü. Sanki bir tahkimatmış gibi arkasına çömeldi.

Ne için dua edeceğini bilmesede dua eder gibi başını yatağa yasladı.

Onu ateşin yanında bırakmıştı. Başını kaldırıp ve onun kendisine baktığını gördü, yüzündeki ifade sanki sonunda gerçekten kutsal bir şey görmüş gibiydi.

Uykuya dalmadan önce hatırladığı son şey buydu.

Bölüm 22

EVİE, yastığının yanağının altında dalgalandığını fark ettiğinde bir sarsıntı ve bastırılmış bir çığlıkla uyandı.

Bir sıçan! Lanet sıçanlar yine iş başında! Vücudunu geriye doğru savurdu ve yatağı iyice dövmeye hazırlandı.

Gözlerini , kafasının karıştığı bir anın ardından, St. Giles genelevinin üst katındaki eski odalarında değil, diz çökmüş bir halde fark etti. Henny'nin yatağının yanında yere uzanmış, başını Henny'nin battaniyeyle örtülü büyük baldırına yaslamıştı; Henny uykusunda döndükçe baldırı da dönüyordu. Fareler onun geçmişindeydi.

Yine de reflekslerinin hâlâ uyanık olduğunu bilmenin faydalı olduğunu düşündü.

Perdelerdeki bir arasından sızan solgun ışıktaki gözlerini kısıtı ve saçlarının ağırlığını gözlerinden uzaklaştırdı. İşte o zaman onun kokusunu aldı: ellerinde, saçlarında. Kadın dondu kaldı. Erkek, misk kokulu, ezici derecede erotik ve sinir bozucu, o kadar erkek ki kalbi sözleşmeli. Vücudu yeni bir arzuya uyandığında, arzu tekrar taze ve şok edici bir şekilde içinden fırladı; şimdi ona bir daha fazlasını istiyordu. Şimdi. Tehlikeli bir an için arzusunu bastırdı ve anılara daldı: adamın elleri saçlarında dolaşıyordu, sonra saygılı, talepkâr ve kendinden emin bir şekilde vücudunda geziniyordu. Gözleri onu yakıyor, yüzü boğazına gömülüyor, mavi gözlerinde sahip olmanın şiddetli hazzı ve yakıcı zevk, içinde hareket ettiğinde nasıl hissettirdiği.

Sevinç ve panik tekrar ona hücum etti. Neşeyi sertçe geri püskürttü. Aman

Tanrım, ne yapmıştı?

Omuzlarında bir ağırlık hissetti; uzandı ve çime değil yüne dokundu. Paltosunu kollarının arasına aldı.

Üstünü örtmüş ve soğuk şafakta onu almadan eve dönmüştü. Onu kucakladı, gözleri bulanıklaştı.

"Ölmedim o zaman?" diye bir vıraklama geldi yataktan.

Evie hemen paltosunu arkasına attı ve Henny'ye bakabilmek için dirseklerini yatağa dayadı. Yoğurulmuş hamur gibi solgundu ve hiç de taze ama gözleri parlak ve kurnazdı.

"Sana bir melek gibi mi görünüyorum Henny?"

Henny onu dikkatle inceledi. "Cennete gideceğinden hiç emin değilim," dedi içtenlikle, ama özür dileyerek. "Ben de aynı şeyin için de geçerli olduğunu düşünürdüm. Ama bir melek yanıma oturdu Dün gece yatağıma girip elimi tuttu ve o an ölsem üzülürdüm diyemem, çünkü cennete gideceğim kesindi. Güzel bir melek, çekerim. Bir erkek," dedi zevkle. "Yapmalısın Gördüğüm şeyi görmek için bir kez olsun neredeyse ölmeyi

deneyin." "O melek değildi. Papaz Ad'di."

Henny bunun ne anlama geldiğini düşündü. Sonra gözleri büyüdü. "Artık bundan oldukça eminsiniz."

"Evet. Tabii burada sizinle birlikteyken bir melek gelip ikinize katılmadıysa."

"Sadece tek bir koy vardı," diye doğruladı Henny. Ve sonra kafasına dank etti:

"Eğer papaz buradaysa, o zaman... ben..." Henny bile "öleceğini" ekleyememiş gibi görünüyordu.

Evie dehşet içinde gözlerinin yeniden dolmaya başladığını hissetti.

Henny bunu gördü ve çenesi düştü. Evie'ye öylesine dehşet ve hayranlıkla baktı ki, Evie'nin gözyaşları öfkeyle anında buharlaştı.

Henny rahatsız bir şekilde, "Şimdi benim için bir ninni gibi ağlamana izin vermeyeceğim," diye emretti. "Ben yaşadım."

Evie büyük bir asaletle burnunu çekti. "Daha da acısı."

Henny onun elini okşadı, sonra sertçe sıktı ve ikisi de böyle bir şey olmamış gibi davrandılar.

"Papaz, elimi mi tuttu?" Henny hülyalı hülyalı gülümsedi. "Biliyor musun, bana dokunduğunda her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Sadece biliyordum. Bir daha asla yıkamayabilirim."

"Eğer bir daha benimle bir arabaya binmeyi umuyorsan kesinlikle bineceksin."

Tuhaftır , bu Evie'nin hissettiklerinden çok da farklı değildi. ona dokunduğunda. Kolları onu sarana kadar hayatının ağırlığının farkında değildi ve aniden... denize akan bir nehir olmuştu. En doğal ve gerekli olan buydu, Hayatında yaptığı en kaçınılmaz şeydi ve hayatında ilk kez yakıcı bir zevk onu bedeninden fırlatmıştı

Başka bir deyişle, felaket olmuştu. Şimdi ondan ne bekliyordu? Onun hakkında ne düşünüyordu?

Ondan ne istiyordu? Bundan sonra hayatındaki herhangi bir an onunla nasıl kıyaslanabilirdi?

Bundan sonra ne olabilir ki?

"Ve benim için dua etti. Tekrar tekrar 'Tanrım' diyen sesler duydum."

Evie yeterince kararlı bir şekilde, "Sanırım ateşli rüyanın bir parçası," dedi.

Bir de şu vardı. Tutku sancıları içinde bağırp çağırın ya da inleyen biri değildi; bunu erkeklere bırakmıştı. Daha önce kendini hiç kaybetmediği için Tanrı'ya hiç içtenlikle yakarmamıştı, Varlığının, söz konusu adamın tutku içinde aklını yitirmesini sağlamaya bağlı olduğu düşünöldüğünde.

Henny'nin gözleri şimdi kısılmıştı ve onu bir kuşun solucanı incelediği gibi inceliyordu.

"Sanırım çok uzun boylu değilim, ama korkunç görünüyorsun. Gözlerin kıpkırmızı ve köşelerinde kabuk bağlamış. Yanağında kızarıklık var gibi görünüyor ve saçların yılan kulesi gibi. Lisle bugün gelmiyor mu?"

Oh, Tanrım! Frederick! Ve isilik? Evie elinin tersiyle onun yanağına dokundu. Yanaklarının başlangıcı bıyıkları onu törpüledi. Tekrar tadına baktı, tahrip edici öpücükleri yeniden yaşadı. Küçük bir arzu ateşi daha yaktı; onu acımasızca söndürdü.

"Frederick bugün geliyor. Kendi başıma giyinebilir ve saçımı kendim yapabilirim. "Ama yatağıınızdan çıkmanızı yasaklıyorum," diye ekledi aceleyle. Et suyu, ekmek ve çay içeceğiz. gönderdi. Ama söyle bana, ne giyeyim?"

Henny . "Beyaz. hilesi kötü masumiyettir. Sis gibi biraz sürükleyici bir şey. Ve o haçı taktığınızdan emin olun."

Evie ender rastlanan bir iltifatla, "Sen bir dâhisin," dedi. "Ve haçı asla çıkarmayacağım" demedi.

Henny ona alçakgönüllülikle, "Tanrı'nın bana verdiği araçlarla elimden gelenin en iyisini yapıyorum," dedi. "Tanrı biliyor ya, işimi kolaylaştırmıyorsun."

"Lisle gelmeden önce sana kendimi göstereceğim."

"Çok iyi. O zaman uyuyacağım, değil mi?" dedi Henny ve hemen öyle yaptı.

Ölü gibi yatıyordu. Ya da daha doğrusu, yeni doğmuş gibi.

Gözlerini açtığında gülümsemeye başlamıştı bile. Nedenini anlaması için birkaç dakika daha geçmesi gerekti: Gevşek bacaklı bir durgunluğun farkına vardı, varlığının tüm liflerini o kadar sıkı çekmiş olan her zaman var olan gerginliğin fark edilebilir yokluğu ondan bir not kopardı.

Bir gece önce Evie Duggan'la patlayıcı bir seks yapmıştı.

Gülümsemesi büyüdü.

Gözlerini tekrar kapattı, sadece onu zihninin gözünde görmenin, ellerini onun göğüsleriyle doldurmanın, onun zevk soluklarını, yumuşak ağzını onunkine bastırmanın, ellerinin onun ipeksi kıvrımları üzerinde kayışını görmenin verdiği zevk için-

Aleti yeniden dikkat çekmeye başlamıştı.

Bu bir doruk noktası, bir mucizeydi. İnanılmazdı, tamamen tatmin edici, kemik eritici. Yine de bunun Bayan Sneath'in aradığı türden bir mucize olduğundan şüpheliydi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. O anın, karanlığın, ateş ışığının, ölüm korkusunun bir uzantısı mıydı bu? Pişman mıydı?

Pişman ?

Düşünmek istemiyordu; sadece hissetmek istiyordu.

Ama asla sıradan ya da dikkatsiz değildi; asla ciddiyetsiz değildi. Ve bir korkak değildi. Bunu düşünmesi gerekecekti.

İçini çekti ve yuvarlandı, kendini dik bir pozisyona getirdi, yatağının kenarına oturdu. Ve onun hâlâ uyuyup uyumadığını, sabah nasıl görüneceğini merak etti. Gözlerini açıp onu görmenin nasıl bir şey olacağını.

Onun bu sabah ne düşündüğünü bilmek istiyordu, bilmesi gerekiyordu. Ne de olsa o deneyimli bir fahişeydi. Belki de tüm bunlar ona biraz esneme gibi gelmişti.

Sonra da kendi özel şakasına kendini beğenmiş bir memnuniyetle gülümsedi.

Onun da zevkten aklını kaçırdığını biliyordu. Ve hayır Ne olursa olsun, bunu ona vermiş olduğunu bilmek hayatının ayrıcalıklarından biri olarak kalacaktı.

Onu görme düşüncesi zevkten dört köşe yapıyordu. Çilleri, kirpikleri, ipeksi sarmal saçları, gülümsemeyle parlayan gözleri...

Öğleden önce giyinmiş, banyo yapmış, tıraş olmuş ve kapıdan çıkmıştı.

Eve'i ilk ziyaretinden önce yaptığı gibi, papaz evinin girişindeki vazodan kır çiçeklerini çaldı.

Bunu bir kez daha yaparsa, belki Bayan Dalrymple bunu bir mucize olarak görmeye başlardı.

ÖĞLEDEN SONRA EVİE alt kattaki salonda volta atıyordu.

Seçtiği beyaz muslin elbisenin kolları kabarıktı, göğüsleri cömertti ama mayhoş değildi ve tek bir vardı.

Altın haçı gölgesinin hemen üzerinde sallanıyordu. Ateş elbisesinin darlığına uyum sağlaması için yüksek yapılmıştı ve önünden bir ya da iki kez geçmesine rağmen -sadece

Bir kombinezon ve vücudunun çizgisi lezzetli, kışkırtıcı bir ipucu olacaktı.

Freddy'nin yorgun Londra gözleriyle görmeye çalışarak odayı son bir kez daha inceledi. Lekesiz ve pırıl pırıldı, hizmetçi bunu görmüştü.

Ama nedense şöminenin üzerindeki vazoda sarkan kır çiçeklerini almalarına izin vermemişti. Adam'ın ilk ziyaretinde ona getirdiklerini. Bir tılsım gibi görünüyorlardı.

Freddy saat on iki buçukta anons edildi ve içeri girdi, Londra'yı, şık bakımlı saçlarının tepesinden acımasızca berelenmiş çenesine ve botlarının kusursuz parmak uçlarına kadar kendisiyle birlikte getiriyordu. Onun

Ceketi çikolata rengindeydi, bu da gözlerine çok yakışıyordu; düğmeleri gümüş rengindeydi ve üzerinde aile arması vardı. Daha önce hiç böyle bir adam görmediğini fark etti.

Bir süredir titizlikle bakım yapıyordu. Bu odada biraz bağlamından kopuk görünüyor ama kendinden o kadar emindi ki, gittiği her yerde hoş karşılanacağından o kadar emindi ki, kendi rahatlığından bir şeyleri ona da aktarıyordu.

"Freddy. Çok şık görünüyorsun."

Kadın ellerini adama uzattı, adam da ellerini tuttu ve Pennyroyal Green'deki herkesi telaşlandıracak bir Fransız tarzıyla uzun uzun öpmek için teker teker ağzına götürdü.

"Ne yazık ki, 'atılgan' kelimesinin kendini kararsız hissettiğin zamanlarda kullandığın bir iltifat olduğunu biliyorum, canım."

"Kendinize ait bir iltifat üretmediğinizi fark ettim ve zaten iki dakikadır buradasınız."

"Peki, o zaman..." Geride durdu ve onu kuşkuyla inceledi. "Londra'nın moda solgunluğu olmadan sizi tanımakta güçlük çekiyorum. "Seni tanımakta güçlük çekiyorum.

ülke yanaklarına güller koydu. Yoksa al mı? Olay nedir? Ziyaretim mi? Gururum okşandı."

Adamın biraz bocalamasından, beyaz tülbentten, göğüs dekoltesinden ve diğer her şeyden etkilenmediğini anladı.

Bir zamanlar onun hakkında, tatminsiz ölmek için örnek alması gerektiğini iddia etmişti. Ama Freddy böyle konuşurdu. Araya serpiştirilmiş abartılı imalar, alaycı farkındalık anlarıyla noktalanıyordu.

"Yanaklarım pembeleştiyse, korkarım merdivenlerden inmenin ve ziyaretinize hazırlanmak için hizmetçilere emir vermenin dayanılmaz heyecanıdır. Gerçekten yapacak başka bir şey yok. Pennyroyal Green. Sağlıklı yürüyüş dışında."

Homurdandı. "Tanrı yürümemizi isteseydi, beni bir barouche ve onu çekecek sığır alacak kadar zengin yapmazdı." Kendini en yakındaki Chippendale sandalyeye bıraktı. Stiffly-Hareket aslında tehlikeli bir şekilde devrilmeye yakındı ve kendine hepsinin yaşlandığını hatırlattı ve Frederick'in aşk aşırıydı. Onu da inceledi: Onu gördüğünden bu yana geçen birkaç ay içinde biraz kalınlaşmıştı. Yüzünün zarif hatları bulanıklaşmıştı, vücudu daha yumuşaktı. Yine de yeleğinin düğmeleri hiç zorlanmıyordu. Oh, hayır: Frederick'in kıyafetlerini en ufak ölçü değişikliklerine göre ayarlayacak bir terziye parası yetiyordu ve üzerine oturmayan hiçbir şeye tahammülü yoktu.

"Sizi uyarmalıyım, Pennyroyal Green'de yürümek dışında yapacak çok az şey var. Eğlence olarak kabul edebileceğiniz hiçbir şey yok."

"Oh, yapacak bir şey yok demezdim. Örneğin bu akşam bir el kağıt oynamak hoşuma gidebilir, özellikle de ilginç bir bahis söz konusuysa."

Freddy asla bakmadı. Sadece, kuşkusuz güzel olan koyu renk gözlerini ona dikti ve ispanyol köpekleri kadar canlı olan kaşları yukarı doğru bir hareket yaptı.

Seğirmek.

"Faro'yu çok sever oldum," dedi nazikçe. "Kutunun patlama sesi ülkenin sonsuz sessizliğini bölüyor."

Kısa bir kahkaha attı ve sanki bir kaçış ve savuşturmayı onaylar gibi başını salladı. "Belki daha sonra bir oyun oynarız. Tartışabiliriz kazıklar."

"Belki." Kızın ona verdiği gülümseme hem her şeyi hem de hiçbir şeyi vaat ediyordu ve bu gülümsemenin onu çok etkilediğini söyleyebilirdi. Freddy her şeyin bir spor olmasını severdi. Tıpkı aşırı beslenmiş, sıkılmış bir ev kedisi gibi takip etmek ve oynamak istiyordu.

"Sessizlik mi diyorsun? Yeni durumundan memnuniyetsizlik mi seziyorum Eve?"

" seziyorsun." Frederick'in kendisinin kolayca elde edilebileceğini ya da kaçmak için çaresiz olduğunu söyledi. "Neticede oldukça rahatım ve köylüler henüz beni bir fahişe olduğum için taşlamadı. Monty'nin varisi evlenene kadar unvan benim. Ve Henny'den oldukça korkuyorlar."

Yeniden canlanan skandaldan bahsetmeye gerek görmedi.

Solmakta olan kır çiçeklerine baktı ve kendini bir hain gibi hissetti.

Frederick, Hoby çizmeleriyle kaplı ve ayna parlaklığında cilalanmış bacaklarını uzatırken, kadın gizlice eteklerini daha fazla sıkıştırdı. ayak bileklerini sıkıca kavradı, yoksa onları yukarı bakmak için kullanacaktı. Avuçlarını sandalyenin kollarına vurdu dalgınca ve odaya baktı, güçlü Galyalı burnu bir rüzgar gülü gibi bir o yana bir bu yana dönüyor, her şeyi alıyordu - süssüz şömineyi, vazoda solan kır çiçekleri, o-olmayan-kadının portresi Kontla akraba olması muhtemel en ufak bir fikir, kuşkusuz güzel ama gelişigüzel seçilmiş mobilyalar, çoğu Fransız, sanki

Kont, devrimci yağmasının en iyilerini Londra için saklamış ve geri kalanını bu eve doldurmuştu.

"Demek meteorik talihinden geriye kalan bu, öyle mi canım? Bu ... sevgili küçük malikane mi? "

Onun gözlerindeki parıltıyı gördü. Onu izlediğini biliyordu. dikkatle tartıyor ve ona olan sadakati ile yeni ve oldukça alçakgönüllü koşullarını gazetelere ve tonun diğer akbabalarına anlatmanın lezzetini tartıyordu. Sıkılmaya başladıklarını söylemişti.

"Öyle canım, değil mi?" diye yumuşak bir sesle kabul etti. "Bir içki alırmısın, Freddy?"

"Akşam umduğum gibi ilerlerse çok içki içeceğim. Varsa bir şeri ile başlayacağım. Buraya gelip dizime oturmak istemediğinize emin misiniz?"

"Kanepe şimdilik yeterli, teşekkürler. Yine de dizinizin son görüştüğümüzden biraz daha dolgulu olduğu düşünülürse cazip geliyor."

Eğlenmişti ve rahatsız olmamıştı. "Üzgün ve yalnız olduğumda yemek yerim, sevgili Evie."

"Bir trajediye uygun akşam yemeği servis ettiğimi bilmek sizi mutlu edecektir. En sevdiğin, naneli kuzu eti."

"Belki de akşam yemeğinden önce kendimden geçirim ve bir lokma bile yiyemem."

Ona küçük, esrarengiz bir gülümseme daha verdi. Ama içinden gelen bir sabırsızlık dalgası dişlerini sıktı. Başka bir adamın ellerini saçlarının arasından geçirdiğini ve soru sormadan, önsöz söylemeden, ima etmeden ya da pazarlık etmeden ağzını ağzına aldığıını hatırladı.

"Eve, opera akşamını hatırlıyor musun-Le Mistral'di sanırım? Sinyora Licari ile?"

"" Operadan sonra, genç bir adam dikilmiş elbiseyi görmek için eğildiğinde balkondan çukura düştü - Wareham Kontu'yla birlikte gitmişti Lord Lisle ve arkadaşlarıyla birlikte lüks bir partiye gitmişti. Frederick'in dizine tünemiş, o da diğer oyuncuların alınlarını boncuk boncuk terleten meblağları rahatça yatırmıştı. Bir yudum bile içmemişti. Sonsuz gibi görünen şampanya nehirleri. Risk, güç ve sonsuz zenginlik onu sarhoş etmişti. Varoşlardan gelen Evie Duggan orada bulunan erkeklerden istediğini seçebilirdi; her zaman dikkatli ve gözlemci kalan bir yanı vardı.

Aslında dün gece ilk kez kendini tamamen kaybettiğini hatırlıyordu.

"Kıcının oraya tünemiş yeni bir erik gibi sıkı hissettirdiğini düşündüğümü hatırlıyorum, Evie," dedi buğulu bir sesle.

"Oh, Freddy, ne kadar güzel bir duygu. Hangi kadın kıcıyla hatırlanmak istemez ki?"

Şerefine, güldü.

"Ah, affet beni, Evie. Şimdi yokluğunun seni nasıl etkilediğini görebilirsin. beni etkiledi. Nezaketle kur yapma yeteneğimi kaybettim. Belki şu yürüyüşlerden birine çıkabiliriz... ne diyordunuz onlara? ... 'yürüyüşler' -ve düzgün bir şekilde yeniden tanışırız."

"Nasıl . Bakalım senin bir baston yapabilecek miyim?"

"Arkanızdan yürüyeceğim ve bu manzaranın tadını çıkaracağım, bu da dik durmak için yeterince teşvik edici olacaktır."

Kendini . Güldü ve gülüşü bir iç çekişe dönüştü. Aşinalıkta rahatlık vardı; onunla nasıl konuşacağını biliyordu. Flörtün ve imaların tanıdık ritmine, bir oyunun repliklerine ya da Sir Roger de Coverley'in adımlarına alıştığı gibi alıştı.

"Sana zevk aldığım diğer yönlerinden de bahsedeyim mi?"

"Belki de başka konuşacak bir şeyimiz kalmadığında. Şakayı ne zaman gerektiğini biliyorsun, Freddy. Orijinalliği erotik buluyorum."

Uşağın şeri getirdiğini ve Freddy'nin kıyafeti incelerken gözlerinden onay aldığını fark edince saçma bir şekilde memnun oldu. Eğer Freddy ile evlenmiş olsaydı, zavallı uşağa ve kıyafetine bakıp, odaya her ona ne kadara mal olduğunu hesaplamazdı.

Kadehini ona doğru kaldırdı. "Onu özleyor musun? Monty'yi

mi?" "Evet. Oldukça," dedi kadın dürüstçe.

"Ben de öyle. Ama zaman ve gelgit hiçbir erkek ya da kadın için durmaz." Bunu anlamlı bir şekilde söyledi.

Uşak odaya döndü, kapı aralığında durdu. "Leydim, papaz sizi görmek istiyor."

"Papaz mı?" Freddy eğlenerek sustu. "Buldun mu Din mi, canım? İşlerin bu kadar kötü olduğunu düşünmemiştim. Yoksa sen çok kötü davrandın da o mu seni cezalandırmaya geldi?"

Bir başka lanet ima. Eve şok içinde donup kalmasaydı bunu zevkle kabul edecekti.

Adam'ı zor gönderdi.

Ve Tanrı yardımcısı olsun; ne kadar garip olursa olsun, görmek istiyordu. Bu sabah onu tekrar gördüğünde gözlerini görmek istiyordu. Haynesworth konusunda pek heyecanlanmamıştı.

Freddy'yi görünce neşeleneceğinden şüpheliydi. "Tabii ki.

İçeri gönderin.

Bir anda, uzun gövdesi kapı aralığını doldurdu.

Yüce Tanrım. Bir demet kır çiçeği taşıyordu. Ve her şey sessizdi.

Frederick'hızlı ve uzman bakışları Adam'ı başından ayaklarına kadar inceledi: yüzündeki her gözeneği, zayıf boyunu, tozlu botlarını fark etti. Bakışları tarlada solmakta olan kır çiçeklerine kaydı. Şömine.

Ve sonra Adam'ın tuttuklarına geri döndü.

Kötü niyetle eğlenen bakışlarını Evie'ye çevirdi. "Burada, taşrada sıkıldığını söylediğini sanıyordum canım."

Eve, ellerinin ne kadar buz gibi olduğuna bakarak renginin elbisesinin beyazına yakın bir şey olduğundan şüphelendi. Ama o "Sizi görmek ne güzel, Muhterem Sylvaine. Size dostum Frederick Elgar'ı takdim etmeme izin verin, Lisle Vikontu."

", Lord Lisle?" Sesi her zamanki gibi çok güzeldi. Onunki kadar sabit.

Elbette henüz onun gözlerinin içine bakmamıştı.

", Peder Sylvaine? Ya da şöyle mi demeliyim, siz kimsiniz? _"

"Henny'yi görmeye mi geldiniz, Papaz?" Evie, kendi kulaklarına cicili bicili gelen bir parlaklıkla araya girdi. "Çok nazıksınız."

Adam sonunda ona doğru döndü. Ve burada soğukkanlılığı bozuldu. Ve gözleri, kadının damarlarında hissettiği bir sıcaklıkla parladı: Onlarda onun hakkındaki cinsel bilgiyi, sahiplenmeyi, arzuyu gördü.

Ama sonra ona belli belirsiz, sert, ironik bir gülümseme verdi. Heybetli bir mesafe.

Tam bir aptal olduğuna karar veriyordu, diye düşündü. Ve onun dışında herkes onun hakkında haklıydı.

Mesafeyi hissedebiliyordu, bir kapının çarparak kapanması gibi.

"Evet. Çiçeklerin onu neşelendirebileceğini düşündüm," dedi ona ve hiç kimse onun ilk çığlığını bastırdığını tahmin edemezdi
Bir gece önce onun pürüzsüz boğazına bıraktığını ve saçlarını şefkatle kulağının arkasına sıkıştırdığını.

"Aynı Henny'den mi bahsediyoruz? O neşelendirilebilir mi?"
Frederick merak etti.

Adam hiçbir şey söylemedi. Frederick'i belli belirsiz hoş ve mesafeli bir ifadeyle izliyordu. Ama gözlerinde sabit bir parlaklık vardı ki, Eve'e bir kedinin yeni öldürdüğü bir fareyi inceleyip ilk ısırtığı nereden alması gerektiğine karar verişini izlediği zamanı hatırlattı.

"Henny hastaymış." Evie kendi sesini tuhaf bir mesafeden duyuyor gibiydi. Gülümsemeye çalıştı ama yüzündeki tüm kaslar bu koşullar altında doğal olmadığını düşündüğü bir şeyi yapmaya karşı çıktı. Sonunda köşeleri kaldırmayı başardı.

"Papaz onun için büyük bir teselli oldu. O hala
Fevkalade iyi, Papaz. Fevkalade. Ama sanırım uyuyor. Ama iyi uyuyor."

Şimdi de gevezelik ediyordu.

"Peki o zaman! Erken bir akşam yemeği yiyeceğiz. Belki siz de bize katılmak istersiniz, Peder Sylvaine?" Lord Lisle neredeyse mırıldanıyordu.

Frederick'e bakmaya cesaret edemedi. Ona atabileceği tek bakış onu öldürecekti, bundan emindi. Sonra yine ton'un zaten mükemmel bir adı vardı.

Adam bakışlarını Frederick'e çevirdi. Yüzünde sadece hafif, hoş bir merak ifadesi vardı. Sanki Freddy ormanda rastladığı sıra dışı bir mantar türüymüş gibi. Evie, Adam'ın birinin çenesine yumruk atmadan önce görünürde hiçbir uyarıda bulunmamış olabileceğini ilk kez düşünmüyordu.

Ve sonra gülümsedi, yavaşça, hiç de hayra alamet olmayan türden yavaş bir gülümseme.

"Davetiniz için teşekkür ederim, Lord Lisle. Sanırım geleceğim."

Hizmetçiden masaya bıçak koymamasını isteyebileceği bir an bulup bulamayacağını merak etti.

Bölüm 23

BU Lord Frederick Lisledı, onunla evlenme hakkını bir kart oyununda kaybeden adam. Bir ziyaretçi beklediğinden bahsetmemiştir.

Yine de bir önceki gece çok az sohbet edilmiştir.

Buharda pişen yemek tabakları sessiz hizmetli tarafından her birinin önüne kondu. Adam tepedeki avizeyi fark etti, dış gibi sivri kristallerle damlıyordu. Gümüş eşyalara, şamdanlara yansıyor.

"Sevgili dostum Leydi Wareham'ı nasıl tanıdınız, Peder Sylvaine?"

Sevgili dostum, öyle miydi?

"Vaazlarımdan biri sırasında uyuyakaldı. Oldukça unutulmazdı." Kibarca gülümsedi.

Evie'nin elbisesi ve teninin rengi şaşırtıcı bir beyaz uyumuyla kalmıştı. Kuzu pirzolasına bakıyordu, sanki ne yapacağını tam olarak bilmiyormuş gibi. Henüz eline bir kap almamıştı.

"Gerçekten çok ," dedi neşeyle.

Lord Lisle güldü. "Londra'da sürdürdüğü hayattan sonra, toplayabileceği kadar dinlenmeye ihtiyacı var."

Adam bir süre sonra, "Ah, evet," dedi. "Londra'daki hayatı hakkında çok şey duydum. Sussex'teki hayatı da oldukça hareketliydi."

Komikti. Az önce ima etmenin zevklerinden birini keşfetmişti.

Cezalandırmak için kullanılabilir. Biri yaralandığında için.

"Şimdi mi? Eve de bana Sussex'te sağlıklı egzersiz gerektirmeyen ne kadar az şey olduğunu anlatıyordu. Belki bir kart oyunu oynamak istersiniz, Rahip? Yoksa kumar oynamaya izniniz var mı?"

"Frederick," Evie'nin sesi kırılmıştı. Bu kesinlikle bir uyarıydı.

Bu da onun niyetini açıkça anladığı anlamına geliyordu.

"İstediğim şey bana sormadan veriliyorsa, kumar oynamanın bir anlamı yok Lord Lisle."

Adam bunu kolayca söyledi. Tabağında birkaç bezelye kovaladı ve onları çatalına doğru itti.

Eve o zaman başını yavaşça ona doğru çevirdi. Gözleri çakmaktaşı gibiydi ve tehlikeli derecede soğuk ve sertti. Avizenin tepesinde. . Demek o da adamın ne demek istediğini anlamıştı. Belki de ima konusunda oldukça becerikliydi. Her geçen dakika kendinden daha da nefret ediyordu ama bu ne burada ne de orada görünüyordu.

"Evie'nin bir keresinde gözünden bir kirpik kırparak bir düelloya neden olduğunu biliyor muydunuz, Peder Sylvaine? İki adam da onun kendilerine göz kırptığını düşündü ve kıskançlık başladı. Aklı başında iki erkekte böylesine ilkel bir rekabet uyandırabilen nadir kadınlardan biridir."

"Kılıçlar mı tabancalar mı?" Adam, Lisle'i biri ya da diğeri için ölçüyormuş gibi sordu. Tehlikeli bir şekilde ona sesleniyor gibiydi.

O kadar ki Lisle durakladı. Ve Evie'nin gözleri inançsızlıkla irileşti.

Dün gece çok sıcak ve savunmasız olan gözler, sonra ısındı ve yarıldı, sonra vahşi bir zevkle kapandı.

"Kılıçlar," dedi Lisle sonunda. "Neredeyse kanlı son olacaktı." Bunun diğerlerinden sadece biri olduğunu ima ediyordu. "Oxford'da size nasıl çit yapılacağını öğretiler mi, Peder Sylvaine? Ben orada öğrendim."

"Oh, bunu kardeşlerimden öğrendim. Ve kuzenlerimden. Denizaşırı. Oldukça fazla pratik yaptık. Nasıl düello öğrendim, neyin ve kimin düelloya değer olduğunu anladım. Görünüşe göre çok az şey buna değer."

Ona bakmayı bırakmamıştı. Söylediği her kelime Kasıtlı bir darbe ve bunları söylerken daha da solgunlaştığını gördü, ama kendini durduramadı.

"Elbette. Muhtemelen düello yapmamışsınızdır. Ama sanırım düello genellikle beyefendilere özgü bir eğlencedir," dedi Frederick. sonra parlak bir gülümseme ile parladı.

"Ah, tabii ki," diye neşeyle onayladı Adam, bir parça kuzu keserken. "O zaman sen de bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun."

Bunu o kadar rahat bir şekilde, o kadar kolay bir gülümsemeyle söyledi ki, zeki Freddy'nin bile kelimeleri duyması bir an aldı.

Ve sonra gülümsemesi sanki kaburgalarının arasına bir stiletto fark etmiş gibi dondu.

Gülümsemesi yüzünden uçup gitti. Bir gölün buzlarının çözülmesini izlemek gibiydi.

Ve birdenbire Adam'ı gerçekten görmeye başlar gibi oldu.

"Belki de silahlardan başka bir şey konuşmalıyız?" Evie hızla önerdi. Eli peçetesinin üzerine kapanmıştı ve sanki birinin boynunu hayal ediyormuş gibi sıkıyordu onun yerine parmaklarının arasında.

Adam Freddy'ye, "Ama ÷lkede bir Őeyleri vurmaktan baŐka yapacak pek bir Őey yok," diye ačíkladı.

Hafifçe gül÷msedi. Neredeyse ilgisizce.

Frederick d÷Ő÷nceli d÷Ő÷nceli ona bakıyordu. Sandalyesinde arkasına yaslandı, dirseğini masaya dayadı. Sanki malikānenin efendisiymiŐ gibi, o huzurlu pozisyonda kaldı.

Sonra Eve'e doğru eğildi ve çok tanıdık bir Şekilde haçını parmaklarının arasında nazikçe kaldırdı, baŐparmađına dayadı ve başparmağını onun üzerinde gezdirdi. ipeksi bir cilt.

Adam'ın parmak eklemleri bıçağının üzerinde bembeyaz oldu.

Frederick yavaşça gül÷msedi, bundan zevk alıyordu. "Kabul ediyorum, çok uzun zaman oldu

ve onu daha önce hiç bu kadar güzel görmemiŐtim. Çok taze ... çok aldatıcı bir Şekilde masum. Kolyesine de iltifat etmeliyim, Evie. Masumiyetin o gerekli parıltısını nasıl da katıyor. Ama olmak istediği kişi gibi görünme konusunda çok becerikli. Tüm aktrislerin paylaştığı bir yetenek."

Adam bıçağı yavaşça, kasıtlı olarak tabağının yanına koydu. Sonra sandalyesini itti ve aniden ayağa kalktı.

"Peder, bizi terk mi ediyorsunuz?" Lisle masummuŐ gibi davranıyordu.

AŞağılık piç.

"Cemaat işleri asla bitmez, Lord Lisle. Ani ayrılıŐım için öz÷r dilerim. Umarım ziyaretinizden keyif alırsınız." Kelimeleri çıkarabildi Öfkeli bir hayvan gibi tükürmeden.

"Sanırım öyle olacak," dedi Lisle. Evie'den uzaklaşırken, ateşin yanında kıvrılan bir kedi kadar memnundu. Kazandığı için memnun. Ne olursa olsun bu Őartlar altında kazanmak anlamına geliyordu.

"Size kapıya kadar eşlik edeyim, Peder."

Evie'nin sesi buz gibi bir uyarıydı, sandalyesini neredeyse yere devirecek kadar büyük bir güçle geriye iterken.

Ama adam o kadar hızlı yürüyordu ki, ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalacaktı.

"Adam..." diye tısladı. "Tanrı aşkına... Sana buna hakkın olduğunu düşündüren şey ne-"

Sonra aniden durdu ve parmağını dudaklarına götürerek döndü.

Kadın anında sustu.

Bir an için birbirlerine baktılar.

Sonra yavaşça, kasıtlı eğildi ve kulağına fısıldadı:

"Umarım ona binmeden önce benim kokumu vücudunuzdan temizlemek için zaman ayırmışsınızdır leydim."

Geriye çekildi, gözleri şoktan bomboştu.

Sanki çok yüksekten düşmüş gibi nefesi kesildi.

Bir an için birbirlerine baktılar. Aralarında saf, soğuk öfke vardı.

Gözleri kısıldı ve eli ona tokat atmak için havalandı. Zahmetsizce,

havada yakaladı.

Zahmetsizce tuttu. Yapabileceğini kanıtlamak için. Ve onun kendisine zarar vermesine izin vermeyeceğini. Bir daha asla.

"Beni tokatlamak gereksiz olur, Eve."

Sonra bir yılan leşini bırakır gibi kolunu bıraktı ve uzaklaştı.

Tabii ki, papaz evine döndüğünde kendini tam bir piç, gözü dönmüş bir çocuk, şımarık bir masum gibi hissediyordu. Hepsi bunlar tamamen yeni hislerdi.

Yine de, dedi kendi kendine, sözde yeni deneyimlerden hoşlanıyorsun, Sylvaine.

"Bu sabah kimseyi görmek istemiyorum," dedi aniden Mrs. Dalrymple.

Odun yığınının olanaklarını tükettiğinden beri Kendisinden kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Alaycı bir tavırla, bu aşağılık davranışı için en iyi cezanın yalnız kalmak olduğunu düşündü ve gerçekten, gerçekten bunun üzerinde durun.

Hayatına soktuğu duygular ne kadar da hoştu. Her şey artmış ve yoğunlaşmış, keskin bir rahatlama içine atılmıştı. Mümkün olan her duygu ortaya çıkarılmış, hokkabazlık yapması, özümsemesi, mücadele etmesi, tadını çıkarması ve merak etmesi için ona sunulmuştu.

Artık onun bir parçasıydı. Her hücrelerini dönüştüren bir yoğunluk, bir geri dönülmezlik, bir tatlılık, bir ateş, bir işkence ile Ta ki şimdi ve sonsuza dek tamamen farklı bir insan olana kadar. Onun için başka kimse olamazdı.

Bunun tamamen kendi sorunu olduğunu fark etti.

Ona zevk vermişti, ona hiçbir şey için söz vermemişti. Hiçbir şey istemedi; tabii arkadaş edinmek için biraz yardım sayılmazsa.

Bu da iyi bir şeydi, çünkü ona hiçbir şey veremezdi ve muhtemelen Lisle ona her şeyi verebilirdi.

Colin, Madelinei kaybettiğini düşündüğünde, bir daha asla bütün olamayacağını düşünmüştüm, demişti. Ve Leydi'yi düşündü. Fennimore, bölünmüş bir hayat yaşıyordu ki bu da asla bütün olamamaktan çok farklı değildi.

Bir daha asla hiçbir erkeğin merhametine kalmayacağını söylemişti.

Ve düşünceleri dönüp dolaşıp birbirini kovalıyor, asla yakalayamıyor, asla bir sonuca varamıyordu.

"Peder Sylvaine." Bayan Dalrymple'in sesi o kadar nazikti ki, adamın duygusal karmaşasına nüfuz etmek biraz zaman aldı. Zaten onun iki kez.

Yukarı baktı.

"Jenny seni çağırttı. Leydi Fennimore'un vakti geldi."

Eve masaya döner dönmez ona, "Senin gitmeni istiyorum, Freddy," dedi. Oturmadı. Onun başında dikilip durdu. Onu çatalla iyice dürtmek istiyordu.

Başını kaldırıp baktı, gerçekten şok

olmuştu. "Eve... neden, Evie,

üzgünsün."

"Ne kadar gözlemcisin Freddy. Yemek boyunca üzgündüm ve sen bana daha yeni bakmaya başladın."

"Gel yanıma otur... Çok özür dilerim canım. Bunu yapmak istememiştim... kaybetmekten ne kadar nefret ettiğimi bilirsiniz. O adamı görebiliyordum-"

"Peder Sylvaine."

"Senin için bir şey ifade ettiğini görebiliyorum. Ya da sen ona bir şey ifade ediyorsun. Elimde değildi Eve. Eski rekabet alışkanlıkları zor ölür."

Buz gibi sessizliğini korudu.

"Kendime engel olamadım Eve," diye tekrarladı. "Adam muhteşem bir piç ve gururum incinmişti, sanırım biraz fazla ileri gittim."

"Sen bir gargoyle sayılmazsın Freddy, ama bu ne burada ne de orada. Beni küçük düşürdün. Artık bu oyunu sevmiyorum, Freddy. Aslında hiç sevmedim. Kimsenin oyununda lanet bir piyon olmak istemiyorum!"

Sesi yükseldi, yükseldi, yükseldi ve son üç kelimesi irkilme seviyesinde olana kadar yükseldi.

Frederick şamdanlara baktı, birinin odanın diğer ucuna fırlatılmak üzere olduğundan emindi.

"Sanki başka türlü olmayı bilmiyormuşsun gibi Freddy."

"Anlamıyorum," diye yatıştırmaya çalıştı.

"Biliyorum ve sorun da bu."

Şimdi çırpınıyordu. "Sana değer verdiğimi biliyorsun. Gerçekten. Söylediğın gibi ben bir gargoyle sayılmam ve hâlâ buradaki uygun genç bayanlardan birini seçebilirim ama yine de şu anda burada, seninleyim."

"Ah, Freddy. Şanslı, şanslı ben. Sanırım sana her an aşık olabilirim. Bana nasıl kur yaptığını dinle."

Güldü. Kısa da olsa.

Ve sonra neredeyse şefkatle, "İşte bu yüzden Eve. Böyle şeyler söylediğinizde ... bu bir kış için erik değil, ya da sadece değil. Bu Seni neden unutamadığımı. Önemsemiğim sensin ve bu yüzden

Burada. Evlilik teklif ediyorum, biliyorsun. Sen ve aile dediğın o rengarenk karakterler. Hepsini edeceğim. Uzaktan, aklınızda bulunsun."

Kulağa, istediğini hemen elde edemediği için bir oyunda bahisleri yükseltiyormuş gibi geliyordu.

İç çekti. "Oh, Freddy. Git." "Beni kovuyor musun, Eve?"

"Hayır. Sadece şimdilik gitmeni istiyorum. Gidecek misin?"

Onu düşündü. "Teklifimi düşünmen için sana iki hafta veriyorum. O zaman Londra'da bana gelin... ya da hiç gelmeyin."

Ah. Bir ültimatom. Evet. Adam kumarı seviyordu.

Ama yine de. Bunu söylediği anda, seçeneğe ve bu hayatın kendisi ve ailesi için ne anlama geleceğine dair bir saatin işlemeye başladığını hissetti.

"Bunu düşünecek misin, Eve?"

Ve doğrusu, vicdanen başka bir şey söyleyemezdi: "Bunu düşüneceğim."

Gelip onun önünde durdu. Uzun bir süre ona kasvetli bir şekilde baktı.

Ve sonra onu alnından öptü. "O zaman ben gidiyorum."

Bölüm 24

GECE OLDUĞUNDA, gözlerinin arkasına donuk bir ağrı yerleşmişti ve bir milim bile kıpırdamaya meyilli görünmüyordu.

Hizmetçisi, kilerde düzgün bir sıra halinde dizilmiş, hafifletmeleri gereken şikayetler için etiketlenmiş merhem ve merhem kavanozlarından oluşan bir seçki tutuyordu. Ne yazık ki hiçbirinin üzerinde "Erkeklerden Tiksinme", "Küskünlük" ya da "Gelecek Korkusu" yazmadığı için Eve sonunda bir tisane kabul etti. Bu ona en azından önemsendiğini hissettirdi.

Tisane içti, ama bu onu tam olarak iyileştirmede. Baş ağrısı öylesine iğrençti ki, herhangi bir hastalığı daha tutunmayı düşünmeden korkutup kaçırmayı gerektirdi. Ayakkabısını tekmeledi. Terliklerini giydi, elbisesini çıkardı ve üzerinde sadece şalvarı olduğu halde ayaklarını ateş ızgarasına dayayarak ipekle kaplı parmaklarını oynattı, ve kasvetli bir şekilde bu çorapların daha ne kadar ve Frederick'in bir ömür boyu ipek çoraplar giymeye değip değmeyeceğini düşündü. arabaları ve kardeşlerinin, yeğenlerinin sağlığı ve refahı için büyük çaba harcadı.

Sanki günün olaylarını silebilecekmiş gibi alnını ovuşturdu. Sefalet boğazında düğümlendi: Adam'ın ağzındaki beyaz gerginlik, soğuk küçümseme. Ve onu ne kadar güçlü bir şekilde incittiğini, ne kadar ustaca saldırdığını. Adam'ın hiçbir şey yapmadığını hissetmişti. daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. Ah, aşk -ya da arzu- ona ne öğretmişti. Ben her zaman çok iyi bir etkiyim, diye düşündü alaycı bir şekilde.

O Hades'e gidebilir, papaz . Kemiklerini paylaş Nemean aslanı. Ona göre kadının kalbi bir buz kütesiydi.

Saçlarını yavaşça , tokalarını üst üste koydu ve salladı. Adam'ın bir tutamı çekip çıkardığını ve kulağının arkasına sıkıştırdığını hayal etti. Adam'ın yüzündeki ifade...

Bu düşünceyi bir kenara itti.

Dürüst olmak gerekirse, hayatındaki herhangi bir şey bir daha düzgün bir şekilde hizalanabilecek miydi?

Pencereden dışarı baktı, oradan ayrılırsa Sussex'i özlemeyeceğini düşündü. Aynasına doğru döndü. Dondu kaldı, Başını tekrar pencereye doğru çevirdi. "Tatlı Meryem

Ana-"

Kalbi boğazında sandalyesinden yuvarlandı, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Sonra sürünerek pencereye gitti ve dizlerinin üzerinde yavaşça doğrulup dışarı baktı.

Evet. Kapının hemen dışında bir adam duruyordu. Gözlerini dikip baktı; figür gölgeler içindeydi, her yer soluk grilerle kaplıydı. Gooseflesh kollarını diken diken etti. Kim bu şeytan-?

Gelen her kimse kapıdan öteye gidemedi. Paltosu dizlerinde biraz dalgalandı, rüzgârın etkisiyle savruldu. Ona baktı, her şeye ek olarak -belki de haydut Tek Gözlü William'dı- kendisine musallat olup olmayacağını merak ediyordu.

Ve sonra bulut, bir sihirbazın pelerini gibi bir hareketle aydan uzaklaştı -Voila!- kim olduğunu ortaya çıkardı. O şapkasını takmamıştı. Yorgun gözlerine, adamın sarı saçları ayın minik bir ikizi gibi görünüyordu.

Piç kurusuna bakarken, gerçekten de bir köpek edinmesi gerektiğini düşündü. Büyük, vahşi, pis kokulu bir hayvan. O'Flaherty'nin köpeği, sadece keskin dişleri vardı - ona düşküncü, dikkatinizi çekerim, okşamak için kucağına kıvrılacak kadar düşküncü - ama tüm erkekleri ve onların taleplerini ve kaprislerini uzak tutardı.

İçini çekti, kollarını pardösüsünün içine soktu ve ayaklarını tekrar terliklerinin içine soktu. Sonra lambayı eline geçirdi ve merdivenlerden aşağıya taşıdı.

Tuhaf. Bir buzul için, kalbi aşırı bir hızla hareket ediyor gibiydi. Neredeyse çarpıyor diyebiliriz.

Buz tutmuş çimenlerin ve çakıl taşlarının üzerinde attığı adımların çıtırtısı ve çarpan kalbinin kulaklarına gönderdiği kan çınlaması dışında SESSİZLİK.

Çardaktan hemen önce durdu. Bir an durdular ve tam bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

"Aslında pusuda beklemiyorum," dedi sonunda selamlama amacıyla.
"Sadece biraz ... kararsızlık yaşıyorum."

"Pusuda beklediğini bir an bile düşünmedim. Düşünceli kahraman rolü sana yakışmıyor."

Bunu hafifçe söyledi ama cümlenin her tarafı dikenlerle çevriliydi.

"İnandırıcı bir şekilde kara kara düşünmek için daha sert olmam gerektiğinden şüpheleniyorum." Ona gülümsemeyi reddetti.

Kapının hemen dışında, sanki Aziz Petrus ya da geçmesine izin verilip verilmeyeceğine karar verebilecek başka bir otorite gibi durduğu yerde kaldı.

"Korkunç davrandım," dedi aniden.

Sessiz kaldı, bu onun kabul etme şekliydi. "Özür dilemek istiyorum," diye ekledi sertçe.

". Devam edin."

"Özür dilerim."

"İnancınız karşısında şaşkına döndüm."

Sürekli bir nefes aldı. Bıraktı. "Ben... buna hakkım yoktu. Bu bana göre değildi."

"Senden hoşlanmadığını nereden biliyorsun? Kıskanç zamparayı oynama konusunda çok tecrüben var mı, Adam?"

Bu iğnelemeyi yapmaktan zevk alıyordu, hem de tatlı tatlı. tecrübesizlik. Çok yakında cezalandırıcı hale gelecek olan soğuğa rağmen, onun işini kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu.

"Yok," dedi sakın bir sesle.

Onunla kendisi hakkındaki gerçeklerle alay edemezdi.

Kelimeler geldi, hızlı ve kesik kesik, gergin ve garip bir şekilde resmi. "Bu... benden farklıydı çünkü tüm sözlerimi ve eylemlerimi göz önünde bulundururum, adil olmaya ve asla incitmemeye çalışırım. Sanırım bunu çoğu zaman başarıyorum ve bunun için minnettarım. Ama ... seni incitmek istedim."

Çünkü incindiğimi söylememiştim.

Onun için bile açık sözlü ve etkili bir söz dizisi.

"Başardın." Boğazı düğümlenmişti; kelime alçak sesle söylenmişti; itiraf ona pahalıya patlamıştı.

Onu her zaman en gerçek haliyle soymayı başarmış, ona strateji ya da düşünce için zaman bırakmamış, sadece gerçeği söylemişti ve bu da onu sarsmıştı. Sadece ona karşı savunmasızdı. Bunun onu ne kadar korkuttuğunu gerçekten anlayıp anlamadığını merak ediyordu.

Ve böylece itirafları aralarında gergin bir şekilde asılı kaldı: Birbirlerini incitebilirlerdi, bu da birbirleri için önemli oldukları anlamına geliyordu.

"Korkunç hissettirdi," diye itiraf etti.

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. Tanrı aşkına, onun tartışmalı onuruna dil uzatan bir adama yumruk atmıştı. Elbette onu incittiğini bilmek onu öldürüyordu. O zamandan beri bunun için kendini cezalandırıyordu. Ve yine de, o an için sabırsızlandığını biliyordu. Adamın masumiyeti.

"Yaşayan, nefes alan neredeyse tüm diğer insanların hayatına hoş geldiniz.

Hepimiz engellenmiş hissettiğimizde öfke nöbeti geçiren çocuklar gibi davranmaktan sadece bir adım uzaktayız, özellikle de erkekler ve kadınlar arasında. "Benim" küçük çocukların en sevdiği kelime değil mi?

Her yerde mi? Medeni olmak için dua etseydik düello ve benzeri şeylere karşı yasalara ihtiyacımız olmazdı."

"Ben hiç davranmadım." Sana kadar, söylenmemiş bir suçlamaydı.

"Vay, vay, . Umarım kendi kendini kamçılarak niyetinde değildir."

"Böyle bir niyetim yok. Ama konferans için teşekkür ederim, Leydi Wareham. Bir kez daha üstün tecrübelerinizden faydalanıyorum."

Başını biraz geriye attı. Ona, bu ironi parçasının özrünü tamamen iptal ettiğini söylemek istiyordu, ancak hayranlık duyduğunu ve muhtemelen bunu hak ettiğini söylemedi.

Daha fazla sessizlik. Yıldızlar delinmiş teneke gibi net bir şekilde seçiliyordu, gece o kadar berraktı ki. Soğuk onun içine işlemeye başlamıştı.

Terlikleri yanaklarını uyuşturmuştu ve birden, gecenin köründe çardağın bir tarafında durup diğer tarafında duran bir adamla konuşmak saçma gelmeye başladı.

"Peki o zaman. Bu yüzden mi buradasın? Acı çeken vicdanın seni gecenin köründe özür dilemek için yatağından kaldırıp kapıma mı getirdi?"

"Hayır."

O kadar kesin bir şekilde ifade etti ki
neredeyse gözlerini kırptıracaktı. "O zaman
neden buradasın?"

Bunu yüksek sesle söylemesini istedi. "Seni istiyorum" desin ki onu reddedebilsin. Ne de olsa patlamaya hazır tutkulara sahip bir adamdı ve şimdi onu açıkça serbest bıraktığına göre, bunun bir kasırgayı kutuya geri sokmaya çalışmak gibi olacağından şüpheleniyordu. Onu sıkıştırdı Parmaklarını dondurarak pelisse elbisesinin kollarına soktu, onu bir tür manşona dönüştürdü ve sembolik olarak kendini ondan uzak tuttu. Soğukkanlılıkla ona baktı.

Seks karşılığında bir özür teklifi getirmişti. Ne yazık ki ona bir daha dokunmak istemedi.

Bununla birlikte, eğer ona dokunursa, daha sonra olacıklardan sorumlu tutulamazdı, çünkü kendi kızını düşünecek kadar aptal değildi.
bu konuda herhangi bir söz hakkı yoktu.

Kısa ve sert bir nefes aldı, beyaz bir bulut halinde uzun uzun üflledi.

"Leydi Fennimore bu gece öldü," dedi sonunda.

Şaşkınlık bir an için zihnini bulandırdı. Sonra gözleri doldu. Üzüntü. Kadın bekledi. Adam başka bir şey söylemedi. Ama artık onu yeterince iyi tanıyordu: Sesi en düzgün, en okunmaz halini, duygularının en şiddetli ve savunulamaz olduğu zamanlarda alıyordu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Gerçekten üzgündü. Tereddüt etti. "Sen ... onunla?" diye nazikçe girişimde bulundu.

"Elimi tutarken öldü. Bu katıldığım ilk ölüm değil, Dikkatinizi çekerim," diye ekledi aceleyle, sanki onun bunu hayal etmesini istemiyormuş gibi. "Ruhları dünyadan çıkarmak benim görevim ve eğer

Dua, günah çıkarma ve ayin istediğimde ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Her zaman farklıdır, ancak zamanın ritüellerinde rahatlık vardır, Hatta bazen güzellik bile barındırır, onlar için, aileleri için, hatta benim için ... hepsi hayat, doğumlar, düğünler ve ölümler. Öyle bir kesinlik, öyle bir güven ki, öbür dünyada onları rahatlatmam için bana güveniyorlar. Onlara bunu verebildiğim için minnettarım ve kutsanmışım. Kendimi belirsiz ya da değersiz hissettiğimde bile. Ki bu," dedi hayıflanarak, "neredeyse herkese itiraf edeceğimden daha fazla zaman oluyor."

Yüzünün düzlemleri ay ışığında ve gölgede harelenmişti, ne hissettiğine ya da neye ihtiyaç duyduğuna dair hiçbir şey belli etmiyordu. Ve onu hayal etti, çünkü nasıl edemezdi ki? Bir sandalyeden öne doğru eğilmiş bu koca adam muhtemelen bedenine göre çok küçük, zayıf, ölmek üzere olan bir kadının yatağına yaklaştı, güzel sesi tanıdık duaları mırıldanıyordu. Sayısız insanı yaşamdan ölüme taşıdı. Düşündü: O mavi gözler, altlarındaki yorgun çukurlar, sakal başlangıcı Çenesini belli belirsiz gölgeleyen büyük, emin elleri, Leydi Fennimore'un yeryüzünde gördüğü, dokunduğu son şeydi. Bu adama hayatı ve onun sonu gibi derin bir konuda güvenmişti.

Bir aydınlanma dalgası gibi üzerine çöktü.

Evie'ye krallar kur yapmış ve prensler peşinden ; kötü şöhretli bir kart oyununda elini kazanan bir kontla evlenmişti.

Ve şimdi... hepsi, hepsi, erkekler ve onların kurları, çiçekler, mücevherler ve düellolar, birdenbire... çok fazla Punch ve Judy gibi göründü. Oyun oynayan küçük çocuklar gibi. Kendisinden şüpheleniyordu. büyüklüğü ilk kez yaşlı bir adamın elini tutmak gibi şeyler yapan tozlu, yorgun, hüznü bir papaz şeklinde gördü. Kadın son nefesini verirken, gecenin köründe gelip hizmetçisinin yatağının yanına oturan ve onun şaibeli onuruna dil uzatan adamın çenesine yumruğunu indirdi.

"Sanırım gittiği için üzgünüm," dedi basitçe. "Onu çok severdim." Asla bir şey söylemeyecekmiş gibi görüldüğünde.

Huşu ve korkunç, güzel bir korku Eve'i susturdu.

"Ah." Sonunda söyledi. Tüm duygular, bu hece, fısıltıyla ve tamamen yetersizdi.

Sonunda boğazını temizledi. "Pekâlâ." Sesi yorgunluktan neredeyse yıpranmıştı ve hafif, hafif ironikti. "Ben gideyim o zaman."

Eğildi. Ve aniden dönüp yola doğru adım atmaya başladı. Tanrım, ama adam o bacaklarla bir mesafeyi hızla kat edebiliyordu.

Ve sonunda çözülüp kendini onun peşinden yeşil bir kız gibi koşarken bulmazsa lanet olsun, etekleri ellerinde yükseldi.

"Adam!"

Durdu. Yavaşça döndü. Ama onu karşılamak için yürümedi; onun kendisine doğru koşmasını bekledi. Kısa bir süre durdu. Ve sonra ürkek bir hayvanmışçasına ellerini onun göğsüne dayadı. Nefesinin salınımı dışında, onun

Vücudu, küçük kiliselerindeki sıraların cezalandırıcı sırtları kadar inatçıydı. Elleri ceplerinde kalmıştı. Adam ona baktı; kadın yüz ifadesini okuyamadı. Ona daha da yaklaştı, vücudu onunkine değecek kadar yaklaştı, ellerini aşağı kaydırды, kollarından geçirdi, kollarını onun beline doladı. Ve ona sarıldı.

Bir an sonra adamın nefes alış verişi derinleşti, hızlandı. Gözlerini kapadı ve onu içine çekti, odun dumanı ve puro dumanı ve ter ve sis ve sedir ve at, paltosu gerçek bir koku seyahatnamesi, çünkü muhtemelen sadece bir kışlık paltosu vardı ve onu parlatacak bir karısı ya da uşağı yoktu.

Elleri inatla ceplerinde kaldı. Bu yüzden onu tuttu
Teslim olana kadar, ki bu çok uzun sürmedi, çünkü iri bir adama bastırılmış
olmasına rağmen soğuk ısrarcıydı. İcini çekti, üzerindeki gerginlik azaldı,
vücudu onunkiyle bütünleşti. Bir süre sonra yanağını onun başının üstüne
yasladı,
Ellerini ceplerinden çıkardı ve kolları
onun etrafında. Teslimiyet tamamlandı. Nefes alıp verdi, nefes alıp verdi ve
bunu hissetmek, gerginliği hafifletmek bir hediye gibi geldi.

Onu daha yakına çekti. Bu güçlü adam ona bir şey için gelmişti.
güçlüydü ve kendisinin de güçlü olduğunu sadece şükranla biliyordu.
Cesareti ve yedek gücü vardı.

Ne de olsa tek zayıf noktası .

"Bazen çok fazla geliyorsa sorun değil," diye mırıldandı, yanağı adamın
göğsünün duvarına dayandığı için biraz zorlanarak.

Onunla aynı fikirde olacak ya da böyle bir şeyi kabul edecek değildi.
Gururu vardı, tüm o saçmalıklara rağmen
düşmeden önce.

Ama kolları etrafında sıkılaştı.

Birden ona bakmak, aydınlanmasının ardından onu yeniden görmek
istedi. Kollarında geriye yaslandı ve parmaklarını onun çenesine
dokundurdu, sabah bıyıklarının sıyrıkları boyunca usulca sürükledi, alt
dudağının uzun, şehvetli kıvrımını izledi. Adam onun bu keşfine bir iki
dakika tahammül etti ve sonra
heyecan verici bir kararlılıkla kadının bileklerini kavradı, omuzlarına doğru
kaldırdı -kadın bileklerini boynuna dolayarak ona itaat etti- ve adamın ağzı
kadıninkine yapıştı.

Öpücük kanına çiğ viski gibi işlemişti; tatlı şokun etkisiyle boğazında
kısıp bir sesle inledi. Adam mırıldandı
Bir yemin ya da onun adı olabilecek bir şey ve onun

ağız talepkâr oldu. Anında, onun evreni ipeksi sıcaklığı ve tatlılığı, soğuk yanaklarındaki bıyıklarının törpüsü ve burnunun buz gibi ucu. Öpücük zarif değildi, Açtı; ağız onunkinin altında açıldı, onu daha derinlere davet etti; asla yeterince derin olmadı. Adamın ağız, kalbinin çarpıntısıyla onu boğmakla tehdit ettiği boğazının dibine doğru ilerlerken, parmaklarını adamın buz gibi kulaklarında ve ipeksi saçlarında gezdirdi. Kalp atışlarını hissetmek için dudaklarını oraya bastırdı.

"İpek gibisin, Evie." Yarı kahkahayla güldü, sesi şaşkınlıktan . Sanki şansına inanamıyormuş gibiydi.

Onu yeni biri yaptı. Onunla ilgili her şey onun dokunuşunun altında yeniydi, Tanrı ona yardım etsin.

Elleri sırtından aşağı sertçe kayd, onu kendisine doğru bastırdı, adamın ne kadar sert olduğunu, onu ne kadar çok istediğini keşfettiğinde mutluluktan tısladı. Elleri kalçalarına uzandı ve onu kaldırarak sikine sertçe oturttu, bacaklarını beline doladı.

"Seni istiyorum." Fısıldadı. Sanki bu onun en değerli sırrıymış gibi.

Ve onu bir daha asla elde edemeyeceğine yemin etmiş olan kadın, onu istediği için konuşamıyordu.

Bu yüzden onun cevabını beklememesi iyi oldu.

Daha sonra eve olan yolculuğunu hatırladı, kollarına sıkıca sarılmıştı, bacakları onun etrafında kilitlenmişti, yüzü boğazının sıcaklığına yaslanmıştı, uzun adımları onu sonunda çardaktan geçirirken soğuk onları kırbaçlıyordu, ellerinin ondan uzaklaştığı aralık kapıdan geçti ve vücudunun uzunluğu boyunca kayd ve nefesi boğazında takıldı.

Frederick'i ilk kez gördüğü misafir odasında bir ateş yanıyordu.

Onu nazikçe kanepeye oturttu. Ama hızla, kasıtlı olarak gömleğinin düğmelerini açıp kenara fırlattı. Ortaya çıkardığı gövdesinin sıradan ihtişamı onu şok etti. Olağanüstü güzelliğinin tadını çıkardı. Pantolonunu açıp aşağıya doğru iterken servet, Rahat botları için bir küfür mırıldandı. Zayıf, kaslı, soluk altın rengindeydi, güzel geniş omuzları dar bir bele doğru iniyordu, Kaba altın rengi tüylerle dağılmış sert kalçalar ve her iki yandaki kaslardan muhteşem bir çıkıntıya sahip küçük ve sıkı kalçalar, bacakları onun etrafına sarıldığı anda ellerini sığdırmak için mükemmel bir yerdirdi. dalmak için onun üzerinde yükseldi-

"Çizmeler kalsın," diye emretti kısık sesle.

Bekleyemedi. Onun pürüzsüz vücudunun tamamını hissetmek istiyordu. tenini ona karşı kullanmak istiyordu. Parmaklarıyla, dudaklarıyla, diliyle onun arazisini keşfetmek istiyordu. Ellerini göğsünün o belirgin dörtgenleri üzerinde sürüklemenin, kaburgalarının arasındaki kas çıkıntısını ikiye bölen vadinin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu. Kaba altın rengi saçları, şişmiş sikinin yukarı doğru kıvrıldığı lezzetli içbükey göbeğine doğru ince bir iz halinde uzanıyordu.

Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, kalçalarında düğümlenen elbisesini yakaladı ve başının üzerinden çıkarıp omzundan atarak gömleğiyle birleştirdi. Kadın ona doğru uzandı, ellerini saçlarından geçirdi ve öpmek için başını kendi başının altına getirdi. Adam onun dudaklarıyla oynadı, hafifçe çarptı, usulca kaydırıldı, sonra kızın nefesi kesilene kadar diliyle dudaklarında gezindi. Sonra ağzını onunkiyle kapattı ve dili kadınınkine karıştı. Ellerini gövdesinin iki yanına yerleştirdi, teninin dokunuşunun vaadiyle onu kışkırttı, bir saç teli kadar üzerinde durdu. Göğüs uçları adamın göğsüne degecek şekilde eğildi. Nefesi memnuniyet verici bir şekilde boğazında düğümlendi. Ellerini onun sıcak ve pürüzsüz göğsünde gezdirdi, parmağını o hoş dikişin üzerinde gezdirdi.

açıkça onun sikine giden yolu göstermek için tasarlanmıştı. Meme ucunu yaladı, sonra ısırıldı ama adamın onunla işi bitmemişti.

Yanağını göğsünün hassas tarafında gezdirmek için onun elinden kurtuldu, sonra parmaklarını göğsünün kıvrımlarında gezdirdi ve ağzını indirerek tekrar tadına baktı. Adamın dokunduğu her yerden vücuduna yayılan zevk ürpertileri onu sersemletene kadar devam etti. Adamın elinin düz kısmı, kaburgalarının hizasından aşağıya, karnının kıvrımına, göğüs kafesine doğru sıcak öpücüklerin izini takip etti. Bacaklarına doğru yayılan bukleler üçgeni. Oraya hafifçe üfledi ve kadının bacakları kayarak onu içeri davet etti ve deneysel olarak tadına baktı.

"Tanrım," diye nefesi kesildi.

Bunu doğru bir şekilde onay olarak yorumlayan adam, dilinin önce ucuyla, sonra düzüyle tekrar yaptı ve zevk şoku onu yukarı doğru kamburlaştırdı.

"İyi mi?" diye fısıldadı. Gereksiz yere, diye düşündü. Sesinde sadece birazcık kendini tebrik içeren bir gülümseme vardı.

Ve yine . Ve yine.

Bir ritim bulmak için işbirliği yaptılar. Dili ustalıklı kızın kalçalarının arasındaki hassas deriyle hafifçe oynarken parmakları Aklını kaybetmenin eşiğine daha da yaklaştı, daha da yaklaştı. Vücudu sıcak bir hazzın iğne uçlarına dönüşmeye başladığında bunu hissedebiliyordu. Kıvrılırken nefesi artık vahşi bir testereye dönüşmüştü, Ona adıyla yalvarıyor, mutluluğun yoğunluğundan korkuyor ve amansızca ona doğru savruluyordu. Gözlerinin önünde hava dalgalanıyordu ve kalçaları çılgına dönmüştü; sonra neredeyse şiddetli bir mutluluk onu eğdi vücut yukarı doğru.

Bir çığlıkla dağıldı.

Kadın paramparça ve şaşkın bir halde tekrar kanepeye düştü ve adam avucunu kadının üzerine bırakarak onun her bir nabzını hissetti.

kanepede ona katıldı. Ve sonra uzun, sert vücuduyla onu sardı, sikini ona yerleştirdi ve kadın kalçalarını kaldırdı, bacaklarını onun etrafında kilitledi, onu içine çekti ve adam daldı.

Yavaş gitmeye çalıştı. Kolları kontrol çabasıyla titriyordu. Ve bu bile onu neredeyse dayanılmaz bir şekilde heyecanlandırıyordu: Adamın kontrolü o kadar olağanüstü, o kadar zor kazanılmıştı ki. Bu akşam için onu serbest bırakmasını istiyordu.

" yok. Seni istiyorum, Adam. Lütfen. Şimdi."

İç çekti ve kalçalarını oynattı. İlk başta yavaşça, ama sonra rahatlama girişimlerini bıraktı ve hızla, daha da hızla hareket etti. Adamın omuzlarına yapıştı ve onu karşılamak için ayağa kalktı. derinden, beyaz kalçalarının davul sesinden zevk alarak, adının sert çığlığıyla serbest kalana kadar.

Birbirlerine sarılmış, doymuş bir halde sessizce uzandılar. Ve huzurlu, sözsüz bir süre boyunca, yeni ve görkemli bir araziye keşfeder gibi onun bedenini keşfetmeye : Ellerini omuzlarının pürüzsüz sert hatlarında, göğsünün düzlemlerinde gezdirdi, oradaki altın sarısı saçların arasında dolaştırdı, ardından sikine kadar uzanıyordu. Tekrar kıpırdanmaya başladığında da yere kayarak onun yanında diz çöktü.

Ve onu ağzına aldı.

Kadın dudaklarını parmağın etrafına kapatırken, adam bunun zevkini iç çekti. Pürüzsüz başını, ağzıyla aşağıya doğru takip etti ve elleri yavaşça saçlarına dolandı. Tekrar yukarı doğru takip etti, sonra diliyle kubbenin izini sürdürdü, daire çizdi, daire çizdi, ta ki Yer değıştirdi, bacaklarını daha da açtı, başını geriye eğdi ve vücudu yukarı doğru eğildi.

"Evie." İç çekti. "Oh, Tanrım. Evie."

Ve o anda, hayatı boyunca öğrendiği her şeyi kutsadı: Yetenekli bir zevk vericiydi ve yine de bir bedene sahip olduğu için, onu bir erkeğin mutluluğuna hizmet etmek için nasıl kullanacağını bildiği için, pek çok kişinin yükünü omuzlayan bu olağanüstü adamın kendini tamamen kaybetmesinin nedeni olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Yavaşça ağzını onun üzerinde gezdirdi, yumruğu da onu takip etti, onu boğazının derinliklerine aldı, tekrar, sonra tekrar ve tekrar, ta ki karnının daha hızlı yükselip alçaldığını hissedene kadar.

Başını sertçe geriye attı, içine doğru eğildi, ona yardım etti, onu daha hızlı

itti. "İçinde... sen.." diye nefes nefese kaldı. "Lütfen. İstiyorum.. içinde..."

Kadın tekrar ayağa kalktı ve adamın üzerine oturdu; birlikte adamı kendine uydurdular ve kadın adamın üzerinden aşağı kaydı. Kadın durakladı, adamın ve ona hınzırca gülümsedi. Ayağa kalkıp ondan uzaklaşarak onunla biraz dalga geçti; küfür etti ve şiddetle yukarı doğru savruldu.

"Tanrı'nın Annesi..."

Sonra kalçalarını eliyle sıkıca tuttu ve onu sertçe içine aldı, Şiddetle yukarı doğru savruluyor, vücutları o kaskatı kesilip tekrar haykırana kadar çarpışıyordu.

Daha sonra birlikte botlarını ve pantolonunu tamamen çıkardılar. Adamın uzun, kıllı ayakları olduğunu fark etti ve küçük ayaklarını onunkilerle kanepenin üzerinde karıştırdı.

Sessizce nefes alıp veriyorlardı, uzuvları neredeyse birbirine örülmüştü, soğuk rahatsız edici hale gelene kadar vücutları ter içinde kalarak birlikte yattılar.

Ayağa kalktı ve kendinden emin bir şekilde ateşle ilgilenmek için odayı geçti. Onun diz çöküşünü, kütükleri ekleyişini, dürtüşünü ve çakmak taşına uzanışını uyuklayarak izledi. Vücudu ona ne kadar doğru görünüyordu. Kendini teslim ettiği erkeklerin bedenlerinden ne kadar da farklıydı. Yeterince, ama yumuşak da; hayatlarının büyük bir kısmı başka insanlar tarafından görülüyordu.

Lüksün şekillendirdiği insanlar. Adem'e kazınmış kaslar hikayeyi anlatıyordu

Yürümek, ata binmek, çatılarla ilgilenmek, kendi odun yığınıyla ilgilenmek. Başkalarıyla ilgilenmek, kendisiyle ilgilenmek. Vücudu muhteşemdi ama kalçaları yarı aydınlıkta o kadar küçük ve beyaz, o kadar tuhaf bir şekilde sevgili ve savunmasızdı ki.

"Freddy ile seks yapmadım," dedi ona.

Hızla ona döndü. Belki de şaşırmıştı. Olduğu yerde diz çöktü.

Tek söylediği "Önemli değil," oldu.

"Adam, sana yemin ederim, hiç . O buradayken de yapmadım."

"Önemli değil," diye tekrarladı sakın bir sesle.

"Ve benim Haynesworth ile hiçbir ilgim yok. Asla."

"Eve..." Durakladı. "Önemli değil. Sana inanıyorum. Ama öyle olduğunu bilseydim bile... tüm bunlar doğru olmasaydı bile... sana ve Henny'ye gelirdim. Ay'da olsaydınız da size gelirdim. Bir yolunu bulurdum. Size gelirdim."

Odanın diğer ucundan birbirlerine baktılar. Bunu teslimiyetle değil, gerçekçi bir şekilde söylemişti. Kaderine teslim olan bir adam.

Ama hissettiği her şey gözlerindeydi. Ben

de seni seviyorum, demek istedi.

"Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum," dedi.

Ve eğer onun bunu inkâr etmesini beklediyse, boşuna beklemişti. Bir an için o uçurumun ötesinden birbirlerine baktılar.

Ama hâlâ bu gece vardı. Ayağa kalktı ve kanepeye döndü. Kadın kollarını açtı ve adam da içine girdi. Ondan sonra ikisi de konuşmadı.

daldı ve o uyurken kadın ona sarıldı.

Şans eseri, hizmetçiler onları uyandıramadan soğuk onları uyandırdı. kanepenin üzerinde çıplak ve sarmaş dolaş duran ikisine rastladı. Onun ağzını, kapalı göz kapaklarını öptü. Sonra gerindi ve yavaşça ondan uzaklaştı, ateşi yakmak için aşağı yuvarlandı
Tekrar.

Onun orada çömelişini izledi, onu o kadar şiddetli seviyordu ki sanki damarlarındaki kanın yerini güneş ışığı almıştı. Ama bu, asla sürdürülemez türden görkemli bir parlaklık ve sıcaklıktı.

Ve eğer her şey farklı olsaydı, gördüğü şey bu olabilirdi
Hayatının geri kalanı boyunca her gün: sevgili sırtı ateşi dürtüyor. Bunun gibi sade anları paylaşarak. Ama ne yapması gerektiğini biliyordu ve cesur olduğu için bunu şimdi yapacaktı.

"İki hafta içinde Londra'ya gidiyorum, Adam."

Yavaşça arkasını döndü. Yüzü ilk başta ifadesizdi, sanki kız tamamen başka bir dilde konuşmuş gibiydi. Yavaşça ne olduğunu özümsemiş söylemişti.

"Ziyarete mi?" Ama sanki cevabı biliyormuş gibi söyledi. "Temelli,"

dedi ona nazikçe.

Hareketsiz oturuyordu. Sersemlemişti. O başladı. "Yapamazsınız... mutlaka bir yolu vardır..."

Ona doğru geldi, kanepede yanına diz çöktü. "Eve... Evie."

"Beni dinle," dedi ve yüzüne dokundu, parmaklarını çenesi boyunca ağzına doğru sürükledi. Onun şeklini ruhuna damgaladı. Parmaklarını nazikçe dişlerinin arasına aldı, öptü Onlar.

"Böylesi daha iyi.

"Hayır! Bırakın konuşayım, lütfen." Cesaretimi kaybetmeden önce.

"Beni asla kabul etmeyeceklerini biliyorsun. Tüm geçim kaynağın kilise cemaatinin sıraları doldurmasına bağlı ve Adam, sana sahip oldukları için çok şanslılar. İşinde o kadar başarılısın ki, farkında mısın bilmiyorum. Ben sadece... huşu içindeyim." Sesi çatallaştı. "İhtiyaçları var Sen. Ve mutlu olmak için bir şansın var, Adam. Ya da en azından memnun olmak. Kendi ailene sahip olmak, sevdiğin ailenin arasında huzur içinde yaşamak. ve memnuniyet... ama eğer ben seni engelleyen bir hayaletsem Dolu dolu yaşamak... Olivia Eversea'yı düşünün. Onun hayatının nasıl olduğunu. Bunun sana olmasına izin vermeyi reddediyorum. Buna izin vermeyeceğim."

Onu izledi, dehşet verici sözleri ancak yavaş yavaş özümsedi. "Lisle'e gidiyorsun," dedi açıkça.

"O korkunç bir adam değil, Adam. Gerçekten değil. Asla da olmayacak. Sen. Ama bana olan bağlılığını onurlandıracak. Benimle evlenecek. Bana çocuk verebilir. Aileme bakacak kaynakları var ve bakacak da."

Kendi sözlerini inançsızlıkla dinledi. Her ciddi olmasına rağmen. Yaşamaya devam edebilmek için hem kendi kalbini hem de onunkini söküp atması gerektiğine inanamıyordu.

"Nasıl olur da... nasıl olur da... onunla ve çocuk yapmaktan... onunla yatağa girmekten... sonra..."

Hastalıklı bir solgunluğu vardı. Nefesi sanki bir mil koşmuş gibi hızlı hızlı . "Eve," dedi usulca, yalvarırcasına.

Kendisini sanki uzaktan duyuyordu, sanki Vücudundan ayrı. Hem kendi kalbini hem de onun kalbini kırmaya katlanabilmesinin tek yolu buydu. Sesinin, ikisini de özgür bırakacak ve öldürecek kelimeleri söylediğini duydu.

"Hiçbir yolu olmadığını biliyorsun, Adam. Haklı olduğumu biliyorsun. Bunu düşündüğünde... ve bundan sonra bunu düşünebileceksin Sabah, ama şimdi, şimdi... haklı olduğumu anlayacaksın. Belki bu kadar erken olmasını beklemiyordun, ama belki en iyisi budur. Bu anın, bu mükemmel anın veda olmasını istiyorum. Şimdi öp beni. ..." Sonra sesi kesildi. " ... ve bana hoşça kal de. Ve git." Başını

sertçe salladı. "Hayır."

"Adam..."

Kadının gözlerinde acımasızlığı gördü.

Eğildi ve onu öptü. Kalp kırıklığı ve öfkenin tadını aldı, O öpücükte aşk ve sonsuzluk vardı. İknanın ruhunun derinliklerine işlediğini, bedeninin kıpırdadığını, düşüncelerinin ihtiyaç içinde erimeye başladığını hissetti. Ve adam bunu biliyordu.

Yani bitirdi.

Başını göğsüne eğdi. Gözlerini kapattı. "Gitmeni istiyorum."

Bir sessizlik oldu.

Adam hızla giyinirken onu dinledi.

Onun gittiğini duyduğu kadar hissetti çünkü kapının kapanma sesi kalbindeki ışığı söndürmüş gibiydi.

Bölüm 25

ATEŞ, SEL ve KISKANÇLIK ...

Papaz evinin penceresinden dışarı boş boş baktı. Düşüncelerini elindeki göreve geri döndürdü ve kâğıda bir şeyler karaladı onun yerine:

"Tarladaki zambaklar mı?"

Tüm vaazını ona vermesi için kelimeleri gözüne kestirmeye çalıştı.

Nefretle gizemli kaldılar. Tek gördüğü, Havva'nın onunla ilk buluşmaya gittiğinde kollarında kır çiçekleri tuttuğu ve kır zambaklarını önerdiğiydi ve ...

Onları antipatiye yaklaşan bir şeyle çizdi ve tek kelimeyi savurgan bir şekilde top haline getirip karşıya fırlattı. Odaya.

Ve iki haftadan kısa bir süre içinde Pennyroyal Green'den Londra'ya gidecekti.

Colin, bir daha asla bütün olamayacağımı düşünmüştüm, demişti.

Ya Colin haklıysa? Adam hareket ediyor, konuşuyor, nefes alıyor ve uyuyordu. Ama yemeklerin tadı kaçmıştı. Sıcak ya da soğuk fark etmiyordu. Soğuk. Bayan Dalrymple tabakları burnunun dibine sokuyor, dokunmadan götürüyor ve onun için endişeleniyordu ama o bunu da fark etmedi.

Eve onu son gördüğünden beri kiliseye . Elbette herkes görmüştü. İlk kez Bayan O'Flaherty'yi ve onun Baştan sona şaşırtıcı derecede iyi davranan ve amiral şapkaları ve kılıçları takan çocuklar.

Eve onun orada olmasını mümkün kılmıştı.

Onları görmüş ve vaazdaki yerini kısa süreliğine kaybetmişti. Onlara o kadar dikkatle bakmıştı ki, birkaç çift göz önce meraklandı, sonra endişelendi ve bu da onu tekrar konuşmaya itmeye yetti.

Hafızasını silkeledi, başka bir kağıt seçti ve düzleştirdi. Sonra tekrar yaptı. Sanki bir kedi gibi okşayarak düzgün bir vaaz vermesini sağlayabilirmiş gibi.

Ateş, sel ve kıskançlık. Leydi Fennimore'un söylediği ilk Korintliler saçmalığı gibi değil.

İşte o zaman sandalyesinde geriye yaslandı, dilini yutmuştu.

Ezbere biliyordu ama İncil'inden Korintliler bölümünü açıp okudu.

Evet. İlham, seni vefasız ziyaretçi, saklandığın yer burasıydı. Her zamanki gibi on birinci saatte uğradığınız için teşekkürler.

Leydi Fennimore, bilgeydiniz ama her şeyi bilmiyordunuz, diye düşündü.

İlham siste bir delik açtı ve birden ne yapması gerektiğini anladı.

Ve böylece yazmaya başladı. Ama vaazı değil.

Hayır, vaaz bekleyebilirdi.

Sevgili Freddy,

Ben de geliyorum. Böbürlenme. Seni gördüğüme memnun olacağım. Belki de özel bir lisans almalısın?

Evie

Freddy bunun özünü takdir ederdi. Ve kına yakardı.

Eve, Postlethwaite's Emporium'a götürmesi için Henny'ye vermişti. Posta arabası onu Lord Lisle'e götürdü. Freddy'yi tanıdığına göre muhtemelen çerçeveletmiştir.

Ve şimdi Henny, Londra'ya gitmeye hazırlanmak için Eve'in gardırobunun toplanmasına nezaret ediyordu.

"Ah, bu beyaz muslin... Pederin ziyarete geldiği ilk gün bunu giymiştin." Elinde tuttu. "Hatırlıyor musunuz?"

Evie ona şüpheyle baktı. "Hatırlıyorum."

" bir resim gibiydin. "Ve bu... yeşil ipek. Mecliste bunu giymiştin."

"Hatırlıyorum, Henny."

Ama Eve ona doğru bir adım attı ve yeşil ipeği bir anlığına kollarının arasına aldı. Yaralı bir şeyi kucaklar gibi kucakladı.

"Yarın kiliseye giderken ne giyeceksin?"

Eve ona inanamayarak baktı. "Biz... yarın kiliseye gitmiyoruz."

"Son bir kez daha girmeseydin korkak olduğumu söyledim."

Henny'ye, "Bana lakap takmayı seviyorsun," dedi. Ve iç çekti. Onu ciddiye almıyordu.

"Eğer ayakkabı uyarsa, leydim. Zaferle çıkmak istemez misiniz? Bir vikontun karısı olmadan önce hepsini son bir kez görmek, başınızı dik tutmak ve onlara hiç bakmamak istemez miydiniz?"

Yine mi? Ve bunu peder için yapman gerekmez mi? Ne de olsa hayatımı kurtardı."

"Daha da acısı," diye mırıldandı Eve.

Henny için çok adaletsiz bir karttı.

Henny bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece Eve'i izledi. Elinde yeşil ipek elbisesi, yüzü büyük bir papazla vals yapan biri gibi dalgındı.

Henny usulca, "Size karşı çok nazikti leydim," dedi. Ve

dehşet içinde Eve'in gözlerinden yaşlar süzölmeye

başladı.

Aniden arkasını döndü ve pencereye doğru yürüdü. Elini boğazına götürerek haçı kapattı.

Kiliseye gitmek istemiyordu çünkü onu görmek zorunda kalmak istemiyordu. Onu bir daha asla görememe fikrine alışmaya başlamıştı. Bu bir yarayı yeniden açmak olurdu.

Sonra tekrar, iyileşmek için bir ömrü olacaktı. Ve bir kez Onu görme fikri kendini hissettirdiğinde, onu serbest bırakmak çok zordu.

Ve bundan kaçınmak korkaklar içindi. Henny haklıydı. Evie zayıflık göstermekten nefret ederdi.

"Pekâlâ," dedi sessizce. "Gideceğiz. Şehirden çıkarken kiliseye uğrayacağız. Ve hemen ardından Londra'ya doğru yola çıkacağız, beni duyuyor musun?"

"Harika," dedi Henny neşeyle. "Şimdi, bence bu lavantayı ve koyu mor ipek kurdeleli şapkayı takmalısın ve..."

İşte o zaman Eve, neredeyse parmak uçlarında çardaklarına doğru ilerleyen iki kadın gördü.

Onları küçük bir çocuk ve kuyruğu kırbaçlı kahverengi bir köpek takip ediyordu.

Perdeyi indirdi ve aşağıya koştu.

MARGARET Lanford ve Josephine Charing ile birlikte Paulie ve köpeği Wednesday. Her zamanki tarafsız, dünyayı seven köpek gülümsemesiyle ona gülümsedi.

Margaret Lanford bir sepet taşıyordu.

"Ayrılacağınızı duyduk ve veda etmek istedik," diye fısıldadı Josephine. "Seni çok özledik."

"Fısıldamana gerek yok, Josephine. Ben de seni özledim."

"Oh, elbette. Sadece diğer hanımlar bizi burada görürse, anlarsınız ya..."

"Anlıyorum." Eve kalbinin biraz daha sıkışmasına engel olamadı.

"Nezaketinizi asla ama asla unutmayacağım, Lady Wareham. Çay keklerimi nasıl beğendiğinizi de biliyorum." Margaret Lanford sepeti ona doğru itti. "Ben de veda hediyesi olarak bunları almanızı istedim."

Eve'in nutku tutulmuştu.

"Yine de..." Sonra Margaret Lanford kızardı. "Korkarım bu parti tercih ettiğimden biraz daha sert olmuş olabilir."

"Taş gibiler!" Paulie neşeyle açıkladı.

Eve onay için Margaret'a baktı. O da üzüntüyle başını salladı. Düşünceli bir şekilde dudağını ısırды. Ve sonra parladı.

"Ne yapabileceğimizi biliyorum!"

Ve böylece sonraki bir saat boyunca , köpek Wednesday havlayarak onları kovalarken, arka duvara çizdiği bir hedefe bahçede çay kekleri fırlatarak keyifli bir saat geçirdiler.

Ve böylece Pennyroyal Green'e, onu karşıladığı şekilde veda etti.

Kağıdının çoğunun önünü ve arkasını saatlerce tükettikten ve ezilmiş taslaklardan oluşan bir top yığınının istifledikten sonra kardeşlik hakkında bir vaaza varır. Botları kadar yıpranmış bir konuydu bu. Eğer Evie Duggan biraz kestirmek isterse, bu vaazı kullanacaktı.

Ama bu onun amaçları için yeterli olurdu.

Liam Plum çanları çalmaya başlamadan çok önce kilisedeydi. Her sabah olduğu gibi, güneş ışığı yüzyıllardır olduğu gibi mihrabın pencerelerinden içeri süzülüyor ve din adamlarını aydınlatıyordu.

Yine de... daha önce hiç yaşamadığı bir sabah olabilirdi.

Ya da bir daha asla.

"Günaydın." Cemaatine gülümsedi. Onlar da uykulu

bir şekilde ona gülümsediler.

"Hepinizi burada bir arada görmek büyük bir zevk. Her birimiz bir anlamda aileyiz. Ve hepimiz biliyoruz ki bir ailenin gücü birlikten gelir." O'Flaherty çocuklarını ve annelerini buldu; gözleri ısındı. "Matta'nın bize söylediği gibi, 'Kendi içinde bölünmüş bir krallık ve kendi içinde bölünmüş hiçbir kent ya da ev ayakta kalamayacaktır. Ve her ne kadar çok acı çeksek de ...'"

Kilisenin kapısı itilerek açıldı ve Eve, ardından Henny içeri girip son sıraya kaydılar.

Henny ona çok ama çok ince bir şekilde başını salladı.

Neredeyse iki hafta. İki hafta boyunca Havva'yı görmeden çölde dolaşan Musa gibiydi.

Kavrulmuş gözleri onu içine çekti.

Birbirlerine garipleşecek kadar uzun süre baktılar. Ve sonra sabırsız

hışırıtlar başladı.

Hışırıtlar fısıltılara dönüştü.

İşte o zaman uzun, çok uzun bir nefesle bakışlarını ayırdı ve tekrar vaazına baktı.

Ama birdenbire İngilizce okumayı unutmuştu. Gözleri yanıyordu. Kelimeler yüzüyordu, anlamsız, anlaşılmaz.

Birisi garip sessizliğin içinde öksürdü.

Sonra aptal kâğıttan vaazı ezdi ve omzunun üzerinden fırlattı.

Bu da cemaatten birkaç kişinin sıçramasına neden oldu.

Kimse hareket etmedi. Kimse konuşmadı. Onun gözlerinde gördükleri her neyse, perçinlenmiş gibiydiler.

"Beni kalbinin üzerine bir mühür gibi, koluna bir mühür gibi yerleştir; çünkü aşk ölüm kadar güçlü, kıskançlığı mezar kadar inatçıdır."

Birkaç nefes patladı.

Sesi gür, cesur ve netti.

"Alev alev yanan bir ateş gibi, güçlü bir alev gibi yanar. Birçok su aşkı söndüremez; nehirler onu yıkayamaz."

Artık herkesin uyanık olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Cemaatinin ürkütmüş ve geri kalanını da uyandırmıştı.

"Eve Duggan ..."

Ve tüm resmi kafalar pederin bakışlarının hüzmesini takip etmek için döndü. Sonra tekrar ona döndüler.

Sonra Eve'e dönüyoruz.

Kimin kalbi onun gözlerindeydi.

" ... Sen kalbimin üzerindeki mühürsün. Sen ateş ve alevsin Beni ısıtan, iyileştiren, yakan. Sen beni serinleten ve taşıyan nehirsin. Seni seviyorum. Ve aşk ölüm kadar güçlü olabilir, ama sen... Artık biliyorum ki sen benim hayatımsın."

O zaman bir toplu iğne kilisede düşen bir çaydanlık gibi yankılanırdı. Eve kesinlikle perçinlenmişti. Donup kalmıştı, gözleri onun gözlerinde yanıyordu.

"Keşke seni koruyabilseydim ve hayatındaki bazı fırtınalardan uzak tutabilseydim diye düşünsem de, geçmişinin hiçbir kısmından pişmanlık duymuyorum. Çünkü geçmişin seni sen . Sadık, tutkulu, cesur, nazik, olağanüstü. Hiçbir şeyden pişmanlık duymana gerek yok."

Son kelime bir tokmak gibi düştü.

Tek bir kişi bile hareket etmedi ya da nefes almadı.

"Güzelliğin nakış işlemek ya da atış yapmak gibi bir eğlence olduğunu düşünenler var. Güzelliğin yüzeysel bir şey olduğunu düşünenler ve onun aslında ruha ait olduğunu unutanlar var. Ama iyi olduğunuz bir şeydir, yaptığınız bir şey değil. Ve bu tanıma göre, ben

Bugün karşınızda duruyor ve Evie Duggan'ın tanıma ayrıcalığına sahip olduğum en iyi insanlardan biri olduğunu beyan ediyorum."

Gözyaşlarıyla savaşıırken nefes alışının hızlandığını görebiliyordu. İnançsızlıkla başını yavaşça salladı.

"Ve evet. Aşk ateştir, seldir ve alevdir. Bir zamanlar bilge bir kadının bana söylediği gibi, aşk güzel bir acı olabilir. Ama bir konuda yanılıyordu: Bizim için cevaplar, Havva, Birinci Korintliler'de. Diyor ki
_"

Bayan Sneath aniden ayağa kalktı. Yanakları kıpkırmızıydı ve sesi titriyordu.

"Affedersiniz, Peder. Siz daha ileri gitmeden önce herkesle konuşmam gerektiğini hissediyorum." Ellerini önünde sıkıca kavuşturdu. "Sevgiler Haksızlığa sevinmez, gerçeğe sevinir," diye alıntı yaptı. "Bu da Corinthians. Ve gerçek şu ki, bana söylediğiniz bir şey kontesin hepimiz için gerçek bir dost olduğunu fark etmemi sağladı. I haksızlık ettiğimize inanıyorum. Özür dilemek ve alçakgönüllülükle dostluğumu sunmak istiyorum."

Adam da cemaatin geri kalanı gibi şaşkına dönmüştü.

Havva bir kez başını salladı.

Birdenbire kimse nereye bakacağını bilemez hale geldi. Bir anlık mutlak sessizlik yerini rüzgar gülü gibi dönüp duran kafaların bıraktı.

Bayan Amy Pitney aniden ayağa kalktı ve bu da heyecanlı bir nefesin daha alınmasına neden oldu. Cemaat üyeleri koltuklarına yapışmış, sıranın kime geleceğini merakla bekliyorlardı.

Ve bir an için her şey sessizliğe gömüldü. İnce eldivenli elleri elbisesinin kırımlarında gergin bir şekilde dolanıyordu.

Sonra omuzlarını dikleştirdi ve Eve'e döndü.

"Korintliler de der ki 'Sevgi uzun süre acı çeker ve naziktir; sevgi .' " Derin bir nefes aldı ve tekrar konuşmadan önce yanaklarındaki havayı boşalttı. "Ben... gerçekleri görmek istemedim. Bir şey ; kıskançlık gözümü kör etmişti. Leydi Wareham'ın bunu bana göstermek için ne kadar cesur olması gerektiğini şimdi anlıyorum. Kendimi kendime göstermek için. Bana Gördüğüm şeyi sevmemi sağladı. Şimdi bunu yapmak için ne kadar risk aldığını biliyorum. Aşk uzun süre acı çekebilir, ama artık onun da sabırlı olduğunu biliyorum ve bu yüzden sabırlı olacağım. Size ne kadar teşekkür etsem azdır, Leydi Wareham. Ama umarım sizin kadar iyi bir dost olarak karşılığını öderim. İzin verirseniz, benim için de "

Eve'in gözleri şimdi dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Henny bir eliyle Evie'nin kolunu tutmuştu. Diğer eliyle de Hazırda bulundurmak için bir mendil çıkardı. Ve Eve'e fısıldadı, "... bu arada, mektubu Lord Lisle'e hiç göndermedim."

Eve dönüp ona baktı.

Ve sonra başka bir sessizlik çöktüğünde tekrar döndü. Ve sonra Bayan Josephine Charing yavaşça ayağa kalktı. İşte bütün kafalar oraya döndü.

Sonra gülümsedi, sanki kilisede gerçekten ayağa kalktığı için şaşırmış ve ilgiden biraz keyif alıyormuş gibiydi.

" 'Şimdi karanlık bir camın ardından görüyoruz; ama sonra yüz yüze bakacağız. Bu Korintliler! Kutsal kitabımı okuyorum, biliyorsunuz. İtiraf ki her şeyi net göremiyordum; bardağım oldukça karanlıktı. Ben Gözlerimin önündekini göremeyecek kadar körleşmişim. Leydi Wareham nasıl dost olunacağını bildiği için bana bir dost olarak geri döndü." O Amy Pitney ile karşılıklı gülümsedi. "Ve ona sonsuza dek borçluyum, çünkü bakmayarak neyi kaçırdığımı anlamama yardım etti.

insanlara açıkça baktım. Ve gerçekten baktığımda... asla ama asla bir yüz buldum."

Eve'e papaz hakkında ilk söylediği şey buydu. Ama o papaza bakmıyordu.

Simon Covington'la birbirlerine hülyalı bakışlarla bakıyorlardı.

Sıradaki koltuğuna geri kaydı.

Sonra şaşkınlıkla Olivia Eversea'nın ayağa kalktığını gördü. O zaman sessizlik farklı bir nitelik kazandı.

"Çocukken gibi konuşur, çocuk gibi anlar, çocuk gibi düşünürdüm; ama kadın olunca çocukça şeyleri bir kenara bıraktım."

Tek söylediği buydu.

Tekrar oturdu. Ve bu kulağa hiç de öyle gelmemiş olabilir. Ondan başka herkes için anlamsızdı. Ama Adam onun ne demek istediğini bildiğini düşünüyordu.

Ve memnundu.

Ona bir kez başını salladı.

İşte tam o sırada kilisenin kapısı açıldı ve içeri dolan güneş ışığı herkesi bir anlığına kör etti.

İnsanlar tekrar odaklanabildiklerinde, kapıda bir adamın durduğunu fark ettiler. Yakışıklı bir adam, hemen Eve'inki kadar siyah ve kıvrıkcık saçları, yeşil gözleri, bir İrlandalının açık teni, çenesini çevreleyen hoyrat gölgesiyle dikkat çekiyordu.

Odaklandığında Eve şaşkınlık içinde yavaşça ayağa kalktı.

"Seamus! Dev-"

"Şeytanın ta kendisi," diye onayladı neşeyle.

Henny, "Buraya yüzünü göstermenin zamanı gelmişti, seni melez herif," diye mırıldandı.

Seamus ona sırıttı. "Ben de seni seviyorum Henny."

"Belli ki kız kardeşinizle teatral bir zamanlama anlayışınız var. Söyle ona Seamus," diye emretti Adam. "Neden şimdi burada olduğunu söyle." Tartışmaya yer bırakmayan bir emirdi bu.

Görünüşe göre Seamus, yabancılardan bir kilisede nutuk atmaktan çekinmiyordu. Ailesinde dramaya yatkın olan tek kişi Evie değildi. "Bana nasıl yazacağını ona söyleyen Henny'ydi." Görünüşe göre Adam'dı. Başparmağını ona doğru salladı.

"Ama..."

Seamus, kızın gönderdiği parayla aldığı anlaşılan yeni ve ucuz giysiler içinde umutsuzca şık görünmeye çalışarak şöyle dedi
"Yon Reverend bana yazdı. İkna edici bir adam. Avukat olmalı. Bir Tanrı adamını reddetmek çok zor! Çok iyi bir strateji, kabul ediyorum Eve, onu bulmak! Önce Seamus'u utandırdı, sonra beni Tanrı korkusuyla korkuttu, sonra da bana bu teklifi yaptı: Damask Malikanesi'nde yaşayacağım, buradaki ve papaz evindeki arazinin işlenmesine yardım edeceğim, kârdan pay alacağım. Cora ve çocukların ihtiyaç duydukları sürece kalabilecekleri kadar yer var."

Eve'in yüzü karardı. "Cora ve çocuk.."

Bir düzine kadar ayağın sürtünme sesi duyuldu, bir kadın sustu, sonra bir kadın Seamus'un arkasından baktı.
Minyon, siyah saçlı ve açık renk gözlü. Kucağında kundaklanmış bir bebek vardı. Küçük oğlanlar ve kızlar itişip kakışarak

Birbirlerini itip kakıyor, utangaa sırtıyor, kasvetli bir şekilde bakıyor, ağızları başparmaklarıyla tıkalı ya da açık dişli sırtışlar içinde.

"Cora...!"

Cora ona yorgun ve neşeli bir şekilde gülümsedi.

Havva Adem'e döndü. şaşkınlık içinde başını salladı. Gözyaşları artık kontrolsüzce akıyordu. "Nasıl..." Ellerini yüzüne .

"Nasıl? Korintliler'e geri döndük. Ve artık hepimizin çok iyi bildiği açık, çünkü sevgi bizim için her şeydir, değil mi?" dedi cemaatine. "Ve bu bize şunu söyler: Sevgi her şeye dayanır, her şeye inanır, her umut eder, her şeye katlanır. Ve acı çekme fikrinden kurtulup her şeye inanmaya karar , bizim için bir yol buldum, Eve. Onları ben çağırdım. Ve bu bir riskti, kabul ediyorum. Sen. Ama işte burada "her şeye inanmak" devreye giriyor. Sana inandım. Birlikte olmamız gerektiğine inandım. İnanmaktan asla vazgeemedim."

Ve yavaşça sunaktan uzaklaştı. Merdivenlerden aşağı indi.

Yumuşak bir ağlama ve gözlerini ovuşturma dışında, kilise tamamen sessizliğe büründü; o kadar sessizdi ki, koridorda attığı her adım duyulabiliyordu, her biri onu kadına ve sonsuza dek daha da yaklaştırıyordu.

Eve onun ayak seslerini hayatı boyunca hatırlayacaktı.

Koridorda durmak için ayağa kalktı ve onun kendisine gelmesini bekledi ve bir saniyesini bile kaçırmamak için sabırsızlıkla gözyaşlarını sildi. Gözlerindeki bakış.

"Seni seviyorum Eve. Evlen benimle. Karım ol. Burada benimle yaşa, benimle bir aile kur."

Alçak sesle söyledi ama eski kilisenin akustiğı sayesinde herkes duydu. Herkes nefesini içine çekti.

Kelimeleri güçlükle çıkarabildi. Sevinç ve gözyaşları sesini boğuyordu.

"Seni söyleyebileceğimden çok daha fazla seviyorum, Adam."

"Bunu tek bir kelimeyle söyleyebilirsiniz. 'Evet' de. "

Yüzüne dokunmak için ellerini kaldırdı. Ellerin ald. Yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Evet," diye fısıldadı.

"Öp onu!" Bayan Sneath bağırdı.

Teşvike ihtiyacı yoktu ama coşkuyu takdir etti.

Onu öptü. Ve etraflarında çeneler düştü, kalpler yükseldi ve kırıldı, arkadaşlıklar onarıldı, ama her şeyden önce aşk hüküm sürdü.

"Komşunuzu sevin, gerçekten, Peder!" Bay Eldred onayladı. "Bu bize nasıl yapıldığını gösteriyor!"

Sonsöz

Evlilik ilanları okunur okunmaz onları evlendirmesi için yakınlardaki bir kasabadan bir papaz getirttiler.

izleyen üç Pazar günü boyunca mendillerini usulca ıslatan, ancak kiliseden uzak kalmayı asla hayal etmeyen bazı kadın cemaat üyelerinin durumunda kelimenin tam anlamıyla ağladılar.

Vaazı Peder Sylvaine verdi. Ayrıca, hikayesi o kadar romantikti ki, ilham verici buldular.

Neyse ki, yenilik harika bir afyondur ve Adam da düşünceli bir şekilde Seamus Duggan'ı ithal etti ve ona bir bakışta kurudu gözyaşlarını sildi ve kirpiklerini dövmeye başladı. Ama Adam, Seamus'un hem Damask Malikânesi'nde hem de Damask Malikânesi'nin arazisinde çalışmakla o kadar meşgul olmasını sağladı ki Seamus, topladığı kalplerden herhangi birini kırmak için çok fazla harcadığı gece yatağına düştü.

Şimdilik.

Bayan Sneath, Seamus Duggan'ın harika bir proje olacağına inanmaktadır ve bu durum Seamus'un da gözünün arkada kalmamasını sağlar.

Cora ve Mary O'Flaherty hızlı bir dostluk kurarlar ve Damask Malikânesi artık tahta kılıçlar ve amiral şapkaları takan bir düzine kadar kızıl saçlı çocuk tarafından sık sık istila . Henny onların sadık kölesidir ve onlara sık sık şu şekilde hizmet ettiği için sırayla tapılmaktadır Deniz Canavarı rolünü oynuyor. Zamanını mutlu bir şekilde Papaz evi ile Damask Malikânesi arasında, sınırları hiçbir zaman sağlam olmayan Bayan Dalrymple, Henny içerideyken her zaman dışarıda olmaya özen gösterirdi.

Yıl sonunda, kasabanın da küçük bir yardımıyla O'Flaherty'lerin yeni bir çatısı, yeni bir çiti, yeni bir ahır, üç ineği, bir

şışman bir katır, iyi sürölmüş bir arazi, birkaç koyun ve yavru köpekler. Çünkü köpek Molly gerçekten de biraz sürtüktü.

John O'Flaherty bir daha Pennyroyal Green'de görölmedi.

Jacob Eversea, Adam'ı taklit edilemez Eversea tarzıyla "doğru olanı yaptığı" için tebrik etti. Colin ve Ian da öyle. Colin ısrarla Evie konusunda onu cesaretlendirmek için uyardı çünkü ailelerinden birinin yapması gerekeni yapmasının tek yolu yapmamasının söylenmesiydi.

Adam kendi ilanını okuduktan bir hafta sonra Josephine Charing ve Simon Covington'ın ilanlarını okudu.

Bay Bartholomew Tolliver'ın botanik konusunda gerçekten tutkulu olduğu keşfedildi ve o ve Bayan Amy Pitney canlı bir yazışmaya başladılar. Bay Bartholomew, Amy hakkında gizli romantik umutlar beslemektedir. Amy de gizli romantik umutlar beslemektedir.

Seamus Duggan için.

Kasaba izler ve bekler.

Düğünlerinden BİR HAFTA SONRA Adam ve Evie, Leydi Fennimore'un mezarına Sussex kır çiçekleri koymak için kilise bahçesine uğradılar.

Eve göğsünün büyük duvarına yaslandı, kollarının güvendeydi ve başını çenesinin altına soktu. mükemmel uyuyordu. Leydi Fennimore'un mezar taşına hayran kaldılar. Mezar taşında şöyle yazıyordu:

SENİN BAŞINA GELMEYECEĞİNİ DÜŞÜNME.

"Mezar kitabemde 'Burada Evie Duggan yatıyor' yazacağını düşünürdüm. Hiç kimse onu alt edemezdi. "

"Peki şimdi ne yazması gerektiğini düşünüyorsun?"

"Burada Evie Sylvaine yatıyor. Adam Sylvaine sayesinde daha iyi."

Adam onu sıkıca vücuduna çekti ve kadın da ona doğru bastırdı, öpebilmesi için boğazını kavislendirdi. Evie, arzusun o tanıdık rehabetinin ikisini de ele geçirmeye başladığını hissetti. Bu tür genellikle günün garip saatlerinde eve geri dönmelerini gerektiriyordu.

Adam onun kulağına, "Leydi Fennimore bunu burada yapmamıza aldırılmaz," diye mırıldandı.

"Ama bir tür yaşayan izleyicimiz var."

Kadının bakışlarını, alçalan ışıktaki iki kişinin birlikte yürüdüğü yola doğru takip etti.

"Kuzenim Olivia. Ve... Tanrım, birlikte yürüdüğü kişi Lord Landsdowne değil mi?"

Mucizeyi sessizlik içinde izlediler.

"Landsdowne bu bahsi kazanabilir," dedi Adam sessiz bir sesle.

Her zaman yanımda olan, destekleyici editörüme en derin şükranlarımı sunarım, May Chen'e; sonsuz zeki menajerim Steve Axelrod'a; benim Sevgili kız kardeşime, kendisinden fikir alınmasına seve seve boyun eğdiği için; Avon Books'un çalışkan, yetenekli personeline; ve kitaplarımın onlar için ne anlama geldiğini bana bildiren tüm sevimli arkadaşlarıma ve okuyucularıma.

Bir kez dokunduğunda ona dokunamayacağını, duramayacağını biliyordu.

Sanki başka seçeneği yokmuş gibi yavaşça adamın parmak eklemlerini ağzına götürdü ve dudaklarını parmak eklemlerine bastırdı.

Kanı, dudaklarının teniyle buluştuğu yere doğru aktı. Elini ondan çekti. Saçlarının arasından yukarı doğru kaydırıldı.

"Evie," dedi kısık sesle. "Evie."

Giriş yoktu, incelik yoktu. Onu öptüğünde sadece yavaş, yakıcı, serbest bırakılmış bir açlık vardı.

JULIE ANNE LONG'UN ROMANLARI

İÇİN ÖVGÜ DOLU SÖZLER

"Sıcak, esprili ve muhteşem!"

SUZANNE ENOCH

"Regency tarihi kitapları korosunda öne çıkan taze bir ses, Julie Anne Long, ustalıkla örülmüş mizahı, güçlü ve inandırıcı karakterler ve gerçekten zengin ve duygusal bir çözüm. Lezzetli ve keyifli!"

KAREN HAWKINS

"Julie Anne Long'un yıldızı her yeni filmiyle yükselmeye devam ediyor. Duygusal açıdan güçlü, olağanüstü zengin bir roman... . Unutulmaz aşk hikâyeleri yaratıyor."

ROMANTİK ZAMAN KİTAP YORUMLARI

Julie Anne Long tarafından

KÖTÜ ŞÖHRETLİ BİR KONTES MARKİZİ

NASIL KAZANDIĞINI İTİRAF EDİYOR

BİR DÜK İÇİN NE

YAPTIYSAM, BİR KONTU

ÖPTÜM.

BAŞKA HIÇBİR AŞIK GIBI

TESLİM OLMADIĞINDAN BERİ

ZEVKİN TEHLİKELERİ

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen Tesadüfi.

AVON KİTAPLARI

An Imprint of HarperCollinsPublishers 10

East 53rd Street

New York, New York 10022-5299

Copyright© 2012 by Julie Anne Long ISBN

978-0-06-211802-8

www.avonromance.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü kullanılamaz veya Eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın herhangi bir şekilde çoğaltılamaz. Bilgi için Avon Books, an Imprint of HarperCollins Publishers.

Avon Books'un ilk seri piyasa baskısı: Kasım 2012

Avon Ticari Marka Tescili. U.S. Pat. Off. ve Diğer Ülkelerde, Marca Registrada, Hecho en U.S.A.

HarperCollins®, HarperCollins Publishers'ın tescilli ticari markasıdır.

A.B.D.'de basılmıştır.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd. Seviye

13, 201 Elizabeth Caddesi

Sydney, NSW 2000, Avustralya

<http://www.harpercollins.com.au/ebooks>

Kanada

HarperCollins Kanada

2 Bloor Street East - 20th Floor

Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada

<http://www.harpercollins.ca> Yeni

Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited

P.O. Kutusu 1

Auckland, Yeni Zelanda

<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

77-85 Fulham Palace Yolu

Londra, W6 8JB, Birleşik Krallık

<http://www.harpercollins.co.uk> Birleşik

Devletler

HarperCollins Publishers Inc. 10

Doğu 53. Sokak

New York, NY 10022

<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

